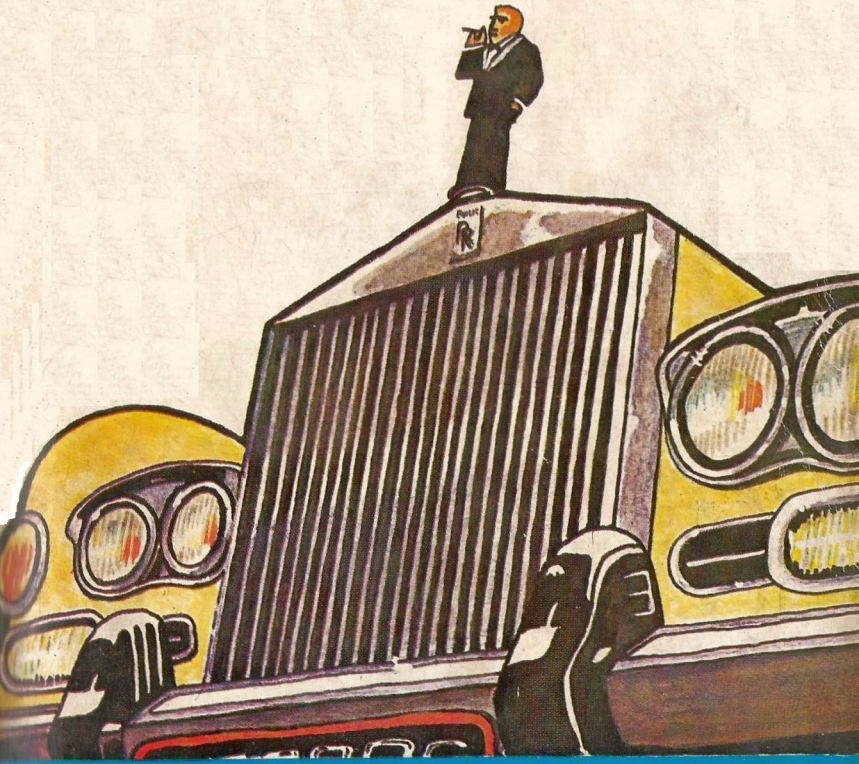
PIERRE REY

YUNANLI

'Le Grec'

ROMAN

Sander Yayınları · İstanbul

SANDER YAYINLARI

ÇAĞDAŞ DÜNYA

YAZARLARI DİZİSİ : 12

YUNANLI

(LE GREC)

ROMAN

PIERRE REY

YUNANLI

(LE GREC)

Roman

Türkçesi :
Semih TUĞRUL

SANDER YAYINLARI — İSTANBUL

Bu kitabın Türkiye'de yayın hakkı Necdet Sander'e aittir.

SANDER YAYINLARI
İSTANBUL

Halâskârgazi Caddesi 275 - 277
Tel. : 48 32 09

Yayın ve Dağıtım : Kırağı Sokak 62 - 2, Osmanbey
Tel. : 40 84 75

Bu kitabın aslı Fransa'da 1973 Haziran'ında LE GREC adı ile yayınlanmış, Türkçe çeviri ve yayın hakkı ONK Copyright Ajansı aracılığıyle Robert Laffont Yayınevi'nden **SANDER** YAYINLARI'nca satın alınmıştır.

Dizgi, baskı, cilt FONO Tesislerinde yapılmıştır.
İSTANBUL — 1973

U Y A R I

Yazar, bu romanda ünlü kişilerden, gerçek olaylardan, zaman zaman, yer yer, dilediği gibi esinlenmiştir. Gün olmuş, dünya basını bu kişilere ve olaylara geniş yer vermiştir. Bunlardan bazı kitaplarda da söz edilmiştir.

Her yazarın hakkı olan bu esinleniş dışında, şunu kesinlikle belirtelim ki, «YUNANLI» bir romandır. Olayların geçtiği yerler, konuşmalar, durumlar, baş kişilerle onların yanında yer alan öteki kişilerin davranışları, tepkileri hayal ürünüdür.

YUNANLI, çağımızdaki belirli bir sosyetenin romanıdır. Bir biyografi ya da röportaj değildir. Bu nedenlerle, romanın kahramanlarıyle bazı ünlü kişilerin davranışları arasında benzerlikler bulunsa bile, Pierre Rey'in yarattığı tiplerin ardında o ünlüleri aramaya çalışmak boş bir çaba olarak kalacaktır.

Başlangıçta Söz vardı yalnız.

Sonra tanrılar göründüler. Homeros üç küçük gezinti yaptı. Praksitel'le Platon da öyle yaptılar.

Daha sonra yüzyıllar boyu sürüp giden bir boşluk oldu. Uzadıkça uzadı boşluk dönemi.

Ve Satrapulos çıkageldi. Baba Satrapulos değil. Oğlu. Sokrat. Anası, bir gün, kötülüğünden çok alışkanlıkla, onu her zamankinden daha güçlü bir davranışla pataklarken, Sokrat öfkeyle döndü kadına:

«Kime el kaldırmak cüretinde bulunduğunu bilmiyorsun!» dedi. Sokrat o zaman henüz sekiz yaşında olduğundan, şaştı kaldı anası. Gülmekten kendini alamadı sonra.

«Ya! Öyle mi?» diye sordu. «Kime el kaldırıyormuşum?». Sokrat başını çevirdi. Anasının yüzüne baktı dik dik.

«Ulysse'ten bu yana, en ünlü Yunanlı olacağını ben!» dedi.

Bir tokat daha yedi suratına bu sözler üzerine.

Sonra Sokrat sözünü gerçekleştirmeyi kendine görev bildi.

Az kalsın olacaktı da en ünlü Yunanlı!

BİRİNCİ BÖLÜM

I

YONTULMUŞ kayalardan oluşan dörtgenler. Kemik gibi beyaz tümü. Orada, burada taş yığınları. Baş döndürücü mavilikte bir gökyüzü. İkiyüz metre aşağıda, yüksek kayalıkların dibinde, güneşin yakıcılığını denizin daha da yoğunlaştırarak, ışınlarını bir patlama gücüyle gerisin geriye ittiği yerde, dalgalardan yansıyan, göz kamaştırıcı, kör edici bir aydınlık şöleni. Suyun yüzünde yer yer, ışık kaynakları, renk lekeleri. Roll Royce markalı araba, boşlukta asılıymış gibi görünen çıkıntının düzlüğünde durmuştu. Yakışmıyordu arabanın bu görüntünün orta yerinde öylesi duruşu. Hareketlerin tümü, tüm kıpırdanışlar, havaya asılmış, kalakalmış, zaman su olmuş da akıp gidiyormuş gibiydi. Sıcaklık kırk derecenin üstünde olmalıydı. Otomobilin yumuşacık koltuklarına yayılan Niki'nin içi ürperdi. Arabadaki soğuk hava vericisinin çalışma hızını biraz yavaşlattı. Yakasında «S. S.» harfleri görünen incecik gömleğinin düğmelerinden birini birdenbire iliklediı. Öteki şoförler hayli kaba şakalar yapmışlar, hayli matrak geçmişlerdi onun yakasına taktığı o «S. S.» harfleri yüzünden. Vız geliyordu Niki'ye. Kıskançlıklarındandı bu. Niki, hizmetkârların kendilerini, tıpkı köpekler gibi, efendilerinin önemine göre değerlendirdiklerini pek iyi bilirdi. Sokaklardan geçerken, durup durup arabaya bakanlar,

Rolls-Royce'un güzelliğinin etkisi altında kaldıkları için, tepki göstermeye vakit bulamıyor, yalnız hayranlık duyuyorlardı arabaya. Bundan ötürü olacak, Niki, sokaklarda durup bakanları gitgide daha çok küçümsüyordu. Sıcak, dışarda, çıtırdıyordu artık. Gözle görülüyordu. Çok yoğun, çok çiğ, saldırgan ışığın durmadan kemirdiği kaba görüntü, renkli titreşimlerle, biraz yumuşuyor, eriyormuş gibi oluyordu. Niki, S. S. gelmeden bir sigara daha yakmaya vakit olup olmadığını düşündü. Patron yalnız kendi içtiği havana purolarının kokusunu hoşgörü ile karşılıyor, olağan sarı tütünden yapılan sigaraların kokusunun Rolls-Royce'un deri döşemelerinin kokusuyle bağdaşmadığını iddia ediyordu. Niki elini cebine uzatır gibi yaptı. Vaz geçti hemen. Gözleri saate takıldı. Tam öğleydi. İki kez arabadan dışarıya çıkmayı denemiş, sıcağın ağırlığı omuzlarının üstüne kurşun gibi çöktüğünden geri dönmüştü. Bu kadar yoksul bir ülkeden böylesine zengin bir insanın nasıl çıktığını düşündü Niki.

S. S. gecikmezdi artık. Niki başını kaldırıp havaya baktı ve gördü onu. Hangi boşluktan çıktığı, nereden fırladığı anlaşılmayan siyah bir nokta hızla yaklaşıyordu. Niki gömleğinin düğmelerini çözdü. Tekrar iliklediği birer birer. Kravatını düzeltti. Arabanın kapısını açtı, dışarıya çıktı. Gökteki o kara nokta, yaklaştıkça irileşmeye, aşağıya doğru süzülmeye başlamıştı. Paletlerden müthiş bir gürültü çıkıyordu. Paletlerin rüzgârı, bunaltıcı sıcak havayı hortum gibi çekti, dağıttı. Helikopter, otomobilin yirmi metre ilerisinde yere kondu. Kapısı açıldı. Gömlekli bir adam atladı dışarıya. Jeff olmalıydı bu. Elini içeriye doğru uzattı. Karalar içinde, ufak tefek bir adam göründü o zaman. Bir yönetim kurulu toplantısına gidiyor gibi giyinmişti. Siyah alpaga bir kostüm. Siyah kravat. Beyaz gömlek. Bakışlarını gizleyen kocaman gözlüklerinin üstünde, demir pası rengindeki, sert ve dimdik saçları parıldıyordu. Niki, acaba S. S. selâm verecek, onu, otomobilinin herhangi bir parçası gibi görmediğini kanıtlayacak bir işaret yapacak mı diye düşündü. Olmadı böyle bir şey. Sokrat Satrapulos, dalgın ve kaygu-

luydu. Niki'nin varlığını bile farketmeden girdi arabaya. Yalnız, Niki de içeriye girip direksiyonun başına yerleşince, «Yukarıya, köye,» demekle yetindi. Yukarlarda, dağın tepesinde ev filan göremeyen Niki yavaş yavaş çalıştırdı arabayı. Keskin dönemeçli, taşlı, kötü stabilize yoldan ağır ağır sürmeye başladı. Yokuş çok dik, yol kötü ve virajlı olduğu için koskoca Rolls güçlükle tırmanıyordu. Üç kilometre sonra, Satrapulos, «Sola dönün,» dedi. Sola saptı Niki. Görebiliyordu şimdi. Dağın tam tepesinde, çevredeki beyaz kayalıklarla karışan beyaz badanalı evler vardı. Suyu nereden geliyordu acaba bu evlerin? Tepeye yaklaşıyorken «Stop,» dedi S. S. Hepsi bu kadardı işte. S. S. dışarıya fırlamış, yıkıntı haline gelmiş ilk evlere doğru tırmanıyordu. Bir taş yığını, Niki'nin onu görmesine engel olmuştu bile.

Sokrat Satrapulos, duvarların arasındaki dar yola girerken, içine çöreklenmiş sıkıntıdan, kuşkudan sıyıramıyordu kendini. Bu çorak, bu kupkuru, verimsiz, yoksul çevrede şansını deneyecek, oyununu oynayacaktı. Hem de bu kez, binbir güçlükle kazanmış olduğu, elinde tuttuğu kozlarını öne sürmeden oynayacaktı. Attığı her adım anlatılması imkânsız bir sıkıntının içine itiyordu onu. Anlayabilir, anlatabilirdi belki bu bunalımın nereden geldiğini. Ama, içinden söküp atamadığı, yenemediği bir gizli güç engel oluyordu buna. O anda kendini çıplak, zayıf, güçsüz, savunmasız hissetti. Siyah ayakkabılarının, üç yüz dolarlık ayakkabıların derisi, patikanın parlak küçük çakmak taşlarına takılıp çiziliyordu.

Çocukluğunda bir gün, Atina yakınlarındaki bir arsada, öteki oğlan çocuklarıyla oynuyordu. Oyun yeri diye seçtikleri, çok sevdikleri o arsa, gerçekte çöplerin boşaltıldığı berbat bir alandı. Tony bir yarışma önermişti o gün. İçlerinden acaba hangisi daha uzağa işeyebilirdi?

«Nasıl?» diye sormuştu Sokrat. «Fışkırtarak mı?» «Hayır, fışkırtarak değil, olduğu gibi,» diye cevap vermişlerdi. Yarışma sonuçlarının nasıl kontrol edileceği konusunda uzun tartışmalar yapmşlardı. Ne olacaktı yarışmanın kuralları? Böyle bir

işe girişmeyi Tony ortaya attığına göre, Sokrat haklı olarak, onun bu alanda birinci gelecek yetenekte olduğunu düşünüyordu. Kendisinin de ktılacağı bir yarışta kendisinden başka kimsenin birinci gelmesine tahammül edemezdi. Yarışmanın kuralları konusundaki tartışma gitgide alevlenirken, Sokrat, yenik düşmemenin yollarını düşünüyordu. Buldu sonunda. «Çişim yok ki benim şimdi. Daha on dakka önce yaptım.» «Mızıkçılık ediyorsun Sokrat, kaçıyorsun,» dediler. Karşı çıktı: Yarışmayı kendisi öne atmamştı ki, Tony'nin buluşuydu bu. «Ben pekâlâ katılmak isterim,» dedi. «Yalnız, birkaç dakika izin verin. Eve kadar koşup, su içip gelene kadar.» Öteki çocuklar büyüklük gösterip kabul ettiler bunu.

Koşarak eve gitti Sokrat. Arka avluda çamaşır asmakta olan teyzesinin odasına daldı. Kadın, «Ne oluyor?» diye seslendi avludan. Sokrat dikiş kutusunu karıştırmaya koyuldu hemen. İplik çilelerini, iğncleri, dantel parçalarını yere savurdu. Buldu aradığı şeyi. «Benim teyze, ben,» diye cevap verdi. «Bana baksana...» diye haykırıyordu teyzesi avludan. Sokrat duymadı bile bu sözlerin sonunu. Koşup tuvalete kapandı: Yerde, arka tarafa doğru bir delik bulunan, çimento ile sıvanmış bu daracık aralığa tuvalet denilebilirse eğer. Sokrat, içerde, sinirden yüzünün yer yer buruşmasına yol açan,, karışık birtakım işler yaptı.

Arkadaşlarının toplaştığı arsaya döndüğü zaman yarışmanın kurallarını öğrendi. Herkes, sırayla, oracıktaki tahta perdeye sırtını dayayacak, işeyecekti. Her birinin nereye kadar işediği, hakemlik yapacak öteki çocukların tümü tarafından, sicimle ölçülecekti. «Olur,» dedi Sokrat. Yarış başladı. Öteki çocuklar, Sokrat eve gittiği sırada çıtaların ucuna kâğıt parçaları takarak, küçük bayraklar hazırlamışlardı. Biraz sonra bu kâğıt bayraklı çıtalar, yerde biriken çiş havuzcuklarının yanına dikildi. Sıra Sokrat'a gelmişti.

Arkadaşları, «Ne o öyle? Bizden saklıyor musun yoksa?» diye sordular Sokrat'a. Onlara bakılırsa, sonucu bu denli önemli bir yarışmada fazla utangaçlığın yeri yoktu. Köhne tahta perde-

ye arkasını dayamış olan Sokrat hiç cevap vermedi. Toparlandı, sıktı kendini, Tony'nin hayli uzağa yayılmış çişine bakarak, kendi kazanma şansını ölçmeye çalıştı. Sonra bir yandan şiddetle boşalmak istiyormuş da öte yandan kendini sıkıyormuş gibi kıvrandı bir süre. Bu dengeyi ancak birkaç saniye daha koruyabildi ve bıraktı kendini. Tony yenilmişti. Aradan biraz zaman geçince, yarışmada birinci gelmek için kendi kendine kurduğu tuzağa yakalanan Sokrat, arkadaşlarını atlatıp, bir dakika yalnız başına kalabilmek için çırpınıp durdu. Koşrak eve gittiği zaman, teyzesinin dikiş kutusundan alıp, tuvalette kamışına sardığı lastik parçası, fena halde canını acıtmaya başlamıştı. Hiç kimseye anlatmamıştı bunu. Başarıya ulaşmak için gerekli gücü kendisinde bulamadığı zamanlar kaç kez kurnazlık etmiş olmasına rağmen, acaba şimdi neden bu olayı hatırlıyordu?

Tavşan kulübesine benzeyen bu evlerden hangisinde oturuyordu kadın? Bir evin önünden geçerken, kapıya asılmış çuval perdenin ardında bir adamın olduğunu, daha görmeden sezdi, sordu: «Athina'nın evi hangisi?» Adam araladı perdeyi, Sokrat'ı iyice süzdü, yolun bitimini gösterdi. «Sonuncusu.» Satrapulos, belirsiz bir el hareketiyle teşekkür etti.

Birkaç metre daha tırmandıktan sonra her şey çözümlenecekti belki. Bilmiyordu ama, belki de iş daha da çapraşık bir biçime girer, daha da güçleşirdi. Hayat insanın karşısına her şeyi değiştirebilecek o kilit durumlarından birini çıkardı mı bir kez, kimse kestiremezdi ne yapacağını. Satrapulos, kuşkusuz, dünyanın en zengin insanlarından biriydi. Ama ne milyarları, ne çalıştırdığı on binlerce işçi, ne işlettiği petrol gemileri, kalay, altın madenleri, ne kurduğu bankalar, ne emrinde çalışan hukuk danışmanları, devlet adamları, ne de fedaileri işine yarayacaktı o kulübeyi andıran evde. Kapının önüne gelmişti. Küçücük tahta kapı, güneşin altında, aşılmaz kapkara bir engel gibi görünüyordu gözlerine. İçeriye adımını atmaya karar veremiyordu. Kuşkulu, mutsuz, çekingendi. Olanaklarından yoksundu şimdi. Üzerindeki o kibirli, görkemli hali kalmamıştı. Biraz önce yol sor-

duğu evde olduğu gibi, kapının önüne yırtık çuval parçalarından bir perde asılmıştı. Eğer içeride biri varsa, perdenin ardından görebilirdi onu. Hafif bir gürültü işitti içeriden. Çalı çırpı kırıyor olmalıydı biri. Bir an daha, son kez durakladı. Sonra kendisine bile yabancı gelen bir sesle, «Kimse var mı orada?» dedi... Cevap çıkmadı. Yine o kırılan çalı çırpı sesi, o kadar.

Bu kez, biraz daha yüksek, biraz daha güvenli bir sesle, tekrarladı: «Kimse var mı orada?» Yaşlı bir kadın karşılık verdi: «Kim o?» S. S. bir el hareketiyle, perdeyi araladı. O anda yüzündeki anlam değişmişti. Kuşkunun yerini güleryüz, korkunun yerini serinkanlılık almıştı. Dudaklarında kocaman bir gülücükle, «Girebilir miyim?» diye sordu. Bakışları içerideki ayrıntıları kavramaya çalışıyordu. Karanlıktı içerisi. Bir ocak vardı belki karşıda. Ocağın önünde de, biri. Gözlüklerini çıkardı. Çıkartır çıkartmaz, yüzü, doğal boyutlarına dönüştü! Bir burun. Şaşırtıcı bir burun. Yüzünün diğer hatlarıyla bağdaşmayan bir burun. Köy evlerinin kilisenin yanı başına dizilmiş olmaları gibi, yüzünün diğer hatları, Sokrat'ın burnunun durumuna bağlı olarak istiflenmişti. Kaşları, göz çukurları sanki burnundan başlayarak gelişmiş gibi görünüyordu. Alnı bile burnuna dayanmış gibi duruyordu. Sotrat Satrapulos'un burnu evrensel bir üne sahipti. Yakınları, böylesi bir burnun doğal sonucu olarak, onun ölçüsüz büyüklükte bir kamışı bulunduğuna inanırlardı. Bu inanış gerçeğe pek ters düşmemekle beraber, hani pek de doğru sayılmazdı. Yalnız, ne var ki, onu görenler, istemeseler bile, burnu ile kamışı arasında bir benzerlik bulunabileceğini akıllarına getirmekten kendilerini alamazlardı. Ona utandırıcı türden pek özel sorular sorabilen yakın doslarına verdiği cevaplarda sanki sıkılıyormuş gibi davranır, başıyla anlamsız hareketler yaparak hayır der ama öylesine tatlı tatlı gülümser, öylesine sevinirdi ki, bir bakıma da evet demiş olurdu. Ağırlığı yukarıya doğru kaçan bu yüzün dengesini sağlamak için olacak ağzının iki yanında derin birer çizgi yer etmişti. Bu iki çizgi işleri konusunda sımsıkı kapalı; aşkta ise obur, çocuksu ve emici dudaklarını çevre-

liyordu.

Yaşlı kadın karşısındaydı şimdi; çalı çırpı kırmayı bırakmıştı. Adama bakıyordu.

— Kimsiniz? dedi.

Sokrat fısıldadı :

— Tanımadınız mı beni?

— Ne istiyorsunuz?

— Şey...

— Her şeyi söylemiştim size.

— Bana mı?

— Size de, ötekilere de. Hepiniz aynı şey için gelip duruyorsunuz.

— Ben onlar değilim. Sokrat'ım ben.

— Kim, kim?

— Sokrat.

— Sokrat mı? Hangi Sokrat?

— Anne, sonunda tanıyabildin beni demek...

Yaşlı kadın donakaldı. Havsalası almıyordu. Anlamıyordu.

— Sokrat, sen misin?

— Söyledim ya sana.

Sokrat'ın sesi, istemeyerek, yumuşamıştı. Kızdı kendi kendine. Ama ne olursa olsun, yıpranmış bu yaratık, biraz önce kırmakta olduğu kara çalı çırpıdan farksız gibi duran kadın, annesiydi. Kadının, onu hemen tanımamış olmasına, hiç değilse, kan çekiminin bile - ne büyük bir palavradır bu - etki yapmamış olmasına aklı ermiyordu. Şu da var ki, o gün 1952 yılının Ağustos ayıydı. Annesini görmeyeli tam otuz üç yıl olmuştu. Değişiyordu insan... Türkiye'de, eskiden Kapadokya diye anılan bölgede, Mucur yakınlarındaki yoksul köyde bulunan, çocukluğunu geçirdiği, büyütüldüğü küçücük ev geliyordu, gözlerinin önüne. Daha sonraları oturdukları bir başka ev canlanıyordu hayalinde. Selânik yakınlarında. Sonra, Pire'de, Nikea'nın arkasında, İkonioy sokağındaki apartımanı hatırlıyordu. Kardeşlerini. Gündüzleri onları evde yalnız bırakıp bir trikotaj fabrikasında

yün örmeye giden annesini. Armatör olabilmek için, gerçekleşmeyecek düşler gören, olmayacak tasarılar kuran, ama gerçekte, birkaç dalgıç kullanarak süngercilikle geçinen babasını da hatırlıyordu. Aleksandr'ı. Bir köy daha vardı gözlerinin önünde. Türkiye'de bir köy. Pek kesin çizgilerle görmemiyordu o köyü. Bebek denecek yaştaydı o zaman. Kötü olaylar yer almıştı o köyde. Kızıyordu bazen o kötü olaylara. Ama pek bilemiyordu neler olduğunu. Şu anda yalnız bazı görüntüleri değil, hayatının belli başlı dönüm noktalarını sarmış olan kokuları da hatırlar gibi oluyordu. Özellikle, İzmir yakınlarındaki bir berber dükkânının kokularını duyar gibiydi sanki. Ucuz cinsinden traş sabunu kokusu, ter kokuları, kaynayan su buharının kokusu, menekşe kokusu, tümü birbirine karışırdı orada; berber, karısının haftada bir kez yıkadığı havluları, sıcak sıcak yüzünüze sardığı zaman.

— Hepsi geldiler, dedi ihtiyar kadın.

— Biliyorum anne. Ben de onun için buradayım işte.

— Ne istiyorlar benden?

— Seni araya sokarak, bana kötülük yapmak istiyorlar.

— Kötülük edemem ben sana. Yardım da edemem. Tanımıyorum seni.

— Ben yardım edebilirim sana.

— Öyleyse, otur da odun kır.

S. S., birkaç ince odun aldı eline. Beceriksizcesine kırmaya çalıştı. Athina, o yaştaki bir kadın için şaşılacak bir güçle, adamın elinden çektiği gibi aldı odunları.

— Bırak şunları, bırak! Bir oğlum vardı benim, belki bir gün..., yok ama yok, oğlum öleli otuz yıl oldu. Otuz yılı da geçti. Eğer sen benim oğlumsan, hiç bir şey. istemem senden, anladın mı? Seni görmek bile istemem! İstemiyorum!

— Anne...

— Anneymiş!... Ne annesi? Hangi anne? Öldüm mü, kaldım mı diye sormak için tam otuz yıl bekledin! Otuz yıl! Yine ne halt karıştırdın kimbilir!

— Neler söyledin sen onlara? Ne dedin?

— Sana ne bundan? Ne diye ilgileniyorsun onlara söylediklerimle? Sen adam olabildin mi? İş güç sahibi olabildin mi hele? (S. S., istemiyerek hafifçe gülümsedi)... Biliyordum ama sonunun kötüye gideceğini, biliyordum. Kaç kez söylemiştim sana bunu! Kaç kez!

— Öyle! Gerektiğinden çok fazla söylemiştin galiba!

— Ya kardeşin? Yardım ettin mi kardeşine? Ya baban? Cenazesine bile gelmedin babanın! Bak, ne durumda yaşıyorum ben!

— Yardım etmek istedim ona! Ama sen kabul etmedin... anne.

Anne sözü, istemese bile, ağzını yakıyormuş gibi oluyordu Sokrat'ın. Öylesine boğuluyordu ki bu sözü söylerken... Kendi karısı çocuk doğurduktan sonra ona karşı hiç istek duymamaya başlamıştı. Yatmamıştı bile karısıyle çocuk doğduktan sonra. Yapamıyordu. O sırada yaşlı kadının haykırmasıyle kulakları deliniyormuş gibi oldu:

— Hiç bir şey beklemiyorum senden! Hiç kimse hiç bir şey istemiyor senden! Kendine sakla sen yardımını! Senin olsun! Bu yaşa kadar muhtaç olmadım sana, bundan sonra da olmam.

— Onlara ne söyledin? Anlattın mı?

— Sana verilecek hesabım yok benim! Anandan babandan uzak yaşamayı aklına koymuştun sen, öyle yaptın, bundan böyle de öyle yaparsın!

— İyi ama anlamıyorsun ki...

— Baban söylerdi her zaman senin delice fikirlerin olduğunu. Haklıydı adamcağız... Çevrende ne kadar insan varsa, deliye döndürdün. Herkesi deliye döndürdün.

Sokrat, elinde tuttuğu bir odun parçasını parmaklarının tüm gücüyle sıkıyor, fakat kırılmıyordu odun. Tıpkı yedi yaşındayken yaptığı gibi, kekledi:

— Anne... ne olur... rica ederim...

Tutamadı kendini birdenbire. Geri kalan sözlerini bağırarak söyledi:

— Hiç ilgilenmedin benimle sen! Hiç bir zaman! Kardeşini yeğ tutuyordun bana!

Yaşlı kadın ağlıyordu şimdi. Yıpranmış gırtlağından kupkuru, anlamsız, teneke gibi sesler çıkartarak hıçkırıyordu.

— Git, dedi... Git buradan! Bir daha da hiç gelme sakın!

— Dinle beni...

Eliyle kapıyı gösteriyordu. Kesin ve son olarak ne söyleyebileceğini araştırıyordu aklında...

— Sen... ahlâksızın birisin!

Çabucak bulmuştu en çok sevdiği, her zaman kullandığı «ahlâksız» sözünü. Yaşlı kadının «ahlâksız» demesi hiç bir anlama gelmezdi gerçekte. Olur olmaz kullanırdı bu sözü. Fakat, çocukluk anıları aklına geldi ve Sokrat'ın gözünde her şey yeniden canlandı. Tüm anlaşmazlıkların, tüm başkaldırmasının nedeni yatıyordu üç heceli bu sözcükte.

Baba evini bırakıp gittiği zaman on altı yaşındaydı. O zaman kavuştuğu yepyeni özgürlük, dört yıl süresince, başını döndürmüştü. Babasının oynadığı rolü oynayarak, düşlerini gerçekleştirerek, başarısızlığa uğradığı konularda başarıya ulaşarak, onun yerini almak istemişti. Babası olmak istemişti o yıllar süresince. Onun bu davranışları karşısında, annesi ne hayret etmiş, ne de duygulanmıştı. Şaşırtmak istediği belirli sayıdaki insanların umursamazlığı karşısında biraz rahatsız olmuş, hayal kırıklığına uğramıştı. Sokrat, o zamanlar, kime neyi kanıtlamak istediğini artık kestiremez olmuştu. Bir yandan da hem itibarını yitirmemek hem de evdekilerle araya koyduğu mesafeyi korumak için, onlara, birkaç yıl süresince para göndermek gibi hayli lüks bir isteğe kapılmıştı.

Şimdi, o günleri düşündüğü zaman, anasına, babasına, kardeşlerine sevgi beslediğinden değil, gençliğinin gücünü ortaya koymak, parası olduğunu göstermek için yardım ettiğini daha iyi anlıyordu.

Her şey bir kasırga hızıyle olmuştu. İlk işini çevirmiş, ilk gemisini satın almış, ilk milyarını kazanmış, ilk evliliğini gerçekleştirmişti. Şimdi karşısında duran, ona hâlâ çocuk muamelesi yapan karalar giymiş bu yabancı kadın, onun bu başarısından, elde ettiği bu zaferden ne anlayabilirdi? Bilerek, isteyerek seçmemişti ya anasını. Hem sonra vaftiz töreninde, anası onun küçük adını Makyavel değil de, Sokrat koymuşsa, ne yapabilirdi buna karşı, ne gelirdi elinden? Bu durumdaki bir yaşlı kadın nasıl kavrar; hattâ, kavramak şöyle dursun, nasıl gözlerinin önünde canlandırabilirdi oğlunun böylesi yükselişini? Başarısının, önce biraz sallantılı, fakat çabuk gelişmeye yatkın başlangıcından bu yana, arada sırada, sıkıntılı olduğu günlerde, Sokrat, ailesini bir engel, onu aşağılara doğru çeken bir ağırlık, bir ayakbağı gibi görmüş, uçarken güneşe yaklaştığı için eriyip düşen tanrı İkarus'u hatırlayarak, acaba çok mu yükseldim, çok yükseklerde mi uçuyorum diye kuşkulanmıştı. Şu anda ise, kendisine oynanmak istenen kötü bir oyundan ötürü, geleceği şu yaşlı köylü kadının keyfine kalmıştı. Oysa, Sokrat kaç kez aklından geçirmişti bu yaşlı köylü kadınla ilgili tüm anılarını unutuvermeyi. Bir yığın insan gibi, niçin anasız babasız değildi? Niçin öksüz, kimsesiz bir çocuk olarak dünyaya gelmemişti?

Ne söylemiş olabilirdi annesi o heriflere? Ya her şeyi anlattıysa... Kallenberg elde ettiği bu bilgileri sömürmek, bunlara dayanarak şantaj yapmak için, acaba ne kadar beklerdi?

— Çık git buradan!

— Anne, son bir kez...

— Def'ol çabuk! Def'ol, karışmam yoksa...

İnanılır şey değil: Oracıktan kaptığı bir odun parçasıyla, Athina, oğlunun üzerine yürüyordu.

— Sakın bir daha ayağını atayım deme buraya! Senden önce ölürsem, cenazeme gelmeni de istemiyorum! Lânet olsun sana!

Sokrat'ın rengi duvar gibi olmuştu. O anda ağzının içinde duyduğu pas gibi acılığın, kekrekliğin, dilinin ucuna kadar ge-

len fakat bir türlü haykıramadığı binbir küfürden mi oluştuğunu iyice anlayamıyordu. Yaşlı kadının yüzüne karşı haykırabilseydi, söyleyebilseydi dilinin ucuna gelenleri, ne denli rahatlardı kimbilir. Ama hiç bir şey çıkmadı ağzından. Geriye döndü, çıktı kapıdan dışarıya. Elleri arasında tuttuğu incc odunu kızgınlıkla kırmaya çalışıyordu. Ne yapacağını kestirebilmesi için saatlerce sabretmesi, Londra'da, Kallenberg'in verdiği suarcyi beklemesi gerekiyordu.

Raphael Dun için her şey denebilirdi ama yakışıklı olmadığı söylenemezdi. İyice uzun boylu, iri yarıydı. Saçları hafif kırlaşmaya başlamıştı. Öyle canlı, öyle diri hareket ederdi ki, kadınlar dönüp dönüp bakarlardı. Otuz iki yaşındaydı. Ama hâlâ bir delikanlı gibi baştan çıkarıcı davranışlarını, yapmacıklı kuşkularını, kararsızlığını, cakacılığını sürdürüyordu. Tanrıvergisi bu yeteneklerinin daha ne kadar geçerli olacağını, arada sırada, kendi kendine soruyordu. **Ritz** otelindeki odasının bir duvarını kaplayan kocaman aynanın karşısında çırılçıplak gerindi. Lüks otellere, palaslara, özellikle Vendôme meydanındaki bu lüks otele oldum olası tutkundu. O kadar ki, kumarda çok kaybettiği, burada kalacak kadar parası olmadığı zamanlar oturmak için, Ritz otelinden uzak düşmesin diye, Cambon sokağında, **Mavi Bar**'ın tam karşısındaki bir apartmanın dördüncü katında, küçük bir daire kiralamıştı. İşi tıkırında, parası bol oldu mu, eder, valizlerini aldırmak için bir garson gönderilmesini isterdi. Kendisi de, ardından, aşağıya iner, bir kaldırımdan ötekine geo küçük apartman dairesinden, otelin resepsiyonuna telefon çerken dünyasını da değiştirmiş olurdu.

Kimlik belgesinin üzerinde «gazeteci» diye yazılıydı. Oysa, bir zamanlar, iyi kötü, hem röportaj hem de foto muhabirliği yaptığı halde, şimdi ne muhabirdi ne de fotoğrafçı. Bu nedenle

olacak, kendi de, başkaları da şimdi onu büyük röportajcı diye tanımlıyorlardı. Büyük röportajcı. Büyük röportaj yazarı deyiminden çok farklı, çeşitli anlamları vardı bunun. Ne olduğu bilinmezdi kesenkes. Biraz gurur verici, bir yerde geçerli,her kapıyı açan bir meslek sayılırdı. Hiç bir konuda uzmanlık gerektirmeyen, kaypaklığa dayanan bir sosyal çevrede ilgi topluyordu. Kaldı ki, o çevrede de her şey kaygandı, kesinlikten, aydınlıktan uzaktı. Kişinin, bildiği işin ne olduğunu açıklamaması ya da hiç bir şey bilmediğini, elinden hiç iş gelmediğini sırıta sırıta söylemesi, her tür işi yaptığı, yapabileceği, her boyaya boyanabileceği anlamına gelirdi.

Raph hayatını bu kaygan tabanın üstüne oturtmuştu. Ailesi hırdavatçıydı. Meslek meslektir kuşkusuz, iyisi kötüsü olmaz ama, eğer öğrenirlerse, arkadaşları küçümserler diye, bunu, sanki utanç verici bir hastalıkmış gibi gizli tutuyordu. Nasıl yapıp da o bataktan, o çevreden yakasını kurtardığını kendi kendine sorduğu zamanlar verecek cevap bulamazdı. Şansı yardımcı olmuştu belki. Ya da, onu hiç yanıltmayan, kendine özgü bir koku alışı vardı herhalde. Kime ne zaman asılmak gerektiğini iyi biliyor olmalıydı. Yeni elde ettiği durumunu sarsabilecek nitelikteki eski ilişkilerini ne zaman kesmesi gerektiğini iyi biliyor olmalıydı. İçtenlikli görünen, doğalmış etkisi uyandıran davranışlarının tümü kesin hesaplara dayanırdı: Her gülümseyişini, her göz kırpışını, her el uzatışını, el sıkışını, önceden sanki elektronik bir tartıya vurmuşçasına hesaplardı. Raph insanları ikiye ayırmıştı: Ona yararı dokunabilecekler ve ötekiler. Yalnız birinci kümedekilerle görüşürdü düzenli olarak. Poker oynamak dışında hiç bir becerisi olmadığı için, çevresinde ona her şeyden anlayan bir adam olarak bakmaya başlamışlardı. Pek gururlanırdı bundan Raphael. İnsanlar, bir film seyredecek olsalar, «Acaba Dun nasıl bulmuştur?» diye sorarlardı birbirlerine.

Ya da bir ressamın tabloları, yeni sergisi mi tartışılıyor, hemen biri atılır, «Raph'ı götürüp göstermeliyim o tabloları,»

derdi. Merkez üssü New York, dinlenme yeri Accapulco, kalbiyle bağlı olduğu kent ise, Roma idi. Paris'te, Charonne bölgesindeki Folie-Regnault sokağında dünyaya gelmişti.

Bir gün, on altı yaşına yaklaştığı sırada, ortaokul sınavlarını güçlükle vermiş, babası gibi gri renkli iş gömleğini sırtına geçirmiş, dükkânda çalışmaya başlamıştı. İşte o gün, dükkânın tam önünde bir kaza olmuş, lüks bir otomobil parçalanmıştı. Çevredekiler polise ve Sağlık merkezine haber vermeye çalışırlarken, kazayı daha yakından görmek için çıkmıştı dükkândan. Lüks otomobilin ön tarafı, biraz ötede, sebze boşaltmak için duran bir kamyonetin altına girmiş, ezilmiş, parçalanmıştı. Direksiyonun başında, çok güzel, çekici bir kadın oturuyordu. Yüzüne yer yer bulaşan kanlara rağmen, Raph hemen tanımıştı onu: Clara Marlowe. En sevdiği artist. Delikanlı, heyecanla, biraz daha yaklaşmak istemişti otomobile. Fakat, kazaya uğrayan arabanın başında durarak, meslektaşlarının gelmesini bekleyen bir trafik polisi fena halede azarlamıştı onu. Biraz sonra hem polis arabası, hem de koskocaman bir cankurtaran gelmişti. Beyaz gömlekli görevliler dışarıya fırlamışlar, ünlü artisti otomobilden çıkartıp cankurtarana yerleştirmişlerdi. Orada toplananların söylediklerine bakılırsa, Clara Marlowe yaralıydı yalnızca. Yaralıydı ama, öte yandan da, fitil gibi sarhoştu.

Raph henüz bilmiyordu ama, bu kaza tam o anda onun geleceğini belirlemiş olacaktı. Aradan bir saat geçtikten sonra, iki yakışıklı genç, dükkânın kapısından girdiler. Kendilerini, **Paris-Soir** gazetesinin muhabirleri olarak tanıttılar. O zamanlar adı henüz Raphael Dun değil, Paul Gueffier olan Dun'a yaklaşarak, biraz önceki otomobil kazası hakkında ayrıntılı bilgi vermesini istediler. İçlerinden biri, «Hadi, gelin bizimle birlikte, şu köşedeki barda iki kadeh bir şey içeriz, hem de kazayı anlatırsınız,» dedi. Babası hiç bir şey söylememişti. Paul Gueffier, sırtından gömleğini çıkarmış, genç muhabirlerle çıkmıştı dükkândan. Savaş yeni başlamıştı. Hayat hiç de çekici görünmüyordu. Dükkân ise, daha da az çekiciydi. Üstelik, babasının su-

ratı asıktı. Bara girip bir masaya oturdukları zaman, kendisinden olsa olsa bir iki yaş büyük olan muhabirlerin rahat davranışlarına hayran kalmıştı. Oysa, kendisi, o zamana kadar, bu barın kapısını açıp içeriye girmeye cür'et bile edememişti. Ama ötekiler, o gazeteci çocuklar, onlar da bu bara ilk kez girdikleri halde, hiç bir şeyi yadırgamadan davranıyorlar; Paul'e onu sanki uzun zamandır tanıyorlarmış gibi, soru soruyorlardı. Ondan, istedikleri tüm bilgileri elde ettikten sonra, teşekkür ettiler. İçlerinden biri, «Bana bak», dedi. «İyi göz var sende arkadaş! İstersen eğer, gazeteci olabilirsin! Seni bırakalım artık, pek vaktimiz yok, bu akşam Cannes'a gidiyoruz.» Hepsi bu kadar işte. Genç gazetecilerin bu sözleri fena halde aklına takılmıştı Paul'un. O kadar ki, dükkânda müşterilere hizmet ederken, çok dalgınlığından yakınan ana ve babasının yüzlerine karşı, Paul tuttu, «yetenek» sözünü kullandı, baba mesleğine karşı istekli olmadığını, başka konularda yetenekli olduğuna inandığını söyledi.

— Bıkmadın mı daha kendini hayran hayran seyretmekten?

Raph Dun, ancak bu soru üzerine kendine gelebildi, yeniden döndü dünyaya. Unutmuştu kızın varlığını. Arkasına dönmeden, aynadan baktı. Kız da çırılçıplaktı. Yarıyarıya uzanmıştı yatağın üstüne. Ünlü ressamların tablolarındaki odalıklar gibi poz vermişti. Sarışındı. Yirmi beş yaşlarında vardı. Beline altın bir kolye geçirmişti. Sol ayağının bileğine de bir başka küçük, altın bilezik takmıştı. Menekşe rengi, yorgun gözlerindeki rimeller akmıştı. Bakır gibi yanık, belki de istek vermeyecek kadar kusursuz, heykel gibi bir vücudu vardı. Yatağın ayak ucunda, yerde, fırlatıldığı gibi duran giysiler görünüyordu. Alçak ökçeli ayakkabılar, koyu renk tüvit bir eteklik, kaşmir bir kazak. Üç günden beri beraberdi bu kızla. Her ikisi de kendilerine tutkun insanlar oldukları için, biri ötekini dize getirememiş, bir üstünlük sağlayamamıştı.

— Giyinsen sen artık, şekerim.

— Adım şekerim değil, İngeborg benim.

Ayrılmaları gereken o sıkıntılı an gelip çatmıştı. Ama, Dun nasıl ayrılacağını, ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Ingeborg'un, üç gece önce, yanındaki erkek arkadaşını bırakarak, - «kocam» diyordu kız o adam için, - onunla gelmesi gururlandırmıştı Dun'u. Kocam dediği adam Paris'in yüksek sosyetesinde pek gözde, el üstünde tutulan bir erkekti. Beş yüz kişi kadardılar o çevrede. Beş yük asalak, beş yüz çanak yalayıcı. Nefret ederlerdi birbirlerinden, ama bir türlü de ayrılamazlar, birbirlerini görmeden yapamazlardı.

Raph, her zamanki taktiğini uygulayarak işi tatlılıkla bitirmeyi denedi:

— Kocan merak eder seni...

Alaya aldı kız bu sözleri :

— Niye merak etsin? Seninle olduğumu biliyor ya!

— Ne de olsa... Üç gündür buradasın. Üç gündür otelden dışarıya bile çıkmadın.

— Öyle, öyle ama, sen de bu arada, beni yirmi dört saat yalnız bırakıp gitmedin mi?

— İş için gittim. Zorunluydu gitmem.

— Ne işi?

— Yunanistan'daki o iş işte. Söylemiştim sana.

— İnandım mı sanıyorsun?

Raph omuzlarını silkti. Hepsi birbirinin aynı, diye düşündü. Bu herhalde ötekilerden de beter olmalıydı. Kadınları yatağına atmak istediği zaman takındığı kibar, şakacı kişiliğinin tutsağı olduğunu hatırladı. Tuttu kendini. Başka bir şey söylemedi.

— Göstersene bakalım pasaportunu.

— Gösteririm o kadar istiyorsan.

Valizin bir gözünde duran pasaportunu almaya gitti. Kızı odada yalnız bırakıp dışarı çıkmakla yanlış bir iş mi yapıyordu acaba?

— İşte, al bak.

Ingeborg, dudaklarında bir yarım gülümseme, bakışları öf-

keli, inceledi pasaportu. Gümrük damgalarına dikkatle baktı. Demek yalan söylemiyordu.

— Söyle bakalım, inandın mı şimdi?

— Asıl sen söyle bakalım, güzel mi? Çok mu güzel o kadın?

— Ne kadını? Niye kadın diyorsun?

— Yanılıyor muyum?

— Ne evet, ne hayır.

Bir gece önce, Atina'da, gidip görmesi gereken yaşlı kadını düşününce, gülmekten kendini alamadı Dun. Berbat bir yerde, dünyanın öteki ucunda, yontulmamış insanların barındığı bir köydeydi kadın. Dun'un bu türden turistik gezilere karşı, önüne geçilmez bir nefreti vardı. Köyler köylülere yakışır diye özetlediği kurala bir kez daha bağlı kalmayı çıkarına uygun bulmuş; Atina'dan hiç ayrılmamış; orada, çok iyi tanıdığı bazı meslekdaşlarının düzenledikleri büyük poker partisine oturmayı tercih etmişti. Yaşlı kadınla yapması gereken konuşmaya gelince, bu görevi, adı sanı duyulmamış bir Yunanlı gazeteciye yüklemişti. Adamcağız, ünlü röportajcı Dun'la işbirliği yapmanın verdiği sevinçle hemen işe dört elle sarılmış, koşmuştu. Üstelik, adı sanı duyulmamış bile olsa, görevini başarıyla yapmıştı yerli gazeteci. Raphael Dun'e getirdiği haberin, verdiği bilgilerin ne denli değerli olduğunun farkında bile değildi. Dun da tutmuş, kendi cebinden, adama, azımsanmayacak bir para vermişti. Bu durumda da artık kimsenin kimseden yakınmasına gerek kalmamıştı. Nasıl olsa Dun, bu işi gerçekleştirmek için dilediği kadar para harcamaya yetkiliydi. Yetkiliydi ama, kiralanan helikoptere ödenen para da, hani insanın saçlarının havaya dikecek kadar yüksekti. Kız, Dun'un gülümsemesine yanlış bir anlam verdi:

— Hoşuna mı gitti o kadar? Sen tut, kocamın yanından al getir beni buraya. Kapat bu otele, ertesi gün de çek git Yunanistan'a bir kadınla buluşmak için! Alay mı ediyorsun yoksa?

Bu kez Dun içinden gelerek güldü:

— Ingeborg, gülünç olma, şekerim! Amma tuhafsınız siz kadınlar! Ne demek yani? İnsan sizi bırakıp bir yere gitti mi, demek, mutlaka bir başka kadınla buluşmaya gider!

— Ne var kızacak bunda? Kendin söyledin ya öyle yaptığını.

— Canım, yaşlı, ihtiyar bir kadındı. İş icabı, biliyorsun. Hem sonra, ben göremedim bile onu!

— Benimle yattıktan altı saat sonra... demek beni yüzüstü bırakıp, bir yaşlı kadınla görüşmeye gidiyorsun? Ben de bunu yutacağım demek? Öyle değil mi? Sen beni ne sanıyorsun?

Dun, öfkelenmekle çılgınca gülmek arasında bocaladı bir an. Şakacı, umursamaz yönü ağır bastı sonunda. Yatağa uzanıp sarıldı kıza:

— Senin başın üzerine yemin ederim ki, seksen yaşından daha da ihtiyardı o kadın.

— Olmaz! Kendi başın üzerine yemin et! Ne yani, mirasına konacağın bir hala filan mı?

— Öyle olsun istersen, evet. Onun gibi bir şey işte. Hattâ, mirasa konmaktan da daha iyi bir şey.

— Varisi sen mi olacaksın?

— Heyhat! Hayır. Varisi filan olmayacağım ama belki o paralardan bana da okkalı bir pay düşer, kimbilir!

— Peki, ne zaman öğrenirsin sonucu?

— Hemen bu akşam. Bu akşam durum daha iyi anlaşılmış olacak.

— Ölecek mi bu akşam o yaşlı kadın?

— Nereden çıkardın bunu? Deli misin sen?

— Ne bileyim! Anlaşılmıyor ki ne demek istediğin. Anlatsana.

— Daha fazla söyleyemem. Çok ciddi, gizli bir iş bu, şekerim.

— Desene, gizli kapaklı işleri olan, esrar dolu bir adamla yaşamaya mahkûmum.

Korkuyla içi ürperdi Dun'un. Ne demekti «yaşamaya mahkûm» olmak? Bunu da nereden çıkartıyordu Ingeborg? Dört saate varmadan Londra uçağına atlaması gerekiyordu. Kallenberg, ona özel jetini göndermeyi bile teklif etmiş, ama Raphael böyle bir şeyi kabul etmeyecek kadar akıllı davranmıştı. Akşama, saat tam dokuzda, Cardin'de yaptırdığı - üç kez provaya gitmiş, her üçünde de patron hazır bulunmuştu - smokini sırtına geçirmiş olarak, Kallenberg'in o saray gibi evinden içeri girecekti Londra'da. Ingeborg'suz. Kallenberg'in evinin yanında, Buckingham sarayı köhne, zevksiz, karanlık bir kulube gibi kalırdı. Herhalde bu gece Kallenberg'in salonlarında, o zamana değin yaşadığı en şaşırtıcı, en etkileyici suareyi geçirecekti. Oysa, pek heyecanlanmaması gerekirdi. Yıllardan beri bu tür çevrelerde yaşaması için para veriyorlardı ona. Yalnız, Ingeborg'u nasıl atlatacaktı? O akşam onu **Maxim** lokantasına yemeğe götüreceğini tekrar tekrer söz vermemiş miydi? Ingeborg tam bu sırada Dun'un aklından geçenleri sezmiş gibi sordu:

— Nasıl giyinmemi istersin bu gece?

«Şey... bilmem vallahi...» gibi sözlerle soruyu atlatmaya çalıştı. Direndi kız: «Uzun mu, kısa mı?» Olacak gibi değildi bu kez. «Ingeborg...» diye başladı. Kız, mavi, hattâ menekşeye çalan gözlerini dikti Dun'a: «Evet, seni dinliyorum...» Raphael Dun söyleyemedi bir şey. Gitti, duşun altına attı kendini. Oradan seslendi:

— Yarın akşam çıkarız seninle yemeğe. Bu akşam olmaz. Londra'ya gitmem gerek benim bu akşam. İki saate kadar.

— Londra'ya mı?

— Evet, Londra'ya. Maalesef.

— Orada da mı bir kart karı var?

— Dinle beni Ingeborg... Sana sözünü ettiğim işle ilgili Londra'ya gitmem. Anladın mı? Kallenberg'in daveti var bu gece...

— Pekâlâ, beni de götür.

Onu götürmek mi? Aklını kaçırmıştı bu kız herhalde. Dün-

yanın en güzel, en şık, en zengin, en soylu kadınları orada bir araya geleceklerdi bu gece. Neler çekmişti o çevrelere girebilmek için. Durum böyle iken, bu kız, şimdi kalkıp, damdan düşerdesine o çevreye girecekti, ha! Olacak şey değildi bu! Şaka ise eğer kızın yaptığı, yeterdi artık bu şaka. Ingeborg'a hesap vermek zorunda değildi ya!

— Bak şekerim, sen güzel güzel giyin artık...

Kız birdenbire, Dun'un hiç aklına getirmediği bir biçimde diklendi, şirretleşti.

— Görürüz bakalım hangimiz «şekermişiz» benim küçük sevgilim! Beni, yatağına sokacak kadar güzel bulduğuna göre, herhalde o pek önem verdiğin daveti de paylaşacak kadar çekici bulursun! Sakın tartışmaya filan kalkışma, verdim bile kararımı: Seninle geleceğim, o kadar işte!

Kızın böylesine başına buyruk davranışı karşısında şaşkına dönen Dun öfkeyle bağırdı:

— Bana bak, yeter artık, anladın mı, yeter! İyi arkadaşlık ettik seninle, fakat, görüyorum ki, nazik davranmakla hata etmişim. Hadi bakalım, bas git burdan! Hem de şimdi, hemen!

— Son sözün mü bu?

— Son sözümü söylemeyeyim daha iyi olur. Yoksa, çok kaba bir adam olduğuma inanırsın. Tamam mı?

— Çok güzel!

Yataktan kalktı Ingeborg, tuvalet aynasının önüne geçti, saçlarına şöyle bir çeki düzen verdi. Geniş bir nefes aldı Raph. Anladığı kadarıyla, düşündüğünden daha kolay olacaktı ondan yakayı kurtarması. Bu arada, ilişkileri bozulacaktı doğal olarak. Oysa, sevmezdi Dun böyle çekişmeleri. Eski metresleriyle arasının açılmasını istemez, onları arada sırada, iki gezisi arasında filan, görmekten çok hoşlanırdı. Fakat, bu kız, bu Ingeborg, hiç de anlayış göstermemişti. Baktı Ingeborg'a. Kız, gözkamaştırıcı beden güzelliğiyle, çırılçıplak, birkaç adım attı odada. Kapıya doğru gidiyordu şimdi. Raph taş kesildi, kalakaldı birden-

bire. İnanmadı, inanmak istemedi gördüğüne. Boğuk bir sesle kükredi:

— Nereye gidiyorsun öyle?

— Gidiyorum işte! Gitmemi istemiyor muydun?

Ingeborg başka bir şey söylemeden kapıyı açtı, çıktı, koridorda gözden kayboldu. Kan yürüdü Dun'un başına o anda, kızın arkasından fırladı koridora. Baktı, Ingeborg, sanki giyimliymiş gibi, büyük bir rahatlıkla, ağır ağır ilerliyordu **Ritz** otelinin koridorunda. Felâketti bu. Tam anlamıyla rezaletti. Otelde tanıyorlardı Dun'u. Çoğu kez, haftalarca geç ödediği hesabına da ses çıkarmıyor, göz yumuyorlardı. Ne pahasına olursa olsun, bu rezaletin önüne geçmek gerekliydi. Kızın arkasından hızlı hızlı yürümeye başladı. kısık bir sesle, «Ingeborg... Ingeborg!...» diye bağırdı. Kız, uzun bacaklarının üstünde, kıçı meydanda, hiç acele etmeden, salına salına yürüyordu. Dun rüya görüyormuş sandı kendini. Tam o sırada, rüya, kâbusa döndü. Koridorun öteki ucundan, elinde bir tepsi, kat garsonu Marcel geliyordu. Ingeborg asansörlerin yanına kadar ilerlemişti bile. Bundan sonra neler olacağını artık kimse kestiremezdi. Garson çok soylu davrandı: Başını çevirip bakmadı bile kıza, durumda hiç bir anormallik yokmuş gibi, Raph'a, saygıyla selâm verdi. Sadece, onun şaşkınlık içindeki haline, yardım ister gibi durumuna bakarak, saygılı bir sesle:

— Bir müşkülünüz mü var efendim? Yardım edebilir miyim? diye sordu.

Raph, kendisinin de donla koridora çıktığını ancak o anda farketti. Şimdi asansörün çağırı düğmesine basmakta olan çıplak kızı umutsuz bir el hareketiyle gösterdi. Marcel, elindeki tepsiyi yere, halının üstüne bıraktı:

— Üzülmeyin Mösyö, şimdi gereğini yaparım ben, dedi.

Ama artık çok geçti, yapacak bir şey kalmamıştı. Ingeborg, ileride, dönüp arkasına bir kez bile bakmadan, asansöre giriyordu. Garson, «Madam! Madam!» diye seslenerek hızla koştu asansöre. Boşuna. Sürgülü otomatik kapı sessizce kapandı. Mer-

divenlere koştu Marcel. Basamakları dörder dörder inerken, yukarıya seslendi:

— Aşağıda yakalarım ben onu! Yakalamaya çalışırım!

Raph kendi kendine mırıldandı:

— Bir battaniye bulmalı! Bir örtü, battaniye...

Bu rezalet konusunda yapmak zorunda kalacağı açıklamaları, söylemek zorunluluğunu duyacağı sözleri düşününce, şaşkına dönen Dun, yıldırım gibi koştu odasına. Ayağına bir pantalon, sırtına balıkçı yakalı beyaz ipekli bir gömlek geçirdi, koluna hafif ceketlerinden birini aldı, valizlerinden birini de kaparak, servis merdivenine doğru fırladı. Hemen koşup Cambon sokağındaki küçük dairesine sığınacaktı. Bu çılgın kızın yaptığı saçmalık Kallenberg'in davetine gitmesine, ne olursa olsun, engel olmamalıydı.

Küçük Spiro badem kırıyordu. Bir yosun tabakasının üstüne yere oturmuştu. Çevresini kırmızı karınca orduları sarmıştı. Dizlerinin üzerine bir bal çanağı koymuş, sağ tarafına bademleri, soluna çekirdeklerini yerleştirmişti. Yeterince badem ayıkladıktan sonra, onları bal çanağının içine atacak, bir sopa ile karıştıracaktı. Arada ona yaklaşıp bakan keçilerinden üç dört tanesini, fazla sokuldular mı, çenelerine hafifçe vurarak uzaklaştırmak zorunda kalıyordu. Bir yandan da üç metre ötedeki beyaz bir kayanın üzerinde hareketsiz duran, yeşil büyük bir kertenkeleyi dikizliyordu. İkisi de oyun oynuyorlardı. Oyunun kuralı, ikisinin de yerlerinden kıpırdamamalarına dayanıyordu. Oğlan en küçük bir hareket yapacak, yerinden biraz kımıldayacak olsa, kertenkele ok gibi fırlar, kaçardı. Hayvanın yanına yaklaşıp tutabilmesi için, vücudunu oynatmadan, yerde sürünüyormuş gibi, kıçının üstünde kayarak ilerlemesi gerekliydi. Kertenkele avının hoş yanı, onları canlı yakalayıp vücutlarına

boydan boya bir sopa geçirmekti. Hayvancıklar, sopaya geçirildi mi bir kez, kaçmaya çalışırlarken, tıpkı kırkayakları andırırlardı. Çok komik olurdu bu. Spiro, tembelliğinden, hayvana bir taş atarak vurmayı da aklından geçirdi. Fakat, taşı isabet ettiremeyecek olursa, hayvan kaçar, o da kazıklamak zevkinden yoksun kalabilirdi. Bunu düşündüğü için, vaz geçti taş atmaktan. Spiro bunları aklından geçirirken, yüzlerce karınca arasından bazıları birdenbire izledikleri yolu değiştirdiler, bademlere doğru ilerlemeye başladılar. İşte tam bu sırada Spiro üç olayı birden fark etti: Karıncaların, yiyeceğine doğru ilerlediklerini; kertenkelenin kaçtığını; bir otomobil sesinin duyulmaya başladığını. Tam üç aydan bu yana hiç otomobil görmemiş olduğu halde, son yirmi dört saat içinde, üçüncü otomobil çıkagelmiş, dağın derin sessizliğini yırtmıştı. Ya helikopterler? Helikopterler de cabasıydı. Askerliğini deniz eri olarak yapmış olan dayısı söylemişti ona uçağa benzeyen bu araçların adını. Helikopterler de, dün akşam, iki kez gelmişlerdi buralara. Denize dimdik inen kayalıkların orda, bir düzlüğe konup kalkmışlardı. Duyduğu otomobil gürültüsünden heyecanlanan Spiro, bademlerini telâşla bal çanağının içine atıvermiş, çanağı zeytin kütüğünün yanına koymuş, biraz ilerideki yüksekçe taşlığın üstüne koşup, boylu boyunca uzanmıştı oraya.

Yüz metre kadar aşağıda, yokuşa tırmanmakta olan otomobili görebiliyordu şimdi. Araba, dönemeçlerde, aceleci bir böcek gibi, kıvrıla kıvrıla, ilerliyordu. Yalnız, otomobilin içinde kim olduğunu göremiyordu bu kez. Oysa, bir gün önce, havadan gelenlerin helikopterden inişlerini, otomobillere binmelerini, kendi köyüne doğru yola koyulmalarını, sonra, dönüp aynı yere gelmelerini ve yine helikoptere atlayıp, yükselip, gökyüzünde kaybolmalarını, hiç bir ayrıntıyı kaçırmadan, izlemişti. Bu konuda dayısına sorduğu sorulara pek doyurucu cevaplar alamamıştı. Adam, gökten inen aracın helikopter olduğunu söylemekle yetinmiş, niçin geldiğini, kimleri getirdiğini bir türlü açıklamamış, üstelik Spiro'ya gördüklerini bir an önce unutma-

sını sağlık vermişti. Otomobil şimdi artık yamacın arkasında gözden kaybolmaktaydı. Yamacın tepesinde de, ötekilerin arasında, kendi evleri vardı Spiro'nun. Küçük çoban, düşünceli bir halde, gözetleme noktasından ayrıldı, zeytin kütüğünün oraya döndü: hay aksi şeytan! Keçiler bademlerin tümünü yemişler, bal çanağını yalamışlar, boş çanağı da karıncalara bırakmışlardı. Çanağın içinde şimdi binlerce karınca kaynaşıyordu. Öfkeyle haykırdı Spiro, bal çanağını karşıdaki kayalığın üstüne fırlatıp attı, yumuşak kıvrıntılarla aşağıya doğru inen, üzeri kızıl kır çiçekleriyle kaplı yamaca koşup, oralara dağılmış, otları, çiçekleri, dalları kemiren keçilerini izlemeye koyuldu.

Lena Satrapulos kaçamak bakıyordu Marc'a. Her ikisi de derin düşüncelere dalmış gibi, tabaklarındaki yemeklerden birer lokma alıyor, on dakikadan beri, tek bir şey söylemiyorlardı birbirlerine. Lena'nın tabağında tavuk külbastısı, Marc'ınkinde, tatar bifteği vardı. Lena, alışkanlıkla, masanın altındaki sağ ayağından ayakkabısını çıkarmış; fakat Marc'ın ayağı uzanıp onunkini bulmamıştı. Terasın açık bırakılan kapılarından, Seine nehrinin ötesinde, uzaklarda, Louvre rıhtımlarından geçen otomobillerin sarı ışıklarının yaladığı Darphane Binası görünüyordu. Arada sırada, kırmızı trafik ışıkları yanınca, nehrin kıyılarında bir sessizlik oluyordu. O zaman, restoranın karşısında, egzotik kuşlar satan dükkândaki kafeslerden bu garip hayvanların çıkardığı sesler duyuluyor, bunlara, parkın çınarlarının sık ve diri yaprakları arasına gizlenmiş serçeler cevap veriyordu.

Lena, aralarında yer almış olan bu sessiz düşmanlığı ortadan kaldırmak için umutsuzcasına çırpmıyordu. Üzerlerine çöken isteksizliği gözleriyle görür gibi oluyordu Lena. Anlaşmazlık masanın üstündeki hardal çanağından başlıyor, Château-

Laffite şişesinin tabanına kadar uzanıyor, oradan, Marc'ın çakmağına doğru yayılıyordu. Aynı şeylerin, değişik bir düzende durdukları zaman anlam değiştirmeleri ne kadar tuhaftı. Kocası konuşmadığı zamanlar, Lena kendini ne denli ondan kurtulmuş hissediyor, ne denli aldırmıyorsa, tam tersine, sevdiği adam sustuğu zaman onun varlığını daha fazla duyuyordu. S. S., dış görünüşüyle her ne kadar bir diktatörü andırsa da, süretli olarak korku, kuşku içinde yaşayan bir insandı. Sanki bir barınak arıyormuşcasına uzun cümlelere sığınır, konuşur. Hattâ, lâfını keseceklerinden korktuğu için, içkisini bile alelâcele içer, içerken de, karşısındakine söyleyeceklerini bitirmediğini anlatmak için, eliyle, koluyla telâşlı telâşlı işaretler yapar.

Lena, Satrapulos'u ilk gördüğü günü çok iyi hatırlıyordu. Babasının ölümünden dört yıl kadar sonraydı. Lena o zamanlar on üç yaşında küçücük bir kızdı. Sokrat'a gelince, kırkında olmalıydı. Lena, okul defterlerinden birini almak için, annesinin çalışma odasına girmişti. Konuklara ayrılan kocaman koltuklardan birinden bir puro ucuyla, inanılmayacak kadar parlak bir çift siyah ayakkabının uzandığını görmüştü. Sonra, karalar giymiş, saçları paslı demir rengi, ufak tefek bir adam ayağa kalkmıştı. Lena onun burnunu da görmüştü. Hayır, komik bir burun değildi bu, değildi ama normal bir burun da sayılmazdı. Küçük bir kızın, kocaman burunlu kırklık erkeklere karşı bir eğilimi olamayacağı için, Lena evdeki konuğu, başıyla, hafifçe selâmlamış, annesinin uzattığı defteri almış, İngiliz mürebbiyesinin onu beklemekte olduğu odasına dönmüştü. Yunanistan'da mürebbiyeler, geleneksel olarak, hep İngilizdir. Zira, İngilizce, sayıların en kesin, en yanlışsız sayılabildiği dildir. Eğer o gün Lena'ya, o ufak tefek, kapkara görünüşlü adamla evleneceğini söyleselerdi...

Sonra neler olmuştu? Sonra neler olduğunu, olanların bir bölümünü Lena, Sokrat'ın açıklamalarından öğrenmiş, üst tarafını da annesinin söylediklerini kocasının söylediklerıyle karşılaştırarak tamamlamıştı. Olayın başlangıcını da tahmin etmiş-

ti. O gün, Lena odadan çıkacağı sırada Satrapulos, dimdik, sessiz, sanki zamanın dışında kalmış gibi, kazık kesilmiş, öylece durmuştu. Biraz sonra, kendine gelmiş, ayakları yere basar gibi olmuş, Lena'nın annesi Medea Mikolofides'in, kendisine tuhaf tuhaf baktığını görünce, heyecanını açığa vuran bir sertlikle hemen sormuştu: «Kızınız kaç yaşlarında var?» Kadın: «On üç,» demişti, «Niçin sordunuz?» Kekelemeye başlamıştı Yunanlı: «Şey... ben... çok güzel buldum da onu.» En az karşısındaki adam kadar kibar ve anlayışlı olan kadın hemencecik değiştirmişti konuyu. Ertesi gün, Satrapulos o zamana kadar hiç yapmadığı bir şey yapıyor, kendi çıkarlarına aykırı bir kontratı imzalıyordu. Ona bu konuda hiç bir şey sormamış olan Madea'ya dönmüş: «Bakınız bir şey söyliyeyim mi size?» demişti. «Sakın budalalık ettiğimi, çıkarımın nerede olduğunu bilmediğimi sanmayın, olur mu?» Satrapulos'un bu sözleri üzerine elde ettiği başarının zevki yarıda kalan Medea, birdenbire buz kesilmişti. Komut verirmiş gibi bir havaya bürünmüş ve «Ne demek istediğinizi açıklar mısınız?» diye direnmişti. Ne olursa olsun, Medea Mikolofides, dünyanın en zengin, en varlıklı armatörüydü. Karşısına çıkan, çiçeği burnunda bir iş adamının, ne denli yetenekli olursa olsun, kendisiyle, çift anlamlı küstahça sözlerle konuşmasını hoşgörüyle karşılamazdı. Hem sonra, istekte bulunan oydu, kendisi değil. Satrapulos, o zaman, birdenbire değişivermiş, yumuşamış, savunmasız, çocuksu bir havaya bürünmüştü. Kekeleye kekeleye, küçük Elena'ya vurulduğunu, ona âşık olduğunu anlatmıştı. Bu açıklama, Medea'yı çileden çıkartmıştı. «Onun henüz on üç yaşında olduğunun farkında değilsiniz galiba... oysa siz... siz...»

— Biliyorum, biliyorum, diye atılmıştı Yunanlı, otuz sekiz yaşındayım ben. Fakat, düşününüz bir kez, dört yıl sonra kızınız on sekizinde, ben ise kırk ikisinde olacağım. Pek korkunç bir yaş farkı sayılmaz bence. Sizden yalnız bir tek ricada bulunacağım, onu beklememe izin veriniz.» Mikolofides'in dul karısı, adamın samimî olduğuna inanmıştı. İşlerin şimdiki du-

rumunda böyle bir evlenmenin sözkonusu edilemeyeceğini, sonra bunun yalnız kendi kararına bağlı olmadığını, Elana evlilik çağına gelince, onun da söyleyeceği şey olabileceğini, seçimi kendisinin yapabileceğini, adama, tatlı tatlı anlatmıştı. Fakat, Satrapulos direniyor, kararından vaz geçmeye hiç niyeti olmadığını ortaya koyuyordu. O kadar direndi ki adam, Medea bile duygulandı ister istemez. «Bakın, beni dinleyin, çok açık konuşacağım sizinle,» dedi. «Üç kızım var. Ötekiler de Lena kadar güzeldir. Eğer, günün birinde, bizim ailemize katılmak istiyorsanız, niçin Lena'nın kardeşlerinden birini seçmiyorsunuz? Melina'yı değil ama, Melina olmaz. O daha on beşinde. Ama, ablaları İrena var. On dokuzunda şimdi İrena.» Yunanlı tatlı tatlı başını salladı. «Madam Mikolofides,» dedi, «Beklerim ben, ne kadar beklemek gerekiyorsa, beklerim. Elena'nın bir gün karım olması için beklerim sabırla.»

Dört yıl bekledi ve dört yıl sonra evlendiler. Lena hemen hemen doğaüstü bir güzellikteydi ama bunun farkında bile değildi. İnceeik bir yüzü, saydam bir cildi, iri iri gözleri, sapsarı saçları, küçücük, zarif, dümdüz bir burnu vardı. İsa peygamberden beş yüz yıl önce, kimliği bilinmeyen işçilerin, pişmiş topraktan yaptıkları vazoların üzerine çizilmiş estetik mükemmelliğin yeniden canlanışını andırıyordu. Dünyanın en güzel oyuncağını kendine armağan ettiğinin bilincinde olan Yunanlı, tam bir yıl süresince, insan aklının tahmin edebileceği en çılgın, en tatlı, en sevimli koca oldu. Lena'ya hem âşığı, hem de babası gibi davranıyordu.

Sonra gerçek karakteri su yüzüne çıktı. Lena ile kocası arasında bir telefon yer aldı. Önlerindeki masanın üstünde duruyordu telefon. Kahvaltı masasının üstünde, yatağın baş ucunda, tatillerde, Sokrat'ın dünyanın dört bucağına yaptığı iş gezileri başladı. İşleri geliştikçe iş gezileri artıyordu. Ne zaman gideceği, nereye gideceği, önceden hiç belli olmuyordu. Bazen iki günlüğüne, bazen bir haftalığına gidiyor, ama, mutlaka gidiyordu. Bu geziler gittikçe önem kazanıyor, önüne geçilmez bir hal

alıyorlardı. Kocasının aşırı sevgi ve şefkat gösterilerine iyice alışmış olan Lena, kendini birdenbire korumasız, soğuk, yüzütü bırakılmış hissetmeye başladı. Babasının vaktiyle ona sürekli olarak gösterdiği şefkatle, Sokrat'ın oburca şehveti arasındaki geçiş dönemini yaşamaya vakti bile olmamıştı. Hiç şaşırmadan, sarsılmadan, babasının kucağından, kocasının yatağına geçivermişti. Kocasını, bir bakıma ikinci bir baba olarak görüyordu. Ama, onunla yatan, ona aşkı tattıran ikinci bir baba gibi. Evlenmesinden iki yıl sonra gebe kalmıştı ama kendini bir öksüz çocuk gibi görmekteydi. Kocası Sokrat'la pek karşıkarşıya gelmiyordu. Yunanlı, ya bir pazarlama araştırması için Küba'ya, ya da genel müdürlerinin yapacakları bir toplantıya başkanlık etmek için Suudi Arabistan'a gidiyordu. Elena, ikiz doğurunca hayretler içinde kalmıştı. Aşil ve Maria koymuşlardı çocukların adlarını. Doğumdan sonra, genç kadın kendini yalnız öksüz değil, evlilik dışı gebe kalmış, çocuk sahibi olmuş bir kız gibi hissetmeye başladı. Viyaklayıp duran ikizleriyle uzaktan ilgileniyordu ancak. İçine kapanmış, yavaş yavaş çocukluğundaki davranışlarına dönmeye koyulmuştu. Odasına kapanıp saatlerce dışarıya çıkmıyor, plâk dinliyordu. Zenginliği, annesinin adı, kocasının gitgide artan ününün tutsağı olarak, ıssız bir adada yaşıyor gibiydi. Evlenmeden önce, küçük kız kardeşi ve ablası ona «nişanlısı»ndan gülerek söz ettikleri zaman, ellerini mutlaka anlamlı bir hareketle burunlarına götürürler, ardından da basarlardı kahkahayı. Elena şimdi, genç kızlığında yapageldiği gibi, sevimli, yakışıklı erkek düşleri görüyordu. Oyundu her şey, evlenmesi bir oyundan başka bir şey değildi; çocukları ise, tatsız, kaba bir şakanın ürünüydüler. Elena, Marc'la, ablası İrena'nın Kallenberg'le evlendikten hemen sonra düzenledikleri bir deniz gezisinde karşılaşmıştı. İrena'nın evre kalmış yaşlı kız olmasından çok çekinen Medea Mikolofides sevinmişti bu evliliğe. Marc Saurel, Elena'ya hiç yabancı değildi. Annesi, kocaman salonda, ışıkları karartıp, son Amerikan filmlerini izlerken, Elena kaç kez hayal kurmuştu Marc'ın

yüzünü düşleyip. Zayıf, ince, uzun boylu, adaleli, çevik bir erkek olan Marc'ı görünce, Elena, kocası Sokrat'ın ne denli bodur, ne denli kaba, hantal bir adam olduğunu daha iyi öğrenmişti.

Yalnız, terslik bu ya, Belle'in gözü hep kocasının üstündeydi. Gerçekte, Isabelle'di adı. Kısaltarak, Belle diyorlardı ona. Güzel olmak şöyle dursun, Belle üstelik, kocasından yaşlı görünüyordu. Lena'ya bakılırsa, aralarında en az on yaş fark olmalıydı. Ama o, şımartılmış küçük kız davranışıyla, yapmacıklı hareketlerle, kocası gibi, otuz beş yaşında olduğunu iddia ediyordu. Briç oynamaya meraklıydı Belle. Yalnız bir garip briç oynayışı vardı. Sanki tek gözüyle bakıyordu elindeki kâğıtlara. Öteki gözünü ise, sürekli olarak izlediği kocasından ayırmıyordu. Kendisinden söz ettiği zamanlar, «ben» demiyor, hep «biz» diyordu. Herhalde, paranın, çeşitli varlıkların sahibi olduğunu belirlemek için olacak, bu «biz» sözünü dolamıştı diline. Hiç bir zaman, «Başım ağrıdığı için eve döndüm,» demez, bunun yerine, mutlaka «Başımız ağrıdığı için, eve döndük» derdi. «Modigliani'den nefret ederiz, ama Cranach'a bayılırız,» derdi. Bu «biz» sözcüğü yetişmiyormuş gibi, olağan bir evet ya da hayır'la cevaplandırılacak sorulara karşılık verirken, «benim kocam», «kocam», «sevgili kocam» demeyi de hiç unutmaz, «kocam» lâfını tekrarlar durur, olur olmaz yerlere sıkıştırırdı: «Kocam, banyoya benimle beraber girmek için direndi durdu...» ya da, «Kocam, başımdan ayrılmadı, ben yataktayken, oturup kitap okudu bana», «Kocam ve ben, eğer midemiz ekşiyecek olursa...», «Benim kocam kocaman bir çocuk gibidir. Eğer gündüzleri, olağanüstü bir nedenle, ben yanında değilsem, dünyanın öbür ucunda bile olsa, mutlaka birkaç kez telefon eder». - Üstelik bu kocam sözünü de, üstüne basabasa söylemeye de pek dikkat ederdi.

Lena, içtenlikle acıyordu Marc'a. Görebildiği, bilebildiği kadarıyla, zavallı Marc bu cadı kadının elinde tutsaktı. Belle, kocasını daha da batırmak, ezmek için, elinden gelen her şeyi

yapıyor, tam anlamıyla sömürüyordu adamı. Gerçekte, bir kâhya kadından başka bir şey olmadığı için, maddî ayrıntılar üzerinde durmaktan nefret edermiş gibi davranıyordu. Bir yandan, sayıları, hesabı, plânlı, programlı işleri, yöneticiliği sevmediğini söylüyor, öte yandan da, ev giderlerinin hesabını beş kuruş sektirmeden tutuyordu. Randevulara verilen söze dakikası dakikasına bağlı kalmaktan hiç hoşlanmadığını iddia ediyor, ama, tıpkı bir sekreter gibi, kocasının randevularını titizlikle not ediyor, adamın kimlerle kaçar dakika görüştüğünü bile bir kenara yazıyordu. Marc'ın işleriyle ilgilenmiyormuş gibi yapıyor, ama onun adına, mukavelelere imza atıyordu. Daha ötesi de vardı: Tahtından hiç aşağıya indirilmeyeceğine güveniyor, güzel, çekici, cana yakın bulduğu kadınları, haklarında uygun açıklamalar yaparak, kocasına gösteriyordu. Bu aşırı ilginin, anne şefkatini andıran bu üstüne düşmenin, bu sürekli titizlenmenin kendisi için ne denli yaralayıcı olduğunun farkında bile olmayan Marc da, rahat rahat yutuyordu bunları.

Marc'a karşı duyduğu isteği pek gerçekçi biçimde incelemeyen Lena, arada sırada, ona elini sürmek tutkusuna kapılıyor, yanında iken, anlattığı şeylerin önemli noktalarını belirtmek ister gibi, adamın elinin üstüne ya da bacağına dokunuyordu parmaklarıyla. Görünüşte, anlamsız, zararsız olan bu hareketler, iyi bakmasını, iyi değerlendirmesini bilen gözler için, özellikle, Belle'in gözleri için, çok şey anlatan, altında gizli gerçekler yatan davranışlardı. Lena, eliyle Marc'a dokununca, tüm bedenini kaplayan, çok tatlı, elektrikli bir ürperti duyuyordu. Belle gerçekte hiç budala sayılmazdı. Kocasına ilgi gösteren kadınları içlerinde daha hiç bir kötü duygu yokken bile, ilginin sonunun nereye gidebileceğini kavramaya alışmıştı. Deniz gezisi başlar başlamaz anlamıştı Lena'nın Marc'la yakından ilgilendiğini. Fakat, henüz tam anlamıyla açılıp saçılmamış, olgunlaşmamış o küçük burjuvayı, güzelliğine rağmen, önemli bir rakip olarak görmüyordu kendine; anlamsız ve bu-

dala buluyordu Lena'yı. Kalçalarının üzerindeki yumruları örtmek için yatta, sabahtan akşama kadar, pantalon ve tünikle dolaşmak, hoş bir şey değildi. Oysa kendini beğenmiş bu dişi hindi, bedeninin kusursuz olduğunu bildiğinden olacak, ufacık bikinisiyle boy gösteriyordu güvertelerde. Satrapulos'a gelince, bütün kocalar gibi, kendini beğenmişti, hiç bir şeyin farkında değildi. Kaldı ki, Yunanlı, kurulu düzene büyük güven duyar, karısı dahil, bir kez elde edilen şeyin öyle kolay kolay kişinin mülkiyetinden çıkarılabileceğine inanmazdı.

Yatta geçirdiği ilk günün sabahı, Lena kamarasından çıkınca, alt güvertede, güneşten iyice yanmış kusursuz vücuduyle, denizden çıkmakta olan Marc'la karşıkarşıya gelmişti. Lena, o gün, Marc'ın yüzünde gördüğü parlak gülümsemeyi hiç unutmayacaktı. Belle o sırada, iyi bir raslantı sonucu, bir gece önce gin-rummy oyununda bol parasını aldığı bir adamın traşına tutulmuştu. Marc'ın gülümsemesinde, bir vaatten çok, bir kesinlik vardı. Yani, günün birinde, ikisi... şey demek istiyordu...

Hayli tutucu bir çevrede, hemen hemen Doğulu bir genç kız gibi büyütülmüş olan Lena, kocasından başka hiç bir erkeğe sarılıp öpmemişti. Buna karşılık, evlenmeden önce olsun, evlendikten sonra olsun, yalnız başına odasına kapandığı zamanlar, binbir erkekle sevişmeyi düşlemiş, onlarla nasıl aşk yapacağını gözlerinin önüne getirmiş, kendikendini okşamaya başlayarak, gerçeğin ona sağlamadığı zevklerle yetinmeye katlanmıştı. Deniz gezisinin beşinci günü, yat, Yunan adaları açıklarında demirli durduğu bir sırada, Lena'nın düşüne giren olay, olağanüstü bir durumun katkısı ve yardımıyla gerçekleşti.

Marc'ın karısı, arka güvertede, bir Devlet adamıyla, ortada büyük para dönen bir kumara dalmıştı. Başka yönlerden bir kuşkusu olmadığı için, kendini iyice vermişti pokere. Kocasını birkaç saniye önce görmüştü uzaktan. Marc, denize girmiş, yatın biraz ilerisinde, üstü yosun kaplı, yarısı batmış bir teknenin yanında yüzüyordu. Belle, istediği an, başını biraz çevirdi mi, o batık teknenin altından yüzerek geçen, dolanıp

tekrar gelerek, yine batık teknenin altından yüzen kocasını görebilirdi. Aynı anda, yatın sancak tarafından denize dalmış olan Lena, öbür yana dönmek için kulaç atıyordu. Tam geminin kıçına gelince, ilerde yüzen Marc'ı görmüş, ona el sallamıştı. Marc, selâmını almış ve sessiz bir yüz işaretiyle, onu yanına çağırmıştı. Satrapulos, yatındaki çalışma odasında dosyaları masanın üstünde, elinde telefon, iş konuşmalarını sürdürüp duruyordu o sırada. Lena, tembel kulaçlar atarak Marc'a doğru yüzdü. Biraz sonra kararını değiştirir gibi yaptı, geri döndü, sancak tarafında, yattan sarkan halatlardan birine tutunup, orada, gölgede bekledi. Suya sırt üstü yatmış, bacaklarını tatlı tatlı oynatıyordu. O sırada, Marc, biraz ileride, kenarına tutunduğu salı çevirmekle uğraşıyordu, karısının görüş açısından kurtulmak için. Her şey çok sessiz geçiyordu. Sonu da öyle geçti. Marc, sessiz sessiz yüzerek Lena'nın yanına geldiği zaman, ona elini uzatır uzatmaz, genç kadın, daldı. Dibe doğru altı metre kadar inince gözlerini açtı, baktı. Yukarlarda, çok yüksekte, güneş ve su oyunlarıyla, Marc'ın vücudu mor, koyu kırmızı, sonra, ışıkların suda yansımasına, güneşin durumuna göre, kırmızıya çalan portakal rengi görünüyordu. Kırılan ışıkların bembeyaz pırıltıları arasında, Marc'ın bacakları, kolları, rengi, daha esrarlı bir görünüm kazanmış gibiydi. Lena, ayaklarıyla bir hareket yaparak, o ışıklı kaynağa doğru yükselmeye başladı. Derinlerden ağır ağır yükselirken, kim olduğunu, adının ne olduğunu, nerede bulunduğunu, günü, ayı, yılı, başının üstündeki yattaki sinsi denizcileri, sıkıcı konukları, yasal evlilik bağları içindeki kadınların çevresinde dolanan, onları ağırlayan, gemisine çağırmış olan, konukları arasında dönüp dolaşan kocasını unuttu. Bacaklarını çırparak yaklaştığı ateş rengindeki o erkekten başka kimse yoktu dünyada. Hiç kimse.

Su yüzüne çıkınca, Marc'ın tutunduğu sala uzattı kolunu. O sırada, Marc'ın bacakları onunkilerine değdi hafifçe. Şimdi, yatın ön güvertesinin altına rastlayan, mavimtrak gölgeli yerdeydiler. Ilık suyun içine bırakmışlardı kendilerini tembelcesine.

Kalpleri denizin, küçük dalgacıkların temposuna uygun olarak atıyordu. Saat sabahın on biri olmalıydı... Lena, düşünmeyi, karşı çıkmayı ya da açıklamada bulunmayı aklına bile getirmeden; Marc ise, dudaklarında biraz bulanık gibi duran gülümsemesini bırakmadan, elini genç kadının omuzuna koydu. Sonra, aşağıya doğru kaydırmaya başladı, omuzunu sıvazladı, daha da aşağıya indirdi, mayosunun sert düzlüğü üstünde dolaştırdı, arkadan birdenbire elini mayosunun içine soktu, parmaklarıyla Lena'nın bacaklarının arasını okşadı. Genç kadın nefesi tutulmuş gibi oldu o anda. Eliyle tuttuğu sala, dayanmak istermiş gibi, bu kez iki koluyla sarıldı. Arkasına karnını dayamış olan Marc'ın organını hissetti bacaklarının üstünde, yükseldi biraz Marc, biraz daha yükseldi. Tam o sırada, bu denli zevkli, bu denli harikulâde olabileceğini aklına bile getirmediği bir ateş kapladı Lena'nın içini. Bir dakika kadar sürdü hemen hemen. Ama öylesine yoğun, öylesine dolu bir zaman parçacığı ki, Lena'nın o ana kadar yaşadığı tüm zamanları, ondan sonra yaşayacağı tüm hayatını değerlendiren, anlam veren bir dakikacık. Emindi şimdi artık Lena. Tanrı vardı. Tanrı, onun gözünde, her zaman Marc'ın yüzünü taşıyan, Marc olan bir tanrı olacaktı. Bundan böyle, hiç kuşku duymadan ölebilirdi: Her şeyi biliyordu, her şeyi yaşamıştı, tüm gerçekleri öğrenmişti. Bitkin düşmüştü, zorla tutunuyordu salın tahtalarına, denizde oraya buraya sallanan bir yosun, bir sünger gibi bırakmıştı kendini sulara. Tam o sırada, bir hayal perdesi ardından Marc'ın yüzünü gördü gibi oldu. «Görüşürüz,» diyordu Marc. Genç adam, bir bacak hareketiyle, teknenin altına dalarak kaybolmuştu.

Aradan hayli zaman geçince, Lena, Marc'ın gemiye çıkmış olduğunu, güvertede, karısının olumlu bakışları altında, bir havluyla vücudunu kuruladığını gördü. Oysa, kendisi hâlâ denizde, suyun içinde, yerle gök arasında, hayatla ölüm arasında gidip geliyordu. Yüzünü, salın çürük tahtalarına dayamış, kendini tuzlu suyun akıntısına bırakmıştı. Aklını biraz toparlar gibi olunca, geminin merdivenlerine doğru yüzdü, boğulma teh-

likcsi geçirmiş bir insan gibi, bacakları titriye titriye, zorlukla çekti kendini yukarıya, duyduğu çok büyük mutluluk sanki kaçıp gitmesin diye, kamarasının kapısını sımsıkı kilitleyip, kendini yatağının üstüne attı.

Daha sonra, yine o günküne benzer, ateşler yandı söndü, binbir renkli fişekler atıldı - Marc, şaşırtıcı bir kolaylıkla sağlıyordu bu gibi durumların gerçekleşmcsini - fakat sonrakilerin hiç biri ilk kez olduğu kadar şiddetli, beklenmedik biçimde olamadı. Marc'ın bu konuda kendini ağır satmak ister gibi bir hali vardı. Randevu vermekten çekiniyordu sanki. Bundan ötürü, Marc, o tür randevularını ertelemediği, birleştikleri zamanlar, Lena çok daha yoğun, çok daha şiddetli bir zevk duyuyordu.

Kallenberg'lerin verdikleri partiyi bahane eden Lena, Paris'e gelmiş, Marc'a bir sürpriz yaparak, onunla birlikte geçirecceği geceyle ilgili binbir mutluluk düşü görmüştü ama hiç biri gerçekleşmemişti bunların. Bulamamıştı Marc'ı. Hattâ, onun Saint-Cloud'daki evinc iki kez telefon cdccck kadar işi ileri götürmüş, her iki kez de telefonu Belle açmıştı. Kadının sesini duyar duymaz kapatmıştı telefonu Lena. **Palazza** otelinde berbat bir gecc geçirmişti. Paris'e geleceğini kimse bilmediği halde, oteldeki odasına çok güzel güller koymuşlardı ama, neye yarardı güller? Sabaha karşı, Marc'ı bulabileceğini umduğu bazı barlara, gece kulüplerine telefon etmişti boşuboşuna. Yoktu oralarda. Bakmış olacak gibi değil, umudu kesince, üç uyku hapı alarak, tedirgin, kuşkulu, kötü bir uykuya dalıp gitmişti. Üç saat sonra uyandığında bitkindi, hiç hali yoktu. Keyifsizdi. Marc'ı ancak öğleye doğru, bir stüdyoda, geçen yıl Amerika'da çevirdiği bir filmi seslendirirken, bulabilmişti. Görünüşe bakılırsa, Marc onun sesini duymaktan, hele Paris'e gelmesinden hiç hoşlanmamıştı. Lena, işi şakaya vurarak, uğradığı hayal kırıklığını örtmeye çalışmıştı. Onu görmek için her şeye katlanmaya hazırdı genç kadın. Yemeğe oturdukları zaman işler daha kötü bir hal aldı. Marc, öğle yemeğini birlikte yemeği

sanki zorla kabul etmiş, zamanının az olduğunu, saat üçte tekrar çalışması gerektiğini açıkça söylemişti. Lena onu baştan çıkarmak için ne yaparsa yapsın, Marc, sinirli, mesafeli, soğuk görünüyordu. Kim bilir, belki de dün geceki iki telefondan ötürü karısı çok kızmış, ona çıkışmıştı. Lena, her şeye rağmen, kendini tehlikeye atmak pahasına da olsa, sessizliği bozmaya karar verdi:

— Ne var? Kızgın mısın?

Marc, elindeki bıçakla, masa örtüsünün üzerine yuvarlaklar çiziyor, cevap vermek istemiyormuş gibi davranıyordu. Sonunda, gözlerini kaldırmadan - önüne baktığı zaman kirpiklerinin gölgesi daha da uzun görünüyordu - boğuk sesle cevap verdi:

— Hayır.

— Ne var öyleyse?

— Hiç.

— Sevinmedin mi beni gördüğüne?

— Sevindim... sevindim...

Gözlerini kaldırdı baktı Lena'ya. Bakışlarında bir saldırganlık vardı.

— Ne yani? Ne olmuş?

— Ne bileyim ben? Bilir miyim ne olduğunu... Yalnız senin için geldim Paris'e. Gecenin yarısından çoğunu seni aramakla geçirdim. Sonunda da, şimdi karşıkarşıya gelince surat ediyorsun. Yaptığım bir şeye mi kızdın yoksa.

— Buraya geldiğin zaman, daha doğrusu gelmeden önce bana haber vermeni isterim.

— Neler söylüyorsun sen? Son dakikada kurtulabildim ancak. Gelebileceğimden pek emin değildim. Sana bir sürpriz yapmak istiyordum.

— Başardın bunu gerçekten. Hem sonra, biraz önce söylediğin gibi, geceleri beni aramasan daha iyi edersin.

— Demek ondan kızdın?

— Evet, ondan. Çalışıyorum ben, neler yapacağım konu-

sunda düşünmek, kafamı toparlamak zorundayım. Dinlenmem gerekiyor bu nedenle.

— Karın bir şeyler mi söyledi telefonlar için?

— Yok söylemeyecekti! İki kez telefonu suratına kapatacaklar da, bir şey söylemeyecek demek!

— Ondan korkuyorsun, değil mi?

— Vız gelir bana karım! Yalnız, kafamı şişirmesine fırsat verecek olayları engellemeye dikkat ediyorum, o kadar! Ben bunu sağlamaya çalışırken, sen de çıkıp o tür fırsatları gümüş tepsiyle sunuyorsun kadına!

— Ne yapmamı istiyordun peki? Seni mutlaka bulmam gerekliydi.

— Bulacaktın da ne olacaktı? Önceden haber vermezsen bana, nasıl düzenlerim ben işleri?

Lena soğukkanlılığını bırakmamayı umuyordu. Eninde sonunda her şey insanın önceden tahmin ettiği gibi olmazdı ki. Şık giyinmek, makyajına özen göstermek, kendi pek sevmediği halde, Marc'ın hoşuna gittiği için sürdüğü o parfüm, benzeri küçücük ayrıntılar, hazırlanmak, süslenmek için harcadığı saatler, tümü, tümü boşa gitmişti şimdi. Ne olursa olsundu: Kararı kesindi Lena'nın. Ne yapıp yapacak, Marc'la yatacak, kendini onun kolları arasına aldıracak, tüm öğleden sonrasını ona ayırmasını sağlayacaktı. Paris'teki apartımanının şöförü saat altıda gelecekti **Palazza** oteline, onu alıp, havaalanına götürmek için. Saat daha ikiyi on geçiyordu. Londra'ya hareket edinceye kadar üç saat vardı önünde. Ne olursa olsun, bu süreyi onunla başbaşa geçirmeliydi. Kurnazlıkla, tevazu gösterilerine girişti.

— Haklısın Marc, yanlış hareket ettim. Sana haber vermeliydim önceden. Evine telefon etmekle de yanlış iş yaptım. Etmemeliydim. Kızma sakın bana olur mu? O kadar görmek istiyordum ki seni.

— Peki, peki, anlaşıldı.

— Ne bileyim ben. Belle belki dönmemiştir, Eden Roc'ta kalmıştır diye düşündüm.

— Evet ama, döndü işte. Gördüğün gibi.

Marc'ın bu denli yoğun tersliği karşısında, Lena, bir çaba daha harcadı.

— Bağışla beni Marc, bir daha yapmam böyle şeyler. Önemli olan, ikimizin bir arada olmamız. Hem de rahat rahat konuşmak için, önümüzde koca bir öğleden sonra var...

Marc, şaşırmış gibi baktı:

— Ne öğleden sonrası? Ne söylüyorsun sen? Benim stüdyoya dönmem gerekli.

— Nasıl olsa beklerler seni. Ne çıkar sanki? Yarın gidersin stüdyona.

— Bana baksana sen Lena... Dalga geçme! Sinemanın, filmciliğin ne olduğunu bilmiyorsun herhalde. Tek başıma değilim ben. Toplu bir çalışma bu, ekip çalışması. İçimizden biri işi atlatacak olursa, tüm ekip kalakalır.

— Peki, telefon et onlara. Haber ver gelemiyeceğini...

— Şaka mı yapıyorsun?

— Ne bileyim, yorgun olduğunu söyle...

Marc, bazı doktorların, durumları ağır olan hastalarıyla konuşurlarken takındıkları tatlı, yumuşak tavrı takındı:

— Dinle Lena... Yok, hayır, bir şey söyleme, dinle yalnız... Bazen seni on iki yaşlarında bir kız çocuğu sanıyorum. Öyle davranıyorsun. Oturup sana her şeyi anlatmam, açıklamam gerekiyor. Didinip duruyorum anlatabilmek için. Boşuna ama, hiç bir şeyi anladığın yok. Satrapulos'la evli değilim ben, anladın mı? Milyarder de değilim. Biraz param var, o kadar. Hem de o parayı kazanıyorum. Çalışarak kazanıyorum! Anlayabilecek misin bunları?

— Hayır. Hiç bir şey anlamayacağım, anlamıyorum.

— Bak bana sevgilim, çok seviyorum seni, bayılıyorum, şekerim. Gerçek bu. Gerçek ama, senin emrinde bir oyuncak olabileceğimi nasıl düşünebilirsin?

— Karının oyuncağı değil misin sanki?

Lena, masanın üstüne eğilmiş, ona doğru uzanmış, hemen

hemen bağırarak söylemişti bunları. Elinde listeyle, masanın yanında duran bir garson, hemen uzaklaştı, toz oldu: durum böyle olduğuna göre, peynirlerini daha sonra da yiyebilirlerdi herhalde. Bu kez, kendini tutabilmek için, Marc çaba harcadı.

— Elena, - kızgınlık anlarında Elena diyordu ona - haydi aklını başına topla. Oteline dön, süslen püslen dilediğin gibi, cnişlenin davetinde dilediğin gibi eğlen, ondan sonra da, dönerken, Londra'dan telefon et, Güven bana ne olur. İki gün sonra her şeyi daha iyi görür, daha iyi değerlendiririz.

Lena oyunu kaybettiğini sezmişti. Oysa, sevişmek, yatmak istiyordu Marc'la. Bu isteğini yerine getiremeyeceğini anlayınca müthiş öfkelendi.

— İki gün sonra mı? Demek seni beklemekle geçirdiğim günlere, senden haber alabilmek için dört döndüğüm günlere, iki gün daha ekleyecekmişim, öyle mi? Toplam olarak kaç gün eder tümü, düşün bakalım. Ne sanıyorsun sen acaba? Bu böyle sürüp gider mi sanıyorsun?

Marc saatine baktı, soğuk soğuk konuştu:

— Benim hemen kalkıp gitmem gerek. Arkadaşlar bekliyor.

— Hep beklenen adamsın sen, öyle değil mi? Herkes seni bekliyor! Herkes!

Marc'ın yüzünü dünyada bilmeyen yoktu hemen hemen, hele Paris'te. Şimdi, ipsizin biri tutar bir gazeteye telefon ederde, hani gazetelerden birinde ufacık bir fotoğraf çıkacak olursa bu gülünç sahneyle ilgili olarak, hapı yutardı Marc. Kaldı ki, karısı ona hayatı zehir ediyor, tehditler savuruyor, boyuna ayrılmaktan söz ediyordu. Oysa, kendini büsbütün kapıp koyuveren Lena kükrüyordu şimdi karşısında:

— Pek güzel! Anladık artık! Kalk git! Anan yaşındaki karıcığının yanına dön! Haydi, geç kalma! Evli değil misin onunla? Hadi!

Bu sözler öylesine tam hedefe ulaştı ki, Marc da, düşünmeden karşılık verdi:

— Sen de, o baban yerindeki kocanın yanına koş öyleyse!

Lena bembeyaz oldu, fırladı masadan, kalkarken örtüye takıldı, Bordeaux şarabı şişesi devrildi keten örtünün üstüne. Koştu sokağa. Kaldırım turistlerle doluydu. Nehrin kenarındaki rıhtımlara doğru koşmaya başladı. Yüz metre ilerideki trafik ışıkları yeşile dönmüştü. Otomobillerin lâstiklerinden çıkan acı sesler duyuldu. Yumruklarını sıktı Marc. Lena'nın arabaların metal yığını altında kalıp ezilmemesi için Tanrıya yakardı. Bir kamyon, sıyırıp geçmişti Lena'nın yanından. Genç kadın, içgüdüsüyle, caddenin ortasından dönmüş, klakson sesleri, sürücülerin küfür yığını arasında, kendisini kaldırıma atmıştı. Bir şey olmamıştı neyse. Marc, genç kadının yüzündeki ifadeyi görünce müthiş bir korkuya kapıldı. Hemen koştu ona doğru. Lena da görmüştü onu. «Yaklaşma bana!» diye cıyak cıyak bağırıyordu. Gözleri dönmüş halde, Marc'tan kurtulmak için, sığınacak bir yer aradı. Ama yakalamıştı onu Marc. Sımsıkı tutmaya çalışıyor, durmadan «rica ederim» diye tekrarlıyordu. Lena ise, «Bırak beni! bırak beni!» diye tepiniyor, Marc'ın kolları arasından kurtulmak için debeleniyordu yolun ortasında.

İçinde çeşitli hayvanlar, kuşlar bulunan kafeslerin arasında sıkışıp kalmışlardı şimdi. Lena şöyle sert bir atılışla silkindi, kurtuldu Marc'ın kollarından, hiç aldırmadan oradaki dükkâna dalıverdi. Patron ile yardımcısı şaşkınlıkla bakmaya başladılar kadına. Canlı hayvanların satıldığı dükkânın içi çeşitli türden kuşların, tropiklerde yaşayan hayvanlarının çıkardıkları seslerle doluydu. Lena kendini tutamıyordu. Dükkânda gözüne kestirdiği, ucunda çengel bulunan kocaman bir sopayı eline alıverdi, başının üstünde döndürmeye başladı. Belki de bu çengelli sopa ile dükkânın kepenklerini indirirdi aşağıya. Marc, elinden almak isterken sopayı, ters bir hareket yapınca, içi egzotik balıklarla dolu, koskoca bir akvaryumun camları parça parça oldu. Akvaryumdaki su, su ile birlikte, değeri ölçülmez türden, bıyıklı Sumatra balıkları, siyahlı sarılı renklerini pırıldatarak yerlere saçıldılar. Akvaryumdan boşalan suyun

bir kısmı, o hızla, ender bulunan balıklarla birlikte kaldırıma kadar yayıldı, o sırada oradan geçmekte olan birkaç kişinin ayakkabılarını ıslattı. Dükkândakiler şaşırıp kalmışlardı. Çileden çıkmış olan, artık kendini tutamayan Lena, önüne ne gelirse, indiriyordu kocaman sopayı. Sonra, yine alamadı öfkesini, tropik hayvanlarının kafeslerini birer birer açmaya başladı. Marc, ayrı ayrı adlarını bilemediği garip hayvanların dükkânda oraya buraya sıçramalarından öteye, bunlardan bazılarının sokağa kaçtıklarını hayretle gördü. Dükkânın sahibi ve yardımcısı, yere yatmışlar, emekleye emekleye, yetişebildikleri kuşları yakalamaya çalışıyorlardı. Salına salına ilerleyen tropik papağanları kaldırımlara çıkmışlardı bile.

Lena, hiç umursamadan, kafesleri birer birer açmaya devam ediyordu. İrili ufaklı cins köpekler, iki gri tilki yavrusu, bir sürü, küçücük Malezya maymunu, tavşanlar, daha bir yığın hayvan, kaçışmaya, uçmaya, her yere yayılmaya başladılar. Caddeye atlayan tavşanlardan bazılarını şoförler, hayretler içinde kalarak, fren yapmalarına rağmen, eziyorlardı. Dükkânın bir köşesinde, sepetlerden çıkan yılanlar da, yere yayılmış suların, can vermekte olan tropik balıklarının arasında dolaşıyordu. Sokağa fırlayan bu beklenmedik hayvan sürüsü, kaldırımlarda yığınlarla insanın birikmesine yol açmıştı.

Kızgınlığı biraz yatışmış olan Lena, büyük bir soğukkanlılıkla hiç bir şey olmamış, hiç bir şey yapmamış gibi, kaldırımda ilerledi, kalabalığın arasına karışıp kayboldu gözden. Hiç kimse de onu yakalamaya, tutmaya kalkışmadı bile. Ufak tefek yşlı bir kadın Marc'ın yanına yaklaştı, çekingen bir hareketle, hafifçe kolundan çekti onu:

— Tanıdım sizi, dedi, siz Marc Costa'sınız. Filmlerinizi hiç kaçırmadım bugüne kadar...

Marc hiç tepki gösteremedi. Yaşlı kadın, cebinden çıkardığı küçük, eski bir not defterini, bir tükenmez kalemle birlikte uzattı:

— Bana, lütfen, bir imzanızı verebilir misiniz?

Marc ona bomboş gözlerle bakarken, kadın yine konuştu:

— Kendim için değil... Çok yaşlıyım ben artık... Torunum Camille için.

2

OĞLAN bir yandan pedala basarken öte yandan da, bir cliyle, kızın yanmış bacaklarını elliyordu. Farkındaydı kız bunun. Arada sırada, gülerek: «Kes artık, yeter!» diyordu.

Olağanüstü, bembeyaz yat, yüz metre kadar ilerdeydi. Geminin ayrıntıları belirgin biçime girdikçe, oğlan, hayranlıkla bağırıyordu:

— Hiç görmemiştim böylesini!

— Yeter artık dedim ya sana! Gemiciler bize bakıyorlar!

— Ne olmuş bakarlarsa? Ya onları kıskandırmak istiyorsam ben!

Bunu söylemekle beraber elini çekti kızın bacaklarından.

— Bana bak! Benim böyle bir yatım olsaydı...

— Ne yapardın sanki?

— Hiç karaya ayak basmadan onun içinde yaşardım. Durmadan dünyayı dolaşırdım.

— Beni bırakırdın o zaman, öyle değil mi?

Kolunu kızın omuzuna koydu:

— Budala...

Deniz bisikletini yarım saat önce kiralamışlardı. Bindikleri küçücük plajın bir kilometre kadar açığında durmuşlar, insanın gözlerine inanamayacağı kadar güzel olan tekneyi uzun uzun izlemişlerdi.

— Gidelim mi yanına kadar?

— Haydi!

— Haydi!

Gitmişlerdi.

— Söyle bakalım, sence, ne yapıyorlardı bunun sahipleri?

— Yatta mı? Hiç. Hizmet ettiriyorlardır kendilerine. Sabah kahvaltısında havyar tıkınıyor, şampanya içiyorlardır. Denizcilere emir veriyorlardır. Görevli kırk kadar denizciye.

— Kırk mı dedin? O kadar var mıdır acaba?

— Bu koca tekne kendi kendine işler mi sanıyorsun? Ben zengin olduğum zaman...

— Sen mi zengin olacaksın?

— Ne olmuş yani? Olur olurum! Bu yatın sahibi olan adam da tıpkı benim gibi başlamış işe. Berbermiş o da.

Teknenin güvertesini şimdi tüm ayrıntılarıyla görebiliyorlardı. Birkaç denizci, beyaz giysileri içinde, dayanmışlar, onları izliyorlardı.

— Ne dersin? Daha yaklaşabilir miyiz acaba?

— Özgür değil miyiz yaklaşmakta? Adı nedir öğrenmek istiyorum.

Yatın kıç tarafındaki yazıyı görebiliyorlardı ama henüz okuyabilecek kadar yakın değildiler.

— Ne istiyorsunuz?

Bu sözleri duyar duymaz, pedala basmaktan vazgeçtiler, durdular. En üst güverteden, yüksekten gelen bu ses onları, oldukları yere sanki çiviledi. Kız arkadaşının yanında, denizcilere kafa tutmak, gösteri yapmak hevesine kapılan oğlan hemen haykırdı:

— Size ne?

Denizci cevap verdi:

— Defolun burdan!

— Gidelim, dönelim, dedi küçük kız.

Aldırmadı oğlan, yine bağırdı:

— Deniz herkesin malıdır! Öyle değil mi?

Üst güvertedeki denizciler hemen başlaşa verip bir şeyler konuştular. Üç denizci ayrıldı aralarından, hızla merdivenlerden aşağıya inmeye başladılar. Sonra, yatın gövdesine bağlı duran sürat motörünün içine atladılar. Çalıştırılmaya başlanan motörün sesi duyuldu. Arkadan motör, yarım yolla deniz bisikletine doğru yöneldi. Kız tekrarladı:

— Gel artık! Hadi, dönelim!

Oğlan istemeyerek güldü:

— Yoksa bizi batıracaklarını mı sanıyorsun?

— Dönelim, dönelim! Çabuk!

Motör beş metreye kadar yanlarına yaklaşınca, arkada duran denizcilerden biri, alaylı alaylı seslendi:

— Haklısın oğlum! Deniz herkesin malıdır.

Aynı anda, motörün baş kısmı yerinden fırlar gibi aldu; küçük fakat çok süratli tekne, ani bir atılışla, arkasından köpük izleri bırakarak, uzaklaştı. Sonra, gittiği hızla uzun bir viraj alarak döndü, deniz bisiklerinin üstüne doğru gelmeye başladı. Oğlan cıyak cıyak bağıran kıza sarıldı, ve umutsuzca kucaklaşarak birlikte atladılar denize. Motör yine hemen uzaklaştı oradan. Açılmaya başladı ama biraz sonra, bu kez daha az süratle, daha dar bir dönüş yaparak, geri geldi. Deniz bisikletinin çevresinde tur atmaya başladı. Çocuklar, bisikletin iki tarafındaki varillere zorlukla tutunabilmişlerdi. Kız, hüngür hüngür ağlıyordu. Denizcilerden biri, alaylı bir sesle bağırıyordu yine:

— Gördünüz mü şimdi, denizin herkesin malı olduğunu!

Uzaklaştı motör. Oğlan yumruğunu havaya kaldırarak:

— Pis herifler! diye bağırdı.

Denizciler yine kahkahalar attılar. Motördekilerden biri, dümeni kullanana seslendi:

— Dönelim tekneye! Bu budala oğlan yakınır da bizden, patronun kulağına gidecek olursa fena fırçalar hepimizi!

Öteki, filozofça cevabı yapıştırdı:

— Nasıl fırçalarmış, görelim bakalım be! Patlıyoruz bu pis teknede sıkıntıdan!..

Wanda, dairesinde henüz kırmadığı tek aynanın, banyodaki aynanın önünde, kendini görmemek oyunu oynuyordu. Bir tuhaf oyundu bu: Wanda, aynanın önünden, yan durarak, zıplaya zıplaya geçiyor, başını hiç aynaya çevirmeden, saniyenin bilmem kaçta kaçı kadar bir süre, kendini görmeyi deniyordu. Aynadaki kendini. İstemeyerek, net olarak görürse, bu kez gözlerini kapatıyordu. Bazen de, arkasını dönüyor aynaya, sonra, hızla, kendi çevresinde bir kez dönüveriyordu. O kadar çabuk yapıyordu ki bu dönüşü, aynada bulanık, beyaz bir görüntüden başka bir şey seçilmiyordu.

Çok yorucu olan bu oyunu üstüste on, onbeş kez tekrardıktan sonra, yumruklarını sıktı, dudaklarını ısırdı, kendine, hiç değilse bir süre, rahat rahat bakmak cesaretini göstermeye karar verdi. Olmuyordu. Olmuyordu, olmayacaktı. İmkânsız, aynanın karşısında durup bakamıyordu kendisine.

Ağır adımlarla döndü odaya, hıçkırıklarla ağlayarak yatağın üzerine kapandı, yumruklarını sıkıp, şilteye, yastıklara vurmaya başladı. Bir yandan da inliyor, göz yaşlarını tutamıyor, küfürler savuruyor, başı sonu anlaşılmaz sözler söylüyordu bağırarak. Üzerinde kocaman, beyaz bir sabahlık vardı. Yakasına «P» harfi işlenmişti. Geminin **Pégase** adının kısaltmasıydı bu harf. Böylesi bir bunalım geçireceğini sabahtan bu yana sezdiği için, bir saat önce izin vermişti oda hizmetçisine. Sokrat yalnız bırakmıştı onu gemide. Mahvolmuştu Wanda. Çocukluğundan bu yana, zaman zaman, tutardı bu nöbetler. Ne elde

ettiği başarılar, ne zenginliği, ve ne de ona herkesin gösterdiği saygı, bu tür sinir krizlerine engel olamıyordu. Eşsiz güzellikteki yüzü, onun danslarını gören herkesi hayranlık içinde bıraktığı halde, kendi kendine, kendi yüzüne bakamıyordu. Kendi kendinin hoşuna gitmiyordu, sevmiyordu kendini.

Daha kötüsü, hem kendinden, hem de ona karşı nefret duymayanlardan nefret ediyordu. Ona ne kadar çok güzel olduğunu söylerlerse, o kadar çok saklanmak ya da ölmek istiyordu, sanki çok ağır bir harekete uğramış gibi. Sanatındaki başarısını belgelemek için çevirdiği yirmi kadar filmden yalnız bir tanesini görmeyi kabul etmişti. Bu da, gördüğü ilk ve son film olmuştu. Beyaz perdedeki gölgesi karşısında dehşete kapılmış, projeksiyon salonundan koşarak kaçmıştı. Ne olduğunu bilmediği, ama kendini bir bıçak gibi kovaladığını sandığı bir tehlikeden kaçar gibi.

O denemeden bu yana bir daha kendini görmeye katlanmamış ve başkalarının da, onu, sahne dışında görmelerine olanak sağlamamıştı. Kalabalık yerlerden kaçıyor, sokakta karşıdan karşıya geçemiyor, bir mağazaya ayak atamıyordu. Böyle bir şey yapacak oldu mu, anlatılması zor bir korkuya, bir paniğe kapılıyordu. Gazeteciler, yıllar yılı, izlemeye, yakalamaya çalışıyorlardı onu. Fotoğrafçılar, kaldığı büyük otellerin önünde, sabahlara kadar bekleşirlerdi. Boşunaydı ama. Kaprisine, keyfine, mevsime göre, sık sık yer değiştiriyor, bir otelden ötekine geçiyor, sürekli bir göçebe hayatı yaşıyordu. Oysa, dansı bırakalı yıllar olmuştu. Ama, ünü hâlâ yaygındı. Efsâne kahramanı gibi bir insan olmuştu. Çevresindeki bu övücü sözler, ünü, olağanüstü nitelikleri herhalde ölünceye kadar sürüp gidecekti. Ellisine yaklaşırken, - pasaportunda yazılıydı yaşının elliye yakın olduğu - bu kez de, tam tersine, başka kuşkular duymaya, fizik mükemmelliğinin, tüm mutsuzluklarının kaynağı olan güzelliğinin kaybolmasından korkmaya başlamıştı.

Yaşadığı sürece hayatı hep reddeden Wanda ölüm korkusuyla neden titremeye başladığını anlayamıyordu. Şimdi tam

yaşının kendisine yepyeni bir çehre sağlayacağı sırada, acaba tutup da, bir vakitler reddettiği, benimsemediği eski yaşantısına niçin dönmek istiyordu. Yatağının içinde birdenbire doğruldu, ayağa kalktı, üzerindeki sabahlığı çıkartıp attı. Bu kez, kendine bakmaya kesin kararlıydı. Ne durumda olduğunu öğrenmek istiyordu. Yaklaştı aynaya. Tam görüntüsüyle karşılaşacağı sırada yüzünü buruşturur gibi yaptı, gözlerini hızla çevirdi aynadan. Parlak camın içinde, göre göre, yumuşak, bulanık, anlaşılmaz bir biçimler dizisi görebilmişti.

Çıktı banyodan. Ağır adımlarla odasına geldi yine. Odadaki komodinin üstünde duran, yanından hiç ayırmadığı, kocaman siyah gözlükleri aldı, gözlüğün kalın saplarını saçlarının altına yerleştirdi iki yandan, elini kaldırarak biraz düzeltir gibi yaptı saçlarını. Tekrar banyoya gitmeyi düşündü bir süre, ama karar veremedi, sonunda vazgeçti, gelip yatağın üstüne oturdu. Din yoluyla, bazı garip inanışlar yoluyla da iyileşmenin çarelerini araştırmış, kuşkularının belki o gibi inanışlar sonucu kaybolacağını umut etmişti. Boşuna olmuştu bunlar. Hiç alkollü içki içmez, et yemezdi; suda pişirilmiş sebzelerle yetinirdi. Makyaj da yapmazdı. Giysilerine gelince, bol robları severdi. Hizmetçisine aldırırdı onları. Hem de, kenar köşe semtlerdeki mağazalardan. Sıkı sıkı saklanırdı o bol giysilerin içine. Sıkı sıkıya örterdi her yanını. Oysa, üç kuşak boyu, bazı budala erkekler hayran kalmışlardı onun bedenine. Tek lüksü, hemen her mevsimde, küçük, ıssız plajlara gidip, çırılçıplak denize girmesi, saatlerce yüzmesiydi. İster sıcak olsun, isterse dondurucu soğuk, hiç aldırmazdı. Soğuğa, yorgunluğa kafa tutardı. Ailesinin kökünde Rusluk bulunmasından delice bir gurur duyardı.

Yeniden bir bunalıma kapıldı. Tuttu bu kez, kendini yere attı, halıyı ısırmaya çalıştı, yucarlandı durdu yerde. Sonra domalır gibi yaptı, ellerini de yere dayadı, başını sarkıttı aşağıya, emekledi, başını hızla kaldırıp indirmeye, sallamaya koyuldu. Bir yandan da, dudakları sımsıkı kapalı olduğu halde, iniltiler çıkartıyordu ağzından. Başını hızla indirip kaldırdıkça, dağılan

saçları yerdeki halıyı süpürüyordu. Sonunda, sırt üstü uzandı, bacaklarını dimdik kaldırdı havaya, böbreklerinin hizasından başlayarak gerdi kendini, ayaklarının uçlarını omuzlarına doğru, yavaş yavaş, getirmeye çalıştı, bu hareketi, dizleri iki yanağına dayanıncaya kadar sürdürdü, gerçekten de, dizleri yanaklarına değdikten sonra her iki yanından, yere değdi. Bu pozisyonda, hiç kımıldamadan, yerden fırlamış bir heykel gibi, durdu.

Birkaç dakika sonra vücudünde hafif hafif ürpertiler başlayınca yeniden canlanıyormuş gibi oldu. Bacakları tekrar, yavaş, havaya doğru dikildi, çevik bir biçimde eski pozisyonunu aldı. Ayağa kalktı sonunda, banyoya doğru üçüncü kez ilerlemeye başladı. Bu kez, gözlerini sıkı sıkı kapatıp, tam karşısında durdu aynanın. Sırtından sabahlığı çıkarıp yere bıraktı, fakat gözündeki kocaman gözlüklere el sürmedi.

Tüm gücünü topladı, kendikendine gözlerini açması emrini verdi. O sırada, karşısında belirecek görüntüyü sıkıntıyla tahmin etmeye çalışıyordu: uzun boylu, zayıf, kemikleri biraz dışarıda, karnının altındaki koyu siyahlık dışında vücudu bembeyaz, bakışları kocaman gözlüklerin altında saklı bir kadın. Tam kendine aynada bakmak cesaretini göstermeye karar verdiği sırada, kapı vuruldu. O anda hem çok kızdı hem de çok sevindi. Bir adım atarak, tehlikeli bölgeden uzaklaştı, açtı gözlerini. Duvardaki parlak camın içinde hiç bir şeyi görememişti. Dışarıda, direniyordu biri kapıyı vurmakta. Sessiz adımlar atarak girişteki küçük hole yaklaştı, kımıldamadan durdu. Kapı hâlâ vuruluyordu. Dudaklarını ısırdı, uzun süre kulaklarını tıkadı. Sonra, yavaş yavaş uzaklaştırdı ellerini kulaklarından. Durmuştu kapının vurulması.

Tam bu sırada, kapının zilini çalmaya başladı biri uzun uzun. Fena halde kızdı, kükredi:

— Ne var? Ne oluyor?

Bir ses duydu:

— Yumurtalarınız, Madam...

Céyx'di gelen. Neden olduğunu pek kestiremeden, nefret

ettiği, korktuğu metrdoteldi Céyx. Kim bilir, belki de adamın sinsice bir davranışını sezmişti, bakışlarında bir kalleşlik yakalamıştı belki. Ona ne zaman hizmet etse, Céyx, dik dik bakardı Wanda'ya. Çekilmez bir insandı. Sokrat bir gün gülerek anlatmıştı ona Yunan mitolojisinde Céyx'in ne olduğunu: Céx, karısı Alcyone'a sevgisinden ötürü, deniz kuşu olmuş bir varlıktı. Keşke o da şu anda deniz kuşu olabilseydi. Uçabilseydi keşke! Kekeleyerek seslendi:

— Peki, bırakın kapının önüne...

Hem ne demekti bu? Gerçekten yumurta istedi miydi acaba? Hiç bir şey hatırlamıyordu. Yerinden kıpırdamadan bekledi. O münasebetsiz adamın kapıyı çalmaktan vazgeçmesini, basıp gitmesini bekledi bir süre. Fakat, hiç sevmediği o adamın, bir o kadar hoşlanmadığı kötü sesi yine duyuldu. Çok saygılı ama biraz üzülmüş, biraz da azarlar gibi bir özellik vardı şimdi adamın sesinde:

— Soğuyacak yumurtalarınız... Madam.

Sokrat gemide bulunmadığı zamanlar - emindi şimdi onun gemide olmadığına - ona işkence etmek için herkes harekete geçiyordu. Çok sinirlendi, şaşırdı Wanda Deemount - ünlü Deemount -, ince bir sesle bağırdı:

— Giriniz öyleyse! Çabuk ama!...

Yine sinirli bir el hareketiyle, sabahlığının açık duran önünü kapattı. Céyx girdi içeriye, eğildi, tepsiyi kollarında tutuyordu. Wanda dikkatle baktı adamın yüzüne, bir gülümseme, bir alaylı ayrıntı aradı durdu. Böyle bir şey yakalasa, adamı yerin dibine batıracak, hem de yakınacaktı ondan... Hayır, adamın yüzünde böylesi bir iz yoktu. Metrdotel renk vermeden duruyor, tarafsız bir gözle bakıyordu Wanda'ya. Ama, adamı, elinde tepsi, ayakta dururken görmek, kendini değerlendirmeye, tartmaya çalıştığını seyretmek de müthiş bir şeydi. Wanda'nın öfkesi ve kuşkusu yine arttı birdenbire:

— Gösterir misiniz bana şu yumurtaları!

Céyx, sahanın üstündeki, masif gümüşten, süslü kapağı

kaldırdı. Wanda kuşkuyla yaklaştı metrdotele, baktı, inceledi yumurtaları:

— Sarıları görünüyor, dedi. Oysa, çok iyi bilirsiniz ki, yumurtanın sarısını görünce iğrenirim!

— Madam, aşçının işi bu... kusur bende değil...

Wanda bağırdı:

— Hemen geri götürün bunları! Hemen şimdi! Söyledim ya, yumurtanın sarısını görmek istemiyorum!

Adamın tam arkasındaki kapı açıldı hızla. Satrapulos içeri girdi. Wanda hemen farketti onun bitkin olduğunu. Fakat, Sokrat metrdotelle konuşmaya başlayınca, öfkeden patlamak üzere olduğunu da anladı.

— Nedir? Ne oluyor?

Céyx nasıl bir tehditle karşıkarşıya olduğunu sezdi, kekeledi:

— Bilmiyorum, Mösyö. Şey... Madam yumurtaları...

— Ne olmuş yumurtalara?

Wanda umutsuzca araya karıştı hemen:

— Sarıları görünüyor.

Yunanlı, annesiyle aralarında geçenlerden sonra, karşısına kim çıkarsa çıksın, kavga etmek, kafa tutmak, bağırıp çağırmak için can atıyordu. Céyx çıktığına göre karşısına, onunla kapışabilirdi.

— Gösterin bakayım şu yumurtaları!

Gösterdiler. Baktı sahandaki yumurtalara. Bir saatten bu yana bastırmaya, dağıtmaya çalıştığı, ama başaramadığı o korkunç öfkesiyle kükredi:

— Ne halt ettiğinizin farkında mısınız siz? Peki ama, ben ne diye para veriyorum size acaba? Ne diye?... Gördünüz değil mi bu yumurtaların durumunu?...

— Fakat, şey... aşçının işi bu...

— Hangi aşçı, ne aşçısı?... Aşçı mı var sanki gemide?... Bir yumurta pişirtmesini de mi bilmiyorsunuz yoksa?...

Wanda yine araya girdi:

— Çok rica ederim Sokrat... Önemi yok o kadar. Hem artık canım istemiyor.

Satrapulos, metrdotelin tam burnunun dibinde duruyordu. Müthiş bir sinirlilikle haykırdı:

— Duydunuz mu?... Değerli konuklarım hazırladığınız yemekleri bile yemek istemiyorlar artık!... Nerede sanıyorsunuz kendinizi siz? Koltuk meyhanesi mi burası be?

Köpürüyordu hiddetinden. Söylediği şeyler, onu huzura kavuşturacak kadar sert, hakaretle dolu olmadığı için, öfkesini iyice alabilmek amacıyla, daldırdı elini yumurta sahanının içine, iyice ezdi, mıncıkladı yumurtaları. Yağlar, yumurta sarıları bulaştı parmaklarına, beyaz gömleğinin kol ağızlarına da aktı, sıvıştı. Daha sinirlendi bu kez, daha hızlı bağırmaya başladı:

— Sahanda yumurta böyle mi olur? Yumurta mı bunlar size?

Yağlı yumurtalı parmaklarını Céyx'in burnunun dibine kadar yaklaştırdı. Metrdotel, patronun elini biraz daha uzatadeyse yapacaktı da bunu. Ama vazgeçti nedense. Buna karşılık, adamın sırtındaki bembeyaz, keten iş gömleğine bir güzel sildi yağlı yumurtalı elini. Céyx, bu haksız hareketi göstermek istermişçesine, ağlamaklı bir durumda, Deemount'a bakıyordu. Yunanlı bunlarla da yetinmedi, yine havladı:

— Yürü bakalım mutfağa! Yürü!

Sokrat, hâlâ sabahlıkla duran Wanda'nın elinden tuttu, kadını, direnmek ya da olmaz demek için vakit bile bırakmadan, yanına çekti. Dar koridorda koşar adım ilerlemeye başladılar. Céyx, biraz arkadan izliyordu onları. Güverteye çıkınca, sıraya girip selâm duran gemi subaylarının şaşkın bakışları altında, önlerinden hızla geçtiler. Yunanlı, hışımla, yıldırım gibi daldı mutfağa:

— Hangi beceriksiz pişirdi Madam Deemount'un yumurtalarını? Hanginiz?

Erkekliğin, yiğitliğin ne demek olduğunu bile aşçıbaşı, yamaklarını kenara çekti, bir iki adım atarak, felâketin önüne

doğru ilerledi:

— Ben pişirmiştim, Mösyö. Bir kusur mu buldunuz? Olmamış mı?

— Berbat etmişsin, berbat! Yemek pişirmesini de mi ben öğreteceğim size?

Aşçıbaşı, hiç cevap vermeden, hayretle, hafif hafif başını sallıyordu.

S. S. yine müthiş bir öfkeyle bağırdı:

— Pekâlâ! Haydi bakalım, anlat bana, sahanda yumurta nasıl yapılır. Dinliyorum. Anlat bakalım dedim ya!

Aşçı biraz düşünür gibi yaptı. Başını kaşıdı:

— Kolaydır sahanda yumurta yapmak... Şey...

— Hayır, tam tersine, hiç kolay değildir! Gerçekte, kolay gibi görünen yemekleri yapmak güçtür! Haydi, haydi, anlat bakalım!

— Peki, başlıyorum. Yuvarlak bir sahan alırım, içine iki damla zeytinyağı koyarım!... Isıtırım...

— Nasıl ısıtırsın?

— Orta ateşte.

— Sonra?...

— Yumurtalarımı kırarım... Sonra, bir çatalla, yumurtaların akını, sarısının üstüne örtmeye çalışırım...

— Bravo sana! Ne başarı, ne başarı!

— Bir dakika kadar bırakırım ateşin üstünde, alırım sonra, üstüne tuzunu, biberini ekerim.

Uzun bir sessizlik oldu. Herkesin gözü Yunanlıdaydı. Pek yükseklerden, hafifçe, acı acı gülümsedi:

— Hayır, aşçıbaşı! Hayır! Çok üzgünüm bunu söylemeye ama, senin anlattıkların eşeklikten başka bir şey değildi. Oysa, yumurta pişirirken eğer iyi olmasını istiyorsanız...

Siyah alpaga giysilerine baktı, aşçı yamaklarından birine döndü:

— Bir önlük ver bana.

Aşçı yamağı, raflarda duran önlüklerden birini çekti aldı,

uzattı patrona. Sokrat taktı bunu beline. Arkasından bağladı. Önlüğün tam ortasında: **Ben cici bir bebeğim** yazılıydı. O anda gülmeyi hiç kimse aklının ucundan bile geçirmedi. Tavaların, boy boy kapların ve sahanların asılı durduğu yere doğru iki adım attı, küçük bir sahan aldı eline, fırındaki gaz ocaklarından birini yaktı, ayarladı ocağı, alevini iyice kıstı:

— İki yumurta veriniz, dedi.

Uzattılar.

— Biraz yağ!

Onu da verdiler. Orada bulunanlara dönerek, yapacağı gösteriyi yüksek sesle yorumlamaya başladı:

— Önce, şunu öğreniniz, yumurtaya, hiç bir zaman zeytinyağı konmaz. Tereyağı ister mutlaka. Tereyağı!

Ceviz kadar yağı bir bıçakla kesti, koydu sahana, sahanı da ateşin üstüne yerleştirdi. Birkaç saniye sonra, sahandaki yağ cızırdamaya başladı...

— Ateşi çok az açarız, yağ yanmaz, tutuşmaz, ağır ağır erimeye başlar. Niye böyle yaparız? Taze tereyağının kokusu uçup gitmesin diye.

Herkes, çıt çıkarmadan, büyülenmiş gibi dinliyordu.

— Yağ fazla bırakılmamalı sahanda. Ancak, eriyinceye kadar. Sonra ne yaparım? Sonra alırım sahanımı ateşin üstünden... Yumurtalarımı kırarım... Bir... İki... Tuzunu ve biberini ekerim üstüne (Sözlerinin burasında aşçıbaşıya kötü kötü baktı)... piştikten sonra değil, anlaşıldı mı? Pişirmeden ÖNCE!... Sonra, sahanın üstüne bir kapak kapatırım. Tatlı, yavaş ateşin üstüne yerleştiririm...

Sokrat aşçıbaşıya baktı yine. Patronun hareketlerini, boynunu kaldırarak izlemekten adamın ensesine kramp girmeye başlamıştı.

— Şimdi, sayın baylar, sahanı ateşten indirip kapağını açtığım zaman, yumurtanın akı, sarısını güzelce örtmüş olur!

Tam bir ölüm sessizliği içinde iki dakika geçti. Satrapulos sahanı indirdi ateşin üstünden, kapağını kaldırdı. Herkes öne

doğru eğildi yumurtaları görebilmek için. Sarıları hiç görünmüyordu yumurtaların. Sarıların üstü inceccik, bembeyaz bir tabaka ile kaplanmıştı.

Yunanlı emretti:

— Koklayın bakalım!

Herkes yine eğildi. Kokladılar. Sahandan nefis, iştah açıcı taze tereyağı kokuları yükseliyordu.

— İşte baylar, sahanda yumurta böyle pişirilir. Anladınız mı? Bunun reçetesini bana Curnonski, kendisi vermişti.

Wanda'ya döndü:

— Umarım beğeneceksiniz, dedi.

Üzerinde, **Ben cici bir bebeğim** yazılı önlüğü çıkardı, yumurta sahanını bir tepsiye yerleştirdi, tepsiyi almak için uzanan Céyx'i itti geriye doğru...

— Bırakın! dedi. Ben kendim götürürüm!

Sol kolunda Deemount, sağ elinde yumurta tepsisi, herkesi hayret içinde bırakarak, Sokrat, son derece gururlu bir davranışla çıktı mutfaktan.

Peggy Nash-Belmont sevinçten uçuyordu: Bir saat sonra, şoförü, onu alacak, La Guardia havaalanına götürecekti. Zenginliğini dışarıya karşı belli etmek istemediği için, kendi şoförü değil, üvey babasının şoförü gelip alacaktı onu. Park Avenue'deki asma bahçeli o göz kamaştırıcı katın sahibi olduğunu, birkaç yakın dostundan başka, kimse bilmiyordu. Binanın terasında yaptırdığı bahçe, kışın üstü kapanınca bir limonluk biçimine giriyor; yazın ise, teras olarak kullanılıyordu. Meslekdaşlarının onu kıskanmalarını istemiyor, bunun iş ilişkilerine zararı dokunabileceğini düşünüyordu. Onlarla arkadaşlığını yalnız meslekî alanda tutardı. Kendisiyle çıkmak, gez-

meye gitmek, ya da, yanı sıra yürümek için direnenleri, her zaman ters cevaplar vererek, atlatıyordu.

Yine de, biliyorlardı tabii zengin olduğunu. New York'ta, Nash-Belmont demek «dolar» demekti. Pierpon-Morgan ve Rockefeller'le yanyana, o da, Amerika'yı avuçlarının içinde tutan, bir bankerler sülâlesindendi. Evde Janet diye çağırdığı annesi, oniki yıl önce, babasından boşanmış, ünlü Beckintosh ailesinden Arthur-Erwin'le evlenmişti. Bu Arthur-Erwin ise, en az Nash-Belmount'lar kadar zengin, bir başka varlıklılar soyundan geliyordu. New York'ta yayınlanan, **Social Register** adlı soylular yıllığında, Rockefeller ailesine ve o aileden gelenlere kırkiki, Vanderbilt'lerinkine sekiz, Astor'lara ise yalnız iki sayfa ayrıldığı halde, Beckintosh ailesinden gelenlerin adları ve kimlikleri tam kırkaltı sayfayı kaplıyordu. Üstelik, bu çok ünlü ailenin kökü, Amerika'ya Kristof Kolomb'la birlikte, **Mayflower** yelkenlisiyle gelenlere kadar uzanıyordu. Bu nedenle, ailenin üyeleri, Amerika'nın tarihinde çok önemli roller oynamış kişilerdi. Beckintosh'lardan biri, Somes Beckintosh, Kurtuluş Savaşı kahramanıydı. Bir başkası, Williams, iki kez üstüste, cumhurbaşkanlığı yapmıştı. Bir üçüncüsü, Anthony, olağanüstü zekâlı bir iktisatçıydı. Hâlâ uygulanmakta olan Toplumsal Sözleşme Kanunu'nu o hazırlamıştı. Ailenin bütün üyeleri zenginliklerinin kökenini oluşturan para getirici işlerle boş zamanlarında, eğlence niyetine, uğraşıyor gibiydiler.

Ailenin en büyüğü, yüzünün kıpkırmızı renginden ötürü düşmanlarının, aralarında, kendisinden «Istakoz» diye söz ettikleri Charles Beckintosh, yılda bir kez, Amerika'nın çeşitli eyâletlerine dağılmış olan tüm Beckintosh'ları bir araya toplardı. Her yıl, aynı tarihte, ana banka diye benimsedikleri **Save Beckintosh Trust** bankasının kuruluş yıldönümü olan, 17 Ocakta, Charles'ın, Boston'la Cape Cod arasındaki, üçyüz hektarlık bir korulukta çevrili malikânesinde, Beckintosh'ların tümü bir araya gelirdi. Korulukta, az bulunan türden özel olarak yetiştirilmiş çiçekler, odunu çok değerli ağaçlar, güzel kokular sa-

çan bitkiler yetiştirilirdi. Toplantı, başladıktan biraz sonra, bir aile toplantısından çok, bir hissedarlar kuruluna dönüşürdü. Beckintosh'lardan her biri, uzun uzun anlatırdı, mallarının ne kadar olduğunu, yeni yatırım tasarılarını, gelişme, genişleme politikasının temel kurallarını ve de rakiplerinin nasıl iflâsa sürüklendiklerini. Yaşlı Istakoz, geleneksel olarak, tüm erkeklere birer kravat, kadınlara birer eşarp armağan eder, onbeş yaşından küçüklere ise, bankanın hisse senetlerinden ikişer tane dağıtırdı. Toplantı sona erdi mi, Beckintoshların her birinin, siyah, kocaman, tank gibi arabaları kapıya filo halinde yanaşır, aile üyeleri kendi villâlarına, lüks apartımanlarına, iş yerlerine, köşklerine dönerlerdi. Ayrılmadan önce, Janet Beckintosh'un zarif davranışlarına, hani biraz «dışardan da olsa», çabucak «Beckintosh'ların yaşama üslübunu» benimsediği için, olgunluğuna, akıllalığına hayran kalırlar, bir Beckintosh olmadığı halde, hemen hepsi, onu birbirlerine örnek gösterirlerdi.

Peggy'nin babası, Christopher Nash-Belmont'a gelince, delinin biriydi. Ama, dünyanın en tatlı, en yakışıklı, en baştan çıkarıcı delisi. Aktör Gary Cooper'i hatırlatan, ama ondan daha ince, daha zarif olan Christopher bir tanrı kadar güzeldi. Kadınların övgüleri altında ezilip durürdu. Yüksek sosyete genç kızlarının bayıldıkları; otuz yedi yaşına kadar bekâr kalmakta direndiği için, zengin mirasyedi kadınların uğrunda çılgınlıkları göze aldıkları bu kadın cellâdını, Peggy'nin annesinin elde etmesi hiç de kolay olmamıştı. Her zaman güneşten bakırlaşmış bir tenle dolaşan, her tür sporu başarıyla yapan, nükte dolu, büyüleyici, dudaklarından gülümsemesi hiç eksilmeyen Christopher, Janet'in zerafeti, esrarlı davranışları karşısında, birdenbire teslim oluvermişti. Janet, gerçekte çok akıllı davranmış, karısı olmayı iyice aklına koyduğundan ya hep ya hiç diyerek adamın metresi olmaya asla yanaşmamıştı. O zamanlar, her ikisi de İngiliz uyruğunda oldukları için, Janet ve Christopher Londra'da yaşarlardı. Janet sıradan bir kişi değildi. Güçlü bir bankacının kızıydı. Kızkardeşleri, Doris ve Juliet'le

birlikte, Londra'daki gençlik çevrelerinin en parlak triosunu oluştururlardı. Babaları, her birine, ayrı ayrı, birer Bentley araba armağan etmişti. Bu lüks, modern Bentley'lerin üçü de, en ince ayrıntılarına kadar aynıydı. Yalnızca klâksonları farklıydı. Doris'inki **do** notasıyle, Janet'in **re** ile, Juliet'inkiyse **mi** ile başlardı ötmeye. Trafalgar çevresinde alışverişe çıktıkları zaman, Mall'daki evlerine dönerlerken, arabalarının klâksonlarını dinleyip kimliklerini saptayabilirdiniz. Evlenmeleri ve düğünleri yılın olayı olmuştu. Tören günü Janet'in arkasından oniki nedime yürümüştü. Molyneux'den alınmış, kuyruğu sekiz metre uzunluğundaki gelinliğinin içinde, göz kamaştırıcıydı Janet. Dünyanın dört bucağından gönderilmiş hediyeler üstüste yığıldığı zaman iki salona bile sığmamıştı. Törendeki bin davetlinin getirdiği hediyeler de caba. Paris'ten başladıkları balayı gezileri süresince, yeni evliler, Avrupa'nın tüm başkentlerini dolaştıktan sonra, Bahama adaları ve Nassau yoluyla New York'a gitmişlerdi. Orada onları herkes el üstünde tutmuş, şımartmış, kıskanmıştı. Hiç bir ev sahibesi, Janet ile Christopher'in gelmesini sağlamadan parti vermeye kalkışmıyordu.

Londra'ya dönme zamanı gelince, New York'u çok beğenmiş olan Janet, kocasına:

— Ne diye burada yerleşmiyoruz biz? demişti. Yeni bir banka açarsın, olur biter.

— Sevgilim, ne yaman kadınsın sen, diye cevap vermişti Christopher. Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim ama cüret edemiyordum bir türlü!

Bu denli kolay olmuştu New York'a yerleşmeleri. Bu karardan sonra birbirlerini kucaklamışlar, aynı gün Park Lane semtinde, kocaman bir ev satın alıvermişlerdi. İki yıl sonra Peggy dünyaya geliyordu. Doğum kliniğinde gözlerini açıp, bebeğini kolları arasına aldığı zaman, Janet, dehşetle haykırmıştı:

— Ne çirkin şey bu böyle! Yeni doğmuş bir bebeğe değil, ihtiyar bir kadına benziyor! Çok geç kaldım ben çocuk yapmak için. Beklememeliydim bu yaşa kadar!

Janet, yirmibir yaşına yeni bastığı için, bu sözleri, odadaki doktorları, hastabakıcıları kahkahalarla güldürmüştü. koltukları kuştüyü yerine dolarlarla doldurulmuş bir Rolls-Royce'da doğmuş gibisine zenginlik içinde gözlerini dünyaya açar Peggy, Bostonlu zenginler arasında yaygın olan deyimle, tam bir **Ritz kuşu** olacaktı. Her aklına estiği zaman **Ritz** otelinde kalabilen, yılın her mevsiminde, o ünlü lüks oteli sanki babalarının eviymiş gibi kullanan, kalsalar da kalmasalar da, orada sürekli olarak, kendi adlarına daire kapatanlara, Boston'un varlıklı çevrelerinde **Ritz kuşu** derlerdi. Küçük Peggy, kendisine bağlanan umutları gerçekleştirmekte hiç gecikmeyecek, sosyeteye daha bebeklik çağında girecekti. İki yaşına bastığı zaman gazetelerin sosyete dedikoduları sütunlarında adı geçmeye başlamıştı bile. Charlie Knickerbrocker, bir gün, şunları yazmıştı gazetesinde:

Peggy Nash-Belmont, yeşil gözlü, tatlının tatlısı bir sarışın. Hem de, gözlerini hiç kırpmadan bakabiliyor erkeklerin gözlerinin içine. Geçen gün, kendisini kollarının arasına alınama bile anlayışla izin verdi. Birkaç kaşık mama yedirinceye kadar. Unutacaktını sizlere söylemeyi az kalsın. Peggy, dün iki yaşına basıyordu da...

Beş yaşına bastığı zaman, Peggy, at yarışlarına katılıyor, ilk başarısını elde ediyordu. Çocuğun eğitimini annesi eline almıştı o sıralarda. Sekizindeyken ilk şiir kitabını tamamlamıştı. Kitabın birinci bölümünü doğaya övgüler oluşturuyordu. İkinci bölümünde ise, en çok sevdiği midilli atına, **Jolly Beaver**'e, övgüler döşenmişti. Aşkta ilk hayal kırıklığına on yaşındayken uğramıştı. Her zaman onunla evleneceğini söylemiş olan, mavi gözlü bir havacı, tutmuş, kara kuru, çirkin, ondan tam oniki yaş daha büyük bir kızla evlenivermişti. Karşıdan bakıldığı zaman XVIII. yüzyıl stilindeki Fransız köşklerini andıran kocaman evlerde, güzel çiçeklerle bezenmiş, uçsuz bucaksız, bakımlı parkların ve hepsi güleryüzlü bahçıvanların arasında, kasketleri sırmalı şoförler tarafından sürülen, uzun, siyah otomobillerde,

peri masallarındakilere benzer bir hayat sürüyordu Peggy, ilk aşk üzüntüsüne rağmen. Yaz geldiği zaman, özel, hiç kimsenin bulunmadığı plajlara gidiyordu Avusturyalı dadılarıyla. Avusturyalı dadılar, sarışın, serinkanlıydılar. Yerlere kadar inen, beyaz, kolalı eteklikler giyiyorlardı. Doğar doğmaz ona ilk kez, Anne-Marie adında bir Fransız dadı bakmıştı. Kimse bilemiyordu, konuşmaya başladığı zaman, ağzından çıkan ilk sözlerin Fransızca mı, yoksa İngilizce mi olduğunu. Her ikisi de, bir bakıma, Peggy'nin ana dili olmuştu. Çok yetenekli bu sarışının olağanüstü yönü, giriştiği her işi çok ciddi olarak yapmasıydı. Çocuğun bu tutumu babasının çok hoşuna gidiyor, adam onu hiç sektirmeden at yarışlarına götürüyordu. Baba, her fırsatta, «Bu çocuk sanki dünyaya bir at üstünde gelmiş,» diyordu. Gerçekten de, altı yaşında katıldığı, engelli koşularda da başarı sağlamış; oniki yaşındaki çocukları çok gerilerde bırakmıştı. Daracık ceketini, belini sıkıca saran külotunu giyip, başında yuvarlak şapkasıyla, çekirdekten yetişme jokeyler gibi midillisinin üstüne bir atlayışta çıktığı zaman, herkes onu, hayranlıkla birbirlerine gösteriyordu.

Yalnız, dört yaşındayken bir facia geçmişti başından. Üç hafta boyunca bir yere gitmiş olan annesi, bir gün, Nisan ayında, kolları arasında bir bebekle dönmüştü eve. Peggy'yi çağırmış ve gülerek «Bak, küçük kardeşin, Adı Patricia,» demişti. Peggy'ye böyle bir olayı hiç kimse önceden haber vermek, çocuğu hazırlamak gereğini duymamış olduğu için, kız, annesine gayet sert, suçlayıcı bir biçimde bakakalmış, sonra arkasına dönmüş, hüngür hüngür ağlayarak odasına koşup kapanmış, gidip, Coody adını verdiği oyuncak ayısının kolları arasına sığınmıştı. Hayli üzülen babası, arkasından odasına girmiş, bir çocuğun küçük bir kardeşinin dünyaya gelmiş olmasının çok doğal, çok tatlı bir şey olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Fakat, Peggy'nin umursamaz davranışı karşısında gerilemek zorunda kalmış, ona bir köpek almayı vaadetmişti.

Hemen ertesi günü, Peggy'nin «benim takımım» dediği,

hayvanları ve oyuncakları dizisine, Sammy adını taktığı, güzel bir İskoç köpeği katılmış oldu. Üç aylık yavru olan hayvan, yer altında gizlenen bazı başka hayvanların baş düşmanıydı. Peggy'nin oyuncakları arasında, bir de Pamela diye ad taktığı, parça parça olmuş bir taş bebek vardı. Küçük kızın günlük yaşamında pek bir değişiklik olmadı ama, Peggy, tuttu, günün birinde, Pamela'nın adını değiştirdi. Pamela'ya, o pırtık bebeğe, Patricia adını koydu. Sık sık, olur olmaz nedenlerle, Patricia'yı dövmeye, pataklamaya, tartaklamaya başladı. Bu pek acımasız, sert davranışın ötesinde, Patricia olayını da yavaş yavaş unutmuş görünüyordu. Bununla beraber, aradan iki ay geçtikten sonra, Peggy bir gün kayboldu. Biraz sonra telefon çalmış, kalın sesli bir adam Janet Nash-Belmont'la konuşmuştu. «Burası Central Park polis merkezi. Bir küçük kız bulmuşlar parkta. Adını pek iyi anlayamadık ama, bize bu telefon numarasını verdi. Sizin çocuğunuz mu acaba?». Janet, rengi bembeyaz, rüzgâr gibi koşarak gitmişti polis merkezine. Üniformalı adam, «Park'ta nöbetçiydim.» demişti. «Geldi, hiç heyecansız, durdu yanımda. Dadısının **kaybolduğunu** söyledi.» Hemen o akşam, Anne-Marie adındaki Fransız dadıya yol verdiler.

Peggy, yazı yazmayı öğrenir öğrenmez, günlük anılarını deftere geçirmeye başlamıştı. Bir yandan da, dadılarının, özel öğretmenlerinin karikatürlerini çiziyordu elinden geldiğince. Tökezlemeden okumaya başlayınca da **Küçük Lord Fauntleroy, Tom Sawyer'in Serüvenleri,** gibi kitapları okumaya koyulmuştu. Sekiz yaşındayken, bir gün, annesine bir kadın uğruna kendini yüksek kayalıklardan aşağıya atmak isteyen adamın öyküsünü çok beğendiğini söylemişti annesi, «Ne kayalıkları?» diye sormuş ve kızının Dostoyevski'nin **Kumarbaz**'ını okuduğunu şaşkınlık içinde öğrenmişti. «Peki ama, demişti, Janet, o kitaptaki bütün kelimeleri anladın mı?» «Hepsini anladım, yalnız, **rulet** ne demek?» diye sormuştu Peggy.

Oniki yaşında, **Rüzgâr Gibi Geçti**'yi dört kez okumuştu. Tam o sıralarda da o müthiş fırtına patlak vermişti. Annesiyle

babası boşanıyorlardı. Elinden bir şey gelmeyen Peggy bunun ne demek olduğunu anlamamış, belki anlamak istememişti. Bununla birlikte, iki yıl sonra, annesi Arthur Erwin Beckintosh'la evlendiği zaman, nikâh töreninden hemen sonra, tutmuş, adama bir buket çiçek vermişti. Sonra da odasına kapanıp tam yirmi saat, hiç durmadan ağlamıştı. Gözlerinin yaşını kuruladığı zaman ise, annesiyle birlikte yaşamaya, Virjiniya'da, Potomac nehri kıyılarındaki Merrywood'a gidiyordu. Üvey babasının sahibi bulunduğu köşk ve çevresi anlatılmakla bitmeyecek kadar güzel ve çekiciydi. Kış sona erince, Merrywood'dan ayrılıyor, New England eyaletinde, Greenwood'da, yüzmek, yelken sporu yapmak için, Beckintosh'un yazlık evine gidiyorlardı.

Fakat, her pazar ve okul tatilinin yarısı süresince, Peggy ile Patricia, sevmekten de öteye, taptıkları babalarına koşuyor, kendilerini onun kollarına atıyorlardı. Çocukların gözünde, Christopher Nash-Belmont, bitip tükenmez zevkler icad etmesini bilen bir tanrıydı sanki. Adam iki kızının sevdiği ne varsa seviyor ve üstelik kendisinin hoşlandığı şeylerden kızlarının hoşlanması gerekenleri de, onlara, başarıyla öğretiyordu. Her şeyden önce, Rabelais'in Thélème tekkesinde uyguladığı kuralı uyguluyor, «Herkes, aklına gelen her şeyi yapmakta özgürdür,» diyordu. Dahası, onları her zaman yasaklanmış şeyleri yapmaya bile teşvik ediyordu. Diledikleri gibi, ağaçlara tırmanıyor, birbirlerinin suratına kremalı pastaları fırlatabiliyorlardı. Bisiklete biniyor ve gidonu hiç tutmadan gezebiliyorlardı. Çocuklarına tutkun şımarık babanın, delişmenlikleri arasında, onları alıp Wall Street'e götürdüğü, kendi bankasında vezneye oturttuğu bile oluyordu. Dadılara gelince, Patricia ile Peggy'nin, yemeklerden beş dakika önce, aç karnına, kocaman dondurma külâhlarını yiyip bitirmeleri karşısında hiç bir şey yapamıyorlar, yalnız kaşlarını çatmakla yetinmek zorunda kalıyorlardı. Aradan geçen yıllar Christopher'in, kızı Peggy'ye karşı beslediği sevgiyi hiç etkilememişti. Ona yolladığı göz kamaştırıcı hediyeler New York'ta herkesin dilinde dolaşıyordu. O kadar ki, üvey ba-

bası Arthur Erwin de, Peggy'nin babasından geri kalmamak için, onunla yarışa kalkışıyor, zoraki bir cömertlikle bile olsa, kızı hediye yağmuruna boğuyordu. Peggy ise, pek arzulamadığı halde, bu tür armağanları serinkanlılıkla kabul ediyordu. Zamanla çok alışmıştı bu tür armağanları, hediyeleri toplamaya. Yalnız, bunun bir başka etkisi de olmuştu. Hiç bir şey istemediği halde, kendisine her şey sağlanan genç kız, adını sanını gizleyerek, zenginliğini açıklamadan, kendi girişimleri sonucu bir iş sahibi olmayı aklına koymuştu. Ona göre, insanın gerçek gücü, kendi olanaklarına bağlı olmalıydı. Başkalarının verdikleriyle ölçülmemeliydi kişinin gücü.

Bu amaçla, **Harper's Bazaar** adlı derginin, görünüşte «yeni ve genç yazarları üne kavuşturmak», gerçekte ise, tirajını artırmak amacıyla düzenlediği bir yazı yarışmasına, en sevdiği roman kahramanı olan Scarlett takma adıyla katılmıştı. Konuyu, dergi saptamıştı. Genç yazarlar, «Kamyon sürücüsünün bir günü» konusunda kalem oynatacak, kentlerden kentlere, sebze, balık, meyve gibi yiyecek maddelerini götüren büyük kamyon şoförlerinin bir günde nelerle karşılaştıklarını anlatacaklardı. Birincilik ödülünü Peggy kazandı. Ne var ki, bu konuda da, her zaman olduğu gibi yine birinci gelmek için her şeyden yararlanmıştı genç kız. Ayağına bir blucin geçirmiş, sırtına bir denizci çantası atıp, tam bir hafta süreyle, otostop yaparak, kamyondan kamyona atlayarak sürücülerin gerçek yaşamını yakından incelemiş, geceleri, çoğu kez, sebze depolarında, balıkhanelerde uyumuştu. Yarışmaya katılan öteki genç kızlar, hayal güçlerine dayanarak, hiç de şiirli yönü bulunmayan o çevrenin yaşamı üzerine gereksiz şiirli sayfalar döktürdükleri halde, Peggy, gerçekleri olanca çıplaklığıyla kâğıda geçirmişti. Karayolları üzerindeki lokantalarda, garson kızların şoförlerle nasıl yattıklarını, adamların, yorgunluktan gözlerine uyku girmediği zaman nasıl körkütük sarhoş olana kadar kafa çektiklerini, kilometre saatlerini kurcalayarak nasıl hiyle yaptıklarını, taşıdıkları yüklerin tonajını yüksek gösterip mal sahiplerini nasıl kazıkladıklarını, bu tür iş-

lerle, haftalıklarını nasıl yükselttiklerini Peggy, gerçekçi bir dille anlatmıştı. Başarısının ödülü olarak, **Harper's Bazaar** dergisi, onu, sürekli yazarları kadrosuna almıştı. Derginin yayınını yöneten kadın, karşısına, taşralı bir kızın çıkacağını umarak, duruma uygun bir söylev de hazırlamıştı. «Yavrum, gazetecilik öyle uzaktan göründüğü gibi çekici bir meslek değildir... Şunu ister, bunu ister...» demeye hazırlandığı sırada, içeriye yarışmanın birincisi Peggy girmişti. Derginin yöneticisi, Peggy'yi hemen tanıdığı için, hazırladığı söylevi filân bir yana bırakmıştı. Şaşırmış ve Peggy'ye, ailesini, anasını, babasını da çok iyi tanıdığından, niçin gelip önceden kendisini görmediğinden söz açmıştı hemen. Eğer öyle yapmış olsaydın Peggy, çok sevinirdim filan falan demişti. Ama Peggy, bu tür palavralara kulak asmamış, kimliğine ya da anasının babasının ününe sırtını dayayarak ayrıcalıklı bir işlem istemediğini, yarışmayı kaleminin gücüyle kazandığı için çok sevindiğini söylemişti kadına. Gazetenin yazarları arasına böylece katılmış ve hemen çalışmaya koyulmuştu.

Önceleri ona ayrıcalıklı işlem yapmamışlardı. Kendisi de karşıydı böyle bir şeyc. Bu nedenle, ilk aylar boyunca, profesyonel yazarların angarya saydıkları türden yazıları, röportajları seve seve yüklenmişti. Ev kadınlarıyla röportajdan (Geceleri yüzünüze hangi makyaj sütünü sürersiniz?) ev köpeklerinin araçların altında kalıp ezilmemeleri konusuna kadar, her türde yazı hazırlamıştı. Çalıştığı dergi, varlıklı sınıfların alıp okudukları, hayli züppe bir okuyucu topluluğuna yönelmiş türde olduğu için, öyle dobra dobra, ev köpeği gibi sözcükleri kullanamıyor, «gündüzleri size arkadaşlık eden o tatlı hayvancıklar» gibisinden süslü püslü, cafcaflı deyimleri kullanmak zorunda kalıyordu. Öyle ya, ne gibi tedbirler almalıydı acaba köpek meraklısı ev kadınları, o tatlı hayvancıkların otomobil altında ezilmemeleri için? Aldıkları tüm tedbirlere rağmen, tatlı yaratıklar yine ezilecek olursa, acaba saygıdeğer ev kadınları, katil şoförlere karşı ne yapabilirlerdi, ne idi bu konudaki yasal hakları? Daha da önemlisi, acaba hangi sigorta şirketleri bu konuda yararlı olabilirlerdi?

Aradan iki yıl geçtikten sonra, derginin yıldızı olmuştu. Her sayıda, «Ben Bilirim» başlığı altında yayınlanan fıkralarını, bütün okuyucular, her şeyden önce okur olmuşlardı. Peggy'nin gözünde, bu yazarlık döneminin en ilginç yönü, hayatını gerçekten kendisinin kazanır olmasıydı.

Saatine baktı, üvey babasının Dominikli şoförü Julien'in geç kaldığını anladı. Yanına aldığı giysileri, şöyle birer birer aklından geçirdi. Yalnız bir suareye katılmak için yola çıktığı halde, yanında üç valiz, iki el çantası, bir de makyaj çantasını götürdüğünü hatırlayınca, kendi kendine, gülümsedi. Yalnız bir gece içindi bunlar. Gerçekti. Fakat, önemli bir gece olacaktı bu! Tutup da, Noel yortusunu bir 13 Ağustos günü kutlamak da, şaşırtıcı bir fikirdi hani! **Harper's Bazaar**'ın sorumlu yöneticisi Jennifer Cabott, bu fikre biraz bozulmuş ve yazacağı makalede hiç kimsenin gözünün yaşına bakmamasını, herkese verip veriştirmesini söylemişti. Şu da var ki, Jennifer'i çağırmamışlardı o suareye. «Hemen tümü görgüsüz insanlardır,» demişti Jennifer, Peggy'ye. «Paralarına güvenerek, her şeyi yapmaya yeltenirler. Şımarıktırlar. Hiç bakmayın gözlerinin yaşına. Her kepazeliği yazın olduğu gibi.»

Peggy, yalnız ününü duymuştu Kallenberg'in. Onun ötesinde, tanımıyordu adamı. Ve hakkında bütün duydukları, öğrendikleri tatsız şeylerdi. Yeni zengindi Kallenberg. Pokerle, blöfleriyle vurmuştu vurgunu. Bir Yunanlıdan daha Yunanlıydı. Doğuştan armatördü. Çapkınlığıyla da ünlüydü. Zengin kadınlara özellikle düşkündü. Görünüşe göre, gücünü kafasında tutku haline gelen bir saplantıdan almaktaydı: «Yunanlı» diye anılan, bacanağı Satrapulos'u her alanda, denizcilikte, zenginlikte ve kadın konusunda geçmek, geride bırakmak. Bazı arkadaşları, Peggy'ye, birkaç saat sonra gideceği, Kallenberg'in Londra'daki evini anlatmışlardı. Girişte Titien'in, Rubens'in, banyo salonalrının antresinde ise Tintoretti ve Cranach'ın tablolarının asılı olduğunu söylemişlerdi. Görürdü bakalım oraya gittiğinde. Eğer, Peggy'nin gördüklerinden etkilenmesi isteniyorsa, daha başka

şeyler gerekliydi. Kapı çalındı o sırada. Maria gitti açmaya. Şoför Julien'di gelen. Hizmetçi kadının da yardımıyle, şoför, Peggy'nin valizlerini servis asansörüne yerleştirdi. Bir kez daha aynaya bakmak gereğini duymayacak kadar kendinden emin olan Peggy de çıktı. Holdeki asansöre binebilmek için bir kat aşağıya indi merdivenlerden. Oturduğu otuz katlı bir yapının en üstüne yerleştirilmiş camlı köşkten asansöre ancak bu merdivenlerden ulaşılıyordu. Merdivenin çevresi ilginç yeşil bitki saksılarıyla donatılmıştı. On dakika sonra, siyah, lüks Lincoln arabanın arka koltuğuna yerleşmiş, Julien'e biraz acele etmesini rica ediyordu. Saat öğleden sonra dörde geliyordu. Aynı anda Londra'da sabahın onbiri olmalıydı. Geç kalkmıştı o sabah Peggy. Öteki kıt'ada o gece katılacağı suarede güzel görünmek için çok uyumuştu. Araba da bir türlü hızlı gidemiyor, ağır ağır, nerdeyse adım adım ilerliyebiliyordu. Uçağa geç kalmaktan korktuğu için, Julien'e, biraz daha hızlı sürmesini bir kez daha rica etti. Koca Lincoln araba birdenbire atıldı öne doğru. Tam Peggy'nin, kendini yumuşak koltuğa rahatça bırakacağı sırada, müthiş bir çatırtı oldu, bir çarpışma sesi bomba gibi patladı. Sekiz silindirli koca araba yolda zigzaglar çizmeye başladı. Anlaşılan Julien durduramıyordu otomobili.Peggy, koltuğundan doğrulmuş, Julien'in omuzlarının ardında hayretle bakmaya başlamıştı. Şoförün yaptığı fren sanki kasıklarına batıyormuş gibi oluyordu. Fakat, iki tonluk araba, nihayet kenara yanaşmış, durmuştu.

— Suç bende değil, diye bağırdı Julien. Tam sollayacağım sırada, tuttu arabasının kapısını açtı!

Peggy hemen arkasına döndü. Arka camdan baktı. İki yüz metre kadar geride, yerde, biri yatıyordu, hareketsiz. Orada başka otomobiller de durmaya başlamışlardı. Halk toplanıyordu. Yine Julien'in sesi duyuldu. Bu kez daha yüksek perdeden bağırmaya başlamıştı:

— Suç bende değil! Hayır, hayır, bende değil suç!

— Suçun sizde olduğunu kim söyledi? diye sordu Peggy düşünceli bir bakışla.

— Madam, siz yerinizden hiç kıpırdamayınız... Ben gidip bir bakayım...

Peggy, kupkuru bir sesle, emretti:

— Ayrılmayın direksiyonun başından!

— Fakat, Madam, nasıl olur?...

— Susun lûtfen! Araba yürüyor mu? Gidebilir miyiz?

— Arabanın bir şeysi yok, ama...

— Öyleyse, hemen ilerleyin!

— Yalnız Madam... belki de öldürmüşümdür zavallıyı...

— İlerleyin dedim ya!

— İyi ama sonra Mösyö Beckintosh ne der...

— Beckintosh yok şimdi arabanın içinde. Ben varım. İlerleyin diyorum size!

Peggy, arabanın arkasında, koltuğunun önünde, televizyon alıcısıyle, küçük, açılır kapanır barın ortasında duran, akaju renkli kutuyu yuvasından çekti, içinden telefonu çıkardı. Bir numara çevirdi. Julien hayretle arkaya bakmaya çalışıyordu ama bir yandan da arabayı hareket ettirmişti. Şoför, titrek bir sesle sordu:

— Polisi mi arıyorsunuz?

— Siz arabayı sürün. Alo? Alo! Bir kaza yaptık arabayla. La Guardia hava alanından üç mil uzakta. Evet. New York-John's Beach doğrultusunda. Ne bileyim ben? Adamın biri yolun ortasına atladı birdenbire. Şoförüm önleyemedi ona çarpmayı... Pek sanmam... Hayır ama uçağa yetişeceğim de ondan... markası mı? Lincoln... bir dakika ayrılmayın...

Julien'e doğru uzandı:

— Neydi bu arabanın plâka numarası?

— 72 87 NY 11 ...

Peggy tekrarladı telefonda:

— 72 87 NY 11 ... Adım mı? Peggy Nash-Belmont... Hayır, benim değil, üvey babamın arabası... Arthur Erwin Beckintosh... Evet... Nasıl? Bir itirazınız mı var?.. Olmaz diyorum. Söyledim ya size, uçağa yetişmem gerekli diye! Evet, tamam...

Tutanak mı? Olur. Öbür gün birini gönderin bizim apartımana... Park Avenue No. 326. Mersi.

Kesti konuşmasını. Sonra ardından hemen bir numara daha çevirdi:

— Patronu verir misiniz bana, ben Peggy...

— Arthur sen misin? Yolda bir terslik oldu... Sorma sorma... Herifin biri kaldırdı kendini bizim Julien'in kullandığı Lincoln'in tekerleklerinin önüne atıverdi... Hayır, hayır vakit olmadı frene. Julien anlatır. Rica ederim, sen uğraşıver gerekli formalitelerle. Salıya görüşürüz artık! Öperim!

— Julien!

Şoför, kurşun oyuncak askerler gibi, dimdik dikilmişti Peggy'nin karşısında, elinde bir valizle...

— Siz şimdi hemen geri dönün ve kazanın olduğu yere gidin. Polisler bekleyeccekler orada sizi. Sakın endişelenmeyin. Ben Mösyö Beckinstosh'a haber verdim. İlgilenecek. Bir hamal çağırsanıza bana.

Budalanın biri yolun ortasına fırladı, bir başka budala da reflekslerini kullanıp zamanında fren yapamadı diye, uçağı kaçırmadığına iyi etmişti. Ya o herif öldüyse eğer? Kendi bilirdi öldüyse, kime ne? Hem bu tür işlerle kaybedecek vakti mi vardı?

Kimlikleri bilinmeyen binlerce insan ölmüyor muydu her gün dünyada? Her gün olmuyor muydu benzeri trafik kazaları? Ama, istediği kadar palavracı, dilediği kadar soysuzun biri olsundu, Kallenberg yılda yalnız bir kez kutluyordu Noel'i. Hem de 13 Ağustos'ta!

Bu salon bir okulun boş sınıfı olabilirdi pekâlâ. Bir konferans salonu da olabilirdi. Fakat, hepsinden çok, bir kiliseyi andırıyordu. Gerçekte, kilise de değildi. Üzerine portakal rengi, uzun, yere kadar inen bir örtü yerleştirilmiş olan büyük masanın önün-

de beş dizi iskemle vardı. «Peygamber» diye adlandırdıkları adamın huzuruna çıkabilmek şansına eren yirmi kadar insan oturuyordu iskemlelerde. Kadınların hemen hepsi orta yaşın üstünde, erkeklerse, çoğunlukla olgun, temiz giyimli, özenli kimselerdi. İçlerinden bazıları, arada sırada, üstadın bir işareti üzerine, yerlerinden kalkıyorlardı. Aslında, sıradan görünüşünden başka bir özelliği olmayan, orta boylu, kuru, sinirli, dazlak kafalı üstad:

— Sizi dinliyorum, diyordu.

Üstadın konsültasyonları, hiç değişmeden aynı formülle başlar ve biterdi: Ağzından, «Sizi dinliyorum,» sözü çıktığı andan başlamak üzere, bir daha hiç ağzını açmaz, yorum bile yapmadan söylenenleri dinlerdi. Anlamsız görünüşüne rağmen, adamın öylesine etkili, büyüleyici, doğaüstü bir gücü vardı ki, konuşmaya başlayanlar, orda başkalarının da bulunduğunu unutuverir, herkesin ortasında, yüksek sesle, yalnızken kendilerine bile açıkça söylemedikleri en gizli sırlarını bülbül gibi anlatmaya başlarlardı. Sözünü bitirenler, böylesine gizli yönlerini açıkça ortaya koymanın verdiği şaşkınlık içinde, dönüp yine yerlerine oturur; bu kez de, dinleyici kesilerek, başkalarının anlattıklarını izlemeye koyulurlardı.

Günlerden Salıydı. Salı günlerine, Peygamber, «yoksullar günü» diyordu. Her hafta, Salı günü, para verecek kadar zengin olmayanları ya da onunla özel görüşme yapabilecek kadar ünlü olmayanları toplu halde kabul ediyor, bunlardan para da almıyordu. Yoksullar gününü uygulamakla, altı yıldan bu yana, kendisine gülmekte olan talihinin kefaretini ödüyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu. Salı günü oldu mu, iskambil kâğıtlarını, fal takımlarını, gökyüzün haritalarını, billûr yuvarlak camını bir yana bırakıyor, evinin kapılarını yoksullara açıyordu. Bu ücretsiz seans saat ikiden altıya kadar sürüyordu. Peygamber tarafından kabul edilebilmeyi aylarca bekleyenler için, onun susmasının, hiç bir şey söylememesinin iyi bir yönü vardı: Konukları, yanından ayrıldıkları zaman kendilerini tüm kötülüklerinden, gü-

nahlarından arınmış sanıyorlar, Portekiz'in her bir yanında tekrarlayıp duruyorlardı Peygamberin söylediklerini. Aslında, hiç bir şey söylemiyordu Peygamber yoksullar seansındaki konuklarına. Haftanın öteki günlerini ciddi işlerine ayırıyordu. Randevuyla kabul ettiği özel müşterilerine. Bu tür varlıklı müşterileri, onunla başbaşa bir saat geçirebilmek için her şeyi vermeye hazır insanlardı. Turistik Estoril kasabası, her yıl oraya gelen soylu kişilerin çokluğuyla ün yapmıştı. Ama, bunun da ötesinde, «Cascais Peygamberi»nin orada bulunması kasabanın ününe ün katmıştı âdeta.

Uzun boylu, ilginç, altmışlarında olmasına rağmen hâlâ dinç görünen bir adam, ilerledi. Peygamber'in masasının önünde durdu. «Sizi dinliyorum...» dedi Peygamber.

Adam düşündü uzun uzadıya, söyleyeceği sözleri aradı, arkadan şaşırtıcı bir biçimde başladı anlatmaya:

— Boktan herifin biriyim ben, dedi.

Peygamber, başını hafifçe salladı, devam edin anlamına. Belki de yıllardan beri açıklamak istediği bu gerçeği açığa vurduktan sonra, adam, sanki hafiflemiş gibi, hayatını nasıl berbat ettiğini, karısının niçin evi bırakıp gittiğini, çocuklarının niçin kendisini hiç sevmediklerini, oysa, çocukları için tüm yaşamı süresince binbir fedakârlık yapmış olduğunu tüm ayrıntılarıyla anlatmaya koyuldu. O sırada saat tam beş olmuştu. Peygamber, kendisini dinî bir hayranlık ve saygı ile dinleyenlerin başlarının ardından kâhyası Mario'nun yüzünü gördü. Mario, uzaktan işaretler yapmaya başlamıştı.

— Peki ama, herkes gibi gezip eğleneceğim yerde niçin bunları yaptım? Ne için? diye anlatmasını sürdürüyordu konuşan adam.

Peygamber bir el işaretiyle adamın sözlerini kesti, Mario'yu çağırdı yanına. Odacısının toplantıyı böylesi yarıda kesmesi için çok önemli bir neden olması gerekirdi. Peygamber'in korktuğu şey, ötekilerden daha atılgan bir gazetecinin, günün birinde araştırma yaparak, geçmişini ortaya çıkarıvermesiydi. Mario'nun,

uzanıp, kulağına fısıldadığı şeyleri tedirginlikle dinledi. Sonra o da bir şeyler fısıldadı. Mario peki anlamına başını salladı. Sonra, salondakilere döndü:

— Peygamber artık gitmenizi rica ediyor, dedi.

En ufak bir itiraz bile yükselmedi. Herkes, dikkatle, gürültü etmemeye çalışarak ayağa kalktı. Birkaç iskemle sesi duyuldu yalnızca. Gelenlerin hepsi çıkmaya başladılar. O iri yarı altmışlık adam ise, ya çok fazla açık konuştuğu ya da gerektiği açıklıkta konuşmadığı için biraz bozulmuştu. Peygamber, herkesin kesinlikle gitmiş olduğuna inanınca, ana binalardan uzakta olan, kiliseyi andırır salondan çıktı. Çevresi sütunlarla bezenmiş bir avludan yürümeye başladı. Manzara çok ilginçti. Türlü çiçekler ve okaliptüs ağaçlarıyla dolu yamaçlar bir yerden sonra dimdik denize iniyordu. Aşağıda, dalgalar, her zamanki gibi, kayalıkları dövmekteydi. Hiç doymuyordu bu manzarayı izlemeye. Baktıkça, gelip Portekiz'e yerleşmiş olmasının tadını daha iyi çıkartıyordu. İstemeyerek ayrıldı avludan. İki tekerlekli bir çingene arabasının içinde falcılığa ilk başladığı günler artık gerilerde kalmıştı. Müşterileri arasında her çeşitten krallar vardı: Gerçek hükümdarlar, ömürlerini sürgünde tüketen grandüşesler, dünya siyasetinin ileri gelen kişileri, para babaları... Bunlardan çoğu, onun fikrini almadan, önemsiz bir karara bile imza atmazlardı. Girdi özel evine Peygamber. Bir iç merdivenden çıktı. Evinin plânlarını kendisi çizmişti. Çalışma odasının kapısını açar açmaz, Yunanlı, kollarını uzatarak koştu ona. Çok heyecanlı olduğu hemen anlaşılıyordu. Kucaklaştılar. Yunanlı hemen başladı:

— Dostum, korkunç bir dert var başımda!

Peygamber, gülümseyerek sıyrıldı Yunanlının kolları arasından:

— Biliyorum, dedi.

— Gitmiş, annemle konuşmuş! Şantaj yapmak istiyor bana!

— Oturunuz, lûtfen.

— Eğer başaracak olursa bunu, ben battım, mahvoldum demektir!

— İskambil kâğıtlarım bana bütün bunları haber vermişlerdi. Sakin olunuz.

— Tutmuş gazetecileri yollamış. Onlar da Yunanistan'ın en kuytu, en ulaşılmaz bir köyünde yaşayan annemi bulmuşlar, nasıl bulmuşlarsa!

— Bir şey içmek ister misiniz?

— Ne yapacağım ben şimdi? Ne yapabilirim bu durumda?

— Telâşlanmayın. Durum bizim için çok elverişli. Onun bize atmak istediği bombayı havada yakalayıp, geri atacağız.

Satrapulos'un heyecanı biraz yatışır gibi oldu. Odada, bir aşağı bir yukarı, sinirli sinirli dolaşmaktan vazgeçti. Peygamber'in «biz» demiş olması yüreğine su serpiyordu. Daha şimdiden kendini eskisi kadar yalnız hissetmiyordu.

— Peki, çok geç kalmadığımıza emin misiniz?

— Eminim.

Yunanlı gcniş ve derin bir nefes aldı. Sabahtan beri üzerine çökmüş olan baskıdan sıyrılmıştı. Kendini bir koltuğa bırakıverdi. Otururken, bir gül vazosunun yanında duran iskambil kâğıtlarına kısa, ama umutla bir bakışla baktı.

— Nasıl davranmalıyım ben bu durumda?

— Önce bana her şeyi, bütün ayrıntılarıyla, anlatınız bakalım. Siz söyliyeceklerinizi bitirince, hemen büyük falı açmaya koyulurum. Kâğıtlar konuşmaya başlayınca da, söylerim size, nasıl davranmanız gerektiğini.

Satrapulos iyice gevşedi. Ferahlamıştı. Peygamber ona belki milyonlara maloluyordu ama, sayesinde kendisi de milyarlar kazanıyordu. Ne adamdı şu Peygamber! Hiç yanılmıyordu!

3

— FLAŞINI aldın yanına değil mi, Robert?

— Bırak artık şunu! Dört oldu bunu sorduğun!

Sustu Jean Michel; dikkatini direksiyona verdi. İki Fransızın arkasında oturan tercüman gülümsüyordu. Bu iş günü için ona verdikleri para ile tam otuz gün hiç bir şey yapmadan geçinebilirdi. Yunanlılar pek sevmezler evlerinden, çevrelerinden uzaklaşmayı. Özellikle, adalarda yaşayanlar. Oralarda, bir gün, başlıbaşına bir bütündür. Yiyecekler bile mevsimlere, ürüne, balık çıkıp çıkmamasına göre çok değişik olur. Buradan otuz kilometre kadar aşağıdaki limanda, turizm bürosunda pineklerken bulmuşlardı onu. İyi Fransızca konuştuğu için yanlarına almışlardı. Çok uzaklardaki bir köyde oturduğunu söylediklerı yaşlı bir kadınla röportaj yapmaya gidiyorlardı. Köyün adını Skopelos bile duymamıştı o güne dek. Ne diyordu o iki genç gazeteci? Bir miras konusunda röportaj yapacağız diyorlardı. Vız geliyordu röportajın konusu Skopelos'a. Hayatında ilk içtiği rakı kadehi kadar vız geliyordu. Skopelos bir gün şimdiye kadar acaba ne kadar rakı içtim diye oturmuş, hesaplamıştı. 14.600 litre içtim diyordu. Şimdi bunu hatırlayınca, bir insan bedeninin bu ka-

dar içkiyi kaldırmış olmasına hem şaşıyor ve hem de buna verecek parayı bulduğu için biraz şişiniyordu.

Foto muhabiri gazeteci makinasını eline alıp flaşını patlattı. Bir saniyelik mavi parıltı, bembeyaz güneş ışığı altında gülünç bir şey gibi kaldı. Arabayı kullanmakta olan öteki gazeteci de birkaç kez bir ses alma makinasını kurcaladı. Makinanın üstünde, Skopelos, **Nagra** diye bir marka okudu. Gazeteci makinanın ayarını yapabilmek için, Skopelos'tan mikrofona doğru biraz konuşmasını rica etti. Skopelos teypi dinleyince inanmamıştı bunun kendi sesi olduğuna. Gerçekte, iki Fransızın, fazla sinirli, heyecanlı bir halleri vardı. Belki de sıcak dokunuyordu onlara...

— Anladın, değil mi, Skopelos, ne yapacağını? Bizim, kadına soracağımız soruları sen Rumcaya çevireceksin. Arada sırada, yaşlı kadının neler söylediğini, kısaca anlatırsın bana. Sonra, limana döndüğümüz zaman, banddaki bütün konuşmaları, baştan aşağıya çevirirsin. Tamam mı?

— Tamam.

— Oldu bu iş. İşte geldik hemen hemen. Evler görünüyor. Arabayı burda bırakırız. Haydi baylar, atlayın bakalım!

Üçü birden, beyaz badanalı evlerin önüsıra ilerlemeye başladılar. Kör edici bir ışık vardı çevrede. O sırada, evinin önüne çıkan bir adama, Skopelos, Athina adındaki kadının hangi evde oturduğunu sordu. Adam, hiç ağzını açmadan, tepedeki en son evi gösterdi, arkasını döndü, girdi tekrar evine.

— Konuşmaktan hoşlanmıyor moruk, anlaşılan!

Skopelos gülümsedi:

— Buralarda oturanlar çok geri kalmış insanlardır! Şuymuş, gazeteymiş, radyoymuş bilmezler bile. Bir tek şeye önem verir bunlar: keçilerine.

— Ya karıları? diye sordu Robert bir kahkaha atarak.

— Yalnız evlendikleri gün bir kez, yalnız bir kez görünürler çevrede. Eskiden, babalarının seçtiği erkeklerle evlenebilmek için, sizin paranızla, şöyle böyle, yarım milyon frank ka-

dar da para verirlerdi cabadan. Nikâh, düğün bitti mi bir kez, herifler kapatırlar karıları evlerine! Onlar da çocuk doğurur, keçilere bakar, evin işlerini evirip çevirirler.

— Aman ne tatlı hayat! Bizim karıları getirmeli biraz buraya adam etmek için. Neyse! Geldik işte!

Kapısı yoktu evin. Yalnız, giriş yerine, eski çuvaldan, perde gibi bir şey asmışlardı. Robert perdeyi araladı. İçeride odanın arka tarafında duran yaşlı kadını farketti. Elindeki bir torbadan kuru bakla çıkartıyordu.

Jean-Michel, Skopelos'a dönlü:

— Sor bakalım, dedi. Athina Satrapulos o mu?

Tercüman sorunca yaşlı kadın başını salladı.

— Alâ, dedi Jean-Michel, dilediğimiz gibi çalışabiliriz öyleyse. Haydi Robert, başla çekmeye! Sen de, soracaklarımı tercüme et kadına.

Jean-Michel, kadının tam burnunun dibine sokulmuştu. Her ihtiyar kadının sağır olması şartmış gibi bağıra bağıra konuşuyordu. Demek koskoca Satrapulos'un annesiydi bu dökün tü karı! Eşsiz bir konu ele geçirmişlerdi doğrusu! Röportaj yayınlandığı zaman dünya çapında bir gürültü kopacaktı.

— Madam Satrapulos, biz, sizinle oğlunuz Sokrat için konuşmaya geldik. Sokrat... evet oğlunuz...

Skopelos daha soruyu çevirmeye bile başlamadan, kadın, Rumca, birkaç kelime söyledi hızlı hızlı.

— Ne diyor? diye sordu Jean-Michel.

— Ben sağır değilim, diyor. Kulağımın dibinde öyle bağırmasınlar, diyor.

Biraz canı sıkılan Jean-Michel iki adım kadar geriye gitti. O sırada Robert, durmadan resim çekiyordu. Önce, toprak zemini, köşeye yığılmış çalı çırpı yığınlarını, bakır kazanı çekti. Kaba tahtadan yapılmış yemek masasını, duvara asılı duran, tahta haçın resmini de çekti. Yaşlı kadın yine konuşuyordu. Skopelos söze başladı:

— Diyor ki...

— Sen o «diyor ki»lerden vaz geç, dedi Jean-Michel. daha kolaylaşmış olur işimiz.

— Şey... «Ne halt etti yine?» diyor.

— Kim ne halt etmişmiş?

— Kim olacak, oğlu...

— Sor bakalım, ne zamandan beri oğlunu görmemiş?

— Otuz yıldan fazla.

— Araları açık mıymış?

— Rezil herifin biridir o, diyor.

Ses alma makinasının makarası yavaş yavaş dönüyordu. Günümüzde yazılar uçuyor, sesler kalıyor.

— Peki, oğlunun çok zengin olduğunu biliyor mu?

— Hayır, hiç bir şey bilmediğini söylüyor.

— Para yolluyor muymuş ona oğlu?

— Hayır, diyor. Hiç yollamamış. Tersine, o para almış annesinden.

Yaşlı kadın, tercümanın söylediklerini başıyla onayladı.

— Çocukken nasılmış oğlu?

— Pasaklı bir çocukmuş. Hırsızlık da edermiş. Öyle diyor.

— Babasını sever miymiş?

— Kendisinden başka hiç kimseyi hiç bir zaman sevmemişmiş.

— Okulda öğrenciyken, başarılı mıymış?

— Hangi okula gittiyse kovulmuş. Hiç bir okul onu bir haftadan fazla barındırmamış çatısı altında.

— Neden?

— Küçüklüğünden beri kötülük varmış içinde de ondan.

— Hiç size yardım etmek için bir şeyler yaptı mı?

— Hiç bir zaman!

— Peki, niye sevmezdi acaba sizi?

— Onun, zayıf olduğunu gören, bunu yüzüne karşı söyleyen insanlara tahammülü yoktur. Bir gün beni dövmüştü.

— Emin misiniz bundan? Ne zaman dövdüydü? Niçin?

— Üstüme saldırdı, vurdu bana. Babası geldi de, kurtardıydı beni onun elinden.

— Kaç yaşındaydı o zaman?

— Onüç.

Jean-Michel, Robert'e şöyle bir bakmaktan kendini alamadı. Yaşlı kadının anlattıkları korkunç şeylerdi. Ne olursa olsun, Dun gerçekten ilginç konular bulup çıkarmayı iyi biliyordu. Çoğu kez, hiç bir şey yapmıyor, tembel tembel oturup duruyordu ama, bir olaya el koydu mu, bomba gibi patlıyordu haber. Züppenin biriydi züppe olmasına, kuşkusuz. Ama, meslekî yeteneklerinin yanında ne önemi vardı züppe olmasının? Robert, Skopelos'a dönerek, yaşlı kadının, kendi odasında resminin çekilmesine izin verip vermeyeceğini sormasını istedi. Kabul ediyordu yaşlı kadın. Kabul ediyordu ama, hangi odasında diye soruyordu. Odasındaydı işte. Evin bir tek odası vardı. Oradaydılar şimdi. Bu tek odayı, kadın, keçileriyle paylaşıyordu: Gazetecilerin umduğundan da öte bir şey! Jean-Michel çağımızın en ünlü milyarderinin annesinin gizli ve bilinmeyen yaşamı konusundaki bu röportajdan sağlayacağı çıkarları düşünüyordu: Keyiflendi iyice. Ses alma makinasını durdurdu birdenbire. Orada bulunanlara dönerek, otoriter bir sesle:

— Tamam! dedi. Biraz duralım. Sen onu kapının önüne çıkar, birkaç renkli film çek kulübenin önünde. Keçileriyle birlikte. Yoksulluğunu ortaya koyan, pis fotoğraflar olmasında yarar var.

Skopelos'a döndü sonra:

— Sen de söyle ona, bol bol vaktimiz olduğunu. Her şeyi baştan alacağız. En başından başlayacağız. Önce, sor bakalım Sokrat'ın gerçek doğum tarihi neymiş? Hayatının tüm ayrıntılarını öğrenmek istiyorum. Gün be gün ne yaptığını!

Bomba gibi patlayacak konu avucunun içindeydi artık.

Hasislik, babadan oğula, Mikolofides ailesinin içine öylesine işlemişti ki, Ulysse Mikolofides, ardından varis bırakmamaya karar vermişti. O öldükten sonra, servetinden yararlanacak tek bir kulun bile kalmayacağından emin olmak istiyordu. Öte yandan, bu ünlü ailenin son tomurcuğu olmak fikri de hoşuna gitmiyor değildi.

Yalnız, karısı pek bu fikirde değildi. Görünüşte, kocasına itaatte hiç kusur etmeyen Medea köklü bir inatçılıkla, çocuk da çocuk diye tutturmuştu. Zamanla, kadının bu isteği, bir ruh çöküntüsüne dönüştü. Başka çıkar yol bulamadığı için, aybaşı günleri konusunda yalan söylüyor, kocasına, bir tehlike yok diyordu döl tutacağı sıralar. İnanmıyordu ama Ulysse onun sözlerine. O kadar inanmıyordu ki, karısıyla birleştiği ender geceler bile, olmayacak tedbirler almaktan bir türlü vazgeçmiyordu.

Evliliğini üç yıl boyunca bu kısır ortamda yürütmeyi başardıktan sonra, Ulysse iki şıktan birini seçmek zorunda kaldı: Medeaya anne olacaktı, ya da deli. Adam, arada sırada, karısını, bebek patikleri, hırkalar örerken, çocuk bakımı kitaplarını karıştırırken yakalıyordu. Kadın, yüzünde sitemli bir başeğme ifadesiyle kocasına bir göz atıyor, sonra derin derin içini çekip şişlerini tekrar eline alıyor, bir ters, bir yüz, mavi yünden bebek patikleri, tulumlar örmeye devam ediyordu. Ulysse, bir gece, karısının bu durumuna artık dayanamayarak, sert sert bağırmıştı:

— Çık bakalım odana! İstediğin çocuğu yapayım da sana gör! Ama, erkek doğurmazsan eğer vay haline!

Medea, bu sözler üzerine, kocasına hayranlıkla baktı. Merdivenleri o kadar hızlı çıktı ki, nerede ise düşüp bir yerini kıracaktı. Teşekkür dolu bakışlarla:

— Teşekkür ederim, Ulysse! Hemen Ulysse! Hemen diye kekeliyordu.

Bir ay geçti aradan. Hiç. Hiç bir belirti yoktu ortada. Bozulmuştu buna Ulysse. Bozulduğunu kendine de açıklamak istemiyordu pek. Yapacak başka şey olmadığı için, kocalık görevini haftalar süresi ateşli bir tutkuyla yerine getirdi durdu.

Boşuna ama. Kimseye bir şey söylemeden, kalkıp bir doktora göründü: Hayır, kısır filân değildi. Bundan sonra, Medea'ya da rica etti bir doktora gitmesini, gerekli tahlilleri yaptırmasını. Uzman doktorlar, kadında gebe kalmasına engel olabilecek hiç bir özellik bulamadılar. Büsbütün kızdı o zaman Ulysse. Kızdığı oranda da ateşli bir koca, doymak bilmez bir âşık kesildi. Bir yandan da hiç kimseden esirgemediklerini ondan esirgedikleri için, tanrılara küfretmeye başladı.

Ama, ne yaparsa yapsın, Medea'nın karnı tahta gibi dümdüz kalıyordu. Mevsimler geçtikçe durgunlaşıyor, hiç bir şeyle ilgilenmez oluyordu. Yemeden içmeden kesilmişti. Bu arada da, evdeki hizmetçilerin çocuklarını hediye yağmuruna tutuyor, öksüz çocuk yuvalarına, bakımevlerine büyük bağışlarda bulunuyordu.

Kadın, «evlât edinme» sözünü ortaya attığında aradan iki yıl geçmişti. Ulysse'in tepkisi müthiş oldu. Adamın eski kuşkuları yeniden hortlamıştı. Kendi kanından çocuğu olmasını bile istemediği halde, kalkıp, anası babası bilinmeyen bir piçe bırakacaktı servetini, öyle mi!

Tam o sıralarda da beklenmedik bir şey oldu. Nina, doğum yaparken öldü. Nina, Medea'nın kızkardeşiydi ve daha önce ailesini dehşete düşüren bir açıklamada bulunmuş, doğacak çocuğun babası olmadığını, yine de gebelik sorumluluğunu yükleneceğini bildirmişti.

Nina, kız doğurmuştu. Medea, onu evlât edinmek için Ulysse'in ayaklarına kapandı. Adam, böyle bir şeyin sözkonusu olamayacağını söyledi :

— Hiç değilse, erkek olsaydı, haydi neyse...

Ve karısının bitmez tükenmez dırdırından kurtulmak için geziye çıktı. Ama evine döndüğü zaman, karısının odasına bir beşik yerleştirmiş olduğunu hayretler içinde gördü. Medea boynuna sarıldı kocasının:

— Bak, dedi, çocuğumuz! İrena koydum adını.

Ulysse çocuğu evde alakoymaktan başka bir şey yapamadı.

Ama bu kızın uğur yerine, felâket getireceğine de inanıyordu. Herkese karşı baba rolünü oynamaya katlanan Ulysse, bir gün, karısı Medea'nın gebe olduğunu hayretler içinde öğrendi. Demek Medea bu kez kabahatini unutturacak, ona bir erkek çocuk verecek, böylece adının devamını sağlayacak diye düşündü. Oğlanın adını da, tıpkı kendisi gibi, Ulysse koyacaktı. Derken, doğurdu Medea. Melina geldi bukez dünyaya. Bir kız çocuğu daha. Babanın ilk olayda duyduğu öfke bu kez derin bir umutsuzluğa dönüştü: Oysa daha başına gelecekleri bilmiyordu.

Medea, ikinci başarılı denemesi sonucu, yine bir pot kırarak, bir kız daha doğurdu. Helena koydular adını. Medea bu ikinci fiyaskosunu kocasına nasıl söyleyeceğini kara kara düşünmüş, hatta söylemektense, bebeğini kollarının arasına alıp, evden kaçmayı bile tasarlamıştı. Ama, böyle bir şey yapmamakla da akıllılık etmişti. Kaderin bu son vuruşuyla adetâ çarpılan Ulysse, bitkin bir durumda, boyun eğmişti buna da; hattâ, kabullenir görünmekten başka yapacak bir şey bulamamıştı. Tanrı böyle olmasını istediğine göre, Ulysse'in bundan böyle gözcteceği şey aile servetinin, bu «verimsizler» tarafından havaya uçurulmaması olacaktı. Ulysse, kızgın olduğu zamanlar, «verimsizler» deyimini kullanıyordu kızları için.

İrena, ergenlik dönemini çok kötü koşullar içinde geçirdi. Anasına bakılırsa, şaşılacak şey ama, kızın daha cinsel organının çevresinde tüyleri bitmeden, kollarında kocaman kıllar çıkmaya başlamıştı. Çocuğa her dakika, şunu yapma, bunu yapma gibisinden sözler söyledikleri için, İrena, çekingen olmaktan da öte, içine kapanık, biraz sinsi bir kız olup çıkmıştı. Geceleri kollarına tüy düşürücü kremler sürüyordu gizli gizli. Dişiliğini benimsemeye kesin kararlıydı. Tabii kimse çıkıp da ona asıl ana babasının kim olduğunu açıklamış değildi. Hem sosyal bakımdan, hem de ruhsal yönden, Mikolofides'lerin büyük kızıydı. Ancak, erkek çocuk bekleyen bir ailede kız olarak doğmasından ötürü, doğumunda fazla sevinmediklerini sezdiği için, ona bağlanan umutları gerçekleştirememiş gibi, kendini suçlu sayıyordu.

Aradan zaman geçince, okuyup üflemelerin, duaların ve yağlı merhemlerin katkısıyla olacak, kollarında biten tüyler kaybolmuş, fakat, bu kez, sanki bunun acısını çıkartırmışçasına, cinsel organının çevresinde ve baldırlarında sert kıllar çıkmaya başlamıştı. İş bununla da bitmemiş, adetâ bıyıkları terlemişti. Bir gün, mutfaktaki aşçı kadının, ondan söz ederken, «bıyık» sözünü kullandığını duyduğu zaman dehşete kapılmıştı. Neyse, gözleri biraz teselli veriyordu ona. Koyu lâcivert, kadife gibi kirpiklerle, hem de çok iri kirpiklerle çevrili şahane gözleri vardı.

Melina dünyaya geldiği sırada dört yaşına basmış olan İrena'ya, bu olaydan ötürü sevinmesi gerektiğini söylemişlerdi. Pek iyi kavramamıştı neden sevineceğini. Her şeyden kuşku duyan bir yaradılışta olduğundan, bu kez de yine kuşkuya kapılmış, babasının ona arada sırada gösterdiği cılız ilgiyi şimdi de hiç tanımadığı bir başka kızla paylaşmak zorunda kalacağını düşünmüştü. Melina'nın dünyaya gelmesinden iki yıl sonra, bir gece, İrena geceyarısına doğru kardeşiyle paylaştığı odasında birdenbire uyanmış, müthiş bir sevinç duymuştu. Gözlerini kocaman kocaman açmış, uzun süreden beri kafasını kurcalayan konu yine aklına gelmişti. Yatağından kalkmış, yapması yasak olduğu halde, gece kandilini yakmış, hiç ses çıkarmadan yürüyerek, kardeşinin beşiğine yaklaşmıştı: Melina uyuyordu, ağzı açıktı, derin derin nefes alıyordu. İrena ona uzun uzun bakmış, sonra titriye titriye, Melina'nın üstündeki örtüleri kaldırmış, bezlerini çözmüştü. Sonra, kalbi hızlı hızlı atarak, küçük kızın bacaklarını iyice ayırmış, bacaklarının arasında ne olduğuna bakmıştı: HİÇ bir şey yoktu Melina'nın bacaklarının arasında! Demek ki, anasının, babasının, yeni dünyaya gelen çocuğu ona tercih etmelerini gerektiren bir şey yoktu. Kendisinin o küçük kızdan hiç aşağı kalır bir yanı yoktu demek! O anda içi ferahladığı, çok büyük bir mutluluk duyduğu için, Melina'yı okşamaya, sevmeye, oburlukla öpmeye koyulmuştu İrena . Çocuk uyanmış, bağırmaya başlamıştı. Yanındaki odada yatan annesi, dadısıyla birlikte koşup gelmişti odalarına. Ve içeriye girer girmez gördü-

ğü manzara karşısında, «Şuna bakın! Ne kadar da seviyor küçük kızkardeşini!» diye bağırmaktan kendini alamamıştı. Ertesi gün bu olay evin her yanında ağızdan ağıza anlatılıyordu: Demek ki, İrena, altı yaşında olmasına rağmen, daha şimdiden, gerçek bir anne gibi davranıyordu.

Ulysse, saçlarını okşamak için onu kollarının arasına aldığı zaman, hiç de budala olmayan İrena, babasının bu davranışının nedenini kavramıştı. Ulysse onu, Melina'ya karşı sevgi gösterdiği için okşuyor olmalıydı ve o zaman dikkati kendi üzerine çekmek için, hiyle yapmaya, babasının hoşlandığı, sevdiği her şeye karşı aşırı bir ilgi, olağanüstü bir sevgi göstermeye karar vermişti İrena.

İrena, Melina'nın doğuşu üzerine geçirdiği şokun etkisinden tam kurtulurken, Helena doğmuştu. Kısaca «Lena» diye çağırdıkları Helena, Tanrının pek de adaletli sayılmayacak bir müdahalesi sonucu, daha dünyaya geldiği ilk günden başlamak üzere, çekici güzellikteydi. Herkes, Lena'nın derin mavi gözlerinden, minicik burnundan, ellerinin zarif biçiminden, saçlarının yumuşaklığından söz ediyordu hayranlıkla. Çok geçmeden İrena gerçek rakibesinin Lena olduğunu farketmişti. Bu nedenle de derhal Lena'ya karşı aşırı bir sevgi gösterisine girişmişti. Böyle davranışı gerçek duygularını gizlemesine yardımcı oluyordu. Bebeğin her işine yardım ediyor, yıkanmasıyla ilgileniyor, fakat, herkesin başını çevirdiğini görür görmez, kıçına bir çimdik atıveriyordu. Sonra da, Lena'nın ağlamasını haklı göstermek için, bebeğin küçücük ellerini tutup kendi saçlarına götürüyordu. Lena'ya acı çektirdiği için, kendisi de acı çekiyordu böylece. Dahası, o da ağlamaya başlıyordu. Göz yaşları, içinin biraz olsun açılmasına yardım ediyor, nedenini bilemediği zalimce davranışlarının azabından onu kurtarıyordu.

İrena, tüm hayatı boyunca, ruhsal yönden iki aşırılık arasında bocalayıp duracak, isteklerinin tam tersini yapacak, onları hiç bir zaman açıklamayacak, hep gizlediği, bastırdığı için, zaman zaman boğuluyormuş gibi olacak, içindeki tehlikeli coşku-

yu, doğal tepkilerle göreneklerin kalbinin tâ derinlerinde birbirleriyle çalıştığı denge noktasına kadar vardıracaktı. İçindeki bu tür savaşlar hiç bitmiyordu. Aslında, kendisi körüklüyordu bu sağlıksız çekişmeyi. Üstelik tutarlı bir nedene dayandığı da yoktu bütün bunların. Pek içtenlikle benimsediği bu «suçluluk - kendi kendini cezalandırma» kuralı uyarınca, hiç anlaşılmaz şeyler yapıyordu. Örneğin, canı ızgara balık mı istedi, böyle bir istekte bulunduğu için kendini cezalandırmak tutkusuna kapılıyor, ızgara balıklar masanın üstünde durduğu halde, onlara elini bile sürmüyor; buna karşılık, örneğin, görmekten bile öğürtü duyduğu hıyarları oburcasına atıştırıyordu. Birisinden hoşlanmadı mı - ki bu çok oluyordu - kalkıp o insana yaltaklanıyor, yardım ediyor, bir dediğini iki etmiyordu. Hoşuna giden şeyleri küçümsüyor, hoşlanmadığı şeyleri yüceltiyordu.

Ve kişiliğini yıpratan bu davranışlarının sonucu ilk sinir krizini geçirdiğinde daha onaltı yaşındaydı. Çok büyük bir zevk almıştı hastalanmaktan. Böylelikle önemli bir kişi olduğunu sanıyor, herkesin onunla ilgilenmesine seviniyor ve şimdiye dek hep ön plânda olan kızkardeşlerini geçip önem kazanmış olmasına bayılıyordu. Ailede kim varsa kalkıp yatağının başına kadar gelmeleri, endişelerini açığa vurmaları, bulunmaz bir şeydi İrena için. Yokluğundan yakındığı sevgi ve ilgiyi toplamak, başkalarına dağıtılan şefkati kendi üzerine çekmek için şaşmaz bir yol bulmuş oluyordu böylece. Hiç unutmayacaktı bunu artık. Ne zaman kendini ilgiden, şefkatten, sevgiden yoksun hissetse, hastalık oyununa sığınıyordu. İnatçı, dar görüşlü doktorlar, durumuna göre, ona, ya huzur verici, ya güçlendirici, ya da uyarıcı ilâçlar yazıp duruyorlardı.

İrena'nın ondördüne basmasına üç gün kala, Ulysse Mikolofides bir enfarktüs sonucu ölmüştü. Hastahanede onu kurtarmak için her şey yapılmış fakat kurtarılamamıştı zengin adam. İrena, babasının cesedinin ambülansla eve getirilişini izlemişti. Armatör, bürosunda, masa başında ölmüştü. Resmen böyle deniliyordu. Herkes, Ulysse'in, gerçekten, bürosunda, harıl harıl

çalışırken, gözlerini hayata kapattığını sanıyordu. Buna rağmen, bazı kötü niyetli çevrelede, ünlü armatörün ondokuz yaşlarındaki özel sekreterini hoşnut edebilmek amacıyla, fazla dozda aldığı uyarıcı ilâçlar yüzünden öldüğünden söz ediliyordu. Hemen herkes, Ulysse'den kalan büyük servetin şimdi ne olacağını tahmin etmeye çalışırken, karısı Medea, şimşek gibi bir karar verdi: Kocasının işini sürdürmek görevini Tanrının ona yüklediğine inanarak, yönetim kurullarını topladı ve üyelere, kocasının işlerini bundan böyle kendi yöneteceğini bildirdi. İlk toplantılarda biraz şüpheyle dudak bükenlerin yüzünde, kısa zaman sonra, bu gülümsemeden eser kalmadı. Medea şirkette bazı görevlileri işten atmış, kafa tutmaya yeltenenleri çabucak yola getirmişti. Armatörün rakipleri de, Ulysse'in ölümüyle rahat nefes alamayacaklarını anlamakta gecikmediler. Her zaman kocasının yanında bulunmuş, onun işlerinin özelliklerini öğrenmiş olan Medea, yaman bir iş kadını oluvermişti. İyi bir önsezisi vardı. Anî olarak çok önemli kararlar verebiliyordu. Ulysse'in bıraktığı efsânevi sermayeyi üç yıl gibi kısa bir zamanda, iki katına çıkardı. Medea'ya çevrede «Koca Dul» diyorlardı. Bu arada, dul kadının üç kızı, hayli değişik biçimlerde, öğrenimlerini sürdürüyorlardı.

İrena, yirmi yaşına geldiği halde, hâlâ üzerinde durmaya değer bir evlenme teklifi almamıştı. Koca bulamamaktan korkuyordu ama evde kalmış kız olmak fikri de ona sapık bir zevk veriyordu. Lena, henüz on dördündeydi. Onunla ilgili dedikodular gittikçe yayılmaktaydı. Olgun bir adamın, ünlü Satrapulos'un ona tutulduğu söyleniyordu. Melina'ya gelince, daha onaltısındaydı ama çevredeki çocukların akıllarını başlarından alıyordu. Delikanlılar, bahçedeki köpeklere rağmen, Melina'yı, selviler arasında gezerken görebilmek için, duvardan içeriye atlamayı göze alıyorlardı.

Sonunda, İrena, yirmi ikisine bastığı ilk günlerde başarıya ulaştı. Kızlığını kaybetmesi, bir efzun askerinin etekliğini kaldırıp cinsel organını ellemesi sonucunda oldu. Annesi, verdiği bir

resepsiyonda, parmaklıklı bahçe kapısının önünde nöbet tutması için istemişti efzun askerini. Asker, sosyete kurallarını bilmeyecek kadar budala, Medea'yı tanımayacak kadar kara cahildi. Üstelik, kendisinin çok yakışıklı, dayanılmaz bir erkek olduğunu zannediyordu. O sırada, köşkün kapısının önünde, hiç sevmediği halalarından birini beklemekte olan İrena, askerin kendisine baktığını görmüştü. Kız, yüzünde küstah ve küçümseyen bir ifadeyle sormuştu adama, niçin öyle dik dik baktığını. Asker, kocaman bir kahkaha atmış, gayet doğal bir tavırla: «Merak etme, demişti. Yüzüne baktığım yok senin. Kıçına bakıyordum. Nefis bir kıçın var.» İrena şaşırıp kalmış, duruma uygun düşecek bir cevap bulamamıştı. O zamana kadar hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. Gizliden gizliye biraz gurur duymuştu askerin bu sözlerinden. Onun hep gözlerinden, zekâsından, görev duygusuna bağlılığından söz ediyorlardı övgüyle. Ama kimse çıkıp da, kıçının güzelliğinden dem vurmamıştı. Yepyeni bir buluş, bir keşifti bu genç kız için. Eteklikli askerin bu sözlerine karşı, beceriksizce gülmüştü. O gece, annesinin davetinde kendisine yapılan komplimanlara pek kulak asmadı. Yine gözlerinin güzelliğinden söz ediyordu herkes. O esmer, yakışıklı, ahmak, eteklikli askerin söyledikleri aklını kurcalayıp duruyordu İrena'nın.

Saat onbirde salondan çıkıp kapıdaki askerin yanına gitti. Adam, elinden tuttu İrena'nın, duvarın arkasındaki bir köşeye doğru götürdü, köhne tüfeğini yere attı, kızı oracıkta, ayakta, patavatsızca becerdi. Soluk soluğa kalan İrena, ilk kez midye yediği zamanki gibi, duygularının iyi mi kötü mü olduğunu kestiremeden, askerin okşamalarına karşılık vermeye çalıştı. O ana değin, düşlerinde gördüğü durumlarla pek ilgisi olmayan, şaşırtıcı bir şeydi bu.

İşi biter bitmez, efzun askeri, İrena'yı fırıldak gibi çevirdi ve bu kez, tam Yunanvâri, bir daha işe girişti. Yine ayakta. Sonra, kendinden emin, fistanını düzeltti, gülmeye başladı. Kendini o anda gülünç bulmaya başlamış olan İrena, çekinerek

sordu niçin güldüğünü. «Mutluyum da ondan,» dedi adam. İrena, askerin mutlu olduğunu böylesine açıklamasını, hakaret olarak aldı. Bir tokat attı adamın suratına, çalılıkların arasından koşup gitti. Şaşırmış kalmış olan asker, yere uzanmış, yüzü koyun emekleyerek, fırlatıp atmış olduğu, paslı, kötü tüfeğini arıyordu.

Sonraları, olayın anısını, gücünü aklında daha iyi, daha taze saklayabilmek için, olup bitenleri ayrıntılarıyla gözden geçirirken, bunun «ilk kez» olmasının sihirli yönünün ötesinde, başına gelenin neden hep kafasını kurcaladığını düşündü İrena. Anlamını iyi kavrayamadığı bir görüntü, tekrar tekrar, gözlerinin önüne geliyordu. Giysilerle ilgiliydi bu ayrıntı. İrena o gece, geniş, hayli bol, siyah bir ipekli pantalon giymişti. Ona ilk kez aşkı tattıran o erkeğin üstünde ise, eteklik vardı. Beyaz bir eteklik. Erkek, etekliğini kaldırmış, o ise, pantalonunu indirmişti. Bu ayrıntı acaba niçin kafasını kurcalıyordu?

Bu olaydan tam bir yıl sonra, İrena, Lena ile Sokrat Satrapulos'un düğününe çağırılmış olan Kallenberg'le tanışıyordu. Kadın avcısı diye bilinen ünlü Alman armatörü - uluslararası sosyetenin zengin kadınları «Mavi Sakal» diyorlardı Kallenberg'e - dört kez evlenmiş olduğu halde, Satrapulos'tan bir yaş küçüktü. Son eşi, Amerikalı bir çelik sanayicisinin dul karısıydı. Kallenberg, kadının servetini kendi deniz nakliye işleri alanına kaydırmıştı başarıyla. Nikâh törenini izledikten hemen sonra, Kallenberg, kendisinden daha yaşlı, anlamsız bakışlı, tüm masajlara rağmen koca göbeği bir türlü inmeyen karısıyla sert bir tartışmaya girişmişti. Kallenberg bu biçimsiz karıyı yanında dolaştırmaktan son derece sıkılıyordu başından beri. Böylelikle başlıca rakibi Satrapulos'un gözünde daha da küçülüyor gibi geliyordu ona. Üstelik, Yunanlı şimdi onyedi yaşlarında bebek gibi bir kızla evlenmesinin ötesinde ya da bu evlilik sayesinde Mikolofides'lerin dillere destan servetinin ortağı, hattâ varisi oluyordu.

Bu kadarı fazlaydı artık. Hakarete uğradığı, küçük düşürüldüğü için, rengi kireç gibi bembeyaz olan karısı salondan ay-

rılırken, Kallenberg onu görmezlikten geldi. Kadın onu yalnız bırakması gerektiğini anlamakta hayli gecikmişti, ama ne olursa olsun bırakıp gitmişti sonunda. Kallenberg biraz kendine gelir gibi olmaya başlamıştı şimdi. Meydan okuyan bakışlarla, havayı şöyle bir kokladı, kalabalığın arasında, kibirli kibirli dolaştı. Eli kolu serbest kalmıştı nihayet. Konuklar arasından hangi kadını gözüne kestirmesi gerektiğini araştırmaya başladı. Düğünde, nedimelik yapmış olan, İngiliz kolejinden ayrılma Melina'ya küstahça bir baktı uzaktan. Genç kızın çevresinin, yüzleri sivilceli bir yığın delikanlı tarafından sarılmış olduğunu görünce, daha saldırıya geçmeden, vazgeçti Melina'dan. Kallenberg'in bu davranışlarını izlemekte olan İrena, onun kafasından geçenleri, sanki bir beyaz perdeye yansıtılmış gibi, görebiliyor, o davranışların doğal sonucunun ne olacağını kestiriyordu. Bekledi. Salonun en tenha köşesine, büfenin arkasına sığınmıştı. İki pasaklı papaza ve gücenmesinler diye düğüne çağırılmış olan üç emekdar memura anlatıyordu o sırada. Kallenberg, sonunda, gördü onu. Sanki yeni keşfetmiş gibi, gülümseyerek yaklaştı yanına, dansa davet etti İrena'yı ve elinden yakalayıp piste sürükledi. Kallenberg'i bir köşeden kuşku ile izlemekte olan Medea Mikolofides de hiç bir ayrıntıyı gözünden kaçırmamıştı. Bu iri yarı, sarışın, kendine çok güvendiği anlaşılan, sanki emir veriyormuş gibi konuşan adamda, İrena büyük bir çekicilik bulmamıştı ama, Kallenberg, kalabalığın arasından onu görebildiği, gözüne kestirdiği için, yine de sevinçliydi. Kallenberg onu çok sert, otoriter ve kaba bir tavırla kollarının arasına aldığı zaman, İrena, titremeye başladığını anlayıp hayretler içinde kalmıştı. Üstelik, damarlarına tatlı bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Kalçalarının üstünde, adamın iri parmaklarının ısrarla, duraklayarak, dolaştığını duyuyordu.

Dans bitene kadar, olan olmuştu bile: İrena aradığı usta erkeği bulmuştu. Duyduğu heyecanı paylaşmak için, Kallenberg'in yanından ayrılmamasını, onunla kalmasını istiyordu içinden. Kallenberg'in istediği de buydu. Nasıl akıl etmemişti bunu

şimdiye kadar? Aileye girebilirse eğer, hem Sokrat'ın çevirdiği dolapları yakından görüp izlemek olanağını bulur, hem de, kayınvaldesi Medea'nın para oyunlarının iç yüzünü öğrenirdi.

Olaylar çabuk gelişti. Kallenberg, bir ay sonra, hayatında dördüncü kez, boşanma davası açtı. İleri sürdüğü gerekçe manevî işkenceydi. Kendisinin karısına ettiği işkence değil tabii, Amerikalı karısının ona ettiği işkence.

Bu arada «Koca Dul» da olayların gelişimi üzerinde derin derin düşünmekteydi. Bir yandan, büyük kızına koca bulduğuna seviniyor, öte yandan da, ailesine aldığı bu iki kurtun, kendi işbilgisi ve gemileri üzerine birtakım niyetler beslemeye başlamalarından korkuyordu. Bir başka bakımdan da, yeni kuşaktan olan bu iki zıpırı elinin altında tutması, belki de iyi olur diye geçiriyordu aklından. Böyle bir şeye pek ihtimal vermemekle beraber, her ikisinin de, günün birinde, ona rakip kesilebileceklerini aklma getirmiyor değildi. Sonunda, politik yönü ağır basan ikinci çözüm yolunu seçti; her iki damadını da hiç gözden uzak tutmadan, kızı İrena'yı, Kallenberg'e vermeyi kararlaştırdı. Önce, Mavi Sakal hakkında ayrıntılı bir araştırma yaptırdı. Satrapulos hakkında ona bir yığın bilgi sağlayan gizli polislere vermişti bu görevi: Bunun sonucu olarak, adamın servetinin çapını, kötü alışkanlıkları varsa, onları, adlî sicilini, kimin nesi olduğunu iyice öğrenmişti. Elde ettiği bilgilerden bazılarına çok şaşmıştı ama, ne zararı vardı bunların? Zararı şöyle dursun, yararı bile olabilirdi bu tür bilgilerin bir gün. İrena, bu konudaki işlemleri, annesinin kararsızlığını, ötekine berikine akıl danışmasını sessizce izliyordu. Onun istediği tek şey, kocası olacak adamla bir an önce birleşmek, onu avucunun içine alabilmekti. Oysa, İrena'nın buna benzer tasarıları çabucak suya düşecekti. Kallenberg tam anlamıyla vurdum duymazın biriydi, onu duygusal yönden yaralamak olanaksızdı. Kendinden başka hiç bir şeyle ilgilenmiyordu. Daha evlendikleri akşam, İrena, kendini naza çekmeye, beklediğini verinceye kadar, adama türlü numaralar yapmaya hazırlanırken, Kallenberg çekip gitmiş, saba-

ha karşı saat beşte dönmüştü. O saate kadar İrena'nın makyajı bozulmuş, saydam geceliği bumburuşuk olmuştu. Sinirlerini yatıştırabilmek, öfkeden çatlamamak için, bir yığın sâkinleştirici ilâç almak zorunda kalmıştı.

Mavi Sakal eve döndüğünde, İrena, yarı kendinden geçmiş, uyku ile uyanıklık arasında, yatıyordu. Adam yatağa girer girmez, insiyâki bir davranışla arkasını dönmüştü ona İrena. Kallenberg ise, soyunmuş, yalnız, donunu çıkarmamıştı. Kız tam uyurmuş gibi yaptığı sırada, onu saçlarından hırsla yakalamış, çevirmiş, kendisine doğru sert bir davranışla çekmişti. İrena, rol gereği, uyanır gibi yapmış, o kabalığı da sanki okşamaymış gibi karşılamıştı. Çekilen saçlarının dipleri çok ağrımasına, gözlerinden yaş gelmiş olmasına rağmen, İrena gülümsemişti alacakaranlıkta kocasına. «Geldiniz demek... uyuyakalmışım,» demişti. Kallenberg'in tepkisi şaşırtıcı olmuştu: «Uyan bakalım, aç gözlerini de, kıçınla neler yapmasını biliyorsun, göster bana pis karı.»

Bir erkeğin, onun önünde, ikinci kez ağzından çıkan bu kıç sözü İrena'yı tutukluğundan sanki bir anda kurtarıvermişti. O andan itibaren, her ikisi de alabildiğine zevk peşinde koşmaya başlamışlardı. İrena efzun askeriyle başından geçenleri hatırlayarak; Kallenberg ise, yalnızca kendi aldığı zevke dalmış, homurdanarak, kükreyerek, sevişmeye başlamışlardı. Bu ikili bir sevişmeden çok, her birinin kendi kendini doyurmayı amaçladığı garip bir mastürbasyondu.

Çıkardığı sesler yetişmiyormuş gibi kocası, bir yandan da kıza vurmaya, onu dövmeye başlamıştı. İrena bunu bir armağan olarak kabul etmiş, adam vurdukça daha çok zevk alır olmuştu. Sonunda, Kallenberg artık dayanamayıp birleşince karısıyla, İrena her şeyin nedenini anlamıştı. Adamın küçücük bir organı vardı. Üstelik, dev bedeninin altında, bu küçücük organ daha da gülünç duruyordu. Kallenberg herhalde bu nedenle, sevişmeden önce bu denli ateşleniyor, bu denli yoruluyor, homurdanıp duruyor, birleşme öncesi okşamalarını bu kadar uzatıyor diye

düşünmüştü İrena. Genç kadın, kocasının bu pek gizli özelliğini kendi lehine kullanabileceği bir avantaj olarak yorumlamıştı ama bunda da yanılıyordu. O alandaki yetersizliğinin bilincinde olan Kallenberg, bunu ortadan kaldırmak, böyle bir şey yokmuş gibi görünmek için avuntuyu başka alanlarda arıyor, şiddete başvuruyor, birdenbire öfkeleniyor, bağırıp çağırıyor, durup dururken kahkahalar atıyor, vumak, dövmek, acı çektirmek ihtiyacı duyuyordu.

Böylece, İrena'yla Kallenberg arasındaki ilişkiler, bir yandan nefret, öte yandan teslim olma; bir yandan yıkmak; öte yandan da, çılgınlık gösterileri yapmak gibi, ikili bir plânda gelişmeye başlamıştı. İrena, çabucak ayarlamıştı kendini bu sürekli, bitmek bilmez savaş ortamına. Bir çeşit ölüm-kalım savaşıydı bu. Bazan İrena bu düzeni bilinçli olarak bozuyor, yarıda kalmasını sağlıyordu. O zaman, Kallenberg daha şiddetle saldırıyordu. Adam yalvarmaya başladı mı, hiç acımadan, hiç çekinmeden, rezil ediyordu onu karısı. Bazan da içinde anlamsız bir sıkıntı duyduğu zamanlar, teslim oluyordu kocasına. Yaptıklarına, hakaret etmesine, bağırıp çağırmasına, dayak atmasına aldırış bile etmiyordu. Kendi zevkini düşünüyordu yalnızca. Gerçekte, nefret ediyordu kocasından. Üstelik, Kallenberg'in, Noel yortusunu 13 Ağustos tarihinde kutlamak sevdasına tutulmasına da kızıyordu İrena. Gülünç bir şeydi bu. Gülünç olmaktan da öteye, dinî inanışlara saygısızlıktı. Ancak, bu 13 Ağustos Noel kutlamasına katılmamak olmazdı. Daha doğrusu, iki yolu vardı bunun. Ya kalkar bir geziye çıkardı, partide bulunmaz ve herkesin «Kallenberg beşinci karısını da kovdu» diye dedikoduya başlamalarına göz yumardı; ya da oturur, sanki kendisi düzenlemiş gibi, katılırdı o maskaralığa, Mall semtindeki o muhteşem binaya dolacak olan parazitler içeride sağlam bir şey bırakmazlardı nasıl olsa. Yatağına uzanmış, düşünüyordu bu kararsızlık içinde. Önünde, evliliğinin ikinci yıldönümü hediyesi olan som altından bir tepsi içinde renk renk, çeşitli haplar duruyordu. Bırakamıyordu bu ilâçları İrena. Bırakacak oldu mu, korkuya ka-

pılıyordu. Odadaki telefon hafif hafif çaldı. İrena telefonu kulağına götürdü: «Beni dinle koca inek!» diye başladı kocası telefonda. «İyi dinle beni! Yarın geceki partide çok açık saçık, hani sexy dedikleri türden bir giysi geçir sırtına. Bıktım usandım senin o kocakarı kılığından. Nasıl olsa insanları eğlendirip güldüremiyorsun, bari erkeklerin içini gıcıkla!»

Kocasının bu ince sözlerle ne demek istediğini çabucak anlamıştı İrena. Herman herhalde çalışma odasındaydı. Yanında mutlaka bir orospu vardı. Adam orospulara düşkündü. Bu yüzden, onun da odasında olduğundan emin olmak istiyordu. Kocasının yanında olduğuna inandığı o kızı düşünerek, aklından alaylı bir şeyler geçti. Şimdi kendisi de eğlenecekti biraz. Anlamlı anlamlı gülümseyerek, kendine bir bardak süt doldurdu ve o renkli haplarını, birer birer, sıralarına riayet ederek yutmaya başladı. Önce mavi hapları, pembeleri sonra, yeşilleri daha sonra, en sonunda da beyazları. Uzundı yatağına, gerindi uzun uzun. Güzel bir kadın olduğunu, bir orospu olduğunu düşlemeye başladı. Güzel bir orospu olarak, Herman'a naz yapıyor, ona acı çektiriyordu.

Kallenberg bu duygusunu hiç kimseye açmamıştı ama, arada sırada, en içtenlikle istediği şey, cellât olmaktı. Ona bakılırsa, insanın hiç bir sorumluluk yüklenmeden, yasal kurallar çerçevesinde adam öldürmesi zevklerin en büyüğü, en erişilmezi olmalıydı. Sinsiydi ama insanlar. Aralarından hangisi çıkar da, böyle bir istek duyduğunu açıklamaya cüret ederdi? Ahlâk kuralları insanları tatsızlaştırmış, din ise, gevşetmiş, yumuşatmıştı. Kendi bardağına, tepesine kadar viski doldurdu, sarışın kıza uzattı:

— Al, kaltak! İç bakalım!

Kız nazlandı. İçmek istemiyordu. Bir acayip bakmaya baş-

ladı Kallenberg'e. Al işte bir tane daha. O da biliyordu.

— Sevmez misin alkollü içkileri?

— Belli olmaz. Zamana ve yanında olduğum adama bağlıdır.

— Neyi seversin öyleyse sen?

— Parayı.

— Verdim ya paranı.

— Vermedin diyen oldu mu?

— Çok paran olsaydı, ne yapardın?

— Sizin gibileri yere yatırır, hayvan gibi, dört ayak üstünde yürümeye zorlardım.

— Şaşırtıcı kızsın sen! İnsanların yerde süründüklerini görmekten mi hoşlanıyorsun?

— Evet.

— Neden peki? Beni çirkin mi buluyorsun?

— Hayır. Size yakışıklı bile denebilir.

— Öyleyse?

— Kalleşsiniz!

Kallenberg, elinin tersiyle kızın suratına iki müthiş tokat patlattı. Kızın elmacık kemiklerinin üstünde mavimtrak lekeler oluştu.

— Bu da mı kalleşlik ha?

Kız, dimdik baktı adamın suratına. Gözlerinden yaş akmasın diye, sımsıkı tuttu kendini. Kallenberg, sanki hiç bir şey olmamış gibi, aynı sakin davranışla konuştu:

— Para için yapmayacağın şey yoktur senin. Peki ama, nereye kadar neler yapmayı göze alırsın para için?

Cevap vermedi kız. Gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu Kallenberg'e. Kedi tarafından parçalanmadan, meydan okuyan fareleri andırıyordu.

— Bak, ben söyleyeyim sana, her şeyi yaparsın sen! Bak şunlara...

Pantalonunun cebinden kocaman bir deste kâğıt para çıkardı. Beş bin İngiliz lirası kadar olmalıydı tümü.

— Bak görüyor musun? Bu destenin içinden yalnız birkaç tanesini alıp çıkardım mı, vereceğim emir üzerine, istersem eğer, dansedersin karşımda, hayvanlar gibi sürüklenerek yürürsün yerde, kıçını gösterirsin dilersem, ya da tutar pabuçlarımı yalarsın. Hangisinden başlamak istiyorsun? Söyle!

— Çantamı istiyorum.

— Cevap ver şimdi! Hangisinden başlayacaksın?

— Rica ederim, bana çantamı veriniz.

Kız kafa tutmayı bile düşünmüyor, korkuyordu. Adamın yanından kaçmadan önce, hiç değilse çantasını kurtarmak istiyordu. Ne olmuşsa olmuş, adamdan parasını almıştı ya, tarifesine uygun olarak. Kallenberg ise, kızı tokatladığına göre, onunla yatmış, sevişmişti kendi anladığı biçimde. Birbirlerine borçlu olmamaları gerekliydi artık. Kızın şimdi istediği tek şey gitmekti. Biran önce çekip gitmek.

— Al, pis orospu, tut çantanı!

Kallenberg, kızın çantasını, eşsiz kırmızı renkte, baha biçilmez, Çin halısının üstüne fırlatıverdi. Gerçekte bu halı, müzelerden birinden çalınmış, komisyoncuların eline düşmüş olmalıydı. O yaldızlı, beyaz plastik çanta, Çin halısını, bir tükürükten ya da köpek pisliğinden daha çok kirletmiş gibi duruyordu. Kız eğildi, aldı çantasını, göğsüne bastırdı, Kallenberg'in erişemeyeceği uzaklıkta durdu, bekledi.

— Haydi, bas git artık, dedi Kallenberg. Seni çağırtırım yine bu yakınlarda.

Kallenberg, eliyle şöyle biraz iterek, kitaplığın bir bölümünü kendi mihveri üstünde döndürdü. Arkasından çelik bir kapı göründü. Kilidi şifreliydi kapının.

— Ne bekliyorsun? diye sordu Kallenberg kıza.

Kız kapıya gitmek için Kallenberg'in önünden geçmekten korkuyordu. Adam, bunu farkedince çok sevindi. Bu da, pazarlığa dahil olmayan, cabadan bir zevk vermişti ona.

— Haydi bakalım, çabuk ol şimdi artık, dedi. Aşağıdaki nöbetçiye benim yanımdan geldiğini söylersin, bırakır seni.

İnsanın, sanki üstüne yıkılacak gibi duran, yüksek, kocaman kayalıklara bakması gibi, kız, kuşkuyla, bakıyordu Kallenberg'e. Birdenbire karar verdi. Cesaretini topladı, bir atılışta geçti adamın önünden. Kallenberg bir kahkaha attı, bu arada, el çabukluğuyla, kızın kıçına müthiş bir yumruk indirmekten de kendini alamadı. Kız, yüksek, tahta topuklarının üzerinde sendeleyerek kendini merdivenlerde buluverdi. Kallenberg seslenıyordu arkasından:

— Şansın varmış kaltak! Kalleş dediğinin neşesi yerindeydi bu gün!

Kız gittikten sonra Kallenberg şifreli kapıyı çekti, kapattı. Yalnız yazıhanesinde, değerli tablo ve kitap olarak, en az dört milyon İngiliz liralık mal vardı. Ajanları dünyanın çeşitli ülkelerindeki açık artırmalardan empresyonist ressamların tablolarını toparlayıp satın almışlardı. Duvarlarda Sisley, Renoir, Pissaro'nun yapıtları, Monet'nin, Chartres katedrali üzerine taslakları, Degas'nın iki dans etüdü, üç Lautrec, dört Van Gogh, Modigliani'nin al fon üzerine nefis bir çıplağı, Gauguin'in Tahiti döneminden bir tablosu vardı. Bu modernlerin yanı sıra, denge sağlamak için, bir Raphael, Vinci'nin bir karakalem denemesi, Rembrandt'ın kendi yaptığı portresi asılıydı. Resimler sanki değerli ağaçlardan levhalarla kaplı duvarlara rasgele yerleştirilmişti. Gerçekte her şey araştırılarak, ölçülüp biçilerek düzenlenmişti.

Öteki iki duvarı ise, Kallenberg, yelkenli ticaret gemilerinin, yerlerini buharlı gemilere bıraktıkları dönemin gravürleriyle donatmıştı. Bunlar arasında, 1865'de denize indirilmiş, iki yıl sonra çift uskurlu, üç direkli bir tekne biçiminc sokulmuş **Washington**'un; aynı yıl tezgâhtan çıkmış, yandan çarklı **Lafayette**'in; üç direkli, yandan çarklı olarak plânlandığı halde, tek uskurlu olarak tamamlanan, 1888'de İngilizler tarafından satın alınınca, **Pereire** olan adı **Lancing** diye değiştirilen teknenin resimleri vardı. Kallenberg bu gemilerin tarihini ezbere bilirdi. Kallenberg'e göre, gemi demek, çelik bir iskeletten, tahta

ve yelkenden oluşan bir malzeme yığını demek değildi. Ona bakılırsa, her tekne, her gemi, denizleri bitip tükenmeden taramakla görevli, canlı, yaşayan, onu yaratanlara servet sağlayan bir varlıktı. Aslında gemileri onu sahip olduğu sanat yapıtlarından da daha fazla heyecanlandırırdı. Kallenberg yaptıracağı petrol tankerlerinin küçük maketlerini uzun uzadıya inceler, okşar, kendisine sunulan bu modelleri benimsedikten sonra inşaat siparişini verirdi. Onların maketlerine bakarak, dünyanın yedi denizini nasıl dolaşacaklarını, sancağını nasıl dalgalandıracaklonuzla rekabet ederdim.

Şimdi biri kalkıp da, ona, niçin her zaman, herkesle rekamişti:

— Söyleyin bakalım: Elinizdeki bütün gemileri sizden satın alacak olsam, alacağınız parayla ne yaparsınız?

Öyle ya, para. Ne yapacaktı sanki parayı? Eninde sonunda her şey dönüp dolaşıp bu soruya bağlanıyordu. Ne yapılırdı parayla? Mavi Sakal, hiç düşünmeden, hemen cevap vermişti Faruk'a:

— Elime geçecek parayla bir filo daha satın alır, sizin filonuzla rekâbet ederdim.

Şimdi biri kalkıp da, ona, niçin her zaman, herkesle rekâbet etmek istediğini soracak olsa, verecek cevap bulamaz, bocalardı. Ne çıkardı sanki bocalarsa? Önemli olan, insanın niçin koştuğunu bilmesi değil, sadece koşmasıydı; bir de «nasıl» koştuğunun farkında olması. Hamburg'daki ailesi, yüzyıllardan beri babadan oğula, hepsi korsan yaradılışta kimselerdi. Tarihte ne denli gerilere gidilirse gidilsin, her çağda, mutlaka, gemisinin güvertesinde dimdik duran, yağlı bir vurgun peşinde koşan bir Kallenberg bulunurdu. Yaşlanmaya başladığı zaman artık dürüst bir insan olmaya niyetlenen babası, korsanlık geleneğine son vermek istemiş, oğlu Herman'ın diplomat olmasını aklına koymuştu. Bunun için de, elinden gelen her şeyi yapmıştı adam. Her zaman denizi, denizci olmayı hayal eden Herman'ın, denizsiz bir ülkeye, İsviçre'ye gönderilmesi acı bir şaka ol-

muştu onun için. Orada, bir yandan öğrenim yaparken bir yandan da, ünlü Orta Doğulu Emirlerinin, ünlü bankacıların oğullarıyla arkadaşlık kurmuş, günün birinde amacını gerçekleştirmekten, okyanuslara hakim olmaktan hiç bir zaman vaz geçmemişti.

Orta öğrenimini tamamlayınca, babası, onu İngiltere'ye, Oxford'a yollamıştı. Herman pek karşı çıkmamıştı bu fikre. Orada, hiç değilse, bir adada yaşamış olacak, denizi gözleriyle görmese bile, dört bir yanının deniz olduğunu duyacak, gözlerinin önüne getirebilecekti. En çok okuduğu şeyler, borsa gazeteleriydi. Borsada değerlerin nasıl yükselip alçaldığını izlemek ona heyecan veriyordu âdeta. Almanca, Yunanca, Fransızca, İngilizce, İspanyolca ve Portekizceyi bildiği ve çok iyi konuştuğu halde, gelecekte kurmayı aklına koyduğu imparatorluğu için yararlı olur diye, Arapçayı da öğrenmişti özel dersler alarak. İngiltere'deyken, öğrendiği diğer bir şey de organının küçük olmasından doğan tatsızlıklara katlanmaktı. Gerçekte, çok sıkılıyordu bundan. Özellikle, spor kulüplerinin soyunma odalarında, arkadaşlarının yanında soyunmak zorunda kaldığı zaman, utanıyordu. Çoğu kez, beline mutlaka bir havlu sarıyor, duşun altına girinceye dek, çıkarmıyordu. Bu tedbirlere rağmen, bazı arkadaşları, bir iki kez, onu kulaklarına kadar kızartan, kaba şakalar yapmışlardı bu konuda. Oysa, dev gibi, iri yarıydı Herman. Olacak şey miydi sanki? Yüzünde küçümseyici bir ifadeyle cevap vermişti o çocuklara, bu işten hiç bir şey anlamadıklarını, o şeyin sönük durumunun bir şey demek olmadığını, gerçekte dokusunun süngere benzediğini, kan yürüdüğü zaman, inanılmayacak kadar irileştiğini, hem eğer bunu söyleyen çocuklar isterlerse, kalkık durumunda onlarla boy ölçüşmeye hazır olduğunu ileri sürmüştü. Kuşkusuz, ilk yattığı kızlara aynı şeyleri söylemesine olanak yoktu. Kaldı ki, o kızların, Herman'a, bu nazik konuda hiç bir şey söylememiş olmaları da anlamlıydı. Bundan ötürü de çok üzülmüştü. Yalnız, içlerinden biri, üniversite balosunda baştan çıkardığı, ufak tefek, kızıl saçlı bir kız cüret etmişti bu konuya değinmeye:

— Vay canına! demişti. Şebeklerinki kadar ancak seninkisi.

İçerlememişti o kıza. Anlamlı anlamlı susan, hiç bir şey söylemeyenlere kıyasla, daha açık sözlüydü hiç değilse. Sevişirlerken kızın bir daha bu konuya değinmemesi, bu küçük ayrıntı üzerinde durmaması için durumu ayarlamıştı.

Bunu unutmak için kendisi de sürekli olarak çaba harcıyordu. Genellikle sinirli, saldırgandı. Çevresindeki gençleri hep şaşırtmaya uğraşıyor, onlardan güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Fizik gücü, kurnazlığı, yapmacıklı halleriyle, sevimliliğiyle her alanda birinci geliyordu. Bu davranışları kadınların da ilgisini topluyordu. Ama, Herman, her oyunda hiç korkmadan, hiç vicdan acısı duymadan, mutlaka hiyle yapıyordu.

Öğrenimi sona erince, babası, ona «mesleğe» naşıl başlayacağını sormuştu. Baba Kallenberg, daha şimdiden, oğlunu, bir güney Amerika ülkesinde elçilik sekreteri olarak görüyordu. Herman, hayli soğuk bir davranışla, babasına, diplomat olmayacağını, iş hayatına atılacağını, ama onu teselli etmek için, bir büyükelçinin karısıyla evlenmek üzere olduğunu söyledi. Bir çayda tanışmıştı kadınla. Kadın otuzunda, Herman ise yirmi ikisindeydi o tarihte. Büyükelçinin karısı, Herman'ın dış görünüşünü tutulmuş, Herman ise, kadının geniş çevresini, önemli kişilerle olan ilişkisini dikkate almıştı.

Herman, karısının elindeki bütün parayı hurda gemi satın almaya yatırdı. Bu amaçla, Atina'ya gitmiş, hurda fiyatına satılığa çıkarılan birkaç gemiyi kapatmıştı. Geri kalan parayla işçiler tutmuş, o hurda teknelerin onarılmasını, pırıl pırıl boyanmasını sağlamıştı. Çürümüş gemilerin paslı saclarının üstüne o kadar kalın boya sürmüşlerdi ki, teknelerin gövdelerindeki yarıklar bile kaynak yapılmış gibi kapanmıştı. Bundan sonra yapması gereken iş, bir deniz nakliyat şirketi kurmak, gemilerini sigorta ettirmek, müşteri avına çıkmaktı. Kuşkusuz, o tür gemilerde görev alacak denizciler tehlikeli bir işe atılmış olacaklardı. Fakat, Herman, ahlâksız bazı profesyonellerin uyguladıkları kurallara başvurmamıştı. Üyeleri genellikle köhneleşmiş, hurda ge-

mileri alıp, boyatıyor, süsleyip püslüyorlardı. Sonra teknelere, birtakım it kopuk denizcileri dolduruyorlardı. Arkadan eksperleri kandırıp, o hurda tekneleri gerçek değerinin yüz katına sigorta ettiriyorlardı. Gemiciler, tekneyi limandan biraz açığa çekiyor, kıçtan kocaman bir delik açıp bir S.O.S. işareti veriyorlardı ardından. Tayfalar genellikle kurtarma ekipleri tarafından, burunları bile kanamadan, ayakları suya değmeden kurtarılıyorlardı. Birkaç ay sonra aynı hikâye baştan tekrarlanıyordu. Oysa, daha garantili başka yöntemler vardı. Örneğin, kasten yolcu vapurlarının rotası üzerine çıkmak. Yolcu gemilerinden biri gelip o köhne tekneye bindirdi mi, daha bir gerçek havaya giriyordu «kaza».

Herman bu yoldan elde ettiği ilk navlunların kazancı ile sağlam gemiler satın almaya başlamıştı. Bu arada, eski balıkçı gemileri de alıyordu. Arkadaşları daha hangi mesleği seçeceklerini düşünürlerken, Herman, yirmi dört yaşında, hatırı sayılır bir zengin olup çıkmıştı. Bu yaşta küçümsenecek bir başarı değildi bu doğrusu!

İçine girdiği armatörler dünyasının doruğunda, Mikolofides'ler vardı. Başlıca rakibi, hemen hemen kendi yaşında bir genç adamdı: Sokrat Satrapulos. Bu Yunanlının da, çabucak zengin olmak için, profesyonel batırıcılar kullandığını, hiç de dürüst olmayan denizcilerle işbirliği yaptığını, Kallenberg, pek iyi biliyordu, aralarında başlamış olan çekişme hoşuna gidiyordu. Hiç bir şeyden çekinmeden, tatlı sert, sürdürmek kararındaydı Kallenberg bu çekişmeyi. Yalnız, Kallenberg'i sinirlendiren tek gerçek, Satrapulos'un, ondan biraz daha çabuk gelişmesi, biraz daha hızlı ilerlemesiydi. Yunanlı, sanki onunla aynı şeyi düşünmüş gibi davranıyor, ama her defasında, ondan biraz daha çabuk karar veriyordu nedense. Oysa, ne onun kadar yakışıklıydı, ne de onun kadar kültürlü. Bir kere kaba bir adamdı. Kısa boyluydu. Gösterişli hiç değildi. Kıpkırmızı bir suratı vardı; miyoptu da üstelik. Yalnız, verimli olacak işleri sezmesine yarayan bir garip dehâya sahipti herhalde. Hele bu işler, biraz dalave-

reli cinsten olursa...

Mavi Sakal, bunu, armatörlerin arpalığı olan İspanya iç savaşı süresince anlamıştı. O zaman, Mikolofides'ler başta olarak her armatör, elindeki balıkçı gemilerini silâh taşıma teknesi biçimine sokmuştu. Bunlar, geceleri, İspanya kıyılarında, ağır ağır dolaşıyor, Franko'culara olsun, cumhuriyetçilere olsun tutturabildiklerine satış yapıyorlardı. Kallenberg ne zaman önemli bir pazarlığa girişecek olsa, ne zaman büyük bir voli vurmak istese, Satrapulos ondan önce kapatıveriyordu o işi. Neyse ki, iş darlığı yoktu piyasada. Hemen her armatör tonla para kazanabiliyordu. Kallenberg de, ötekiler gibi, kazandığı parayı, hiç bekletmeden, yeni alımlar için kullanıyordu. Kendine özgü yöntemlerle, borsa oyunları da oynuyordu. Borsadaki oyunlarını izleyenler hayretler içinde kalıyor, saçlarını başlarını yoluyorlardı. Başkası yapacak olsa aynı şeyi, muhakkak iflâs ederdi. Kallenberg, iflâs şöyle dursun, kazançlı çıkıyordu. Onu çekemeyenler, borsada kazanmasını şansına bağlıyorlardı. Gerçekte, Kallenberg'in kendine özgü bir yöntemi vardı. Mavi Sakal, para konusunda, aynı nedenlerin her zaman aynı sonuçları doğurmadığını anlamıştı. Ekonomik etkenler belki değişmiyordu ama, ekonomik etkenlerin gerçekleşeceğini önceden tahmin eden insanlar değişiyordu. Bir at yarışında, hangi atın birinci geleceğini yalnız üç kişi bilse önceden, bu üç kişi, bütün öteki oyuncuların yatırdığı paraları kazanırlardı. Ama, hangi atın kazanacağını eğer bir milyon insan öğrenmişse, herkes o ata para yatırırdı. O at kazansa bile, bir milyon insanın arasında paylaşılınca para, her birine, olsa olsa, birkaç kuruş düşerdi.

Işte bu nedenle, Mavi Sakal, başlangıçta «çok emin» gibi görünen değerlerden çekinirdi. Bunlara çok sayıda insanın umut bağlaması sonucu, fiyatlarında, ister istemez bir düşme olabileceğini hesaba katardı. Hep aynı hesapla son zamanlarda Baran Emirliğine büyük umutlar bağlamıştı. Basra körfezindeki Baran Emirliği, bir tek ağacı, suyu bulunmayan, sıcaktan kavrulan küçücük bir ülkeydi. On bin kadar nüfusu vardı. Halk, bir yan-

dan açlıktan ölür, bir yandan da din uğruna canını feda eder dururdu' Emir Hacı Sami el Sadık ülkesinde peygamber sayılırdı. Katı bir politika izlerdi Emir el Sadık. Durup dinlenmeden, günahtan, sevaptan, yedi düvele cihad açmaktan söz ederdi. Üstelik, ülkesinde petrol da çıkmazdı. Bundan altı ay kadar önce, Kallenberg, Emir el Sadık'ın ülkesine bir gemi dolusu silâh teslim ettiği zaman, Satrapulos'un, kendisinden evvel davranıp, aynı Emirliğe birkaç kez silâh verdiğini hayretle öğrenmişti. Bacanağı, verimli olacak, çok uzun vadeli bir taktik yatırımı yapmıştı demek. Yoksa Satrapulos öyle boş yere ne parasından olurdu, ne de zamanından.

Yarı deli birkaç yüz askerine güvenen Emir el Sadık, her demecinde, her sözünde Kur'anı öne sürerek, davranışlarını Tanrı buyruğu diye göstererek, bölgede otoritesini yaymaya başlamış, Basra körfezinde bulunan tüm öteki emirlik ve şeyhliklerin kendisine bağlanmalarını sağlamıştı. Şeyhin hiç bir maddî çıkar gütmediğine inanan komşu ülke emirleri, hele fakirliği de göz önünde tutulursa, onun manevî otoritesi altına girmeyi bir çeşit vicdan borcu saymışlardı. Sonunun nereye varacağını bile düşünmeden. Böylece, Emir Hacı Sami el Sadık'ın nüfuzu çabucak genişlemiş, etkisi artmıştı. Ortaya bir anlaşmazlık çıktı mı, herkes çözümlemesi için ona koşuyordu. Emirlik ve şeyhliklerdeki yabancı ülke temsilcileri, konsolos ya da elçiler de, her tür anlaşmanın geçerli sayılmasının onun onayına bağlı olduğunu bildikleri için, ikide bir el Sadık'ı ziyaret ediyor, saygı gösterisinde bulunuyorlardı. Emir hazretleri, çok kısa bir süre içinde, bölgesindeki öteki ülkelerin yöneticilerinin resmî sözcüsü kesilmişti. Buna bağlı olarak, Emir, dine daha bir dört elle sarılmış, öteki emir ve şeyhlere kendini örnek almalarını söylemeye başlamıştı. Kısacası, Emir Hacı Sami el Sadık, bu petrol denizi ortasında Gandi rolü oynamayı başarmıştı.

İş konusunda, Kallenberg, Birleşik Amerika, Almanya, Fransa ve İngiltere hükümetleriyle de çekişmekteydi. Bir sürü gizli temaslardan sonra Emir'in yanma yanaşmayı başarmış, ona

mükemmel bir komedi oynamıştı. Amacı, Basra körfezinden çıkan milyonlarca ton ham petrolü taşıma işini alabilmekti. Emir el Sadık, her şeyden önce, Kallenberg'in Arapça konuşmasından etkilendi. Üstelik, yabancı, nazik adamdı, bilgiliydi, Emir'in yapmak istediği işleri biliyor, kutsal görevinin önemini kavramış gibi görünüyor, daha da garibi, konuşurken, araya, sık sık, Kur'andan sureler sıkıştırıyordu. Emir, yine de petrolün taşıtılması konusunda kesin bir anlaşmaya varmamakta direndi. İleride, politika durumuna uygun bir karar vereceğini söyledi. Bununla, kendi işine gelen politikayı kastediyordu herhalde. Bu arada, Emir hazretleri, Satrapulos'un adını ağzına almıştı. Kallenberg, biraz üstü kapalı bir biçimde de olsa, rakibinin iş alanındaki becerisine hayran olduğunu, fakat Satrapulos'un dinsiz, Allahsız, güvenilmez bir adam olarak ün yaptığını da araya sokuşturdu. Sonra da hiç önem vermiyor gibi davranarak, Yunanlı'nın ileri sürdüğü fiyatı, acaba biraz kırabilir miyim diye, öğrenmeye yeltendi. Emir hazretleri bu soru karşısında çok alınmış göründü. Emir hazretleri bu kadar maddî, bu denli değersiz şeylerle uğraşacak insan izlenimini mi uyandırıyordu yoksa? Kaldı ki, sırf insancıl düşüncelerle, büyük devletlerin bu işe burunlarını sokmalarını engellemiş, hiç bir yabancı devlete ayrıcalık tanımamak, tarafsız kalmak için, petrol taşıma işini bir özel sektör firmasına vermeyi kararlaştırmamış mıydı? Bu nedenle, kararında, para değil, ahlâkî görüşleri ağır basacaktı. Kallenberg, Emir'in, kendisini enayi yerine koyup koymadığını düşündü içinden. İş nerdeyse elinden kaçıp gidecek telâşıyle, bu kez, başka bir taktik kullanmayı, içindeki zehiri biraz akıtmayı denedi:

— Emir hazretleri, dedi, saydığınız gerekçeler öylesine soylu, öylesine ender rastlanan, beklenmedik şeyler ki, bu durumda eğer size biraz daha bilgi vermeyecek olursam, kendimi suçlu sayarım. Benim karşıma çıkardığınız, ya da çıkarmanız ihtimali olan adam, karımın kızkardeşiyle evlidir. Demek istiyorum ki, onu iyi tanırım. Bakın, şundan korkarım ben, eğer benim ye-

rime onu seçecek olursanız, taraftarlarımız birtakım gerçekleri öğrendikleri zaman, yaptığınız bu seçimin de temizliğine, dürüstlüğüne gölge düşebilir.

— Hangi gerçekleri?

Fena yakalanmıştı Mavi Sakal. Şimdiye dek, aralarındaki konuşma, karşılıklı üslûp gösterileri çizgisini aşmamıştı. Oysa, şu andan başlamak üzere, yaşlı kurt, onu dedikodu yapmaya zorluyordu.

— Şey... kadınlarla ilgili gerçekleri...

Emir Hacı Sami el Sadık, Kallenberg'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi:

— Batılılar için eğer kadın sevgisi bir günahsa, o zaman sizi de günahkârlar arasında ele almak gerekir.

Kallenberg tüm silâhlarının elinden alındığını anlamıştı o anda. Bu softa Arabın, kendisi üzerine de araştırma yapmış olması aklına bile gelmemişti doğrusu. Demek ki, adam onun bazı tutkularını da öğrenmişti. Daha geçerli etki yapabilecek bir başka gerekçe bulabilmeliydi bu durumda. Birdenbire parlak bir fikir geldi aklına. Niçin daha önce düşünmemişti bunu? Derin düşüncelere dalmış gibi yaptı ve başladı söze:

— Ben, genel olarak, kadınlardan değil, bir tek kadından söz etmek istedim. İzin verirseniz, açıklayayım. Londra'da gazeteciler görmeye geldiler beni. Gerçekten saygıya değer bir kadınla, bir anne ile ilgili bir röportajı yayınlamak istiyorlar gazeteciler. Oysa, gelin görün ki, Satrapulos anasını unutmuş bile. Neredeyse açlığından ölecek zavallı kadıncağız. Tam otuz yıldan beri annesini görmeye gitmediği gibi, kadına, on para göndermemiş. Eğer bu haber yayılacak olur da bir rezalet patlak verirse, hiç kuşkunuz olmasın, malî çevrelerde, onurlu insanlar fena halde güceneceklerdir. Böyle bir haberi bütün dünya gazeteleri dillerine dolayacaktır. Satrapulos'un yalnız dostları yok ki yeryüzünde. (Bunu söylemekle belki biraz ileri gitmiş olmuyor muydu?) Unutmayınız ki, yaptığı büyük blöfler bazı insanların hiç hoşuna gitmiyor. Bu nedenle, en küçük bir yayın bile,

onun aleyhinde geniş bir kampanyanın açılmasını körükleyebilir. Böyle bir şey olursa, itibarı sarsılır. Bunun zararı, dostlarını da etkiler.

— Pek iyi kavrayamadım. Yani bu röportaj yapılmış mı anasıyla, yoksa yapılacak mı daha?

— Yapıldı bile. O zavallı anacığının fotoğraflarını bile gördüm.

— Onları benim de görmemi sağlayabilir misiniz?

— Bana getirenleri bulmam gerekir bunun için.

— Sizin gibi ünlü, geniş çevresi olan bir insan için o gazetecileri bulmak işten bile değildir sanırım. Bana o röportajı bir kez gösterin, yeter. Sonra tekrar görüşürüz sizinle.

Kallenberg o gün Emir'in yanından ayrılıp uçağına bindiğinde kulakları uğulduyordu. Sokrat'ın, Yunanistan'ın dağlık bir köyünde yoksulluk içinde hayat süren annesinden söz edildiğini, herkes gibi, o da duymuştu. Yalnız, gerçek miydi acaba söylenenler? S. S. ile ilgili olarak yaratılan öykülerin bir parçası değil miydi acaba? Ama ya gerçekse?

Mavi Sakal, bundan emin olmanın yolunu düşünürken, aklına birdenbire, jet sosyetenin çanak yalayıcısı Raph Dun geldi. Olanaklarının çok ötesinde yaşayan, her yerde boy gösteren, her deliğe girip çıkan Raph Dun. İyi hatırlıyordu onu. Hattâ, bir kokteylde, tutmuş Kallenberg'i, beraberce bir kadeh atmak için, **Ritz** oteline davet etmek cüretinde bile bulunmuştu. Herman, pek tabii, o tür bir adamın davetini kabul etmezdi ama, ne yapsın ki, adamın yanında, o gece çok güzel bir kız vardı. Gitmişti Dun'un davetine. Pek tabii, kız da oradaydı. Şantajcı Dun, ne yapıp yapmış, kızı onun yatağına da sokuvermişti. Daha sonra, Kallenberg, iki üç kez, hem de hiç aklına bile getirmediği, iyi korunduğunu sandığı yerlerde de karşılaşmıştı Dun'la. Herif tutmuş onunla, sanki suç ortağıymış gibisinden, son derece laubâli davranışlar içinde konuşmuştu. Kallenberg, Cibuti'deki **Hilton** oteline iner inmez, Paris'teki bürosuna telefon etti. Dun'u bulacak ve kendisine getireceklerdi mutlaka. Ertesi gün, ikisi, Lon-

dra'da buluşuyorlardı. Kallenberg, gazeteciye karşı aşırı bir dostluk göstererek, söyleyeceği şeylerin aralarında kalacağına dair söz vermesini istemişti. Öteki, hemen elini kalbinin üstüne götürmüştü.

— İşte, demişti Mavi Sakal sesini alçaltarak, aramızda kalmak şartiyle, size dünyada bomba gibi patlayacak bir haber...

Anlatmıştı sonra istediğini Dun'a. Ancak, ne de olsa, Yunanlı onun bacanağıydı. Herman, kendini temize çıkarmak için Sokrat'ın ona çok kötü bir kalleşlik ettiğini söyledi. Bu nedenle, o da intikam almak istiyordu şimdi. Dun hemen benimsemişti bu görevi. Kallenberg kadar önemli, onun kadar zengin bir insanın teklifini geri çevirecek değildi ya.

— Söylemeye gerek yok ki, diye eklemişti Mavi Sakal, bütün masraflarınızı ben karşılayacağım. Önce, Madam Satrapulos'un hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenin. Eğer yaşıyorsa, onunla ilgili her türlü bilgiyi ele geçirmeye bakın. Her şeyi öğrenmek istiyorum onun hakkında. Bu görevi özel detektiflerime verebilirim ama, anlıyorsunuz ya, bir şeyler sızsın, duyulsun istemedim. Sonra size olan güvenim de rol oynadı tabii. O belgeleri elde edince, bana getirirsiniz. Ne yapmak gerektiğini ondan sonra söyleyeceğim. Belli olmaz. Belki o malzemeyi hemen yayınlamamanızı isteyebilirim. Öyle bile olsa, söylemeye gerek var mı bilmem, çalışmanızın karşılığını alacaksınız.

Aradan üç gün geçtikten sonra Dun, Kallenberg'in istediği her şeyi öğrenmişti: Evet, ihtiyar kadın hayattaydı. Bir dağ köyünde yoksul bir hayat sürdürüyordu. Evet, görmüştü ihtiyarı, gözleriyle görmüştü. Gerekli keşfi böylece yaptıktan sonra geriye artık, röportajı yapacak uzmanları oraya göndermek kalıyordu. Bir gece önce o işi de yapmış, bu görevi, bütün ayrıntılarıyla yerine getirebilecek yetenekte gazetecileri yollamıştı köye. Dun, bu haberi vermek için Kallenberg'e telefon etti. Son derece ilginç fotoğraflar, yaşlı kadınla yapılan röportajın ses bandı yanındaydı. Hem fotoğrafları hem de ses bandını, bankasındaki kiralık kasaya koymuştu. Olay gerçekten büyük, gerçek-

ten önemliydi. Kallenberg, ertesi gün belgeleri almak için özel sekreterini Paris'e gönderdi. Adam orada, malzemeyi Dun'dan alacak, kurye çantasına koyup Londra'ya getirecekti. Kallenberg, bunları düşündükçe şimdiden ağzı sulanıyordu. Kuşkusuz, karısı şıllığın biriydi. Üstelik, bir konuda Tanrının ona karşı hasis davrandığı, kötü bir oyun oynadığı da gerçekti. Ama ne çıkardı bunlardan? Şimdi elde edeceği başarının yanında önemi bile kalmazdı artık öyle şeylerin. Hem bu başarı sayesinde şimdiye dek katlandığı onur kırıcı bir çok durumun da intikamını almış olacaktı. S. S. çoktan hak etmişti böyle bir dersi: Yarın akşam, 13 Ağustos akşamı alacaktı dersini. Ne müthiş bir Noel kutlaması olacaktı o öyle! Mavi Sakal için, hayatının en güzel Noel'i, kuşkusuz. Görmeliydi artık Yunanlı'nın suratını, bacanağı zavallı anacığının fotoğraflarını Noel hediyesi diye verdiği zaman! O anda büyük bir mutluluk duyan Kallenberg, duvarda asılı, Cranach'ın **Lucrèce** adlı tablosunu indirdi. Lucrèce, elindeki kamayı memesine batırmaktaydı. Dilini, resimdeki memenin kanlı ucu üzerinde dolaştırarak öptü resmi.

Ne yaparsa yapsın, Satrapulos zor kurtulurdu bu durumdan: O belgelerin yayınlanacağı tehdidine rağmen, Basra körfezindeki işi almak için direnecek olursa, patlak verecek rezalet, nasıl olsa ona Hacı Sami el Sadık'ın kapılarının kapanmasına yol açardı. Ne olursa olsun, rezaleti önlemek onun çıkarı gereğiydi. Bu nedenle, herhalde bacanağının Basra körfezindeki o işi almasına göz yumardı. Başka çıkar yol yoktu Satrapulos için. Bu önemli pazarı kaybedecek, batıp gidecekti. Sonra Kallenberg bir şeyi daha öğrenmişti. Satrapulos, Hacı Sami el Sadık'tan sağlayacağı kazanca güvenerek üç dev tanker ısmarlamıştı Norveç tersanelerine. O iş suya düşeceğine göre, nasıl kalkardı bunun altından? Rıhtımlarda paslanmalarını istemiyorsa, olsa olsa muz taşıyabilecekti bu dev tankerlerle. Bunları düşünen Mavi Sakal gürültülü kahkahalar savurdu. Hayali gittikçe coşuyordu. Dünyanın yedi denizine hâkim olabilmek için, dünyanın en güçlü armatörü olabilmek için, kaynanası Medea'yı

da ortadan kaldırması gerekiyordu. Aklına deminki orospu geldi. Telefonu açtı, karısı İrena'nın oda numarasını çevirdi. Cevap vermedi kimse. Ya! Öyle demek. Uyuyor olmalıydı İrena. Gösterirdi şimdi o dik kafalı karıya kendisi gibi bir senyörün karısını nasıl uyandıracağını!

Eli içgüdüsel olarak belindeki kayışa gitti, okşadı sert meşini, dışarı çıktı.

4

LONDRA'LILAR, her şeyi kanıksamış insanlar olarak tanınırlar. Öyleyken, sabahın onbirinden bu yana, Kallenberg'in Mall'deki muhteşem evinin önünden geçenler, orada duraklıyor, bir türlü ayrılamıyorlardı. Meraklı sanırlar endişesiyle durup bakmayı İngilizliklerine yediremeyenler bile, geçerken, şöyle yan gözle bakabilmek için çevrede tur atarak birkaç kez geçiyorlardı 71 numaranın önünden.

Gerçekten de, köşkün çevresinde olup bitenler şaşırtıcı şeylerdi: Ağustos ayının ortasında bunaltıcı sıcakta, bir sürü işçi, köşkün bahçesine, girişteki merdivenlerin yanına, her biri on metreyi aşkın, iki Noel ağacını dikmeye çalışıyorlardı. Pencerelerden sarkan halatlara tutturulmuş Noel ağaçları, havaya dikilmeye başladığı sırada, orada görevli ve en az işçiler kadar terleyen beş polis, kaldırımda toplananlara yaklaşarak, dağılmalarını rica ettiler. Süslü Noel ağaçları da yerlerine yerleşince görüntü gerçekten seyrine doyulmaz oldu. Toplananlar arasından bir küçük çocuk, çok belirgin Londra kenar semti şivesiyle, sordu: «Hey, bana bakın, gece pabuçlarımı bir ağacın altına kosam, Noel Baba bana da hediye bırakır mı?» Halkın arasından gülüşmeler oldu. Zembilini koltuğunun altına sıkıştırmış bir ev kadını, baktı baktı, dayanamadı sonunda, «Ne zirzop insanlar

bu zenginler!», dedi. «Sıcaktan bunaldılar mı, sanki üşüyormuş gibi numaralar yaparlar. Oysa, bizler kışın ortasında soğuktan titrerken, kalkıp, güneşli ülkelere giderler, anadan doğma soyunmaya!» Halk arasında yeniden gülüşmeler yükseldi. Bundan cesaret alan orta yaşlı kadın bu kez, oradaki işçilerden birine döndü, «Ne yaparsan yap, kar da yağdıramazsın ya!» dedi. Hiç bozuntuya vermedi işçi. «Şimdi yanıldın işte anne!» dedi. «Kar da yağdıracaklar, akşam olsun hele bir.»

Akşam saat altında, üzerinde «B. B. C.» yazan bir kamyon geldi, kaldırıma çıkarak, duvarın dibine yanaştı. İçinden inen teknisyenler arabadan bir yığın kablo çıkarıp yerlere sermeye başladılar, kameraların yerleşeceği noktaları, renkli tebeşirlerle işaretlediler. Saat sekizde, hava kararırken de bir ışık provası yaptılar. Orada toplanan ve sayıları gitgide artan insanlar «Ah!», «Oh!» diye sesler çıkarmaya başlamışlardı. Biraz sonra, köşkün merdivenlerinden kaldırımın üstüne kadar kırmızı bir halı serildi yerlere. Yine kaldırımın üstüne, dış kapının önünü örten bir tente gerildi. Ardından üç frigorifik kamyon geldi. Kaldırımın tam yanında, ardarda durdular. Arkalarında saray muhafız alayından seçilmiş, tören üniformalarını giymiş, on kadar atlı vardı. Mavi tulumlu işçiler, frigorifik kamyonlardan kar blokları indirmeye koyuldular. Bir kısmı da, bu karları büyük merdivenin yirmi metre kadar açığına, sağa sola yerleştirdiler. Köşkteki işçiler, üst katlara konmuş olan iki büyük vantilatörü çalıştırdığında, karlar, Noel ağaçlarına doğru savrulmaya başladı. Dışarıda toplanan meraklılardan birinin yüzüne, birkaç tane kar raslayacak olursa, sevinçle alnını siliyordu. Üzerlerinde kırmızı cüppeleriyle, sakallı, iki Noel baba, merdivenin iki yanındaki yerlerini aldılar.

Gece, saat onda, plâkasının yanında «Kor Diplomatik» işareti, sağ çamurluğunun üstünde Kuveyt bayrağı sallanan, ilk Rolls-Royce yanaştı kaldırıma. Şoför hemen atladı, kasketini eline alıp arka kapıyı saygıyla açınca, üzerlerinde uzun entari, gözlerinde kara gözlükler, iki adam indi arabadan. Onları kar-

şılamaya gelen, beyaz perukalı, ellerinde meşaleler tutan iki uşakla merdivenden çıktılar. O sırada vantilatörler de kar püskürtmeye başlamıştı. Gündüz sıcağından henüz kurtulmamış olan kentte bu görüntü rüya gibi geliyordu insana. Kapının dışında birikmiş meraklılar el çırpmaya başlamışlardı. Derken, Bentley marka lüks bir otomobilden Betty Winckle'in indiği görüldü. Betty, beyaz smokinli, yanık tenli, iri yarı bir adamın kolundaydı. Adamı hiç kimse tanımadı. Betty ise, beyaz payet ve elmas işlemeli açık gece elbisesiyle giyinmişten ziyade, soyunmuşa benziyordu. Fotoğrafçılar «Betty! Betty!» diye öne atıldılar. Flaşlar patladı. Ünlü yıldız, yerdeki karlara sürünmemesi için, tuvaletinin eteğini topladı, kendisini alkışlayanlara dönerek, «Mutlu Noeller!» dedi. Yıldızın hayranları kahkahalarla güldüler.

Birkaç dakika geçmeden, sokak, konukları indirmek için kuyruk olan lüks otomobillerle doluverdi. İtişmeler, kakışmalar başladı. Şoförler, koşarak kapı açıyor, smokinli erkekler, kadınların inmesine yardım ediyor ve bütün bu koşuşturmalar komik bir bale gösterini andırıyordu. Kalabalık arasından biri, tam, «Hey, dikkat et, karda düşüp ayağını kırma!» diye bağırdığı sırada, üstü başı pahalı taşlarla kaplı, yaşlı, şişman bir kadın yere yuvarlandı. Çevresindeki konuklar onu yerden kaldırmak için seyirttiler. Sonunda, yetişen uşaklar kadını binbir güçlükle yerden kaldırmayı başardılar. Halk da bu oyunun havasına kendini kaptırmaya başladığı için, «Mutlu Noeller!» diye bağırıyordu. Muhteşem yapı bir ışık ve renk cümbüşü içinde pırıl pırıl parlıyordu. Konuklar gelmeye devam ediyorlardı. Tuvaletli kadınlar, kar yağdırılan merdivenlerden ağır ağır çıkarlarken, uşaklar da, saçları bozulmasın diye, onlara şemsiye tutuyorlardı. Erkekler gülüşüyor, el kol sallayarak birbirlerini çağırıyor, selâmlaşıyor, arada sırada da, smokinlerinin yakasına yapışan karları silkeliyorlardı. Tam o sırada, kaldırımdan geçmekte olan, gömlekli bir adam, - aksi herifin biri olmalıydı - elini alnına götürüp «deli» işareti yaptı:

— Hepinizin anasını ... diye küfrü bastı, sonra sırtını dö-

nüp acayip Ağustos gecesinin nemli ve ılık karanlığında kayboldu.

— Hey, baksana ahbap, biraz para kazanmak ister misin?

Kendisine seslenilen yirmi yaşlarındaki genç ağır ağır döndü, baktı. Elinde bir bardak bira vardı. Yüzü küçücük ve anlamsızdı. Gözlerinden hem korku, hem de sinsilik akıyordu. Çok genç olmasına rağmen, belki de yüzünün kansızlığından dolayı hapishaneden yeni çıkmış olduğu anlaşılıyordu. Önünde duran, dev gibi iki adamı şöyle bir süzdü. Polise benzer bir yanları yoktu adamların. Biraz düşündü genç adam ve sonra kendisine sorulan soruya aynı derecede budalaca bir cevap verdi:

— Paraya ihtiyacım olabileceğini nereden anladınız ki?

— İhtiyacın var mı yok mu diye sormadık sana. Kazanmak ister misin dedik.

— İşine bakar.

— Kes be! Uzun ettin. Nazlanmanın sırası mı şimdi! İstiyor musun para kazanmak, istemiyor musun?

— Sorulur mu böyle şey? İsterim istemesine ama, yaptıracağınız işe bağlı bu.

İri yarı iki adam bir an birbirlerine baktılar. Uzun boylusunun adı Percy'ydi. Öteki, biraz daha kısa boylu, ama enine boyuna geniş olanı ise Wise'ydi. Adamlar ne iseler oydular. Rıhtım serserisi denen cinsten herifler. Bu nedenle, **Anchor Tavern** adındaki bu meyhanede bulunmaları hiç de yadırganacak bir şey değildi. Hemen hepsi birbirine benziyordu müşterilerin. Percy cevap verdi:

— Kibarlarla matrak geçeceğiz biraz. Birkaç arkadaş toplanıp, düzenledikleri bir toplantıda hafif tertip şöyle, biraz hani rezalet çıkartsak diyorduk da... Gülmek, eğlenmek için canım!

— Başından söyleseydiniz ya, bunun matrak bir iş oldu-

ğunu! Bayılırım ben eğlenmeye! Kaç para vereceksiniz bakalım?

— On İngiliz.

— Peki, n'apacağız?

— Sen hele gel bizimle. Anlatırız kamyonda işin gırgırını.

Genç adam, cebinden çıkardığı madenî parayı tezgâhın üstüne vurarak barmeni çağırdı. Wise hemen atıldı, bir cömertlik gösterisi içinde, beş şiling fırlattı barmene, delikanlıya döndü:

— Bırak, bırak! dedi. Parayı biz çekiyoruz!

Bardan çıktılar, rıhtımın iç karartıcı kargaşasına daldılar. Vinçler, çelik putreller, tekneler... Meyhaneden biraz ötede, kime ait olduğu belirsiz bir kamyonet onları bekliyordu. Kamyonetin arka kapıları açıldı:

— Hadi, atla baklım. İçerde başka arkadaşlar da var, tanışırsın onlarla şimdi.

Kamyonetin içinde, karşılıklı sıralara yerleşmiş oturuyorlardı. On kişi kadar vardılar. Hemen hepsi sigara içiyor ve bir viski şişesini elden ele dolaştırarak, kafayı çekiyorlardı. İçen yanındaki arkadaşına uzatmadan önce, elinin tersiyle ağzını siliyordu. O sırada, Kallenberg'in konukları da Mall'daki o ışıklar içinde yüzen eve gelmeye başlamışlardı. Percy ile Wise, iki saatten beri, çevredeki, özellikle rıhtımlar çevresindeki barları dolaşmaktaydılar. Bu arada, Soho barlarını da taramışlardı. Seçtikleri adamların çok genç olmalarına, sert, kaba saba olmaktan çok öğrenci imiş gibi görünmelerine özellikle dikkat etmişmişlerdi.

Percy ile Wise, bir Panama petrol nakliye şirketinin İngiltere şubesi olan Uluslararası Gemicilik Limited'in adamlarıydılar. Gerçekte, budala bir insan olmayan Wise - eskiden el yazısı uzmanlığı yapmış, bir sahtekârlık işinden hapise düşmüştü - şirketin her işine bakan Bill Mockridge'in, çağın en güçlü armatörlerinden sayılan Yunanlı hesabına çalıştığını sanıyordu. Fakat, meraklı ve geveze bir insan olmadığı, üstelik Mockridge hayli yüklü bir para ödeyerek onu hapisten çıkardığı için, ne Percy'le, ne de başkalarına bu kuşkusundan söz etmişti. Wise,

Percy ile birlikte, gerektiği zamanlar en olmayacak türden işlere atılır, hepsini de başarırdı. Sırasında, seçimlerle ilgili dümenler döndürür, sırasında grev kırıcılığı yapar, sırasında da, kendisinin hiç tanımadığı, ama Mockridge'in «makbul» saymadığı insanları yola getirirdi. Bugünkü görev Percy ile birlikte, yüz kadar kopuğu bir araya getirmekti. Bunlardan her birine on İngiliz verilecek; adamlar, Mall'daki 71 numaralı evde birtakım kodamanların düzenledikleri bir toplantıya biraz canlılık katacaklardı. Bunlar tıpkı komando askerlerine komut verilirmişçesine, kendilerine kesin olarak anlatılmıştı. Fazla bir şey yapacak değildiler. Çok ileriye gitmekten özellikle kaçınacaklardı. Ziyafette bazı kimseleri biraz itip kakacaklar, ortalığı karıştıracaklardı, o kadar. Polisin çağırılmasına yol açacak kadar gürültü yapacak, ama polis oraya gelmeden de cızlamı çekeceklerdi. Wise, kendi kendine, topladıkları bu heriflerin işi başarıp başaramayacaklarını, onları kontrol altında tutup tutamayacağını araştırıyordu. Her neyse. Pek de önemli değildi bu. Artık, her şeyin nasıl gelişeceği olay yerinde belli olurdu. Şimdi adamlara kısa bir söylev çekecek, onlardan neler beklediğini açıklayacaktı. Daha sonra da hepsine onar kâğıdı dağıtacaktı. Kamyonet anî olarak fren yaptı, kocaman bir hangarın önüne gelip yanaştı. Wise ile Percy, daha önce topladıkları adamları bu hangarda bekletiyorlardı. Wise anlattı: plâna göre, tam bir saat sonra harekât başlamalıydı.

Raph Dun, kira ile tuttuğu Cadillac arabanın şoförüne biraz hızlı sürmesini söyledi. Tam o sırada, araba Kallenberg'in evinin önünden geçmişti. Çılgın bir görünümü vardı bina ve çevresinin. Ziyafete gelen konukları daha yakından görebilmek, onlardan imza istemek, ellerini sürebilmek için, insanlar, merdiven sahanlığını tıka basa doldurmuşlardı. Gelen arabalar, kapının önünde, üç dizi halinde duruyorlardı. Raph Dun bu nedenle

durdurmamıştı arabayı. Öyle sessiz sedasız, boyunu göstermeden içeri girmek istemiyordu. Kiraladığı Cadillac'ın kapının tam önünde, o kar yağdırılan yerde duracak, şoför atlayıp kapıyı açacak, Raph da halk kendisini alkışlarken, yanındaki iki kızı kollarına takıp inecekti. Kızlardan biri sordu o sırada:

— Raph... Sahici kar mı bu yağan?

— Evet yavrum, sahici kar. Görürsün biraz sonra, her şey sahicidir burada. Kadınların elmasları, pırlantaları, duvarlardaki tablolar... her şey.

İçlerinden sarışın olanı ötekine döndü:

— Gina, dedi, saçlarım nasıl? Ensemdeki saçlar yani...

— Mükemmel, mükemmel, dedi ötcki kız. Rimelini versene bana...

Kallenberg ne demişti Raph Dun'a. «Kimi istersen getirebilirsin. Senin dostların benim de dostumdur» demişti. Armatör zevkten, sevinçten havalarda uçuyordu. O sabah getirip, evinde ona teslim ettikleri belgeler çok hoşuna gitmişti. Telefonda Raph'a, «Akşama görüşürüz dostum,» demişti, «Nasıl olsa, bir yolunu bulur, başbaşa bir köşeye çekilir, bunlardan söz ederiz.» Çok hoşuna gitmişti Raph'ın da bu sözler. Londra'da buluşmak için iki aktrise söz vermişti. Bunlardan biri, İtalya'dan iki saat önce gelen Gina, öteki ise, o sıralarda İngiltere'de film çevirmekte olan Fransız oyuncusu Nancy idi. İkisi de, şıklık ve gösteriş te birbirleriyle yarış ediyorlardı. Esmer olanı, beyazlar; sarışın olanı ise, siyahlar giymişti. Bir domino taşının iki yarısına benziyorlardı. Belki de, daha gün doğmadan, her ikisinin de tadına bakardı doymak bilmeyen obur armatör. Gerçi, pek çiçeği burnunda sayılmazlardı Gina ile Nancy ama, neyse... Önemli değil. Bu konuda hayli tecrübe sahibi olan Raph çok iyi biliyordu bu tür toplantılarda neler olabileceğini. Böyle uzun gecelerde öyle bir an gelirdi ki, en genç, en taze kadınların bile ciltleri pörsür, orta yaşlılarınki pelteleşir, gerçek yaşlıların ise, eriyen boyaların altındaki çatlakları, çizgileri iyice ortaya çıkardı. Binanın önünden iki kez geçmiş olan Cadillac şimdi üçüncü kez

dolanıyordu. Raph şöyle bir baktı çevreye ve şatafatlı girişin daha zamanı gelmediğini anladı. Şoföre seslendi:

— Bir tur daha atalım!

— Söyledikleri kadar zengin mi? diye sordu Nancy.

— Söylediklerinden daha da zengin.

— Ne yani? Satrapulos'tan da mı zengin? dedi Gina.

Raph Dun kendini alamadı gülümsemekten:

— Aşağı yukarı ikisi de eşit zenginlikte. Ama bakarsınız, günün birinde, birinin başına bir iş gelebilir. Hiç belli olmaz.

— Bana bak Nancy, sen tanıyor musun onu?

— Kimi?

— Kallenberg'i.

— Hayır. Ya sen?

— Hayır. Evli miymiş?

Raph kızların sözlerini keserek hemen açıkladı:

— Evet, evli. Sakın sizleri alır falan diye hayale kapılmayın. Kallenberg kadınlarla yatar, sevişir ama evlenmez.

Bir kahkaha attı. Ekledi hemen sonra:

— Anlaşıldı mı, kızlar? Hazır mısınız içeriye girmeye? Hadi öyleyse!

Şoföre: «Durunuz» diye seslendi.

Şoför, kapının önündeki ikinci diziye girmeyi başardı. Fena sayılmazdı ikinci dizide yer bulabilmesi. Kalabalık arasından biri «Açılın!» diye bağırdı. Tam o sırada, hızla ilerleyen bir ambülans arabasının siren sesleri duyuldu. Birkaç saniye bile geçmeden, ambülans, Cadillac'ın tam arkasına sokulmuş, önümden çekil anlamına, sert sert, hızlı hızlı, işaret vermeye başlamıştı. Raph Dun'ın şoförü, ister istemez arabasını biraz ileriye aldı. «Sizler yerinizden kıpırdamayın,» dedi Raph Dun kızlara. «Ben bir bakayım ne oluyor!» İndi arabadan. İki hastabakıcı, ellerinde bir sedye ile, köşkün merdivenlerini çıkıyorlardı koşarak. Aradan beş saniye geçmeden tekrar göründüler. Bu kez, sedyenin üstüne yatırdıkları insanın ağırlığından olacak, çok yavaş ilerliyorlardı. Sedyenin yanı sıra, bir yığın smo-

kinli erkek, elleriyle, kollarıyla işaretler yapıyor, bir şeyler söyleyip duruyorlardı. Sedyenin üstüne yatırdıkları bir kadındı. Yüzü bembeyazdı. Çektiği acıdan, sarsılıyor, kasılıyordu yattığı yerde.

Kalabalık arasından birisi bağırdı:

— Biraz önce, karda düşen kokana bu! Ayağını kırmış!

Halk gürültü ile gülmeye, kahkahalar atmaya başladı. Biri daha seslendi bu arada:

— Hey analık, bir daha sefere, kayaklarını da getir!

Tasarladığı göz kamaştırıcı giriş sahnesi suya düşen Raph Dun kızdı bu olaya. İçinden «Çok komik bir şey sanki!» dedi. «Biraz sonra gerçek şenlik başladığı zaman, bu enayilerin kıçında pireler uçacak, haberleri yok!» Arabada bıraktığı iki kızı almak için Cadillac'a doğru ilerledi.

Şarkıcılar aptal olur diye bir lâf vardır ya; bu söz Amore Dodino için hiç de geçerli sayılmazdı. Amore şarkıcıydı ama budala değildi. Hoş, sesi de pek güzel sayılmazdı ya, o da başka... Ata benzerdi Dodino, güzel bir ata. Uzun, iri kemikli bir başı vardı. Çenesi de ileriye doğru uzamış gibi dururdu. Ensesine doğru uzattığı saçları çok gürdü. Yusyuvarlak kıçının üstüne oturtulmuş bedeni, midesinden sonra yukarıya doğru genişliyordu. Beli incecikti. Tırıs giden atlar gibi, şöyle bir ileriye atılıp, dostlarından biriyle sarmaş dolaş olmak, kendine özgü bir davranışla, önce sağ, sonra sol, daha sonra tekrar sağ yanağından öpmek için ilerlediği zaman, onu nerdeyse kişneyecek sanırdınız. Kişnemezdi ama. Kişnemek yerine, öylesine güldürücü, öylesine beklenmedik, alay dolu sözler söylerdi ki, yanına yaklaşıp öptüğü dostu hakkında, herkes bayılırdı Amore Dodino'ya. Ya da, tutar Pierre'e, Paul için kötü şeyler söyler, sonra gider, Paul'un, - sağ, sol, sağ - yanaklarından öper, bu kez de ona

Pierre'in aleyhinde bir şeyler fısıldardı. Biri ötekinin durumuna gülerken, öteki de arkadaşının durumuna gülerdi. Kısacası, her ikisi de eşit durumda kalmış olurlardı. Şaşırtıcı olmakla beraber, Dodino'nun diline düşenler, onun acı, batıcı sözlerinin kurbanları olanlar, ona kızacakları yerde, adama hayrandılar. Alay konusu olarak kendilerini seçtiğine sevinirlerdi. Bunun tutarlı bir nedeni yok değildi. Gerçekten de, Dodino, öyle her önüne gelenle alay etmezdi. Önemli ya da kırıcı olan, onun bu tür şakaları, alayları değildi. Önemli olan, onun susmasıydı. Uluslararası «sosyete»ye dahil insanlardan birine eğer Amore Dodino takılmaz, batıcı sözler söylemek ya da onunla hiç konuşmazsa, adam kahrolurdu kederinden. O çevreden sanki kovulmuş, atılmış; krallıkla yönetilen bir ülkede sanki sürgün cezasına çarptırılmış gibi hissederdi kendini. Gerçekte, kendisi pek istememekle beraber, bu çevrenin yargıcı gibi bir şey olmuştu. Dilediğini benimser, dilediğini de cezaların en ağırına çarptırırdı sanki. Onun hoşuna gitmeyenlerin hali dumandı. Bir tek sözle canına okurdu insanın. Çevresinde toplanıp da onu dinleyenler de kahkahayı bastılar mı, kurbanı olan insanı hiç kimse kurtaramazdı artık. Hele eski kuyruk acılarını depreştirecek türden sözler söylediği zaman. Tatlı, acımasız, sapına kadar homoseksüel bir adamdı Amore Dodino. Davranışları önceden kestirilemez, hemen hiç kimse uzun süre onun gözdeleri arasında kalamazdı.

Amore Dodino, o sırada, çok güzel bir genç kadını yakalamış, bir şeyler anlatmaktaydı boyuna. Kadın, gülmekten katılıyordu. «Benim acı sözlerimden başka, hiç bir şeyim sizi heyecanlandırmıyor!» diyordu kadına. Peggy-Belmont, katılarak gülüyor ve Dodino'yu «müthiş» buluyordu. Kallenberg'in salonuna yeni bir konuk girdi mi, Dodino, üç sözle, bir iki nükteyle, yeni gelenin ipliğini pazara çıkartıveriyordu. Doğal olarak, hemen hemen ezbere biliyordu soylu kişilerin kimliklerini. Peggy'yi, adını, kimin kızı olduğunu, servetini, ilişkilerini, babasının evlendiği kadınları, annesinin küçük adlarını, kızkardeşlerini ne

diye çağırdıklarını, bankadaki hesap durumunu, terzisinin, berberinin adlarını, kullandığı kokunun markasını, her şeyini biliyordu. Bilmekle beraber, ona karşı, sanki kendisini hiç tanımıyormuş, adını bile duymamışmış gibi davranmıştı o gece. Peggy de kaptırmıştı kendini bu oyuna. Dodino tarafından «keşfedilmiş» olmasına seviniyordu.

— Beni bir dakika bağışlayın, dedi Amore Peggy'ye, yanından ayrılırken.

Çok şişman, iri yarı bir kadına doğru hızla ilerlemeye başladı. Kadının göğsündeki elmasların, kolyelerin, pırlantaların altında, yeşil, çirkin fakat pahalı bir kumaştan yapıldığı, ünlü bir terzi elinden çıktığı belli olan, bir rob görünüyordu. Kadının bedeninde, çukurluklar bulunması gereken yerlerinde, et taşkınlıkları vardı. Üstelik, memeleri anlatılmayacak büyüklükte olduğu halde, belinden aşağısı daha da geniş, daha da kocamandı. Dodino, kadına yaklaşır yaklaşmaz, «Kontes!». diye haykırdı. Kadın da, «Dodo! Benim küçük Dodo'cuğum!» diye cırladı. Dodino, bir dağcının yüksek bir kayaya atlayacağı zamanki duruşunu hatırlatan bir hareketle, kontesin üstüne atlamak için elverişli zamanı kolluyordu. Kadın başını sağa sola çevirdikçe, gerdanı kat kat oluyordu. Dodino, herhalde bir, iki, üç demiş olacak ki içinden, atlayıp sarıldı kadına, öpmeye başladı. Ağır bir savaş gemisini yedeğe almış da çekmeye çalışan, incecik, küçük bir fıtaya benzeyen kadının kocası Kont Manfred Lupus, biraz arkalarında duruyor, aptal aptal gülümsüyordu. Adam, Almanya'da Ruhr bölgesinde büyük bir sanayi kuruluşunun sahibiydi. Binlerce işçi çalışıyordu emrinde. Karısı konuştuğu zaman, Kont ağzını açacak olursa karısı atılıyor, hemen sözünü kesiyordu adamın. Kontun, sözünden başka kesilecek bir şeyi kalmamıştı çoktan beri. Amore, birden, palamarları çözüverdi: Raph Dun'ı görmüş, ona doğru ilerlemeye başlamıştı:

— Ne o? Sen de mi buradasın? Desene, önüne geleni çağırıyorlar artık! O yanındaki piliçlerle tanıştırsana beni... - Se-

sini alçalttı - Demek bu malları buraya sokmana gözyumdular!

— Gina... bu da Nancy.

— Harika şeyler! - Yavaşça, dudaklarının arasında mırıldanarak - Leş gibi ikisi de bunların! Bakın, şu karşıdaki aygırı gördünüz mü? Lupus anayı canım... Bana kalırsa, bu akşam doğuracak galiba Lupus ana! Hoş, bilmem ama, hünsa derlerdi onun için. Jean'a anlatmalıyım bunu... Jeannot'yu bilirsiniz değil mi? Tanır mısınız? Rostand!..

Dodino bir yandan durmadan konuşuyor, bir yandan da, eliyle, Dun'un poposunu okşuyordu. Dun hafifçe gülerek:

— Ne o? Hayrola! Şefkat gösterisi mi?

— Hayır hayatım. Yaş dönümü benimkisi. Artık menopoza girdim de. Öyle kötü kötü bakma bana! Sen de gebesin geliba! - Kızlara döndü - Şuna bakın şuna! Tıpkı gebeş kadınlara benzemeye başlamış!

Gina ile Nancy makaraları koyverdiler. Ününü duymuşlardı Dodino'nun. Esprilerini anlamıyor görünmesinler diye, adamın her sözüne gülmeye dünden hazırdılar. Ellerinde beyaz havyarlı tost tepsileriyle, uşaklar geçti yanlarından. Arkalarından, perukalı küçük çocuklar, şampanya bardaklarını gezdiriyorlardı.

Salonun bir köşesinde, Satrapulos, karısıyle alay ediyordu:

— Demek sen kuşları, onları özgürlüklerine kavuşturacak kadar seviyormuşsun? Öyle mi?

Lena, bezginlikten, duvarda, tam başının üstünde asılı duran bir Rubens tablosunu inceler gibi yaptı. Biraz ilerde ise, Giotto'nun bir tablosunun tam altında, Belle Costa, tırnaklarını batırıyordu kocası Marc'ın eline.

— Yok öyle şey! Çabucak kurtulamazsın elimden! Anlat bakayım ne işin vardı senin o maymun karıyla?

— Dinle beni Belle...

İrena, bir oda orkestrasının yer almış olduğu biraz yüksekçe plâtformun yanında durmuş, elini öpen konuklarının teşekkürlerini, saygılarını, komplimanlarını kabul ediyordu. Bir yandan da, biraz ilerdeki, genç bir İskoçyalı lorda bakıyordu ara-

lıksız. Adamın çoraplarıyle etekliğinin arasında görünen güçlü ve kıllı bacaklarından ayıramıyordu gözlerini. İskoçyalının etekliğini kaldırıp altına bakmak için neler vermezdi ki... İçini çekti derin derin. Gece, gözünü bile kırpmamıştı. Herman onu meşin bir kemerle kırbaçlamış durmuş, fakat buna rağmen amacına ulaşamayınca, kadın sabahleyin uyuşturucu bir yığın ilâç almak zorunda kalmıştı. Akşamüstü saat altıda da sert bir kahve ve yine uyuşturucu, anfetaminli bir yığın ilâçla kendine gelir gibi olmuştu. İskoçyalı genç lordun bacaklarının dışında hemen hiç bir şeyi gördüğü yoktu. Çevre, ona göre, mavimtrak bir dumanla kaplanmıştı. Kötü bir şey değildi böyle olması çevrenin. Hiç değilse, konuklarının yüzlerindeki kırışıklıkları görmüyor, buna karşılık, herkesin dişlerini, ama yalnız dişlerini görebiliyor ve o dişleri saymaktan kendini alamıyordu nedense. Orkestra müziği kesip, çevrede birdenbire bir değişiklik olunca, İrena da uyuşukluğundan uyanır gibi oldu. Baktı, kocası plâtformun üstüne tırmanıyordu. Kollarını yukarıya kaldırıp, herkesin dikkatini çekerek konuşmaya başladı Kallenberg:

— Dostlarım...

Hemen alkışladılar. Lena'nın yanında ayakta duran S. S., kimsenin pek görmediği sinirli bir hareket yaptı. Mavi Sakal sözlerine devam ediyordu:

— Bu Noel gününde (gülüşmeler)... sizlere bir sürpriz yapmak istedim. Bu nedenle, bu akşam vereceğim armağan işte burada!...

Ellerini bir sihirbaz gibi hareket ettirerek, orada, piyanoya dayalı duran, üstü örtülü bir şeye eğildi ve örtüyü çekiverdi. Bu, Degas'ın ünlü bir bale tablosuydu. Hayranlıktan bağıraşanlar oldu salonda.

— Sizlerindir bu tablo! diye haykırdı Kallenberg.

Şakacı biri bir yerlerden seslendi:

— Açık artırmaya çıkartın!

Herman uzun uzun gülümsedi:

— Hayır, açık artırma yapmıyoruz. Fakat, onun yerine

piyango çekilecek. İçinizden biri kazanacak bu tabloyu. Bakınız şimdi lütfen. Davetiyelerinizin arkasında bir sayı yazılıdır...

Salonda bir dalgalanma oldu: Herkes, harıl harıl davetiyesini aramaya başlamıştı.

Tam o sırada Kontes Lupus uludu durduğu yerden:

— Kazandım, ben kazandım ama ne var ki davetiyemi kaybetmişim!

Herkes gülüşmeye başladı. Kont Lupus ise, o sırada, biraz daha karısının arkasına saklanır gibi yaptı.

— Şimdi de, dedi Kallenberg, masum bir ele ihtiyacım var...

Hiç kimse kıpırdamadı yerinden gidip torbadan piyangoyu çekmek için. «Haydi, haydi!...» dedi Kallenberg. İndi plâtformdan aşağıya ve gidip dosdoğru Lena'ya yöneldi, elinden tutarak onu plâtforma çıkardı:

— Biliyorsunuz, Lena Satrapulos baldızım olur. Ancak, yine biliyorsunuz, Sezar'ın karısı her çeşit kuşkunun üstünde bir insandır!

Konuklardan çoğu Lena'nın Marc Costa'ya tutkun olduğunu biliyorlardı. Bir yığın insan bakışlarını Yunanlı'ya çevirdi o anda. Fakat, Satrapulos'un kılı bile kıpırdamamıştı.

— Lena, dedi Kallenberg, bir numara çeker misin? Yalnız bir tane!

Pırıl pırıl bir gümüş kâse uzattı Lena'ya. Kadın, elini sokarak birkaç küçük kâğıt parçasını çıkardı. Bir tanesini alakoyup ötekileri bıraktı. Kallenberg bu kalan kâğıdı açtı ve çok yüksek sesle okudu numarayı: «93». Birkaç saniye hiç ses çıkmadı salondan. Sonra, hayal kırıklığını belirleyen mırıltılar işitildi ve biri bağırdı, «Ben kazandım!».

«Lütfen buraya buyrun!» diye emretti Kallenberg. Peggy Nash-Belmont, üç basamağı çıktı. Mavi Sakal hemen genç kadının elinden tuttu ve önce parmaklarının ucundan, sonra yanaklarından öptü, «Degas'nın tablosu sizindir,» dedi.

Alkışladılar. O sırada Kallenberg son sözlerini söylemeye çalışıyordu:

— Şimdi tümünüze mutlu bir Noel dilerim! Gerçek şenlik başlıyor! Yemeğe buyurun.

Salonun en arkasındaki kocaman kapılar açıldı. En az içinde bulundukları kadar büyük ikinci bir salon göründü. Bir mucize dikkatleri çekti hemen. Üzeri çeşitli nadide yiyecekler ve çiçeklerle süslenmiş, pembe birer küçük abajurla aydınlanmış masalar, yerden yükselmeye başladılar.

— Binbir gece masalları gibi! diye bağırdı Gina.

O sırada Dodino atıldı:

— Hayır, dedi, soyguncular opereti.

Oda orkestrası, Noel şarkıları çalmaya başladı. Konuklar gruplar halinde, ilerlediler masalara. Perukalı, üniformalı uşaklar onlara yer gösteriyor, iskemleleri çekiyorlardı. Buna benzer başka şölenler de görmüş olan Raph Dun bile böylesine az rastlandığını düşünüyordu.

İrena, ayrı ayrı iltifat ettiği konuklarından yakasını kurtardı bir ara, koşarak, kendi dairesine çıktı. Hiç istemediği halde, boş bulunmuş, müthiş bir gaf yapmıştı. Şimdi, ne pahasına olursa olsun, onarmalıydı gafını. Yoksa, onuru iki paralık olabilirdi. Kızkardeşi biraz önce, öyle kendiliğinden, içinde hiç fenalık olmadan sormuştu, «Nocl» için kocasının one ne armağan ettiğini.

İrena da, hiç düşünmeden:

— On dakika sonra odama gelirsen, görürsün! deyivermişti.

Aslında, hiç bir şey armağan etmemişti Herman karısına. Oysa, hiç böyle yapmazdı. Karısını hediye yağmuruna tutardı genellikle: Ünlü tablolar, harikulâde mücevherler, pahalı terzilerin elinden çıkma giysiler. Herman bunları karısını sevdiği için

almazdı. Tam tersine. Ona göre, karısı kendisinin malıydı. Kendi malı olduğu için, giysilerle, değerli taşlarıyla, kocasının prestijine katkıda bulunması gerekirdi. Öte yandan, evlendiklerinden bu yana, Satrapulos'la eşlerine hediye vermek yarışındaydılar. Bu çekişme komik durumlarla sonuçlanıyordu. Hiç biri, ötekinin karısının, kendi karısına verdiği hediyelerden daha değerlileriyle donatılmış olmasına tahammül edemiyordu. Eğer Lena kalkar da İrena'ya, hediye konusunda Sokrat'ın yaptığı son çılgınlıktan söz edecek olursa, Herman da ardından hemen, en az onunki kadar değerli bir hediye avına çıkardı. Bu konuda bu denli cömert davranan Kallenberg, hiç olmayacak durumlarda, karısına kafa tutmayı da unutmaz, bir lâmba açık kaldı diye, beni iflâs mı ettireceksin, diye söylemediğini bırakmazdı.

Mücevherlere gelince, İrena da Lena da, onların yüzünü yalnız bir kez görürlerdi: İlk alındıkları zaman. Sonra bunlar hemen bankaların özel kasalarına yerleştirilir, ancak önemli toplantılarda kullanılmak üzere alınırdı oralardan. Herman, bal gibi yalan söyleyerek, mücevherler emin bir yerde saklanmazsa, Lloyd'un bunları sigorta etmediğini iddia ediyordu.

Yine de, her güne kullanmak için, İrena, değeri iki milyon dolar kadar tutan bazı ufak tefek süs eşyasını evinde alıkoymanın yolunu bulmuştu. Bunları, odasının duvarına asılı, Titien'in kendi çağında yapılmış bir kopyasının arkasındaki gizli kasada saklardı. Odasına çıkar çıkmaz tabloyu yerinden oynatarak, şifreli kasayı açtı ve sinirli sinirli birkaç parça çıkardı içinden. Armut biçiminde bir pandantif, pırlanta taşlı birkaç yüzük, topaz küpeler, yakut bir broş. Safir ve pırlantadan oluşan nefis bir bileziğe parmakları takıldı o sırada. Kasanın donuk ışığı altında, bilezik ötekilerden çok daha fazla parıldıyordu. Sırtındaki Chanel giysisiyle de çok iyi uyuşuyordu. Kızkardeşinin o bileziğini önceden görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Tam o sırada kapı hafifçe iki kez vuruldu ve Lena girdi içeriye. İrena, daha fazla düşünmeden, foyası meydana çıkacak bile olsa, tehlikeyi göze aldı.

— Al bak, işte...

— Bir saniye... Biraz rujun var mı şekerim? Yüzüm berbat galiba...

— Yok canım, çok güzelsin... Gel bak...

— Bir dakika İrena, berbat olmuş makjayım.

İrena hâlâ bir şeyler söylerken Lena banyo salonuna girdi kayboldu gözden. Çok zor geçen, uzun üç dakika sonra döndü:

— Göster bakayım, dedi.

İrena o bileziği yatağın üstüne attı. Kızkardeşi sordu:

— Cartier'den mi?

— Hayır. Zolotas'tan.

— Güzel... Bunun aşağı yukarı aynısı iki tane de benim var. İkisi de Tiffany'den alınma.

— Öyle mi?.. Hiç görmedim ama onları taktığını...

— Sıra gelmiyor ki takmaya. Bileziklere tutkun Sokrat. Durmadan bilezik alıyor. Hemen her hafta... Haftada bir kez, sabah kahvaltısında, yeni bir bilezik armağan ediyor.

— Desene hayal gücü pek zengin değil.

— Nasıl değil! Bak ne yaptı... Bundan üç gün önce, ikizlerin ilk yaşgünüydü... Dinle bak... ne tatlı... Oda hizmetçim gelir saat dokuzda açar pencerelerimi. Bir de ne göreyim? Tam pencerenin önünde kocaman bir sandık. Cicili bicili paketlenmiş. Koskocaman bir şey ama... Hani pencereden görünen manzarayı bile kapatacak kadar büyük bir ambalaj. Sordum hizmetçime nedir o diye. Hiç oralı olmadı. Hafifçe güldü geçti... Akıl alacak gibi değildi. Belki altı metre uzunluğunda dev gibi bir ambalaj, penceremin önünde, boşlukta sallanıp duruyor. Düşün sonra... üçüncü kattadır benim odam! Kalktım yataktan, pencereye gittim, bir de baktım ki, ne göreyim! Bahçede koskoca bir orkestra, ben pencereye çıkar çıkmaz, sirtaki çalmaya başlamazlar mı? Bir vinçle kaldırıp asılı tuttukları o koskoca ambalaj da başlamaz mı inmeye? Ben de indim bahçeye... Ambalajı çevreleyen kalın kurdelâları kesmeye başladım... Ne çıksa beğenirsin? Rolls-Royce bir araba!

— İyi güzel ama, üç tane Rolls-Royce'unuz vardı ya!

— Dur dinle! Beyaz bir Rolls bu kez...

— Pes doğrusu!

— Dur biraz da anlatayım. Bak daha neler yapmış bizimki... İndirdiler arabayı yere vinçle. Ambalajını söktüler... Bir de Filipinli bir şoför oturtmamışlar mı içine! Adam neredeyse havasızlıktan boğulacakmış! Zavallıcık! Sokrat tutmuş, arabayla birlikte Filipinli şoförü de armağan etmeyi düşünmüş bana!

Sinirlenmeye başlayan İrena sözünü kesti:

— Peki... şey... Ya Marc?

— Kim dedin?

— Marc Costa canım! Şu aktör hani... aşağıda o da...

— Ha... evet Marc! Marc'a ne olmuş?

— Lena, ne diye bilmezlikten geliyorsun?

— Haydi göstersene bana son aldığın mücevherlerini...

Fazla direnmedi bu konuda İrena. Gururu daha ağır bastı, açık bıraktığı kasaya doğru ilerledi:

— Gel yüzüğüme bak.

Gösterdiği yüzüğün tam ortasında mavimtrak kocaman bir elmas vardı. En azından otuz karat kadar olmalıydı. Yalın bir altın yüzüğün ortasına monte edilmişti.

— Müthiş bir şey bu! Peki niye takmıyorsun?

— Bak şekerim, ister inan istersen inanma, takamıyorum ağırlığından. Taktığım zamanlar, bir saat sonra, kolum ağrıyor.

Lena gülerek:

— Korkunç bir şey! dedi.

Ekledi ardından:

— Gel haydi, inelim aşağıya!

Döndü tekrar o sırada:

— Hani bana biraz allık verecektin? Benimkini unutmuşum evde.

İrena durakladı:

— Hay aksi şeytan, bende de az kalmış. Yarın mutlaka almalıyım. Gel istersen, bir kâğıda koyup vereyim sana bir parça...

Olay kapalı kapılar ardında geçiyordu. Çalışma odası ses geçirmez duvarlarla çevrili olduğu halde, kadınların gülüşmeleri, müzik sesleri, konuşmalar duyulur gibi oluyordu. Yüzüne kuşkulu bir anlam vermiş olan Kallenberg, bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu odanın içinde. Arada sırada duruyor, duvardaki tablolardan birine bakıyordu uzun uzun. Gözünden hiç çıkarmadığı kocaman dumanlı gözlükleriyle, Satrapulos, yerinden bile kıpırdamıyor, Kallenberg'in tüm hareketlerini izliyordu. Mavi Sakal, dolambaçlı bir yoldan girdi konuya:

— Hâlâ bir tablo koleksiyonu yapmamış olmana şaşıyorum doğrusu.

Hiç umursamadı Yunanlı bu sözleri. Sesini bile çıkarmadı. Kallenberg hemen ekledi:

— Resimden hoşlanmasan bile, iyi bir yatırımdır tablo almak.

— Sanat tarihi dersi vermek için mi getirdin beni buraya? diye sordu S. S.

— Hayır, daha karışık bir iş için... Üstelik de oldukça tadsız bir konu...

— Ne oldu? Bir şeye mi üzülüyorsun? Yoksa İrena'yla mı ile ilgili?

— Hayır, İrena çok iyi. İlgine teşekkürler. Konu seninle ilgili.

— Peki, dinliyorum, anlat! Bir yardımım dokunabilir mi acaba?

Satrapulos'un bu hafiften hafife alaylı sözleri çok kızdırdı Kallenberg'i:

— Bana kalırsa, asıl senin ihtiyacın var yardıma.

— Peki, nedir mesele?

— Bak, çok açık oynayacağım. Baran Emiri ile yakından ilgilendiğini biliyorum.

— Ne çıkar bundan? Yanlış bir şey mi yapıyorum onunla ilgilenmekle?

— Hiç de değil! Hakkındır, ilgilenirsin. Kaldı ki, ben de ilgileniyorum onunla.

Satrapulos'un bu alaycı davranışına bozulan Kallenberg bütün kozlar elinde olduğu halde, konuya giremediği için çok kızdı kendine. Bir çeşit içtenlikle, neredeyse suç ortaklığını kabul edermişçesine girdi konuya:

— Böyle birdenbire savunuya geçişime bir anlam veremedim. Bilmem ki nasıl anlatayım... Zor bunu açıklamak...

— Söyle, söyle.

— Çok üzgünüm gerçekte. Konu yalnız parayla ilgili olsa neyse. Ama, aynı zamanda bir onur meselesi. Hani öyle bir şey ki, aileyi yere serebilir.

— Hangi aileyi?

— Belki unutmuşsundur diye hatırlatayım öyleyse... Biz seninle, iki kızkardeşi aldık değil mi? Birbirimizin bacanağıyız yani.

— Anladım ama, Baran Emiri'yle ne ilgisi var bunun?

— Öyle, ne ilgisi var? Bak Sokrat, çevren yalnız seni seven insanlarla dolu değil. Benimki de değil. Bizim servetimiz, gemilerimiz...

— İyi güzel, fakat bunların ne ilgisi var Baran Emiri'yle?

— Dur biraz. Benim pek bilmediğim, kuşkusuz, senin çok daha iyi bilmen gereken bazı nedenlerden, birkaç Fransız gazetecisi seni yerin dibine batırmak istiyorlar.

— Yok canım! Nasıl batıracaklarmış peki?

— Anneni kullanarak.

— Ne olmuş anneme?

— Bulmuşlar onu. Konuşmuş gazetecilerle. İçini dökmüş kadın. Bak bana, senin hakkında değer yargılarına varmak bana düşmez. Ne var ki, annen tutmuş, onu yoksulluk içinde bıraktığını, kendisine on para vermediğini iddia etmiş. Gazeteciler de annenle bu konuda ilginç bir röportaj yapmışlar. Koskoca

bir röportaj. Sesini banda almışlar kadının. Bir yığın fotoğrafını çekmişler.

— Peki sonra?

— Sonrası var mı bunun? Yayınlamak istiyorlar o röportajı.

— Sen nereden biliyorsun bunu?

— İkimizin arasında bir çekişme olduğunu sanmışlar. Bu belgeler benim belki hoşuma gider diye düşünmüşler de...

— Kaç para? Kaç para söyle?

— Ne kaç parası? Anlamadım.

— Kaç para ödedin o heriflere bunları almak için?

Mavi Sakal'ın yüzünde çok üzgün bir ifade belirdi.

— Aşkolsun sana doğrusu! Ben sana önemli bir haber veriyorum, sen kalkıp hakaret ediyorsun bana. Bilmiyor musun sanki benim ya da senin hakkında bir satırlık bir haber çıksa bir yerde, bütün dünya basınına yayılır hemen. Birimiz bir halt karıştıracak olsa, öteki zarar görüyor bundan.

— Kim ne halt karıştırmış?

— Hay Allah! Deli misin nesin sen? Senin durumundaki bir insan annesini açlıktan öldürür mü hiç?

— Anlamadım? Ölmüş mü yani?

Çok kızdı Kallenberg bu sözlere. Vaktiyle, üzerinde Talleyrand'ın, Viyana kongresi kararlarını imzaladığı masasına doğru ilerledi, hızla, kocaman bir zarf çıkartıp, Yunanlı'nın dizlerinin üstüne attı:

— Al da bir göz at bakalım.

Kallenberg, aynı hızla ilerledi, bir köşede duran ve üzerinde ihtiyar Athina'nın açıklamaları bulunan ses bandını çalıştırdı. Aslında, bir taktik yanlışlığı yapmış oluyor, bunu önceden plânlamış olduğunu ortaya koyuyordu böyle davranmakla. Fakat, artık elindeki kozlarını açık oynamaktan kendini alamıyordu. Odanın o anki durgunluğunu Athina'nın sesi bozdu:

«... hangi okula gittiyse kovuldu. Hiç bir okul onu bir haftadan fazla barındıramadı çatısı altında.

— Neden?

— Küçüklüğünden beri kötülük vardı içinde de ondan.

— Hiç size yardım etmek için bir şeyler yaptı mı?

— Hiç bir zaman.

— Peki, niye sevmezdi acaba sizi?

— Onun zayıf olduğunu gören, bunu yüzüne karşı söyleyen insanlara tahammülü yoktur. Bir gün beni dövmüştü.

— Emin misiniz bundan? Ne zaman dövdüydü? Niçin?»

Kallenberg, sert bir hareketle teypi durdurdu:

— Ne dersin? Yeter mi? Band iki saatten fazla sürüyor; Baktın mı resimlere? Tanıdın mı ananı?

Resimlere, karşısındakinin elinde ful as olduğunu bilen bir poker oyuncusu gibi açarak bakan S. S., bir an durakladı, sonra pek önemsemezcesine:

— Doğrusunu istersen, çok iyi tanıyamadım onu, dedi.

— Gayet normal tanımaman. Ne kadar zamandır görmedin ananı?

Cevap vermedi Sokrat. Kallenberg konuştu yine:

— Ben sana söyleyeyim öyleyse. Tam otuz yıldan beri! Kendisi de söylüyor zaten. Değişir insan otuz yıl içinde, hele domuz ini gibi bir kulübede geçirirse ömrünü!

Yunanlı kaygulu bir bakışla baktı Mavi Sakala:

— Ahırda yaşamasa bile değişir insan otuz yılda. Peki, sen ne istiyorsun kesinlikle, onu söyle.

— Hiç. Ne tür bir tehdit altında bulunduğunu sana söylemek istedim, o kadar işte.

— O kadar mı? Ya, Hacı Sami el 'Sadık?

— Şimdi de kalkıp kurnazlık gösterilerine yeltenme. Siyaset icabı ahlâkî yönü sağlam olmayan bir armatörle anlaşma yapmayacağını pekâlâ bilirsin... yani... onların gözünde kutsal sayılan aile ilişkileri konusunda pek de iyi bir not alamayacak bir armatörle demek istedim.

Satrapulos gülmekten kendini alamadı. Kallenberg tersledi:

— Gülecek bir şey mi bu?

— Senin anan nerede?

— Anlamadım.

— Senin anan nerede diye soruyorum.

— Nerede mi?... Bilmiyor musun öldüğünü annemin?

— Doğru, bağışla beni, unutmuşum. Şansın varmış.

— Hani sana taş atmak gibi olmasın ama, ben anamı hiç bir zaman yoksul durumda bırakmadım.

— Peki, peki! Biz şimdi olaya dönelim. Yanılmıyorsam, sen benim Baran Emiri'yle anlaşma yapmamı engellemek için şantaj yapıyorsun. Öyle değil mi?

— O senin fikrin. Ben sana yalnız haber vermekle yetindim. Sen dilediğin kararı ver artık.

— Kimin işine yarayacak bu suç?

Dışarıdan sevinçli bağırışmalar duyuldu: Alkolün etkisi altında, konuklar iyi eğleniyor olmalıydılar.

— Ortada bir suç varsa, onu işleyen ben değilim herhalde. Sonra şunu da tekrar edeyim ki, annemin hiç bir eksiği olmadıydı.

— Evet, biliyorum. Söylemiştin daha önce de. Röportajı yapanları... tanıyor musun sen?

— Hayır. Yalnız, annenin bir fotoğrafını, posta ile gönderdiler bana, o kadar. Kimliğini açıklayan iki satır bir şey eklemişlerdi.

— Peki, onlara göre, kaç para eder acaba bu röportaj?

— Satılık olduğunu sanmıyorum.

— Canım, parayı gözden çıkardım diyelim, o zaman? Sana satmak istemişler ya! Bana da satarlar herhalde. Söyle bakalım... teklifin nedir? Kaç para?

— Bilmiyorum. Kendimi senin yerine koyamam ki. Çok mu istiyorsun satın almayı?

— Ya sen?

— Bana satacaklarını da sanmam.

— Sen almazsan, kim alır ki?

— En az on armatör var satın alabilecek! Livanos var,

Niarchos'lar var. Onassis var, Goulandris var. Norveçli armatörler var. O Arap emirini elde etmek için herkes satın alır, ne olacak yani! Piyasada ikimiz mi kaldık sanıyorsun? Kaynanamız bile alabilir Baran Emiri'nin işini. Sonra unutma, Amerika, Fransa, İngiltere hepsi işin peşinde. Görüyorsun ya, pek o kadar kolay değil bu.

— Kolay değil kolay olmasına! Sen benim yerimde olsan ne yapardın?

— Önce, senin yerinde değilim ben. Ama, bana kalsa düşünürdüm. Röportaj yayınlanacak olursa, işi kaçırdın demektir.

— Ya yayınlanmazsa?

— Nasıl engel olursun yayınlamalarına?

— Evet, haklısın, doğru. Desene canıma okunacak.

— Korkarım ki, evet.

— Okunursa okunsun bakalım!

— Bana kalırsa en doğru çözüm yolu bu. Vazgeçmek bu işle uğraşmaktan.

— Vazgeçmekten kim söz etti? Tam tersine! Ne olurmuş canıma okunursa? Battı balık yan gider. Şu sıralarda senin işlerin ne durumda, bilmem ama, benim tankerlerimin çoğu rıhtımda pinekliyor. Mal yok taşınacak. Mal bulmam gerekli oysa. Mutlaka bulmam gerek. Üstelik, şu sıralarda, Norveç'te inşa halinde üç dev tankerim var.

— Bu rezaletin patlak vermesine engel olmayacaksın demek?

Kallenberg adamın soğukkanlılığı karşısında boğulacak gibi oluyordu. S. S., onu zorluyordu son sözünü söylesin diye. Blöf yapıyordu kuşkusuz. Ama, adam, doğrusu sağlam duruyordu. Kaderine boyun eğmişçesine, ellerini çaresizlik içinde iki yana açarak yumuşak bir sesle konuştu Yunanlı:

— Sen kendin söyledin biraz önce, bu adamlar satın alınmaz, diye. Varsınlar uygulasınlar bakalım tehditlerini. Her an onların tehditleri altında yaşamaktansa, öylesi daha iyi olur. Yayınlasınlar! Ben yine, Emirle şansımı deneyeceğim, ne olursa olsun.

Hiddetinin ve hayal kırıklığının etkisi altında mosmor kesildiğini hissetti Kallenberg:

— Deli misin sen? Sana baskı yapmak için yayınlamak istiyorlar o belgeleri! Mutlaka biri vardır arkalarında, yoksa cüret edemezlerdi!

— Kim olabilir?

— Nerden bileyim kim olduğunu? Fakat, anlaşma yolunu arayabilirim, çalışırım kim olduğunu öğrenmeye!

Satrapulos kalktı koltuğundan, pantalonuna sigara külü dökülmüş gibi üstünü silkeledi:

— O heriflerle karşılaşacak olursan eğer - pek sanmıyorum ya - söyle onlara, vız gelirler bana. İstediğim gibi yürütürüm işlerimi. Öyle söyle sen. Hem tehdit altında bulunmaktan da hiç hoşlanmam. Unutma, olur mu?

— Yanılıyorsun S. S., çok yanılıyorsun! Anlamıyor musun durumu? Beni düşün... İrena'yı, Lena'yı düşün biraz...

— Merak etme, herkesi, hepinizi düşündüm. Eğer günün birinde, anam gibi, ben de yoksulluk içinde kalırsam, ya da başıma bir felâket gelecek olursa, hayatınızın sonuna kadar, hepinize emeklilik maaşı bağlanacak! Korkma.

— Budalalık ediyorsun Sokrat! İş açacaksın başına.

— Görürüz. Kusura bakma, gidip Lena'yı bulmam gerek. Benim için yaptıklarını unutmayacağım. Sağ ol! İyi Noeller!

Kallenberg daha söyleyecek bir söz bulamadan Yunanlı kapıyı açmıştı bile. İçeriye, kahkahalar, şarkı sesleri doluverdi. Kallenberg gidip bir koltuğa çöktü. Cranach'ın tablosuna baktı derin derin. Avutmadı tablo onu. Tekrar kalktı ayağa. Teypin düğmesine basarak, çalıştırdı. Athina'nın sesiyle kendine gelir gibi oldu. Kadın:

«— Üstüme saldırdı, vurdu bana,» diyordu.

«— Kaç yaşındaydı o zaman?» diye soruyordu gazeteci.

«— Onüç.»

Satrapulos'un kendine güveni karşısında çok sarsılmış olan Kallenberg birdenbire bir sevinç duydu yine de. Savaşmak mı

istiyordu S. S.? Mükemmel öyleyse! Ona bir Pearl Harbour dersi versin de, görürdü o! Yunanlı'nın, yumuşaklıkla bu işe katlanması iyi olurdu elbet. Ama, anlamazmış gibi davrandığına göre... Kendi bileceği işti... Belki de tehditlerini sonuna kadar sürdürmez, diretmez diye düşünüyordu. Kendi bilirdi artık. Kallenberg, kapıya doğru ilerledi: Gidip Raplı Dun'la konuşacak, haberin yayınlanmasını söyleyecekti ona.

Kallenberg'le aralarında geçen bu buz gibi konuşmadan sonra aşağıya inen Satrapulos'un yüzüne, konukların bulunduğu büyük salonun sıcak havası tokat gibi çarptı. Yemek bitmişti. 1927 ürünü Fransız şarap ve şampanyalarının üzerine ihtiyatsızlıkla, viski ve votka da eklenince, konukların kafaları iyice dumanlanmıştı. Gecenin başlangıcında çalan oda orkestrası şimdi yerini bir caz topluluğuna bırakmıştı. Herkes zıplayıp sıçrıyordu. Yunanlı, salona bir göz gezdirdi, karısını aradı, göremedi. Kalabalığın arasından hızlı hızlı ilerledi. Gözleri kimseyi görmüyordu. Biraz önce yukarda, kapalı kapıların ardında oynanan oyunun figüranları olarak bakıyordu bütün konuklara.

Acaba nerede olabilirdi Lena? Piyangonun çekildiği platformun arkasındaki bir kapıyı açınca uzun bir koridora çıktı Satrapulos. Bir sürü kapı açılıyordu koridora ama çoğu kapalıydı. İlerledi biraz. Odalardan birinden sesler geliyordu. Yavaşça çevirdi tokmağı: Burnuna kekrek bir marihuana kokusu geldi. Mavi örtülü mobilyalarla dolu, mavi perdeli odada, iki oğlanla gencecik üç kız, okul apteshanelerindeki çocuklar gibi, acemice, uzun uzun çekiyorlardı ellerindeki sigaraları. Kızlardan biri, divana uzanmış, etekliğini beline kadar kaldırmıştı. Oğlanlardan ikisi birden mıncıklıyorlardı kızı. S. S. kapıyı kapattı. İçerdekiler tek bir şey söylememişlerdi onu görünce. Bir başka kapıyı açtı yavaşça. Oda karanlıktı. İçerden, ne olduğunu anla-

mak pek de zor olmayan sesler geliyordu. Üstelik hayli kalabalıktılar.

Yunanlı tam salona döneceği sırada, İrena ile burun buruna geldi. Kallenberg'in karısı, koridorun sonunda, görünüşe bakılırsa servis merdivenine açılan bir kapıdan çıkmıştı. S. S. ona bir şeyler söylemek istedi ama kadın hiç fırsat bırakmadı. Önünden, sanki onu tanımıyormuş gibi, hızla geçti. Daha doğrusu, garip, belli belirsiz bir gülümsemeyle, bir şeyler mırıldanır gibi yaptı. Çok şaşıran Strapulos İrena'nın oralarda ne aradığını, ne yapmış olabileceğini düşündü. Genç kadın konukların doldurduğu büyük salona dönmüş, kalabalığın arasında kaybolmuştu bile. Satrapulos, merak içinde, koridorun sonuna kadar yürüdü, İrena'nın çıktığı kapıyı açıp baktı. Hiç bir şey görmedi. Sadece, milli kıyafetini giymiş bir İskoçyalı, eliyle saçlarını düzelterek merdivenlerden inmekteydi. Sokrat, yana çekilerek yol verdi. İskoçyalı, sanki Satrapulos evdeki görevlilerden biriymiş gibi yüksekten bakarak hafifçe selâm verdi, «Sorry...» dedi ve gözden kayboldu. Biraz şaşıran Satrapulos omuzlarını silkti ve Lena'yı bulabilmek için büyük salona döndü. Gördü karısını sonunda. Lena, Degas'nın tablosunu kazanan, esmer güzeli kızla bir şeyler konuşuyordu. Yanında da, şakakları kırlaşmış, uzun boylu, yakışıklı bir adam vardı. Yanlarına gitti. Elinin tersiyle karısının sırtına dokundu, özür diledi:

— Lena, dedi, biz yavaş yavaş izin isteyelim artık.

Lena hemen arkasına döndü:

— Müsaade ederseniz sizi kocamla tanıştırayım, dedi. Mösyö Raph Dun ve Miss Peggy Nash-Belmont.

Yunanlı bu sonuncu ismi biliyordu.

— Christopher Nash-Belmont'un akrabası mısınız?

— Kızıyım.

— Öyle mi? Çok iyi dostumdur benim babanız. Bir açıklamada bulunayım mı size? Bir zamanlar sizle ben flört bile etmiştik. Kötü bir şey gelmesin aklınıza. Size bir at yarışında

rastlamıştım. Babanızla gelmiştiniz. Altı ya da yedi yaşındaydınız o zamanlar.

Raph Dun'a da konuşmak için fırsat çıkmıştı. Hemen eğildi Peggy'ye doğru:

— Desenize, siz de hani, bir hayli can yakmışsınız! dedi.

Sokrat hiç belli etmeden, hafifçe Lena'nın elini sıktı. Raph ve Peggy'den izin istediler, çıkış kapısına doğru, kalabalığın arasından ilerlemeye başladılar.

— Ya İrena? dedi Lena. Kıza Allahaısmarladık bile diyemedim. (Gerçekte, kızkardeşine karşı nazik davarnmak Lena'nın umurunda bile değildi ama Marc'ı bir daha görmek için bahane arıyordu. Birkaç defa önünden geçtiği halde, karısı yanında olduğu için, Marc gözlerini kaldırıp bakamamıştı bile Lena'ya.)

— Kardeşinin başı ağrıyor, dedi Satrapulos.

— Kim söyledi sana başının ağrıdığını?

— Kim olacak, kocası. Uzun uzun konuştum onunla çalışma odasında.

— Neler konuştunuz öyle uzun uzun?

— Resimden söz etti durmadan. Ben de tablo koleksiyonu yapmalıymışım diye tutturmuş.

Hole gelmişlerdi. İki uşak, birer adım ilerleyerek, kocaman kapının iki kanadını açtılar.

— Neyse, dedi Lena. Gelecek salıya New York'ta görürüm onu.

— New York'a mı gidiyorsun?

— Üç gün için yalnız. Yeni koleksiyonları görmeye.

Yunanlı dinlemiyordu bile karısının söylediklerini. Bir tek düşünce vardı kafasında: Bir an önce bu evden ayrılmak. Kallenberg, toplantının başında, Ağustos sıcağında kar yağdırmayı başarmıştı ama o da şimdi ona şöyle parlak tarafından bir şenlik ateşi açtırınca görürdü gününü! Bayılırdı maytaplara, havaî fişeklere Satrapulos. Mavi Sakala, Noel gecesini şenlendirmek için, yapabileceği en değerli armağan olacaktı bu.

Bill Mockridge sıkı sıkı tembih etmişti Percy ile Wise'ye: Adamların, Kallenberg'in evinde çıkaracakları patırdı önceden planlanmış izlenimini uyandırmayacak, hani öğrencilerin, gençlerin giriştikleri bir gösteri sınırını aşmayacaktı. Rıhtımların oradaki hangar gibi yerde, Wise, adamlara son talimatı vermişti. Sonra, yola çıkmışlar, sekizer, onar kişilik gruplar halinde, Kallenberg'in evine yeni gelenleri, ya da ayrılıp gidenleri izleyen meraklıların arasına karışmışlardı. Mall caddesindeki 71 numaralı evin önündeki karların çoğu erimiş, yalnız Noel ağaçlarının üzerinde, incecik, sicim gibi erimekte olanlar kalmıştı. Köşkün önünde yine aynı uğultu, efendilerini arayan şoförlerin oraya buraya koşuşmaları sürüp gidiyordu. O sırada, birdenbire, bazı gençler halka oluvermişler, zıplamaya, dansetmeye başlamışlardı. Dış kapıda hâlâ nöbet tutan iki polisle Kallenberg'in orada görevli bazı uşakları, bu gençlerin gülüp, şarkılar söyleyerek, içeriye dalmaya başladıklarını gördüler. Dışarıda toplanmış seyirciler de gençleri teşvik ediyorlardı:

— Haydi çocuklar! diye bağırdı içlerinden biri. Şansınız varsa siz de biraz havyar atıştırırsınız! Dalın içeriye!

Polislerden yalnız bir tanesi, durumun tehlikesini sezer gibi oldu. Gençlerin yolunu kesmeye, onları durdurmaya çalıştı. Öteki polis ise, gülümsemekle yetiniyordu.

— Bırakma içeriye girsinler John, diye bağırdı birinci polis. Niyetleri bozun bunların!

Bu tür olaylara kanıksamış olan John omuzlarını silkti. Ne önemi vardı yani? Toplantı artık sonuna yaklaşıyordu. Havayı biraz canlandırmak kötü mü olurdu sanki? Şimdi artık, yirmi yaşlarında var yok bir iki düzine genç içeriye dalmaya başlamışlardı. Yollarına kim çıkarsa, hizmetçi, uşak dinlemiyor, itip geçiyorlardı. Salondakiler, bu taşkın, gürültücü gençleri görünce,

bir an şaşırıp kaldılar. Hemen ardından Kontes Lupus'un cırlak sesi duyuldu:

— Ne kadar canlı, neşeli çocuklar bunlar böyle! Dodino, tutup dansetsene biriyle.

İçeriye dalan serserilerin gürültülü kahkahalarına sosyete kadınlarının neşeli çığlıkları katıldı. Gençlerden pek çoğu, gözlerine birer kadın kestirip koşup sarıldılar ve onları, istesçler de istemeseler de, tepinircesine dansetmeye zorladılar. Caz daha hareketli parçalar çalmaya başladı. Soluk yüzlü, zayıf, kara kuru bir serserinin yakalayıp sürüdüğü Kontes Lupus, bir aralık bu «dansa» son vermek istedi ama kavalyesi bırakmadı. Kadını fırıldak gibi döndürmekteydi. Dev gibi kadın nihayet sıska gencin kollarının arasından kurtulabildi ve adamın suratının ortasına bir tokat aşketti. Bundan sonra her şey çok çabuk oluştu: Oğlanın suratı bembeyaz kesilmişti, tuttu, şişko kontesin memelerine sert bir kafa attı. Herkes öylesine gafil avlanmıştı ki, henüz bir tepki gösteren yoktu. Adam, kafayı salladıktan sonra, bu kez de saçlarına asıldı Kontesin. Kadının saçları, genç serserinin parmakları arasında kalıverdi; üzerinde, birkaç tutam saçtan başka bir şey olmayan kel kafası çıktı ortaya. Kontesin nefesi tıkanmış, kalbi sıkışmıştı. Kendini savunmak için en ufak bir hareket yapacak hali yoktu artık. Tam bu sırada, oğlan, saldırarak kadının tuvaletini omuzundan tuttuğu gibi yukarıdan aşağıya, cart diye yırtıverdi. Korkulu bir sessizlik oldu salonda. Caz da susmuştu artık.

Oğlan :

— Al sana, pis orospu! diye Kontesin ağzının ortasına bir tokat yapıştırdı.

Kontes Lupus, bir un çuvalı gibi yuvarlandı yere tüm ağırlığıyla. Yardımına koşan Kont, uğradıkları hakarete karşılık vermeye yükümlü saymış olmalı ki kendini, bütün zayıf insanların gösterdikleri cüretli atılışla adamın üstüne saldırdı. Kollarını acemice döndürerek herifin suratına bir yumruk atmayı denedi.

Bu sırada, İskoçyalı ortaya doğru ilerleyerek, saldırgan

genci bir yumrukta, yere sermişti. Ardından, iki genci daha yıktı. Korkunç bir tehlikenin başgösterdiği, artık herkesin kendini savunması gerektiği anlaşılmıştı. Yoksa, durum daha da kötüye gidebilirdi. Yer yer, dövüşmeler başladı. O sırada, Percy'nin kışkırttığı bir serseri grubu da, önüne ne gelirse, kırıp, parçalayarak, merdivenlerden yukarıya çıkıyordu. Ünlü ressamların tabloları delik deşik ediliyor, mobilyalar, vazolar parçalanıyordu. Olayların başladığı sırada, Raph Dun'la birlikte çalışma odasında bulunan Kallenberg, kapıyı açar açmaz, iki serseri, kolundan kaptıkları gibi koridora doğru çekilmeğe başladılar Mavi Sakalı. Kallenberg ileri fırladı, kendini yere attı, aynı anda en yakınındaki serseriye doğru müthiş bir tekme savurdu. Adam korkunç bir çığlıkla yere serildi, kırık bacağıyla boylu boyuna yattı halının üstüne. Kendini toparlayarak ayağa kalkmayı başaran Mavi Sakal, öteki serseriye çullanıverdi bu kez de. Herifin suratına indirdiği sert bir yumrukla adamın hem burnunu kırdı, hem de kaşını yardı. Bu durum karşısında taş kesilmiş olan Dun, Kallenberg'in masasına doğru koştuğunu, çekmecelerden birinden, bir Beretta tabanca çıkardığını gördü.

— Sakın böyle bir şey yapmayın... diye kekeledi korkuyla.

Kallenberg:

— Yok, elim kolum bağlı duracağım, ha! diye kapıya koştu.

İki silâh sesi duyuldu o anda. Mavi Sakal bağırdı Dun'a:

— Ne bekliyorsun ahmak! Polisi çağırsana.

Dun, titreyen eliyle ahizeyi kaldırdı, 999 numarayı çevirdi. Sonra, sakinliğine kendisinin bile şaştığı bir sesle:

— Mösyö Kallenberg'in evi, dedi, Mall caddesi 71...

Serseriler, talana devam ediyorlardı. Kont Lupus, karısını kurtarabilmek amacıyla giriştiği gösteriden sonra, üç kişinin birden etrafını çevirdiğini görünce, önce onlara da karşı koymaya yeltenmiş, fakat, tüm gücünü yitirdiğinden, selâmeti kaçmakta bulmuştu. İlk rastladığı merdivenden yukarıya, oradan da, bir terasa çıktı. Başka gidebileceği bir yer yoktu. Teras, oraya sı-

ğınmış çiftler ve müzisyenlerle doluydu. Lupus, canını kurtardığını sanırken, o üç serseri de, ardısıra fırlamışlardı terasa. Gözleri yuvalarından uğrayan Kont, sığınacak, kaçacak bir yer arıyor, etrafındakileri yardımına çağırıyordu. Kadınlar çığlık çığlığa bağrışıyor, erkekler, onlara korkmamalarını söylüyor, fakat başka bir şey de yapmıyorlardı. Üç saldırgan genç, Kont'un üstüne geliyorlardı. Kont, gerilemekteydi adım adım. Birden sırtında terasın korkuluğunun soğuk taşlarını duydu. Hiç bir yere gidemezdi artık. O sırada sırada, biri bağırdı:

— Tutun hergeleyi bacaklarından, atın aşağıya!

Kont, bağırmak, debelenmek, Tanrıya yakarmak, karısını çağırmak, aşağıya düşmemek için bir şeyler yapmak istedi. Ama hiç bir şey yapamadı. Taş kesilmişçesine ayakta duruyor, korkudan tir tir titriyordu. Bedenine değen elleri duydu, havaya kaldırdıklarını anladı. Bacakları yerden kesilmişti. Son bir çabayla, saldıranlardan birini saçlarına asıldı. Fakat, adam hemen kurtardı kendini. Kont, boş kalan eliyle, korkuluğun kenarına yapıştı. Bu da fayda etmedi. Sallandırıyorlardı şimdi onu boşlukta. O sırada, tiz bir kadın çığlığı duyuldu:

— Yapmayın, n'olursunuz, atmayın! Çekin, çekin yukarıya!

«Çekin, çekin,» sesleri gittikçe uzaklaştı: Aşağıya düşmeye başlamıştı bile. Bir şeye çarptığını anladı. Tutunmaya çalıştı var gücüyle. Ama, olmadı. Tüm ağırlığıyla, çam ağacının dalları üzerinden kayıverdi aşağıya. Sallanan dallardaki son karlar da, onunla birlikte, yere düştüler.

Kontun, Noel çamından tam yere düştüğü sırada, silâh seslerini duyan Wise, ıslıkla işaretler vererek, adamlarını toparlayıp, kaçmalarını sağlamaya çalışıyordu. Tam o saniyeler içinde müthiş bir şey oldu. Yenilgiye uğradığını kabul etmek istemeyen İskoçyalı lord, boylu boyunca serilmiş, yatıyordu yerde. Saldırganlardan ikisi adamın kollarını tutmuşlardı. Lordun bu denli dövüşken davranması, saldırgan gençlerin öfkesini daha da kamçılamıştı. İçlerinden biri, cebinden, kocaman, sustalı bir bıçak çıkardı. İskoçyalı bir silkindi, yerde yuvarlanmaya başladı. Başı-

na geleceği tahmin ettiği için, sabit hedef durumundan kaçınmak istiyordu.

O sırada, elinde bıçak bulunan adam, arkadaşına seslendi:

— İyi tutun onu! Bırakmayın!

Heriflerden biri çöktü, oturdu lordun midesinin üstüne. Öteki kesin bir harcketle, İskoçyalının etekliğini kaldırıverdi, lordun ayağındaki slipi de esneterek, bir vuruşta kesti adamın organını. Lord müthiş bir çığlık kopardı, kıvranmaya başladı. O sırada oradan geçmekte olan Percy, kendi adamına bir tekme indirdi, şaşkın herifi omzundan tutup kaldırarak bağırdı:

— Tüy buradan çabuk!

Tam kaçacakları sırada beliren Kallenberg, ardlarından üç el ateş etti ama isabet ettiremedi. Salonda, taş kesilmiş duran konuklar, polis arabalarının siren sesleri yaklaştıkça, içerdeki gürültülerin azaldığını farkettiler. Amore Dodino, kontesin yanına eğilmiş, şişko kadının yanaklarına hafif hafif vuruyordu. Ölü bir balinayı elliyormuş gibiydi. Polisler salona girdikleri zaman her taraf cam kırıkları, tahta parçalarıyla doluydu. Cazın bulunduğu platformun yanında yere, biri kusmuştu. Kadınlar ağlaşıyorlardı. Aptala dönmüş erkekler ise, sözde yatıştırıcı birtakım lâflar geveliyorlardı. İskoçyalının çevresinde bir grup toplanmıştı. Polisler onları yararak, hastahaneye götürmek üzere bir sedyeye koydular adamı. Kaldırıldığı yerde, halının üstünde, kan izleri kalmıştı sadece. Kallenberg, yüzü kireç gibi, gözleri çakmak çakmak, elinde tabancası, salonun tam orta yerinde duruyordu. Yanındaki polise döndü:

— Yukarda, dedi, yukardaki koridorda... Öldürdüm bir tanesini.

5

KÜÇÜK SPİRO keçilerini ağıla sokmuştu. Gece oluyordu. Spiro, çoğu zaman, daha erken dönerdi evine. Ama, bugün, siyah keçi sağ arka ayağını yaraladığı için onunla uğraşmış, kucağına alarak taşımıştı hayvanı. Sonra yamacın orada oyalanmıştı. Dudaklarının arasına bir saman çöpü yerleştirmiş, sırtüstü yere yatmış, kendi kendine sorduğu soruların karşılığını alacakmış gibi, saatler boyu gökyüzünü seyretmişti. Genç bir çobanın hayatı dümdüzdür: Hayvanlar, yemek, uyku. Ancak, bu dümdüzlüğün bulanmaması, her şeyin aynı düzende yürümesi için hiç bir olayın çobanı tedirgin etmemesi gerekir. Oysa, Spiro tedirgin olmuştu. Tanığı olduğu olayların anlamını kavramaya çalışıyor, bunları anlamasına yardımcı olabilecek bazı başka şeyleri hatırlamak için kafasını kurcalıyor, fakat bir ipucu bulamıyordu bir türlü. Genellikle hiç otomobil geçmeyen bu köye o kadar otomobilin gelip gitmesi, nereden çıktıkları anlaşılmayan o helikopterlerin inip sonra hiç bir iz bırakmadan kalkmaları, çocuğun aklını kurcalıyordu. Derin bir kuşku içindeydi küçük çoban. Hiç bilmediği şeylerdi bunlar. Korkutuyordu Spiro'yu bilmediği şeyler.

İki üç kez dayısına bu konuda sorular sormayı denemiş, fakat adam hiç oralı olmamış, karşılık vermek istememişti sorularına. Niçin acaba? Aklı başka yerde, keçi ağılını sınırlayan çitin kapısına mandalı taktı, dayısıyla yemek yedikleri odaya girdi. Dayısı, arada bir sıcak çorba pişirirdi. Ama çoğu kez birkaç zeytin, bir parça beyaz peynir ve soğanla yetinirlerdi. Yılda iki kez, bir oğlak keserler, hayvanın butlarını, kollarını ocakta kızartarak yerlerdi. Kaba tahtadan yapılmış masanın üstünde madenî iki bardak dururdu. Birinde sakız kokan koyu bir şarap, ötekinde ise süt bulunurdu. Spiro, dayısının zoruyla, birkaç kez şarap içmeyi denemiş, fakat, ağzına alır almaz tükürmüştü. Erkekleşmiş görünmek istemesine rağmen, boğazından geçmemişti şarap. Büyüdüğü zaman alışırdı belki. Masaya geçti, dayısının soluna oturdu. Hiç düşünmediği, önceden tasarlamadığı halde, ağzından şu soru çıkıverdi:

— Athina niye gitti?

Yemeğini yemekte olan adam, başını kaldırıp bakmadı bile Spiro'ya. Çocuk tekrarladı sorusunu:

— Nereye götürdüler onu?

— Yemene bak sen.

Genç çoban bundan başka bir karşılık alamadı sorusuna.

Aynı saatlerde, İngiltere'nin ve Avrupa'nın önemli kentlerinde akşam gazeteleri, bir gece önce Kallenberg'in toplantısında olup bitenleri büyük başlıklarla vermekteydiler. Ünlü armatör, olayların kötü bir reklâma yol açabileceğini düşünerek, her şeyi örtbas ettirmek amacıyla birkaç yere telefon ettirmişti sabahtan. Oysa, telefonda kendi konuştuğu kimselerin gösterdikleri tepki onu bile şaşırtacak nitelikteydi:

— Çok alçak gönüllüsünüz doğrusu! Tam bir kahraman

gibi davranmışsınız dün gece, ne anlamı var bunu gizli tutmanın?

Ancak, kaynanası hiç de böyle düşünmemiş, öfkeden çılgına dönmüş halde, daha şafak vakti (kim haber vermişti acaba ona?) aramıştı Kallenberg'i. Rezaletin tepkileri yatışıncaya kadar, İrena'yı mutlaka Atina'ya göndermesini istiyordu. Kallenberg yumuşak davrandığına pişmandı şimdi. Onu böyle göklere çıkartacaklarını bilmiş olsaydı, o cadı karının ağzının payını verirdi. Gerçekte, gazeteler pek göklere de çıkarmış sayılmazdı davranışını. Ancak, kullandıkları sözler cesaretini, reflekslerini övücü nitelikteydi. **Daily Express**'in başlığını tekrar okudu: «Noel gecesi kıyımı..» Bu «kıyım» sözü pek tatlı değildi ama, neyse...

O saldırganların üzerine ateş ederken keyiflenmişti âdeta. En çok sevdiği spor olan avda ya da atış poligonunda silâh atarmışçasına tetiği çekmiş, oğlanı o anda vurup yıkmıştı. Ördek avlamaktan çok farklı bir şeydi bu! Kallenberg kadınlarla olduğu zamanlar, onların boyunlarını sıkarken, sonuna kadar gitmemek, ya da bir kadın ayaklarına kapandığı zaman, suratına bir tekme patlatmamak için kendini zor tutardı hep. Bunun yerine, işi şakaya döker gibi davranır, onları ellerinden tutarak, yerden kalkmalarına yardım ederdi. O gibi anlarda, acaba kadın ölümün eşiğinden döndüğünü anladı mı, diye, kaç kez, sormuştu içinden. **Sun** gazetesi biraz daha değişik vermişti olayı: «Bir milyarderin evinde insan avı». Olayı anlatan yazı, ötekilerine kıyasla, biraz daha ağırbaşlıydı. İşin ayrıntılarına pek girişilmemişti. Konukların çığlıklarına, yerdeki kan izlerine, tabancasının namlusundan iki kez çıkan mavimtrak dumanlara filân yer verilmemişti. Satrapulos'un bu saldırgan gençleri Kallenberg'in evine yollarken, onun çoğu zaman kendini zor alakoyduğu adam öldürme isteğini gerçekleştirmesine yardımcı olacağı kimin aklına gelebilirdi?

Doğal olarak, Satrapulos'un adı dudaklarının ucuna gelmişti Mavi Sakal'ın. Gerçekten o mu düzenlemişti acaba bu olayı? Kallenberg bundan hemen hemen emindi. Yalnız, Yunan-

lı'nın daha kendisine dokunulmuş bile değilken, hattâ hiç bir şeyden haberi yokken, böylesine bir intikam almasına şaşıyordu. Satrapulos'un daha bir gece öncesine kadar, Mavi Sakal'ın hazırladığı oyunu bilmesine imkân yoktu. Öyleyse, onun düzenlediği toplantıyı kanlı bir gösteriye dönüştürmek fikri nereden gelmişti ona? İşin bu yönünde bir tutarsızlık vardı. **Sun** gazetesindeki yazıyı tekrar okudu:

«Noel yortusunu 13 Ağustos'ta kutlamak için düzenlenen özel bir toplantıda, dün gece, bazı saldırgan gençler, ünlü armatör Kallenberg'in Londra'daki evine girmişler, iş adamının konuklarını korkutmuşlar, bazılarını yaralamışlardır. Olayı hemen polise bildirmeyi başaran Mister Kallenberg, büyük bir cesaretle, saldırganlarla boğuşmuş, onlardan birini öldürmek zorunda kalmıştır. Kallenberg'in eşine saldırmak isterken öldürülen gencin üstünde, kimliğini saptamaya yarayan hiç bir belge bulunamamıştır. Polisin yaptığı araştırma sonucu, bunun Bedel Moore adında işsiz bir denizci olduğu ve başka suçlardan ötürü arandığı anlaşılmıştır. Gençler binaya girerlerken kendilerine öğrenci süsü verdikleri için, başlangıçta konukların şüphesini çekmemişlerdir...»

Yazı şöyle devam ediyordu:

«Ruhr bölgesinin ünlü sanayicilerinden Kont Lupus, kargaşalık sırasında, ağır surette yaralanmıştır. Saldırganlar, kontu, üçüncü kattaki bir pencereden aşağıya atmışlardır. Üzüntü ile karşılanan bir başka olay da, Lord Intire'in, uyuşturucu madde aldıkları sanılan bazı adamlar tarafından ağır şekilde yaralanması olmuştur.»

Şiddet gösterilerinde bulunmanın yalnız kendi tekelinde olduğuna inanan Kallenberg, şimdi, Yunanlı'nın da, dolaylı bile olsa, böylesi bir şiddet gösterisinde bulunmasına akıl erdiremiyordu. Ne olursa olsun, bunu pahalıya ödetecekti Satrapulos'a. Hem hiç vakit kaybetmeden.

O sabah, saat altıda yatmış olan Mavi Sakal, iki saat sonra uyanmış, Baran Emiri'ne kendisini kötü duruma sokmak için

başvurulan taktikleri anlatan uzun bir muhtıra yazmaya koyulmuştu. En güvendiği adamlarından Wolf, birkaç dakika sonra, Kallenberg'in özel olarak kiraladığı bir uçakla, çantasında muhtıra, Basra körfezine doğru uçuyordu. Kallenberg, Baran Emirine sunulmak üzere, Wolf'a teslim ettiği çantanın içine Athina'nın evinde çekilen resimlerin ve ses bandlarının birer kopyasını yerleştirmişti.

Mavi Sakal, Arap Emirine yolladığı muhtırada şöyle diyordu:

«Rezaletleri önlemek gücünde olmadığımı üzüntüyle belirtmek zorundayım. Kaldı ki, hiç bir zaman böyle bir güce sahip olmamışımdır. Bacanağımın kötü davranışlarıyla ilgili belgelerin yakında yayınlanacağını güvenilir kaynaklardan öğrendim. Ailemizi bu gibi bir rezaletten korumak için neler yaptığıma Tanrı tanıktır. Üstelik hazırlanan komployu Satrapulos'u da haberdar etmiş bulunuyorum. Tepkisine de çok şaştım. Aldırmadı bile.»

Saat sekizde soğuk bir duş yaptıktan sonra telefonla Raph Dun'ı çağırmıştı Kallenberg. New Bond sokağında, Westbury otelinde bir daire kiralamış olan Dun, telefon çaldığı zaman daha yeni yatağa girmeye hazırlanıyordu. Geceki olaylardan sonra iler tutar yeri kalmamıştı. Üstelik, bir de ifade vermek için polis karakoluna da gitmesi gerekmişti. Polisteki ifadesinde Kallenberg'in söylediklerini doğrulamıştı. Eli bıçaklı iki adam, Kallenberg'i zorla çekip almışlardı çalışma odasından. Cesaretle karşı koymuştu saldırganlara; ellerinden kurtulmayı başarmış, tabancasını çıkarmış ve kullanmıştı. Evet, evet. Her şeyi görmüştü Dun. Polise telefon ettikten sonra, armatörü kurtarmak için koridora çıkmış, orada görmüştü her şeyi. Polisler ona verdiği bilgilerden ötürü teşekkür etmişlerdi. Oteline döndüğü zaman, Gina ile Nancy, kuşku içinde bekleşiyorlardı.

Yorgunluktan bitkin durumda, kendini hemen duşun altına atmış, sıcak su ile yıkanmış, iki kızı da banyoya alarak sırtını ovdurmuştu onlara. Gerçekte, kızlarının ikisinin de sırtlarında gecelikleri, kendi odasında onu beklemelerine hiç şaşmamıştı.

Kızları da okşamıştı bir süre. Ama aklı başka yerdeydi. Ancak, duyduğu zevk, ona içine karıştığı olayların acısını unutturur gibi olup da yatağa, iki kızın ortasına uzanacağı sırada telefon çalmaya başlamıştı.

— Dört beş saat sonra olamaz mı acaba? Biraz uyumak istiyordum da.

Kallenberg hiç sinirlenmeden şu karşılığı vermişti:

— Hayır! Hemen bekliyorum sizi. Ben uyuyor muyum?

Kızların protestolarına rağmen, kalkmış, giyinmeye başlamıştı. Bu arada, Gina ile Nancy'nin bu konuda da işbirliği halinde çalışmaya yatkın olmalarına hayret etmişti.

— Ben gelinceye kadar sizler biraz uyuyun bebeklerim, demişti. Bir saate kadar dönerim.

Bindiği taksiyi bir kahvenin önünde durdurarak, ayak üstü, iki fincan acı kahve yuvarladı. Mavi Sakal, hiç bir şey olmamış gibi, traş olmuş, açık gri bir kostüm giymiş, enerji dolu bekliyordu onu. Canlılık akıyordu adamın üstünden. Sanki golf oynadıktan sonra masaj yaptırmış kadar dipdiriydi. Hemen konuya girdi:

— Bu gece olup bitenlerden sonra, tasarımızı daha çabuk gerçekleştirmem gerekiyor. Belgeleri ne zaman ve nerede yayınlatmayı düşünüyorsunuz, söyleyin bakalım.

Yorgunluktan sersemlemiş olan Dun kesin bir cevap vermeye çalıştı:

— Önce günlük gazetelere haber vermeli. Böyle bir haberi hem sabah, hem de akşam gazetelerine aynı anda iletebilecek bir basın ajansı biliyorum. Sonra, sıra haftalık dergilere gelir. Renkli fotoğrafların basılabilmesi biraz zaman alır...

— Sizde siyah beyaz filmler var değil mi?

— Var, tabii.

— Öyleyse onları verin! Peki, radyo ne olacak.

— Bir dakika, şimdi söz edecektim radyodan da. Ses bandının bir bölümünü, bu akşam yayınlaması için, B.B.C.'deki bir dostumla görüşeceğim.

— Ya öteki radyolar?

— Eğer yayın hakkını yalnız B.B.C.'ye verecek olursam, öteki radyolar pek ilgilenmeyebilirler konuyla.

— Saçma! Konu öylesine ilginç ki, öteki radyoların kayıtsız kalmaları mümkün değil. Bu haberi herkesin aynı anda duymasını istiyorum, anladınız mı?

— Elimden gelen her şeyi yapacağım.

— Tamam! Elinizden geleni en iyi biçimde yapmayı denemelisiniz.

— Yalnız şu var, hani acele ederek, belgeleri değerinden düşük bir fiyata elden çıkarmak istemiyorum...

— Size ne değerinden? Eğer kazançtan kaybınız olursa, hemen bana bildirin. Aradaki paranın on katını öderim size. Yaptığınız, yapacağınız masrafları da.

Bu sözler Raph Dun'ın iyice hoşuna gitti. İyi satabilirlerse eğer, bu röportaj otuz milyon ederdi. O zaman doğru Monte-Carlo ya da Cannes'a koşar, son aylarda kaybettiklerinin acısını çıkartırdı kumarda.

— Şimdi gidip birkaç saat dinleneyim, dedi. Hemen bugün tezgâhlarım işi.

Kallenberg öfkesini belli etmemek için zor tuttu kendini. O ne söylüyor, şu ahmak herif ne düşünüyordu! Gene de, öfkesiyle hiç de bağdaşmayan aşırı bir tatlılıkla Dun'a döndü:

— Mösyö Dun, bugün bildiğiniz duruma ulaştımsa eğer, durduğum yerde, hiç bir şey yapmadan, ya da yatıp uyuyarak olmadı bu. Sırasında, ilkel ihtiyaçlarımdan fedakârlık etmesini bildim. Sizin bilemeyeceğiniz nedenlerden ötürü, o belgelerin vakit geçmeden yayınlanmasını istiyorum. Hemen üzerinize alıyor musunuz bu görevi, yoksa bir başkasına mı vereyim? Ne dersiniz?

Kendilerinden borç para aldığı insanlar, ödenmemiş faturaları, nerede ise elinden geri alacakları Ferrari marka arabası, bir saniye içinde, Dun'ın gözleri önünden geçti. Hemen olumlu karşılık verdi:

— Çok haklısınız. Hemen şimdi işe koyulacağım.

— Çok iyi edersiniz. Bana her saat başı, telefonla işin nasıl gelişmekte olduğu konusunda bilgi vereceksiniz. Bir saat sonra gündelik gazetelerin ne tepki gösterdiklerini bildirin bana.

— Olur. Yalnız, korkarım ki ajanstakiler yazı işleri müdürlerini bulamazlar şu saatte. Uyuyorlardır şimdi.

Dun, daha sözünü bitirmeden biraz ileriye gitmiş olduğunu anladı.

Kallenberg'in cevabından belli oldu bu:

— Mösyö Dun, uyandırsınlar onları! Bana kalırsa, siz de henüz yeterince uyanmamış görünüyorsunuz.

Raph Dun beceriksizce bir şaka ile bu açığını kapatmak istedi:

— Şaşacak bir şey mi var bunda? Daha uyumadım ki, uyanabileyim.

Ama Kallenberg'in bu şakadan hiç hoşlanmadığını anladığı için çabucak ekledi.

— Hemen gidiyorum. Her saat başı size bilgi vereceğim.

Westbury oteline döner dönmez, odasında yatan iki kız aklına geldi: Onları da hemen atacaktı başından. Girdi odasına. Nancy'yi sarstı yatakta:

— Haydi bakalım, vakit tamam, dedi.

— Ne vakti? diye sordu sarışın kız kekeliyerek.

— Pılıyı pırtıyı toplayıp gitmek vakti. Yapılacak işim var benim.

Gina'yı da uyandırdı. Esmer kız inildedi birkaç kez. Başını yatağının altına soktu.

Nancy, omuzlarını kaşıyarak sordu:

— Saat kaç?

Raph Dun, kurtuluşu yalan söylemekte buldu:

— Akşamın altısı.

— Yok canım! Sanki yalnız on dakika uyumuş gibiyim.

— Haydi, arkadaşını da uyandır, yoksa banyodan bir kova su getirip dökerim başınızdan aşağıya!

— Doğru söyle Raph, saat gerçekten altı oldu mu?

Nancy, komodinin üstüne bırakmış olduğu kol saatine uzandı.

— Pis adam sen de! Saat daha sabahın onu bile değil!

Yorgunluktan, sinirden gitgide bitap düşmekte olan Raph Dun kızlara her şeyi açıklamaya karar verdi:

— Yeter artık dedim ya! Defolup gidin, o kadar işte! Çalışmam gerekli benim. Telefon edeceğim bir sürü adama. Gizli çalışmam gerek! Anladın mı?

O sırada iyice uyanmış olan Gina acı konuştu:

— Hiç kimse böyle şeyler söylemediydi bana şimdiye kadar. Ne biçim centilmenmişsin sen!

Dun'un kan beynine sıçradı:

— Söylememişlerse ben n'apayım! diye haykırdı. Alışırsın buna da!

— Peki ama, balo elbiselerimizle, sabahın saat onunda nereye gidebiliriz? diye sordu Nancy.

O sırada, Dun, elinde telefon, resepsiyonu arıyordu:

— Burası 429 numaralı oda, ben Raph Dun. Acaba bu katta boş bir odanız var mı?

— Lûtfen ayrılmayınız, bir bakalım, dedi görevli adam.

Beş saniye sonra karşılığını verdi sorusunun:

— Evet, isterseniz 427 boş. Beklediğiniz misafirler saat kaçta gelecekler?

— Geldiler bile. Benim yanımdalar şimdi.

— Ya öyle mi? Ne kadar kalacaklar acaba?

— Yalnız bugün. Bana bir oda hizmetçisi gönderiverin. Arkadaşlarım hemen geçecekler şimdi 427'ye.

Kızlara dönerek, telefonu kapattı:

— Duydunuz mu? İkinize yetecek koca bir oda buldum. Oraya gitmeniz için, giyinmenize bile gerek yok. Böyle çıplak da geçseniz olur koridordan.

O sırada, **Ritz** otelinin koridorlarında çırılçıplak dolaşan Ingeborg aklına geldiği için gülümsedi.

— Üstelik, alay ediyor bizimle! dedi Gina.

Dun yatağın kenarına oturdu, Nancy'nin üstüne uzanarak, Gina'yı dudaklarının ucundan öptü:

— Hayır cicim, dedi, alay filân etmiyorum sizlerle. Müthiş bir piyango vurdu bana. Anlatılır gibi değil. Çok önemli bir görev. Yalnız, kaybedecek bir saniyem bile yok. Bu gece ikinizi de ünlü prodüktör Zanuck'la yemeğe götüreceğim. Alay etmiyorum. Beni bağışlamanız için yapacağım bunu. Haydi şimdi, odanıza çekilip uyuyun. Ben gelir uyandırırım sizi işim bitince.

— O Zanuck dalgası doğru mu? diye sordu Nancy.

— Gina'nın başı üstüne yemin ederim ki, doğru. Gece saat dokuzda **Mirabelle**'de buluşacağız onunla.

Kapı vuruluyordu. Oda hizmetçisi başını uzattı kapıdan:

— Odanız hazır.

Nancy ile Gina ayağa kalktıkları zaman Raph Dun her ikisinin de kıçlarına birer tokat yapıştırdı. Gina'nın memelerinin ucunu hafifçe öperken, eliyle de Nancy'nin karnını okşadı:

— Beklemekle bir şey kaybetmezsiniz, dedi kızlara. Yapacağım röportajdan gelen parayı birlikte yeriz.

— Ne konusunda bu röportaj?

— Gazetelerde çıktığı zaman görürsünüz.

Kızlar, banyoda asılı duran geceliklerini esneyerek sırtlarına geçirdiler. Dun, sabırsızlık içinde, kapıyı açmış bekliyordu. Çıktıklarında seslendi arkalarından:

— Bu gece güzel olmak için bol bol uyuyun!

Derin bir nefes alarak gerindi. Oturup telefonu aldı eline ve otelin santralındaki kıza:

— Ben Raph Dun, diye başladı. İlkönce lûtfen bana kahve, yumurta, reçel, komple bir kahvaltı getirsinler kısacası... Sonra sakın ayrılmayın. Elli kişiye telefon edeceğim. Önce Victoria 25-03'ü bağlayın. Sonra...

Santralcı kızdan bir yığın numara istedi. Bir yandan da kafasında saldırı plânları hazırlıyordu. Numaraları yazdırması sona erince, eski alışkanlığıyla, kıza sormaktan kendini alamadı:

— Esmer misiniz, yoksa sarışın mı? Yok, yok, söylemeyin sakın. Durun da ben keşfedeyim... Sesinizden anlayabilirim... Biraz daha konuşsanıza... Tamam... anladım! Sarışınsınız siz!

Santralcı kız, kıskıs gülerek,

— Kaybettiniz işte, dedi. Ben kelim.

— Müthiş bir şey öyleyse! Bayılırım kel kızlara! Kaçta çıkıyorsunuz işten?

— Gece saat onda.

— On iki saat mi çalıştırıyorlar sizi? Desenize, bu oteldekiler tam anlamıyla sömürücü patronlar! Peki, otelde odanız var mı?

Kız Dun'ın sözünü kesti:

— Aradığınız ilk numarayı veriyorum, dedi.

Dun ciddileşti. Kravatını çözdü. Dikkatli davranır, iyi çalışırsa, otuz milyon cebinde demekti. Zil beş kez çaldıktan sonra açtılar telefonu:

— Alo! Mike sen misin? Ben Raph Dun... Hemen uyan ve beni dinle!.

— ...

— Vız gelir bana! Ben uyuyor muyum?

Tıpkı Kallenberg gibi konuşmaya başlamıştı. Mike'in kendini toparladığından emin olmak için birkaç saniye sustu. Anlattı sonra:

— Dinle Mike... Müthiş bir iş... İnanılır gibi değil! Asrın gazetecilik olayı olacak bu... Önce teşekkür et bana bakayım seni aradığım için... İki yıl tatil yaparsın eline geçecek parayla!

Edouard Fouillet, sekiz yıl Londra'daki **Ritz** otelinin müdürlüğünü yaptıktan sonra altı ay önce Paris'teki **Ritz**'in müdürlüğüne getirilmişti. Londra'daki ünlü otelden ayrılırken geniş bir nefes almıştı Fouillet. Sevmemişti o eski otelin sessizliğini; koca-

man, can sıkıcı salonlarını, ünlü yaşlılardan oluşan müşterilerini. Hiç ısınamamıştı Londra'ya. Paris'te, hiç olmazsa dilediği gibi yaşama imkânı vardı. Daha Londra'dayken bile, işini ayarlar, hafta sonlarını geçirmek için, Fransa'ya Enghien'e gelirdi. Orada doğmuştu. Annesiyle üvey babası da orada yaşıyorlardı hâlâ. Gerçekten, Paris'te, Vendôme alanındaki otel, Londra'da, Piccadilly'deki **Ritz**'den daha canlı, daha hareketliydi. Önce, daha çok müşterisi vardı. Krallar, soylu kişiler gelip kalıyorlardı. Restoran mükemmeldi. Çoğu kez, akşam yemeklerinden önce, parlak kokteyller veriliyordu.

Yalnız bu canlı, hareketli otel düzeninin içinde pek yolunda yürümeyen, oluruna bırakılmış, akıp giden, biraz can sıkan şeyler de yok değildi. Gümüş sofra takımları çöp sepetlerini boyluyordu çoğu kez. Sonra da, açıkgöz birtakım işçiler, çöpleri karıştırıp, buldukları çatal bıçağı alıp götürüyorlardı. Sofra örtüleri, keten peçeteler de sürekli olarak eksiliyordu. Edouard Fouillet daha bir süre önce ünlü bir kilercinin görevine son vermek zorunda kalmıştı. Adam, şişesi beş yüz franga satılan çok nadir şarapların, müşterilerden önce, tadına bakmayı gelenek haline getirmişti. Önemsiz gibi görünen bu küçük şeyler, zamanla büyük kayıplara yol açıyordu. Sonra, kendilerinden, hesaplarını ödemeleri istenemeyecek kadar güçlü ve ünlü müşteriler vardı. Böyle bir şey Londra'da hiç bir suretle olmazdı ama buradaki **Ritz**'de oluyordu işte. Bu tür müşteriler, nedense, unutuyorlardı hesaplarını kapatmayı. Sonra, kendilerine nazikçe hatırlatılınca da, çok bozulmuş, hakarete uğramış gibi davranıyorlardı. Üstelik, uluslararası çapta yüksek sosyete zenginlerinin çocukları gitgide olmayacak isteklerde bulunuyorlardı. Bunlardan bazıları, odalarına, altı kız birden getiriyor, bu da otel personeli üzerinde çok kötü etki yapıyordu. Müşteriler şafağa kadar süren partiler düzenliyorlardı. Hattâ, otelin en lüks dairelerinin birinin, gizlice, kumarhaneye çevrildiğini bile hayretle öğrenmişti yeni müdür. Bu insanlar, ister deli olsunlar, isterse olmasınlar, kasaya iyi para bırakıyorlardı ama neredeydi şimdi o eski düklerin,

düşeslerin otelde yaşadıkları çağlar! Fouillet o çağa yetişmemiş olacak kadar gençti ama, onların öykülerini bol bol dinlemişti meslekdaşlarından. Artık, hele savaştan bu yana, önüne gelen para sahibi olabiliyordu. Neler gelmiyordu ki otele! Ne tipler! Vurgun yaparak zengin olmuş, görgüsüz celepler, taşra zenginleri. Hiç bir şey bildikleri, hiç bir şeyden anladıkları yoktu böylelerinin. Medeni insanların çay içtikleri saatlerde, bu ne oldum delisi herifler, havyar tıkınıyorlardı. Otelcilik mesleğinde adım adım ilerlemiş olan Edouard Fouillet, müşterinin her zaman haklı olduğunu biliyordu ama her şeyin de bir sınırı olmalıydı. O sınır aşıldı mı, işler çığrından çıkıyordu. Edouard, bir karar vermesi için dakikalardır, hiç sesini çıkarmadan bekleyen resepsiyon şefine döndü:

— Bana açıkça söyleyin Albert. Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?

— Ben fikrimi açıkladım Mösyö. Mösyö Satrapulos en iyi müşterilerimizdendir. Eli de açıktır. Hatırını kırmamız doğru olmaz bana kalırsa.

— Ne kadar para bırakıyor otele Mösyö Satrapulos?

— Yukardaki en büyük daireyi yıllığına kiralıyor. Sonra, gelse gelse, bir iki kez gelip kalıyor. Ama, bütün personeli bahşişe boğuyor.

— İyi ama, ne de olsa, otelin bir de şerefi var...

— Kim farkına varabilir?

— Asansörcü çocuklardan biri basına haber verecek olursa bütün Paris alaya alır bizi...

— Asansörcü çocuklar odalara girmezler ki, Mösyö.

— Ya garsonlar, oda hizmetçileri, onlar da mı girmezler?

— Ben onlara özel surette tembih edersem, susmalarını sağlarım. İçlerinden bazıları yirmi yıldan uzun bir süredir burada çalışıyorlar. İşlerini kaybetmek istemezler.

— Kimsenin gevezelik etmeyeceğini garanti ediyor musunuz?

— Edebilirim.

— Peki öyleyse! Bu işi sizin sorumluluğunuza bırakıyorum.

— Teşekkür ederim. 504'ü boşaltmaları için hemen emir vereceğim.

— Niye 504'ü? Ben 503'de kaldığını sanıyordum Madam Satrapulos'un.

— Evet öyle, fakat... ne diyelim... diyelim ki, onun konuğu da 504'te kalır.

— Ömrümde böyle şey görmedim. Siz tanıyor musunuz bu Satrapulos'u? Londra'ya geldiği zaman bizim otele inmez, **Connaught**'da kalırdı. Nasıl bir adam?

Albert biraz düşündü. Yunanlı'yı nasıl anlatabilirdi?

— Ufak tefek, kızıla çalan siyah saçlı, kırkbeş elli yaşların da, çok eli açık bir adamdır, dedi Albert. Nasıl demeli? Hani insan hiç farkına bile varmaz öyle bir tipin, ama bir yere girdi mi, ondan başkasını da görmez gözünüz. Hattâ, kimliğini bilmeyenler bile durmadan bakarlar ona... Tuhaf ama, sanki hiç bir özelliği olmadığından dolayı dikkati çeker gibidir.

— Tutkuları var mı? Yani, şey... ne bileyim, içki içer, otele kadın getirir mi? Ya da küçük oğlanlar filân... anlarsınız ya?

— Hayır, kaldı ki, buraya geldi mi, bir uçaktan inmiş, ötekine atlamak için vakit geçirmektedir çoğu kez. Onun hakkında bu tür bir şey duymadım hiç.

— İyi ama şimdiki isteğine ne demeli?

— Kendisinin suçu yok ki bunda. Annem ne istiyorsa sağlansın, her arzusu yerine getirilsin demiş, o kadar. En küçük kaprisleri bile yerine getirilsin, demiş.

— Teşekkür ederim, Albert. İkna ettiniz beni. Yalnız... yalnız kimseler bir şey duymasın. Buna dikkat edin. Madam Satrapulos'un konuğunu servis asansörüyle yukarıya çıkarmayı da unutmayın.

— Baş üstüne. İlgileneceğim bu konuyla.

Albert çıktı Edouard Fouillet'nin odasından. Otelin müdürü verdiği kararın üzüntüsü içindeydi. Bütün prensiplerine

aykırı düşen bir şey yapmıştı. Dahası otelcilik mesleğinin temel ters düşen bir karar vermişti.

Başına gelenlere dayanabildiğine göre, yetmiş beş yaşındaki Athina Satrapulos'un çok sağlam bir yapısı, güçlü bir kalbi olmak gerekirdi. Kadıncağız, uzun yıllar, mevsimlerin dışında herhangi bir zaman kavramının farkına varmadan yaşamıştı. Uzun yıllar en ilkel ihtiyaçlarını karşılamaya uğraşarak vakit geçirmiş, bunun dışında pek bir meselesi de olmamıştı. Düşündüğü şeyler, hep günlük işleriydi: Yemek hazırlamak, keçilerle uğraşmak, çekmeyen bacadan içeriye yayılan dumanlarla savaşmak, çalı çırpı taşımak, çamaşırları yamamak, tavşanlar için taze ot bulmak. Oysa, şimdi birdenbire, paldır küldür girmişti yıllardır kaçtığı dış dünyaya. Hem de adetâ balıklamasına bir dalış yapmak zorunda kalarak. Eskiden dış dünyanın yankıları bile gelmezdi kulaklarına, burada neler olduğunu, neler olabileceğini, zavallı kadın aklının ucundan bile geçirmezdi.

Köydeki kulübesinde, sütünü içerken, içeriye iki adam girmişti. Görünüşlerine bakılırsa yabancıydı adamlar. Üstlerinde beyaz gömlek olmasa bile, Tina yabancıları hemen ayırdedebilirdi. Ne istiyorlardı acaba? Adamlar rumca konuşuyordu. Her şeyin hazır olduğunu, kendileriyle gelmesini söylemişlerdi ona. Onlarla gitmek mi? Nereye gidecekti onlarla? Dağ köyünden ayrılmayalı tam otuz yıl olmuştu. Adamlara, dobra dobra hemen çıkıp gitmelerini, yemek vakti olduğunu, gördükleri gibi, sütünü içtiğini söylemişti. Çektiği bu söylev gelenleri pek etkilemişti. Yerlerinden kıpırdamadan, birer heykel gibi, dimdik, arada başlarını hafif hafif sallayarak dinlemişlerdi kadının söylediklerini. Güleryüzlü bu susuşları karşısında, Tina daha da kızmış, adamları, eline geçirdiği kocaman bir maşa ile tehdit etmişti. Tina'nın kafası uzun bir süredir ancak zaman zaman

çalışır olmuştu. Tıpkı bir şimşek çakıyormuş gibi, o kadar kısacık bir süre, düşünüp tartabiliyordu önündeki sorunu. Ancak, bu kadar kısa bir süre çetrefil sorunları kavraması için yeterli olmuyordu. Bazen kafası küçücük bir ayrıntıya takılır kalırdı günlerce. Örneğin, vaktiyle, kocasının ona armağan ettiği bir eşarp kafasını kurcalar durur, onunla ilgili her şeyi hatırlar; buna karşılık, bu anının dışında kalan herhangi bir şeyle, ne kadar gerçek olursa olsun, hiç ilgilenmezdi. Komşularından biri onunla konuşacak olsa, Tina, kadının anlattıklarını kolaylıkla dinler, izlerdi. Ama, belirli bir yere kadar. Sonra, aklı bir başka konuya takılır kalırdı. Karşısındaki insan birkaç saniye içinde farkına varırdı bunu.

— Ne? Ne diyordun?

Komşu kadın tekrarlardı o zaman söylediklerini ve Tina da yeniden, dinlemeye koyulurdu onu. Fakat, zamanla, Tina'nın belleğinde yer eden bu boşluklar çoğalmaya, sık sık kendini göstermeye başlamıştı. Bazen günlerce, uykuda gibi dalar gider, sadece yaşamasını sağlayacak şeylere şöyle bir el atardı: Yemek, yatak, sıcak, soğuk, bir de keçileri. Odasına giren adamların onu nereye götürmek istediklerini, niçin götürmek istediklerini anlayamamıştı Tina. Hem memnundu evinden, hiç bir yere kımıldamak istemiyordu ki. Sonra, başka bir yer var mıydı ki dünyada onun evinin dışında?

Tina kızmış, adamlara çekip gitmelerini söylemişti. Oysa, gelenler, onun öfkesine karşılık, birbirlerine şöyle bir bakıp işaretleşmişler, sonra, biri sağdan, öteki soldan, Tina'ya doğru yavaş yavaş ilerlemeye başlamış ve Tina'nın önce hangisine vurayım diye düşündüğü o bir saniyelik boşluktan yararlanarak kadını koltuklarının altından kıskıvrak yakalamışlardı. Bağırmıştı Tina avazı çıktığı kadar:

— Keçilerim! Keçilerim! Yem vermedim daha hayvanlara!

Adamlar onu yatıştırmaya çalışmışlar, hayvanlarla «birinin» ilgileneceğini söylemişler, Tina'yı sürüklemişlerdi dışarıya. Akşam oluyordu. Hava ılıktı. Ufuk kızarmış, ilk yıldızlar parıl-

damaya başlamışlardı bile, ama ortada anlaşılmaz bir durum vardı. Tina'nın bağırıp çağırmasına rağmen, komşulardan hiç biri, başlarını çıkartıp bakmamışlardı ne oluyor diye. Artık hiç bir şey yapması mümkün olmadığı için, kollarının altından yakalayıp onu kaldıran iki adamın yardımıyla, sokakta ilerlemeye başlamış, tek bir köylüsünün değil yardımını, yüzünü bile görmeden evlerin sonuncusunu da arkada bırakmıştı. Köşeyi döner dönmez, biraz ilerde duran, üzerinde kocaman bir kırmızı haç resmi olan cankurtaran arabasını gördü. Cankurtaran arabalarının ne işe yaradığını bildiğinden, kızgınlığı daha da arttı:

— Bırakın beni! Deli misiniz nesiniz! Hasta değilim ben! Bırakın!

Uzun boylu, sarışın, ötekiler gibi beyaz gömlekli bir kadın, onu görmekten sanki pek sevinmiş gibi, dostça gülümsedi.

— Size kötü bir şey yapacak değiliz Madam Satrapulos... tam tersine. Yalnız güzel bir geziye götüreceğiz sizi, biraz tatil yapacaksınız... Bunun gerekli olduğunu biliyoruz sizin için.

Tina boğulur gibi oldu. Kafası o anda tüm gücüyle çalışmaya başlamıştı.

— Tatil mi? Cankurtaran arabasiyle mi? Bırakın beni!

Tina o anda, yıllardan bu yana aklına bile getirmediği kocasının adını haykırmış, Alexandre diye bağırmıştı. Sanki Alexandre gelip onu koruyabilecekmiş gibi... O sırada, iki güçlü adam, Tina'nın ayaklarını yerden kesip cankurtaran arabasının içine sokuvermişler, bu kirli pasaklı yaşlı kadının çıkardığı pis kokulardan ötürü de yüzlerini buruşturmuşlardı. Yalnız, sarışın kadın pek aldırmamıştı buna. Sonra, bir üçüncü adam arabayı çalıştırmaya başladığı sırada, beyaz gömlekli sarışın, bir kadeh içki uzatmıştı Tina'ya:

— İçin şunu... İyi gelecektir size.

Tina, kadehteki içkiyi içecek gibi yapmış, bir yudum aldıktan sonra, sarışın kadının suratına tükürmüştü ağzına koyduğu şeyi. Pek oralı olmamıştı beyaz gömlekli kadın. Yalnız şöyle demişti:

— Aman, Madam Satrapulos! Çok ayıp yaptığınız!

Tina bu sözlere büsbütün kızmış, yine bağırmaya başlamıştı. Bununla beraber, sarışın kadının bakışlarından bir şeyler sezer gibi oldu. O iki adamın, arkada, gizlice, onunla ilgili bir hazırlığa giriştiklerini hissetti. Başını çevirip bakıncaya kadar, adamlardan biri, yüzünden eksik olmayan gülümsemesiyle, onun bacaklarını tutmuş, sarışın kadın ise, Tina'nın kolunu sıvamaya girişmişti. Birkaç saniye bile geçmeden, beyaz gömlekli kadın Tina'nın koluna batırmıştı iğneyi. İhtiyar «Pisler!» diye bağırmıştı. Sonra cankurtaran arabasındakilerin yüzleri bulanmaya başlamıştı birdenbire. Üç kişi iken arabada, altı kişi oluvermişlerdi. Bu kadar küçük bir cankurtaran arabasının içine altı kişi nasıl sığar diye düşünürken, düşünürken... kendinden geçmişti yaşlı kadın.

— Amma da kokuyor koca karı! Leş gibi!

— Sizin hiç yaşlılarla uğraşmadığınız anlaşılıyor. Beni yalnız bırakın onunla. Gerekeni yaparım ben...

— Peki, bizden bir şey isteyecek olursanız, yandaki odadayız. Çağırın, geliriz o zaman.

— Olur...

Hastabakıcı, iki adamın odadan çıkmalarını bekledi. Sonra, duyduğu mide bulantısını bastırmaya çalışarak, işin en pis yönüne girişti. Tina'nın giysilerini çıkartacak, soyacaktı onu.

Banyonun yarı aralık kapısından su sesleri geliyordu. Kadın banyo küvetinin içine lavanta, çam gibi, sert kokuları bol bol koymuştu. Yine de bir kez yıkanmakla, Tina'nın temizlenebileceğinden, pis kokusunun yok olacağından pek emin değildi. Bu koku, yıllardır yer etmiş olmalıydı onun bedeninde. Ayaklarındaki pis çorapları çıkardığı zaman, Tina'nın cildinin yumuşacık, bembeyaz olmasına hayret etti. Ama, çorapla örtül-

meyen yerler, pislikten kabuk tutmuştu iyice. Tina bir şeyler homurdandı, gözlerini açar gibi yaptı, nerede bulunduğunu anlamaya çalıştı. «Su» diyebildi mırıldanarak. Hastabakıcı Maria, dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle, içinde tatlı, buz gibi soğuk bir içki bulunan büyük bir bardağı uzattı ona:

— İçin bunu, dedi. Sonra artık tuvaletinize başlayacağız.

Tina hemen içti bardaktaki meyve suyunu ve ardından giysilerini çıkarmaya çalışan sarışın hastabakıcıya yardımcı olmak istermişçesine kollarını havaya kaldırdı.

— Yıkayacak mısınız beni? diye sordu.

— Evet, dedi Maria. Önce yıkayacağım. Tertemiz olacak, mis gibi kokacaksınız. Sonra, daha başka şeyler de yapacağım. Hoşunuza gidecek güzel şeyler, göreceksiniz...

— Hoşuma gidecek şeyler mi? Neymiş benim hoşuma gidecek şeyler?

— Görürsünüz. Kalkın bakayım şimdi. Yürüyün yavaş yavaş, dayanın bana... Banyonuz hazır.

Maria, kadından çıkan berbat kokuya rağmen, ona sarılmış, banyoya doğru ilerlemesine yardım ediyor ve dudaklarındaki gülümsemeyi hiç eksik etmeden, konuşuyordu onunla. Aslında, ihtiyarlık denen şey, herkesin başına gelebilecek bir kaza idi ama suç değildi herhalde. Kendisi de, günün birinde, Tanrı isterse eğer, ihtiyarlayacaktı. Kim yıkayacaktı onu o zaman? Tina ile Maria banyo dairesinin kapısına gelince durdular. Tina, ne olacak şimdi gibilerden, baktı sessizce. Hastabakıcı güven verici bir davranışla, başını salladı:

— Göreceksiniz, dedi, ne güzel!

Banyo küvetinin içinde su görünmüyordu. Bunun yerine dağ gibi köpükler yığılmıştı. Banyodan yayılan kokular Tina'nın bedeninden çıkan pis kokularla çarpışıyordu buhar dolu banyoda. Yaşlı kadın çırılçıplaktı ve kendini savunacak halde değildi artık. Savunmak da istemiyordu zaten. Şımartılacağını bildiği için her şeye katlanan bir çocuk gibiydi o anda. Şu sarışın hastabakıcı da çok iyi bir kadın olmalıydı... Tina banyonun ke-

narına oturdu. Maria omuzlarından tutarak, onu, yavaşça kaydırdı küvetin içine. O sırada Tina bir zamanlar yıkandığını hatırladı. Eskiden, çok eskiden. Hem insan ne için yıkandığını, kimin için temiz olmak istediğini bilmeliydi mutlaka. Tek başına yaşadıktan sonra, temiz olmanın ne anlamı vardı? Tina, suya girer girmez gevşedi, daha yirmi yaşlarındayken, bir gün Akdenizin ılık sularında duyduğu hazzı hatırlar gibi oldu... Su, bir anda, bedeninin ağırlığını yok edivermişti. Maria kadının sırtını ovmaya başlamıştı. Çıkan berbat kokulara dayanabilmek için direndi.

— Haydi, şimdi de saçlarınızı, dedi.

— Nasıl? Kafamı da mı yıkayacaksınız?

Kadının kirli, sert saçlarının üstüne bol bol şampuan döktü.

— Yakıyor! dedi Tina.

— Zararı yok! Gözlerinizi kapatın siz, bırakın kendinizi.

Doğruydu hastabakıcının söyledikleri. Güzel şeydi yıkanmak.

Tina, hastabakıcının, parmaklarının hafifçe saçlarını ovuşturduğunu duyuyordu. Okşama gibi bir şeydi bu.

— Neredeyiz? diye sordu.

— Atina'dayız.

— Ne yapacağız burada?

— Paris'e gideceğiz buradan. Göreceksiniz... Sizi bekleyen çok güzel elbiseleriniz, mücevherleriniz var.

— Mücevher mi? Nerede?

— Burada, evde.

— Mücevherlerim olsun isterim. İsterim ama, unuttum mücevherlerin ne işe yaradığını...

— Güzel görünmeye yarar.

— Ben güzel değilim. İhtiyarım ben. Adınız ne sizin?

— Maria.

Maria'nın içini başarı duygusu kapladı. Aşağı yukarı bir saat içinde vahşi yaratığı avucuna almış, ehlileştirmişti. Kazandığı bu başarı onun haklı olduğunu gösteriyordu. İnsanlar üze-

rinde olduğu gibi, hayvanlar üzerinde de tatlılıkla mucizeler yaratılabileceğini söylerdi her zaman.

Athina konuştu:

— Benim adım Tina, dedi.

— Biliyorum Madam Satrapulos, biliyorum.

— Ne istiyorsunuz benden?

— Biraz kaldırın bacağınızı... şöyle... biraz daha...

— Ne istiyorsunuz benden?

Daha sonra, bembeyaz bir sabahlığa sarılmış olan Tina, Maria'nın bir dolaptan çıkardığı elbiselere bakakalmıştı.

— Denemek ister misiniz bunları?

— Ben mi?

— Tabii siz! Sizin bunlar.

Hastabakıcı giyecklerden bazılarını yatağın üstüne sermişti. Yaşlı kadın, kuşkulu bakışlarla, yaklaştı giysilere - tıpkı kendisine tuzak kurulduğunu sezen bir sansar gibi. İşi biraz ilerletti, dokundu kumaşlara. Sonra, kemikli, sert, nasırlaşmış elini uzattı, elbiselerden birini aldı, kumaşını buruşturdu avucunun içinde, bıraktı. Bir kez daha denedi bunu. Bu kez okşuyordu kumaşı. Gözlerinin hizasına kadar kaldırdı bir şeyler mırıldanarak. Biraz daha geçince, Maria, tam başarıya ulaştığını anladı: Yaşlı kadına hiç bir şey söylemediği halde, köylü kadın süslenmek, güzel görünmek için her kadının içgüdüsüyle yaptığı işi yapmaya başladı. Elinde tuttuğu süslü elbiseyi, bedeninin üstüne yerleştirdi, yavaş yavaş dolabın kapısındaki boy aynasına yaklaştı, uzun uzun baktı aynaya. Kendi görüntüsünü, unuttuğu yüzünü, bedenini, geçmişte kalmış görüntüsünü izledi. Uzaklarda kalmış bu görüntünün adı hâlâ Athina Satrapulos'tu. Maria yaklaştı yavaşça. Elini tuttu Tina'nın:

— Yardım edeyim giymenize.

Yaşlı kadın üzerindeki sabahlığın çıkartılmasına ses çıkarmadı. Yalnız, çırılçıplak kalınca, başını aynadan çevirdi. Maria, ustalıkla, giydirdi Tina'yı.

— Kımıldamayın!, dedi. Hızla bir dolaba doğru ilerledi,

bir kutu aldı, içinden çıkardığı inci bir kolyeyi Tina'nın boynuna geçiriverdi.

— Şimdi oturun yatağın kenarına... İskarpinlerinizi...

Yere uzanarak, rasgele bir çift iskarpin aldı, giydirdi Tina'ya. Sonra:

— Gidip bakın şimdi kendinize, dedi... Haydi bakın! Çok güzel oldunuz şimdi!

Elinden tutarak onu aynanın önüne götürdü. Tina, sessiz ve anlamsız baktı aynadaki görüntüsüne. Hayli uzun bir süre kendini inceledi. Yüzünde hiç bir duygu izi yoktu. Sonra, durduğu yerde, bir kahkaha attı. Ardından katıla katıla gülmeye başladı, iki büklüm olmuş, gözleri yaşarmıştı. Hastabakıcı kuşkulandı:

— Hoşunuza gitmiyor mu?

Tina daha da gürültüyle güldü. Duruverdi birdenbire, Maria'ya kötü kötü baktı, sonra onu suçluyormuş gibi, işaret parmağını uzatarak:

— Benim kendi elbiselerim nerede?, dedi.

— Şey... Madam Satrapulos... O kadar eskimişti ki... Attım ben onları.

Yaşlı kadın uzun uzun geğirdi:

— Attınız demek, öyle mi?

Fena halde kızmıştı Athina, eski, pis giysilerinin atılmasına. Öfkeyle Maria'nın üstüne yürüdü. Hastabakıcının elinden, kadını yatıştırmak için kolunu siper etmekten başka bir şey gelmemişti. Tam o sırada, suratına şiddetle bir tokat indiğini duydu. Elini yüzüne götürdü, çektiği zaman parmaklarının kan içinde kaldığını gördü şaşkınlıkla. Kapıya doğru ilerledi, bağırdı:

— Bir dakika gelir misiniz... Çabuk!

Athina'ya bu saldırısının onu ne denli şaşırttığını belli etmek istemediği halde «Çabuk!» diye eklemekten kendini alamamıştı. Kapı açıldı. Cankurtarandaki iki adam içeriye girdiler, Tina'nın iki yanına geçip, yakaladılar kadını, biraz da alaylı bir sesle sordular:

— Peki, şimdi ne yapacağız bunu?

Şaşkınlığı geçmemiş olan Maria'nın eli hâlâ yanağındaydı, adamlardan kurtulmak için çırpınan Tina'ya bakıyordu hayretle:

— Hoş bir şey değil bu yaptığınız Madam Satrapulos... Hayır... Hiç de hoş bir şey değil...

— Beni niçin bu kadar uzun zaman yalnız bırakıyorsunuz?

Yunanlı, sabrının tükendiğini belirten bir hareket yapacaktı, tuttu kendini. Müthiş yorgundu. Kallenberg'in giriştiği işin ne olacağını düşünüyordu kuşkuyla. Şimdi azar işitmek için değil, iki saatçik başını dinleyebilmek için dönmüştü yatına. Kaldı ki, kendisinden hesap sorulmasına hiç bir zaman tahammül edemezdi.

— Londra'ya gelseydiniz ya benimle beraber. Söylemiştim size.

— O tür ziyafetlerden nefret ettiğimi bilirsiniz. Pek keyifsiz görünüyorsunuz. Canınızı sıkan bir şey mi oldu?

Baktı Wanda'ya. Samimiydi kadın bunu sorarken.

— Evet, bir değil, bin şey var canımı sıkan.

Tuttu kadının elini, hafifçe öptü:

— İyi etmişsiniz gelmemekle. Her şey korkunç bir biçimde sona erdi. Okursunuz gazeteleri... Siz kendinizden söz edin biraz. Neler yaptınız?

— Ben mi?... Hiç... Sıkıntıdan patladım... Okudum biraz... Denize baktım...

Kadının eli hâlâ avucundaydı. Wanda, onun yanında tıpkı bir çocuk gibiydi. Çocuk gibiydi ama çok güzeldi ve anlaşılan çok güzel olarak kalacaktı erkeklerin belleği var oldukça. Dünyanın en güzel kadını olarak. Beş yıl olmuştu Wanda'yla tanışalı. Elinden uçup gitmemesi için onu armağanlara boğuyordu

ama kadın ilgilenmiyordu bunlarla. Wanda dünyanın öteki ucunda olsa, özel uçak kiralayıp gönderiyordu onu getirtmek için, yatına dönmesi için. Başlangıçta, Lena, biraz bozulmuştu kocasının Wanda'ya bu denli tutkun olmasına. Sonra alışmıştı zamanla. Lena, Wanda Deemount'u etten kemikten bir varlık gibi değil, sadece hayal dünyasında yaşayan bir kadın gibi görüyordu artık. Deemount ona bir rakip gibi gelmiyordu. Bir efsâneydi Lena'nın gözünde. Kaldı ki, Sokrat'la Deemount arasındaki ilişkiler sokaktaki adamın anlayabileceği bir çizgide de değildi. Sokrat ona, ilk kez savaşın sonunda, bir gün New York'ta raslamıştı. Kadın otelinden çıkmış, bir otomobile biniyordu. Sokrat o gün, ona yaklaşmaya, onu elde etmeye ve tutsağı gibi saklamaya yemin etmişti. Kadının **Waldorf** otelinde bir daireyi sürekli olarak tuttuğunu ama ancak arada sırada şöyle bir uğrayıp birkaç gün kaldığını öğrenmişti. Otelin en üst katında, dünyanın parasını vererek, kadının odasına bitişik daireyi kiralamıştı. Sonra gitmiş, Peygamber dedikleri o ünlü falcıya fal baktırmıştı, kadının onu terslememesi için en uygun zamanı kendisine söylesin diye.

Günün birinde eşref saat gelip çatmıştı. Sokrat, otelin kapıcısını elde ederek, onun o gün saat kaçta odasından dışarıya çıkacağını öğrenmişti. Bu gün bu işi ya başaracak, ya da umudunu kesecekti büsbütün. Büyük bir heyecanla, hızla atan kalbinin sesini dinleyerek, odasında, bir aşağı bir yukarı dolaşmaktaydı. Duyduğu heyecan, çocukluğunda ilk buluştuğu kızı aklına getirmişti: Marpessa'yı. Ondört yaşındayken. Kız, sıska, kirli, pasaklı, küstahtı. Çok güzeldi ama. Yalnız, bugün randevusu filân yoktu o kadınla. Ona bir şeyler söylediği zaman, acaba nasıl tepki gösterecekti? Bunu o sırada hiç düşünmemek, ne yapacağına karşılaştığı zaman karar vermek en iyisiydi. Aceleyle banyo odasına koştu, uzun zamandır hazırlanmış olduğu halde, aynaya baktı, kravatını düzeltti, dişlerinin arasında tütün kalmış mı diye baktı. Kapıya doğruldu. Biraz araladı. Yandaki odanın kapısı hâlâ kapalı duruyordu. Ne yapacağını kesti-

remedi bir an, durakladı, sonra kararsızlık içinde, ağır ağır asansöre doğru yürümeye başladı. Eğer Deemount o sırada dışarıya çıkacak olursa, acaba asansörden iniyormuş gibi mi, yoksa biniyormuş gibi mi davranmalıydı? İniyormuş gibi yaparsa, onunla konuşmaya olanak bulamayacaktı. Tersine, asansöre biner ve lâcivert kadife kaplamalı o küçücük kabinde kadınla birlikte aşağıya inerse, o zaman kadının sürdüğü kokuyu duyar, varlığını içine sindirir, hattâ belki giysilerine bile dokunabilirdi. Ama, ne söyleyecekti ona? Hangi sözleri seçecekti? Bilemiyordu. O kadar uzun zamandır tasarlamıştı ki söyleyeceklerini, unutuverdi hepsini. Bu denli güçlü bir insanın, bir kadına iki söz söyleyebilecek güçten yoksunluğuna çok kızıyordu. İnsanın, hoşlandığı bir kadına, ondan hoşlandığını söylemesinden daha olağan ne vardı? Para gibi, başka kadınlar gibi çok az önemsediği şeyleri elde etmek için cesaretle hareket edebiliyordu pekâlâ. Buna karşılık, kesinlikle istediği bir şey karşısında kolu kanadı kırılıveriyordu. Oysa, ilk adımı bir atabilse, başkalarının başarısızlığa uğradıkları belirli bir konuda başarılı olacağından emindi. Ne söylüyorlardı o kadını kıskananlar? O ilâhî yaratığın hiç bir zaman aradığını bulamamış olduğunu söylemiyorlar mıydı?

Kaç yaşındaydı acaba? Hadi canım! Nesine gerekti bu! Yaşını düşünmek, kutsal bir kavrama saygısızlık olurdu! Böyle bir soru aklına geldiği için kızdı kendine: Düşlerin yaşı olur muydu hiç? Onu ilk filmlerinden birinde gördüğü zaman çok gençti daha Sokrat. Milyonlarca erkek gibi, kadının çarpıcı güzelliğine vurulmuştu. Yaklaşmak, onunla konuşmak, onu tanımak, ona tapmak için daha o zaman kendi kendine yemin etmişti. Daha sonraları, kendisi iş hayatında parlamaya, yükselmeye başladığı sıralarda, o tatlı düşünü daha gerçekçi bir biçimde ele almaya karar vermişti: Ne olursa olsun, o da bir kadındı ötekiler gibi. Yanında bulunan erkekler de, birer Tanrı değil, basbayağı insandılar. Gerektiğinde, Sokrat'ın yasalarına boyun eğen insanlar...

Dünyanın her yerinde bulunan, parayla tuttuğu adamları

aracılığıyle, o kadın hakkındaki bütün bilgileri topluyor, nereden nereye gittiğini, neler yaptığını izliyordu. Ama, buna rağmen, ona yanaşmak, onunla tanışmak konusunu hep ertelemekteydi. Kadına da, kendi ününe de yaraşacak, göz kamaştırıcı armağanlar yollamıyordu. Ama hemen her gün, hattâ günde birkaç kez, adını açıklamadan çiçek yağmuruna tutuyordu yalnızca. Hastalık derecesinde beceriksiz ve çekingendi bu kadınla ilişkisi konusunda. Harcadığı bütün çabalara, verdiği bütün kararlara rağmen, onu, gençlik yıllarının erişilmez, ulaşılmaz bir simgesi olarak görmekten kendini alamıyordu.

Cesaretinin gitgide eridiğini anladığı için, onun da, yemek yiyen, ayakları yere basan, uyuyan bir varlık olduğuna kendini inandırmaya uğraşmıştı hep. Olmuyordu ama.

Kapanan bir kapı sesiyle düşlerinden uyandı: Oradaydı işte, geliyordu. Kendisi de, koridorda, odasının kapısıyle asansörün bulunduğu yerin ortalarında kalakalmıştı taş gibi. Yine paniğe kapılmıştı. Olmuyordu. Olamayacaktı. Kadın, her zamanki kocaman siyah gözlüklerini takmış, sırtında sade bej bir manto ile ona doğru geliyordu. Koskoca bir geminin, denize düşmüş bir adamın yanından geçmesi gibi, geldi geldi, yanından geçti gitti. Görmedi bile Sokrat'ı. Başını çevirip bir kez bile bakmadan, asansöre biniverdi. Sokrat, orada öylece kalacağını, kadın gelip geçtikten sonra bile, orada taş gibi durmaya mahkûm olduğunu düşündü. Tek başınaydı yine. Olaylar onu atlamış geçmiş, o yine geride kalmıştı. Birden ona yolladığı güllerin hâlâ kapısının önünde durduğunu, kadının onu görmediği gibi, güllerini de görmemiş olduğunu anladı. Çok güçsüz olduğunu hissetti o sırada. Bir fırsat daha kaçırmıştı. O anda bilmiyordu ama, kadını ancak bir yıl sonra görebilecekti bir daha.

— Ne düşünüyorsunuz?

— Sizi. Sizi tanımadan önce, yanınıza yaklaşabilmek için neler yaptığımı.

Wanda hafifçe gülümsedi:

— Beni tanımadan önce, yaşıyor muydunuz ki siz?

Sokrat ciddi ciddi baktı kadına:

— Bazen ben de kendi kendime soruyorum bu soruyu.

Kadının elini bırakarak, ekledi:

— Dökülüyorum yorgunluktan. Bir banyo yapıp üstümü değiştireyim. Biraz sonra gelirim.

Sokrat, kafasının içi Wanda ile ilgili anılarla dolu, yatındaki kamarasına girdi. Daha sonra, banyoda sabunlanırken, onunla ikinci kez karşılaşmasını hatırladı. Roma'da, Deemount'a ne denli tutkun olduğunu bilen dostlarının evinde. İlk başarısızlığından doğan tedirginliğine bir yenisi eklenmişti: Kısa boylu olması. Deemount, kendisinden çok daha uzun boyluydu. O gün, Roma'da, ev sahibesi, alaylı, dayanılmaz bir edayla Sokrat'ı Deemount'la tanıştırırken, birkaç nezaket cümlesi kekeliyor, bir yandan da, salonun arka tarafında bulunan bir iç merdivenin basamaklarına ulaşabilmek amacıyla, çaktırmamaya çalışarak, ağır ağır geri gidiyordu. Eğer merdivene ulaşabilir, ilk basamağa adımını atabilirse, kurtulacaktı sıkıntıdan.

Yengeç gibi, yan yan gerilerken, bir yandan da Deemount'a bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Kadın, onun söylediklerini izler görünerek yanı sıra yürümüştü. Sokrat, biraz sonra, yine belli etmemeye çalışarak, merdivene ulaşıp ulaşmadığını anlamak istemişti. Gelmişti sonunda ilk basamağın önüne kadar. O zaman, sağ ayağını basamağa yerleştirmişti. Ama olacak gibi değildi o biçimde dengede durabilmesi. O sırada, konuklardan biri, ona çarpıp, istemeyerek itince, çok sevinmiş, merdivenin hemen ikinci basamağına çıkıvermişti. Wanda ise, yerinden bile kıpırdamamıştı. Geniş bir nefes almıştı Sokrat. Şimdi artık, onu görebilmek için Wanda başını yukarıya kaldırıyordu. Görebiliyor muydu acaba? Wanda'nın kocaman kara gözlükleri ardındaki gözleri hiç oynamıyordu yerinden. Gerçekte, Satrapulos'un, boyunu uzun gösterebilmek amacıyla giriştiği manevrayı pekâlâ farketmiş ve onun kadar güçlü bir insanın böylesi acemice oyunlara başvurması karşısında hem şaşırmış, hem de ilgi duymuştu Sokrat'a. Yardım etmek istemişti ona o anda. Ayaklarının ucuna

basarak, boyunu yükseltir gibi yapmış, Sokrat'ın kulağına eğilerek şöyle demişti:

— Terasa çıkalım mı? Öyle kalabalık ki burası, gürültüden iyi duyamıyorum söylediklerinizi...

Beş dakika sonra terastaydılar. Gece olmuş, çevrede, amaçsız bir şenliğe hazırlık yapılıyormuş gibi, ışıklar yanmaya başlamıştı. Yunanlı, Deemount'u bir projektörün karşısındaki salıncaklı koltuklardan birine oturtmuş, fakat kadın oturur oturmaz, projektörün yoğun ışığından rahatsız olduğu için, yer değiştirmelerini rica etmişti. Sokrat onun yerine geçmiş ve bu kez kendisi kalmıştı projektörün bol ışığı altında. Tedirginlik içinde kıvranıp durmuştu. Kadının yüzünü bile seçemiyor, sadece siluetini görebiliyordu. Üstelik, o kadar arzuladığı şeyin gerçekleşmesinden, ona yaklaşabilmesinden olacak, dili tutulmuştu sanki. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyor, ama söyleyecek söz bulamıyordu.

— Bana kendinizden söz etsenize, Mösyö Satrapulos...

Deemount'un bu sözleri dizginlerin artık kadının eline geçtiğini gösterdiğinden iyice içerleyen Sokrat:

— Ne söylememi istiyorsunuz? diye yavan bir cevap verdi.

— Başkalarına söylemediklerinizi. Sizin hakkınızda yalnız gazetelerin yazdıklarını biliyorum. Hem sonra, gazetelerin yalan yazdıklarını da, kendimden biliyorum. Kimsiniz siz?

Sustu, bir şey söylemedi Sokrat. Deemount devam etti:

— Armatör olduğunuzu, evli olduğunuzu... çok meşgul olduğunuzu... Bunları biliyorum. Ama, nasıl bir hayatınız var sizin?

Az kalsın «boktan bir hayat» diyecekti. Oysa, demek istediği o da değildi. Neydi öyleyse? Genellikle ona kaç para kazandığını sorarlardı, nasıl bir hayat yaşadığını değil... Hiç beklemediği sözler geldi dudaklarının ucuna kadar. Söylemedi ama. Oysa bunlar her şeyi açıklayıcı sözlerdi. Yaptığı iş gezilerini, verdiği savaşları, çekişmelerini, sürekli ama aynı zamanda anlamsız olan atılımlarını, duygusal yalnızlığını, para işlerindeki

üstün becerisini, tedirginliklerini, konuşabilmek, birini bulabilmek için harcadığı çabayı, ama kendisini gerçekten dinleyecek, öyle Lena gibi, dinliyormuş gibi yapmakla yetinmeyecek birini aradığını söyleyecekti az kalsın. Oysa, bunların yerine, şöyle cevap verdiğini hayretle duydu:

— Çoğu zaman yalnızım.

Adamın içtenlikle, birdenbire yaptığı bu açıklama karşısında Wanda, aralarında pek çok bakımdan ortak yanlar bulunduğunu düşünerek sarsılmıştı. Binlerce, milyonlarca övgünün ortasında tek başınaydı o da. Bu alkışlardan, övgülerden hiç biri ısıtmıyordu içini. Tatlı bir sesle mırıldanmıştı:

— Sizi çok iyi anlıyorum... Yıldızlara inanır mısınız?

— Nasıl?

— Yıldızlara, yıldız falına inanır mısınız? diye sordum.

Yunanlı çabucak boşaltmak istemiyordu bataryalarını. Denemeleriyle öğrenmişti bazı şeyleri. İş hayatında olduğu gibi, aşkta da, yenik taraf karşı saldırıya geçecek olursa kullanmak üzere, yedekte bir silâh bulundurmanın yararını çoktan biliyordu. Bu nedenle, kaderden başka bir şeye inanmadığını, en güvendiği danışmanının, Peygamber dedikleri o ünlü falcı olduğunu söylemedi.

— Ya siz? Siz inanıyor musunuz?

Biraz şaşırmış gibi oldu Wanda:

— Nasıl inanmam? Gelmiş geçmiş, dünyamıza bir yön vermiş bütün insanlar inanmışlar yıldızlara. Hem sonra, bizler neyiz ki...

Bu kadar ünlü bir kadının bu denli çabuk yara alabilecek bir yapıda olmasına hayret etti Sokrat. Wanda, onun susmasını bu konuya önem vermediğine yormuştu:

— İnsanın başına gelecek her şey önceden yazılmıştır. İnanmıyor musunuz bana?

— Sizin söylediğiniz her şeye inanıyorum.

— Haklısınız inanmakta. Yalan söylemesini bilmem ben.

— Hiç mi yalan söylemediniz?

— Beceremiyorum.

— Susmalarınızla da mı beceremiyorsunuz?

— Susmak hiç bir zaman yalan söylemek değildir.

Wanda, İngilizceyi biraz kaba, gırtlaktan çıkan bir sesle konuşuyor, kadının bu özelliği Yunanlı'nın çok hoşuna gidiyordu.

— Küçük adınız nedir?

— Sokrat. Çalıştırdığım insanlar, beni, arkamdan, S. S. diye anarlar. Rakiplerim de, Yunanlı derler bana.

— Gerçekten Yunanlı mısınız?

Gülümsedi Sokrat:

— Kuşkusuz... armatör olduğuma göre.

Sonra beceriksizce ekledi:

— Bale yaptığınız zamanlar çevirdiğiniz bütün filmleri görmüştüm.

Wanda, pek belli etmeden katılaşıverdi. Sokrat bunu farkeder gibi oldu, fakat söylediklerini artık geri alamayacağı için, kendini denize atar gibi, yine sordu:

— Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor musunuz?

O zamanlar daha bilemezdi ki Sokrat. Öte yandan Wanda, aynı soruyu bir başkası sormuş olsaydı, çoktan yerinden fırlar giderdi. Bunun yerine, biraz düşündükten sonra cevap verdi:

— Hayır.

İkisinin de bozamadıkları bir sessizlik oldu. Sokrat, beceriksiz lise öğrencileri gibi, o sözleri söylediği için kendine kızıyordu. İlk konuşan Wanda oldu:

— Size gemilerinizden, bilânçolarınızdan söz edecek olsam, hoşlanır mısınız?

— Hayır. Bağışlayın beni. Ancak şu var ki...

— Ne var ki?

— Yani, pek aynı şey değil demek isterdim.

— Ya! Öyle mi?

— Yani, benim bilânçolarım hiç bir zaman hiç kimseyi heyecanlandırmamıştır da...

— Benim de filmlerim.

— Hiç yalan söylemem demiştiniz.

Wanda hemen kalkmak için davranır gibi yaptı. Sokrat engel oldu buna.

— Hayır, hayır! Çok rica ederim! Eğer kırdımsa sizi, sakın kızmayın bana.

Sokrat elini tutmuştu Wanda'nın. Tâ içinden duyduğu bu temas allak bullak etti onu. Wanda çekiverdi elini:

— Heyecanlanmış olamazsınız filmlerimle. Olamazsanız, zira heyecanlanmanıza yol açacak hiç bir şey katmış değilim onlara. Sizi, olsa olsa, bir görüntü, benim görüntüm heyecanlandırmıştır, ben değil.

Tam o sırada, konuklardan bazıları terasa çıktılar.

— Sokrat, size mutlaka tanıştırmak istediğim biri var yanımda...

Sihir bozuluvermişti. Sosyete yapmacıkları sona erer ermez, Sokrat, Wanda'nın ardından koşmuştu ama boşuna. Kaybolmuştu kadın. Yoktu konuklar arasında. Sokrat, herkesi yüzüstü bırakıvermiş, sokağa fırlamıştı. Otelinin önündeydi yetiştiğinde. Fakat, kadın sanki çok uzaklardaymış gibiydi, hiç tanışmamışlardı sanki. Oysa, aradan birkaç saat geçtikten sonra, Wanda'nın yanında, hayatının en inanılmaz gecesini geçirecekti. Sokrat, genellikle, avladığı kadınlarla övünür, her kabadayı Yunanlının yaptığı gibi, yakın arkadaşlarına aşk maceralarını anlatmaktan hoşlanırdı. Fakat, bu kez, gerçeği söyleyecek olsa, kim inanırdı ona? Hem sonra, kolay mıydı anlatmak?

Kamarasının kapısı vurulduğu zaman üzerine robdöşambrını geçirmekteydi.

— Bayan Deemount hazır olup olmadığınızı soruyorlar.

Wanda'nın ruhsal durumlarının bu denli kendi varlığına bağlı olmasına sinirlendi Sokrat. Bu akşam hiç de yüklenmek istemediği bir sorumluluktu bu. Seslendi:

— Hazır olur olmaz geleceğimi söyleyin.

Hemen o anda karar verdi. Pire'de, rıhtıma inen dar sokaklardan birinde eski denizcilerden Epafos'un işlettiği kaçakçı

meyhanesine gidecek, orada dilediği gibi kafayı çekecekti bu gece. Yunanlı rahat ederdi Epafos'un yerinde. Bir kere, tek bir gazeteci o meyhaneye ayağını atamamıştı daha. Hem sonra arkestra coştuğu zaman iyice canlanırdı Epafos'un meyhanesi. Kimseye haber vermeden, görünmeden yattan kaçmayı kararlaştırdı. Sırtına bir gömlekle bir ceket, ayağına bir pantalon geçirdi. Ceplerini şenlik sona erdiği zaman çalgıcılara bahşiş olarak dağıtacağı paralarla doldurdu. Ayrıca, coşup da kıracakları tabak, çanağın parasını ödeyecekti. Kallenberg'in canı cehenneme! Yavaşça çıktı kamarasından, güvertede gemicilerini görünce, parmağını dudaklarına götürerek, onlara susmalarını işaret etti, ayaklarının ucuna basarak merdivenleri indi, son basamağa gelince, bir delikanlı çevikliğiyle atladı bekleyen motöre. Canı cehenneme hepsinin!

Sabahın saat yedisiydi. Londra'daki Tate müzesinin genel sekreterinin özel sekreteri Jack Robertson, çayının içindeki şekeri karıştırmaya devam ederek, karısına döndü, dişlerinin arasından:

— Evelyn, dedi, lûtfen mektup kutusuna bir bakar mısın, gazete gelmiş mi acaba?

Srtına hırpani bir sabahlık geçirmiş olan kadın omuzlarını silkti, kapıya yürüdü, açtı, bahçe kapısına giden üç metre uzunluğundaki taşlığı geçti. Mektup kutusundan **Daily Express** gazetesini aldı, suratı asık, oturma odasına döndü. Annesi alt kattaki odada uyurken, kocasının, sabahları gürültü edecek kadar bencil davranmasına hiç tahammülü yoktu. Bu konuda Jack'la ilk kez çekişmiyordu ama kocası onu çileden çıkarmak için, inadına fazla gürültü ediyor gibi geliyordu Evelyn'e. Hem sonra, ev kendi eviydi. İnsan otuz yıllık evli bile olsa, bu tür ayrıntıların hâlâ önemi vardı doğal olarak. Eğer annesinin böyle

bir evi olmasaydı, nerede otururlardı kocasıyla? Hem sonra Jack, başlarını sokacak bir yer almak için para biriktirmeyi başarabilir miydi? Ne münasebet! Peki öyleyse neden böyle davranmaktaydı? Neden anlamıyordu orada oturmasına gözyumduklarını? Orada barınmasına karşılık, kendisinin de yapması gerekcn bazı görevleri bulunduğunu?

Evelyn masanın üstüne fırlattı gazeteyi. Jack, karısının bu hoyratça hareketini görmezlikten geldi. Gazetenin adres bandını yırttı, sağ elinde çay fincanı, okumaya başladı umursamaz bir havada. Birinci sayfada, üç sütun üstüne basılmış bir resme uzun uzun baktı: Fotoğrafta, yaşlı, yoksulluk içinde bir kadın görülüyordu. Kulübe gibi evinin önünde diz çökmüş, elindeki çanaktan bir şeyler yemeye çalışırken, çevresindeki keçiler de, çanağa saldırıyorlardı. Alttaki yazı ise açıklıyordu: «İşte annesi!» Peki ama, kimin annesiydi o zavallı kadın? Jack, oldum olası kızardı gazetecilerin bu tür numaralarına. Okurlar haberin tümünü okumak zorunda kalsın diye başvurdukları bu yolları sevmezdi. Özellikle bugün daha çok kızmıştı. Zira, fotoğrafın yanında. «Bu konudaki yazımızı 8nci sayfada bulacaksınız,» diye bir not yer almıştı. Jack, homurdanarak, çay fincanını masanın üstüne bıraktı. O sayfayı açabilmek için iki elini de kullanması gerekiyordu. Aradığı sayfayı bulunca başını salladı:

— Çok tuhaf, çok! diye mırıldandı.

Karısı hemen havladı ardından:

— Ne olmuş?

Genel sekreterin özel sekreteri konuştu:

— Doğru bir şey değil.

— Neymiş doğru olmayan?

Jack, gözlerinde bir kızgınlık pırıltısı, baktı karısına:

— Şu Yunanlı milyarder canım, Satrapulos...

— Ne olmuş milyardere?

— Açlıktan ölüyormuş da annesi, bana mısın demiyormuş adam.

— Gerçekten de doğru değil. Hattâ, canice bir şey.

Jack Robertson, kötü kötü baktı karısına, hayatta en çok sevdiği şey siyah bira içmekse, ondan sonra sevdiği şey de, karısına çıkışmaktı:

— Onu demiyorum. Herkes annesine dilediği kibi davranmakta özgürdür bence. Benim ilgilendiğim konu başka. İnsanların özel hayatlarının gazetelerde böylesine açıklanmasını doğru bulmuyorum, o kadar.

Öğle vakti. Paris'te Lourmel sokağı. «**France-Soir,** son baskı! »Bir kadın yaklaşıyor gazete satıcısına. Uzatıyor elindeki bozuk paraları. Gazetesini alıyor, içinde pırasa, salata bulunan filesine yerleştiriyor. Hemen oracıkta kahvelerden birine giriyor, yaslanıyor tezgâhın üstüne. Bir kahve ısmarlıyor. Garson kız getiriyor kahvesini.

— Günaydın Madam Thibault!

— Günaydın! Nasılsın kızım?

Üç şeker koyuyor fincanına - savaş sırasında, şekerin zor bulunduğu zamanlardan kalma bir alışkanlıktır bu - titizlikle karıştırıyor ve sert bir içki içermişcesine fincanı başına kaldırıp, bir dikişte bitiriveriyor. Boş fincanı bırakıyor tabağına. Bir sigara yakıp, gazetesine bakmaya başlıyor. Çeviriyor sayfaları, durmadan çeviriyor. At yarışlarından söz eden spor haberleri sayfasına gelince duruyor. O sayfada yarış tahminlerini veren köşeyi kesiyor dikkatle. Geri kalan gazeteyi elinde buruşturup atıyor yerdeki talaşların üstüne. Kulağıyla saçlarının arasına saklamış olduğu siyah bir kalemi alıp çıkartıyor. O gün, öğleden sonra Auteuil'de yapılacak yarışlarda hangi atların koşacağına bakıyor. Kalemle işaret ediyor o atları. Düşünüyor sonra. Kararsız. Hangi ata oynayacağını kestiremiyor. Biraz sonra mırıldanıyor:

— Aman canım, varsın **Kara Boncuk** olsun!

İlerliyor biraz kahvenin içinde, mermer bir tezgâhın başında oturmuş, yün yelekli bir adamı selâmlıyor:

— İşler yolunda mı Emile? Al bakalım! Altıncı yarıştaki **Kara Boncuk** olsun.

Bir kâğıt para uzatıyor adama. Adam bir şeyler yazıyor bir yere, sonra kadına küçük bir karton veriyor. Cebine yerleştiriyor kadın küçük karton parçasını. Tekrar dönüyor eski yerine:

— Bana bir kahve daha, diyor.

Garson kız bir kahve daha getiriyor. Bu kez dört şeker atıyor fincanına. Dalgın dalgın karıştırıyor. O sırada, topuğunun altında bir fazlalık olduğunu hissediyor. Ayağını çevirip bakıyor. Bir sigara izmariti bir çiklete yapışmış, tam topuğunun altında. «Pislik bu, hay Allah!» diyor. Tutup ayağını biraz önce top yapıp oraya attığı gazetenin birinci sayfasına sürterek temizlemeye çalışıyor. Yırtılıyor gazete.

Ve gazetede beş sütun üzerine basılmış bir resme takılıyor gözleri. Yaşlı bir kadın var resimde. Üstü başı yırtık pırtık. Çömelmiş yaşlı kadın, elindeki çanaktan bir şeyler yerken, keçiler de başlarını uzatmışlar çanağa. Tersinden bakmakta gazeteye. Ayağının ucuyla iterek, düzeltiyor, o resmin üstündeki yazıyı okuyor: «Oğlu milyarder ama anası sadaka ile geçiniyor.» Müzmin lumbagosu olduğundan güçlükle eğilip alıyor gazeteyi ve bir küfür savuruyor. Çiklet parmağına yapışmıştır zira. Elini tezgâhın altındaki demire sürterek, parmaklarını temizliyor. Sonra gazetedeki o haberi okumaya başlıyor: «Üstü başı yırtık pırtık, yoksulluk içindeki bu kadın dünyanın en zengin adamlarından biri olan milyarder armatör Sokrat Satrapulos'un anasıdır. Muhabirlerimiz, bu zavallı kadını, Yunanistan'ın kuzeyinde, altmış nüfuslu bir dağ köyünde bularak kendisiyle konuştular. Kadının tek gelir kaynağı, beslediği keçilerin sütü ve birkaç tavşan. Otuz yıldan bu yana görmediği oğlu, kadına hiç para vermiyormuş (sonu 4 ncü sayfamızda)». Başılı sallıyor Madam

Thibault, ağzındaki sönmeden bir sigara daha yakıyor, oturduğu yerden sesleniyor garson kıza. Ama, o sırada fincanları yıkamakta olan kız, musluğun çıkardığı sesten ötürü, duymuyor yaşlı kadının sözlerini:

— Ne pis yaratıklar şu zenginler! Para sahibi oluncaya kadar yapmadıklarını bırakmazlar yaşlı anacıklarına, canımız çıkar pisliklerini temizlemek için, sonra da cepleri para gördü mü, metelik koklatmazlar kimseye, anacıklarına bile!

Sabahın saat sekizi. Medea Mikolofides masajcısının odanın bir köşesine yerleştirdiği masanın üstüne çırılçıplak uzanmış. Masajcı her gün hiç sektirmeden gelip bu koca gövdeyi bir biçime sokmaya çalışıyor. Yaşlı kadının vücudu ölü bir balığınkinden daha iğrenç olduğu halde, masajcı «hiç bir kusurunuz yok» çeşidinden palavralar savuruyor müşterisine. Bir kere, kadının bedeninin hemen her yanı kıllarla kaplı. Bu esmer tüylerin altındaki cild ise pelte gibi gevşek. Hem de kirli bir görüntüsü var. Masajcının elleri, parmakları gömülüyor hiç de esnekliği kalmamış bu et yığınına. Uzun süre gün ışığı görmemiş bir et. Çoğu güneyliler gibi, Medea da, güneşten nefret eder çünkü. Masajcı, eğilmiş kadının üstüne, soluk soluğa, inliyor, canı çıkmış:

— O kadar sert değil Michael, daha yavaş ol...

— Yorgun mususunz?

Medea, adının karıştığı rezaleti düşünüyor: Ne gerek vardı sanki damadının ziyafetler düzenlemesine? Ne anlamı var herkesin gözünü kamaştırmak tutkusuna kapılmasın? Hem kimlerin gözlerini kamaştıracak? Hiç kendisi böylesi bir tutkuya kapıldı mı bugüne değin? Oysa, isteseydi!.. Öyle ya! Dünyanın en zengin kadınlarından biri değil mi sanki?

— Michael, zahmet olacak size, ne olur şu radyoyu açar mısın? Borsa haberlerini dinlemek istiyorum.

Eski bir alışkanlık bu. Gerçekte, «Koca Dul»un kafası başka yerde bu sabah. Kallenberg'le yaptığı konuşmanın bazı bölümleri aklından çıkmamış daha.

Hiç kollamadı onu konuşurken. Hiç tutmadı kendini bu kez. Uzun zamandır damadına söylemeyi kafasına koyduğu her şeyi söyledi açık seçik. Kallenberg de, azarlanmayı göze almış küçük bir çocuk gibi, hiç ses çıkarmadan dinledi söylenenleri. Yalnız, kaynanası, İrena'yı derhal eve göndermesini istediğinde horozlanır gibi oldu biraz. «Olur! Olur!» dedi. «Memnunlukla! Gitsin ve kalsın orada!» Medea kızını çağırttı. Neden sonra geldi İrena. Banyodaymış sözle. Oysa, telefon konuşmasının dakikaları boyuna yazılıyordu hesaba. Ana babaların binbir güçlükle kazandıklarını çocukları ne de kolay çarçur ediyorlar!

Neler söylemişti İrena telefonda?

— Hayır anne, gelemem şu günlerde Yunanistan'a. Kocamın başında bir yığın derdi varken, yalnız bırakamam onu!

Kocasıymış... Ne kocası! Metodlu çalışmasını bilmeyen, inatçı, her şeyi şansa bırakan ahmağın biri gerçekte. Günün birinde görür o başına gelecekleri... Bu arada, masajcı radyoyu açmıştı. Kadın, sırtını çimdikletirken herife, şunları duydu radyodan :

— ... Yunanistanın kuzeyindeki altmış kişilik bir köyde bulunmuştur. Keçi sütü ve çayırlardan topladığı ot kökleriyle yaşamakta, oğlunun kendisine hiç bakmadığını, on para vermediğini söylemektedir.

O da kimmiş acaba? Medea, bir yandan dinliyor, bir yandan inliyordu:

— Oof! Biraz daha yavaş Michael! Canımı acıtıyorsun!

Spiker anlatıyor:

— Bu konuda fikrini alabilmek için aradığımız Sokrat Satrapulos'u henüz bulamadık. Sayın dinleyiciler, şimdi milyarderin annesinin, oğlunu nasıl suçladığını dinleyeceksiniz...

Medea, masajcının parmaklarının arasında sanki yılan görmüş gibi, fırlayıverdi masadan. İkisi de kulak kesildiler. Arkasını bekliyorlardı. Başladı işte. Gazetecinin bilerek hazırladığı kışkırtıcı sorulara karşılık upuzun bir hakaret dizisi:

— Çocukken nasılmış oğlu?

— Pasaklı bir çocukmuş. Hırsızlık da edermiş. Öyle diyor.

— Babasını sever miymiş?

— Kendisinden başka hiç kimseyi hiç bir zaman sevmemişmiş.

— Okulda öğrenciyken, başarılı mıymış?

— Hangi okula gittiyse, kovulmuş. Hiç bir okul onu bir haftadan fazla barındıramamış çatısı altında.

— Neden?

— Kötülük daha çocukken yerleşmiş içine.

Medea, Michael'e döndü baktı. O da kulak kesilmiş dinliyordu. Yaşlı kadın kükredi:

— Ne oluyor? Ne bekliyorsun masaj yapmak için? Ne diye para veriyorum ben sana?

Michael kadına doğru yaklaşırken, Medea dehşetli bir öfkeyle itti adamı. Masanın üstünden aşağı atladı ve kapıya koştu deli gibi:

— Hay Allahın belâları! Bu pislik de nereden çıktı şimdi!

Tam dışarı çıkacağı sırada, yetişti masajcı:

— Madam Mikolofides, sırtınıza şu havluyu alın hiç olmazsa... Çırılçıplaksınız!

6

UÇAK, Baran havaalanına indiği zaman, Yunanlı sıkı sıkı tembih etti pilotuna:

— Ayrılmayın sakın yerinizden. Telsizci de uçakta kalsın. Hiç güven olmaz bunlara. Bakarsınız uçağı çalarlar. Ya da söküp, parçalarını satarlar.

Pistin üzerinde, bir araba ona doğru geliyordu.

Baran Emirliğinin forsunu taşıyan bir Rolls-Royce'tu bu. Yunanlı, uçakta basınçtan her zaman tıkanan kulaklarını açmak için parmaklarıyle burun deliklerine bastırarak, derin derin soludu. Kulakları açılınca, ona doğru gelmekte olan arabanın erimiş asfaltta çıkardığı su sesine benzer sesi duydu. Bir adam indi arabadan, arka kapıyı açarak yol verdi S. S.'e. Sokrat, o gün sabah gazetelerini okur okumaz, Hacı Sami el Sadık'ı arayarak, kendisini hemen ziyaret etmek için izin rica etmişti. Roma'dan telefon etmekteydi. İtalyan iş adamlarının kurdukları bir konsorsiyuma, çürüğe çıkacak durumda onbir petrol gemisini satmıştı. Londra'daki ziyafetten sonra, karısı Lena Fransız dostları tarafından, güneyde, Saint-Jean--Cap-Ferrat'da uzun bir hafta sonu geçirmeğe çağırıldığı için, Fransa'ya gitmişti. Sokrat tanımıyordu bile bu Fransız dostları. Daha sonra da, bir süre

görmeyecekti karısını. Kadın, ordan New York'a gideceğini söylemişti.

— İyi geçti mi yolculuğunuz?

Satrapulos, yanında oturan adama baktı. Baran Emiri'nin en önem verdiği, sözünü dinlediği danışmanı olduğunu biliyordu onun. Gençti adam. Arap kıyafeti vardı sırtında. İngilizceyi hiç dili çalmadan konuşuyordu: Kendi ülkesinde geçerli olacak yasaları hazırlamaya başlamadan önce, herhalde Londra'da devletlerarası hukuk öğrenimi yapmış olmalıydı.

— Çok iyi geçti, teşekkür ederim. Bu sabah Emir hazretleriyle görüştük. Sağlık durumlarının çok iyi olduğunu söylediler telefonda.

— Evet, gayet iyi. Gece gündüz demeden çalışmasına rağmen.

— Çok değerli bir insan, çok uyanık bir hükümdar gerçekten. Keşke bizim de onun gibi yöneticilerimiz olabilse Avrupa'da.

Gülümsedi Arap:

— Büyük adam kıtlığı yok Avrupa'da.

— Evet, iktidardan uzak oldukları sürece. Sonra, yeniden seçilebilmek için demagojiye veriyorlar kendilerini. Büyüklük diye bir şey kalır mı insanda böyle bir düzen içinde?

— Krallığın kalkmasına pişman olmuş gibi bir haliniz var.

— Değil ama demokratik düzenin her iktidarı, eninde sonunda demagojiye sürüklemesine üzülüyorum.

Baran Emiri'nin danışmanı biraz alayla karışık:

— Bana kalırsa, dedi, durumlar tam tersine döndü şimdi. Eskiden, krallarınız halktan dalkavukluk beklerdi. Şimdi ise, kıç yalayıcılık yön değiştirdi, o kadar. Bir çoğunluk, azınlık sorunu çıktı ortaya.

Yunanlı da gülümsedi belli belirsiz. Araba dümdüz bir yolda ilerliyordu. Çevrede hiç, ama hiç bir şey yoktu. Yalnız, toprak, gökyüzü ve güneş. Yerin altında ise, belki petrol vardı ama şimdiye değin yapılan sondajlardan hiç bir sonuç elde edilememişti. Acaba, denizde, açıklarda da sondaj yaptırmayı akıl et-

mişler miydi? Yol boşlukta uzanıyor gibiydi. Sanki ne başı vardı, ne de sonu. Baran kenti on kilometre uzaktaydı. Avrupa'daki büyük yerleşme merkezlerinin tersine, ne dış mahalleler, ne de herhangi bir başka şey vardı ortada, kente yaklaşıldığını belli eden. Boşluğun ortasındaydı Baran. Geniş bir caddeyle giriliyordu kente. Topu topu oniki modern yapı yükselmişti caddenin iki yanında. Caddenin sona erdiği yerde, yol kum çölüne doğru iki kilometre daha uzanıyor ve orada bitiyordu. Çölde de, kervanların yüzyıllar boyu aşındırdıkları izlerden başka bir şey yoktu.

— Emir hazretleri, sizi, kalacağınız köşke bırakmamı bildirdiler. Kendisiyle yapmayı istediğiniz görüşmeye gelince, siz ne zaman dilerseniz kabul edecekler.

— Özür dilerim ama, kendilerinin konukseverliğinden, korkarım ki, yararlanamayacağım. Çok önemli işlerim var beni bekleyen. Hemen bu akşam Atina'ya dönmek zorundayım.

— Nasıl dilerseniz.

Arap, bir şeyler söyledi şoföre homurdanarak, sonra Satrapulos'a döndü:

— Öyleyse, hemen Emir hazretlerinin ikametgâhına gidelim.

Satrapulos, Sami el Sadık'ın deha sahibi bir insan olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Gerçekten de, Emir, kendisine dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş bir insan süsü vermek için, uyruklarını, içinde ne eşya, ne yatak, hiç bir şey bulunmayan bir kulübede kabul ederdi. Bazen, yarattığı bu ermiş kişi öyküsünün kurbanı olur, haftalarca kalırdı o kulübede. O süre boyunca, yalnız birkaç hurma, çay ve su ile beslenirdi. O kadar ki, onun bu bir deri bir kemik halini görenlerin Emir hazretlerine et ve şarap yetiştirmek isteği geçerdi içlerinden. Öte yandan, değer verdiği konuklarını, misafir etmeden önce, mutlaka o barakadan geçirir, onları bu sözde yoksulluk izlenimi içinde şaşkınlığa düşürdükten sonra, peri masallarındakine benzeyen bir saraya gönderirdi. Sarayın içi boydan boya pembe

mermer kaplıydı. İç avludaki havuz nilüfer ve orkidelerle bezenmişti. Havuza, görünmeyen bir yerlerden sürekli olarak sular akardı. Çevresi çiçeklerle, portakal, limon ağaçlarıyla, dalları meyve yüklü hurma ağaçlarıyla donatılmıştı. Altın kafeslerde kuşlar ötüşürdü. Dairelere gelince, bunların içi Binbir Gece masallarını andırırdı.

Büyük ve geniş banyo salonlarında, yüksek, yuvarlak pencereler, nadide madenlerden yapılmış sanat yapıtları ve som altından eşyalar doluydu. Emir hazretlerinin konuklarına, yarı beline kadar çıplak, şalvarlı köleler hizmet ederdi. Ya masajcılar? Usta masajcılar sabah olunca erkenden gelirlerdi konukların fiziksel durumunu onarmaya. Çölün ortasında böyle bir sarayı yoktan var etmenin kaça patlayabileceğini tahmin edebiliyordu Satrapulos. Ya buraya su getirmek? Bu denli çorak çölde, bir damla su, petrolden on kat daha pahalıya elde edilirdi. Araba yavaşlıyordu:

— Geldik.

Yunanlı, yarısı güneşte, yarısı gölgede kalmış, daracık bir sokakta indi arabadan. Sokağın bir yanı fırın gibi sıcak, öte yanı, kuyu gibi serindi. Hiç bir özelliği olmayan bir eve girdi. Yapının duvarları dökülüyordu. Uzun bir koridordan geçti. Koridorun iki yanında, Hacı Sami el Sadık'ın, yerli muhafızları, ulusal giysileri içinde, hiç kıpırdamadan duruyorlardı. Üzerlerinde hiç bir silâh görünmüyordu. Ama Satrapulos, Basra körfezinin bu kesimlerindeki yöneticilerin, canlarını korumayı folklor gösterisi yapmaya yeğ tuttuklarını bildiğinden, bu adamların, giysilerinin gizli bir yerinde son sistem otomatik silâhlar taşıdıklarını tahmin etti. Ayrıca, bu silâhlar ülkeye belki de kendi gemileriyle gelmişti. Tahtadan yapılmış bir küçük kapının önünde, iki adam eğilerek selâm verdiler ve Satrapulos'un içeriye girmesi için yol açtılar. Satrapulos, ikinci kez geliyordu buraya. Odada, yerde bir hasır, öteye beriye atılmış birkaç minderden başka hiç bir şey yoktu. Emir, kollarını uzatmış, onu kucaklamaya hazır, ayakta bekliyordu. Hışırtılı, biraz çatlak sesiyle

konuşmaya başladı. İngilizce:

— Umarım ki, dedi, kardeşimin yolculuğu iyi geçmiştir. Benim gibi yaşlı bir adamı gelip selâmlamak amacıyla bu yolculuğu göze aldığı için, çok sevinçliyim.

Her zamanki gibi, Batılıları çok şaşırtan, süsü, ağdalı sözcükler kullanıyordu Emir hazretleri. Bu tür dil incelikleri, gerçekte, Batılı insanı, ağır makinalı tüfekle ateş edilmişcesine, öldürüyordu. Tuhaf bir konuşması vardı Emirin. Tek sesle söylenebilen bitişik seslileri sanki ikiye ayırıyor, ondan sonra telâffuz ediyordu.

— Emir hazretleri, beni huzurunuza kabul etmek lûtfunda bulunduğunuz için ne denli onur duyduğumu anlatamam. Bana bahşettiğiniz dostluktan sonra, benim için en değerli olan şey tehdit altında bulunmasaydı, inanınız bana, sizi böyle rahatsız etmezdim. Kaldı ki, hayatınızın her dakikasının ne kadar değerli olduğunu bilen ve takdir eden hayranlarınızdan biriyimdir.

Emir, kollarını yatıştırıcı bir jestle açarak, gülümsedi:

— Nedir söz konusu olan?

— Onurum.

Hal hatır sorma faslı çabuk sona ermişti bu defa. Konunun can alıcı yerine gelmişlerdi. Satrapulos, sınav öncesi notlarını yeniden gözden geçiren haylaz bir öğrenci gibi, uçakta, dosyalarını açmış, incelemiş, adamı kendi yönüne çekmek için nasıl davranması gerektiğini düşünmüştü. Bulmuştu sonunda. Gereken yerde gereken sözü söyleyecekti. Önce, bir şeyi açıkça anlatması zorunlu olabilirdi. Sonra, hem kendisinin ve hem de Peygamber dedikleri falcının, ortaklaşa kararlaştırdıkları gibi, aleyhine olarak bozulmasına göz yumduğu bir durumu kendi lehine çevirebilecekti. Öksürdü Yunanlı, çantasını açtı, gazetelerden o sabah taze taze kesilmiş bazı yazıları, resimleri çıkardı. El Sadık bir el hareketiyle durdurdu onu :

— Biliyorum o belgeleri. Bu sabah gördüm onları.

Fena bozuldu buna Satrapulos. Emir'in haber alma örgü-

tünün bu denli etkili çalışabileceğini düşünmemişti hiç. Oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi:

— Hepsini mi? diye sordu.

Hacı Sami el Sadık daha açıkça gülümsedi bu kez...

— Evet. Hepsini.

— Umarım ki, Emir hazretleri, tümü yalan olan bu açıklamaların bir an bile etkisinde kalmamışlardır.

Emir, her anlama çekilebilecek bir hareket yaptı eliyle. Satrapulos bu hareketi «Anlat bakalım, ne yumurtlayacaksın. Gerektiğinde, kapana kıstırırım seni» anlamında yorumladı. Devam etti:

— Düşmanlarımız, çoğu kez, kendi ailemiz içine gizlenir. Bu dalavereye başvuranlar, kuşkusuz, beni nezdinizde küçük düşürmek istediler.

Emir, kurnazlık dolu cevabını hemen yapıştırdı:

— Hakkınızda beslediğim fikre bu denli önem verdiğinizi, beni gözünüzde bu denli yücelttiğini bilmiyordum.

Komedi oynamak sözkonusu oldu mu, El Sadık kadar başarılı olan Satrapulos'un ondan da üstün bir yönü vardı: Söylediği yalanları yaşardı. Nazik, kendisi için hayatî önem taşıyan konular söz konusu olduğunda yüksek gerilimli bir elektrik kablosuna bağlamış gibi, o anda ileri sürdüğü sözlerin etkisi altında kalır, o duruma uygun bir havaya girer, söylediği yalanların gerçek olduğuna kendisi bile inanırdı. Ama, başlangıçta ileri sürdüğü fikirleri de unuturdu çoğu kez böyle yaparken. O zaman, karşısındakilerin kafasında bir kuşku yer ediverir, ellerindeki silâhlarını ceplerine koyarlardı sanki. Satrapulos işte bu gibi durumlardan dahiyâne biçimde yararlanırdı. Bu kez de öyle yaptı. Geniş bir nefes aldı. El Sadık'ın gözlerinin içine dimdik baktı, yardıma çağırdığı o yüksek gerilimli akımın tüm bedenine yayılmaya başladığını duydu. Hazırdı şimdi vereceği cevap:

— Emir hazretleri, katı, çok katı bir dünyada yaşıyoruz. Bu kaskatı ortamın içinde didinirken, bir zamanlar çocuk olduğumuzu bile unutuyoruz. Çıkarlarımız yön veriyor yaşamamıza,

öyle, öyle, maddî çıkarlarımız. Oysa, bu tür işlerle savaşırken, içimizde var olan en değerli şeyi, kendimize olan saygımızı, onurumuzu bir köşeye itip unutuveriyoruz Emir hazretleri. Sizinle kurduğum ilişkiler, iş ilişkileridir kuşkusuz. Daha doğrusu, sizinle tanıştığım zamanlar, iş ilişkileriydi önemli olan benim için.

Emir, hiç bir şey söylemeden dinliyordu Satrapulos'u. Kurnazlık akan, küçücük, kara gözlerini dikmişti ona. S. S. bir soluk aldı:

— Sonra, Emir hazretleri, size yaklaşabilmek mutluluğuna eriştim. Hakkınızda söylenenlere kulak vererek, ne imrenilecek bir biçimde yaşadığınızı, neler yapmaya hazırlandığınızı, politik amaçlarınızı, bilgilerinizin derinliğini öğrendim. İşte o zaman bir şeyi kesinlikle anladım: İş yapmak, para kazanmak mı? Her gün iş yapıyorum. Hem de kaç tane. Para da kazanıyorum. Fakat, sizin gibi bir insana rastlamak! Nerede! Dostunuz olarak kalmam, kuşkusuz, çıkarım gereğidir ama, inanınız bana, size hayranlığım karşısında bunun bile önemi yok benim için. Size dalkavukluk ettiğim kanısı uyandırmaktaysam eğer, çok yazık! Kaldı ki, iyi konuşmasını bilmem, geniş bir kültürüm de yoktur. Tam tersine, çok kötü konuşurum genellikle. Evet, evet, öyle. Öyle ama, insandan anlarım ben. Bu nedenle, biraz beceriksizcesine de olsa, inanınız ki, içtenlikle kalbimi açıyorum size.

Çektiği bu söylevin kendi bile etkisinde kalan Satrapulos, sustu. Emir, gözlerini ondan ayırmadan, yumuşaklıkla sordu:

— Hangi aileden söz etmek istemiştiniz?

— Aile mi?

— Düşmanlarımız çoğu kez kendi ailemiz içine gizlenir, dememiş miydiniz?

— Emir hazretleri, bunu açıklamam çok zor.

El sadık tuhaf bir şey duymuş gibi dudak büktü:

— Oysa, bunu açıklamak için gelmiştiniz buraya. Öyle değil mi?

Daha tatlı bir sesle ekledi:

— Söyleyin bakalım. Hangi aile?

El Sadık hiç de kolaylaştırmıyordu S. S.'nin işini. Yunanlı her şeyi göze aldı:

— Kendi ailem, efendim.

— Yani, ailenizden birinin size zarar vermeye çalıştığını mı söylemek istiyorsunuz?

— Evet, onu demek istiyorum.

Satrapulos, karşısındaki adamın onu ne dereceye kadar enayi yerine koyduğunu kestirmeye çalıştı. Bununla beraber, oyununu bozmadı:

— Herman Kallenberg.

— Bilmiyordum aynı aileden olduğunuzu.

Yunanlı, El Sadık'ın artık biraz fazla ileriye gittiğini düşündü. Emir'in maskesini bir an için düşürmeyi göze aldı. (Ne gereği vardı zaten? Bütün kozları, çantasında, elinin altında değil miydi?) Kuru bir sesle:

— Emir hazretleri bunu biliyorlardır da, olsa olsa, unutmuş olacaklardır. Kallenberg bacanağım olur. Karısı, benim eşimin ablasıdır.

— Haklısınız, unutmuş olacağım... Evet... peki, ne konuda size düşmanlık etti bacanağınız?

— Aleyhimdeki gülünç ve onur kırıcı kampanyayı o başlattı gazetelerde.

— Çok üzücü bir şey... Umarım bunu kanıtlayan belgeler vardır elinizde.

— Var kuşkusuz. Bana karşı hazırladığı alçaltıcı kampanyayı önceden haber verdi.

— Belki de size hizmet etmek istemiştir. Ne bileyim ben, hani kendisine de zarar verebilecek bu rezaleti önlemenize olanak hazırlamak istemiştir belki.

— Hiç değil. Bana önceden haber vermesinin bir tek nedeni vardı. Dilerse eğer, bu rezaleti yalnız kendisinin önleyebileceğini anlatmak.

— Eğer yanlış anlamadımsa, M. Kallenberg, önce sizi mah-

vedebilecek bir bombanın fitilini ateşlemiş, sonra da ateşlediği o fitili kendisi söndürmeyi teklif etmiş.

— Evet öyle, Emir hazretleri.

— Peki ama, niçin yaptı bunu?

— Bir iş alanından, onun lehine, çekilmemi sağlamak için.

— Öyle mi? Hangi iş bu?

— Basra körfezindeki çeşitli ülkelerden ham petrol nakli işi. Sizin yüksek yetkilerinize bağlı olan nakliye ihalesi işi.

— Korkarım ki, hem siz ve hem de Mösyö Kallenberg, benim yetkilerim içinde olmayan konuların sorumluluğunu bana yüklemektesiniz.

El Sadık sustu bir süre, sonra yine konuştu:

— Peki, Kallenberg'le aranızdaki bu konuşma nerede geçti?

— Londra'da. Nasıl sonuçlandığını bildiğiniz o toplantı sırasında.

— Evet... Duymuştum o toplantıyı. Danışmanlarımın da haberi var. Hem sonra, danışmanlarım, sizin Avrupa'da kullandığınız deyimle, «kraldan fazla kralcıdırlar» çoğu kez. O gece olup bitenler, sonra size karşı açılan o kampanya, gerçeği isterseniz eğer, aileniz için iyi bir reklâm olmadı. Evet... Londra'da bacanağınızla aranızda böyle bir konuşma geçtiğini söylüyordunuz biraz önce. Başka kimse var mıydı yanınızda o sırada?

— Emir hazretleri, hiç kimsenin, tanıklar önünde şantaj yapmaya kalkışacağını sanmıyorum.

— Haklısınız. Ama ne olursa olsun, buna üzülmemek elimde değil. Gerçekten çok üzücü bir şey.

— Emir hazretleri acaba sözlerimi kuşkuyla mı karşılıyorlar?

— Bunu da nereden çıkardınız? Ben, şahsen, sözlerinizin doğruluğundan hiç bir zaman şüphe etmem. Ama, biliyorsunuz, yalnız değilim. Ötekiler var.

Yunanlı, ihtiyarın yeteneklerini küçümsemiş miydi acaba? Ne olursa olsun, konuşmalar, dilediği biçimde gelişmiyordu.

Kimbilir, belki de Emir Mavi Sakal'la anlaşmayı imzalamıştı bile. Peki ama, Kallenberg, Yunanlı'nınkilerden üstün ne gibi önerilerde bulunmuş olabilirdi? Rezalet konusuna gelince, S. S. bu konuda Kallenberg'in de, en az kendisi kadar zor durumda kalması için gerekeni çoktan yapmıştı.

El Sadık düşünceyi şöyle özetledi:

— Ah Mösyö Satrapulos! Çok üzüyor beni bu aile içi anlaşmazlıklar...

Emir, bu sözleri biraz üzüntülü, neredeyse köylü ağzıyla söylemişti. Durumu kurtarmaya çalışan Yunanlı onun tuzağına düştü:

— Rastlantıyla kurulmuş, kadın kaprisleriyle oluşmuş bağlılıklara aile denemez ki. Gerçek aile, aynı kanı taşıyan insanlardan oluşandır ancak.

El Sadık, tatlı bir sesle, bu itirazı karşıladı:

— Tamam, ben de aynı şeyi söylüyorum. Aile anlaşmazlıklarından söz ederken, ben daha çok sizle saygıdeğer anneniz arasındaki ilişkilere değinmek istemiştim. Yalnız, hemen açıklayayım ki, bunu söylemekteki amacım, ne o ilişkilere burnumu sokmak, ne de niçin öyle davrandınız diye size çıkışmaktır.

Yunanlı, öfkesinden, az kalsın yerinden sıçrayacaktı. Fakat, sakin durmasında, hiç bir şeyi belli etmemesinde yarar vardı. Anlayışla başını salladı:

— Emir hazretleri, aleyhimdeki yazıları ben de okudum. Eğer ortaya atılan iddia gerçek olsaydı, benim bir canavar olmam gerekirdi. İnsanın bir tek anası vardır hayatta. Yoksulluk içindeki anasını yüzüstü bırakan insan yaşamaya bile lâyik değildir bence.

Buyrun bakalım, şimdi kendi de, içinde bulunduğu durumun etkisinde kalarak parlak edebiyat gösterilerine girişmek üzereydi. Ağır ağır ve acı bir sesle sürdürdü konuşmasını:

— Bu konuda okuduklarınızın tümü asılsız. Neyi gösterir bunlar bilir misiniz? Kişinin mal sahibi olmak, güçlü olmak tutkusunun, bir yerden sonra, artık insanı alçaltan bir şey ola-

bileceğini. Tam o resimlerin yayınlandığı sıralarda annem, gerçek annem, iki özel uşağı, özel oda hizmetçisiyle, Paris'te, **Ritz** otelinde bulunuyordu. Bakınız lûtfen şunlara, rica ederim...

El çantasından bir yığın kâğıt, fotoğraf çıkarttı çabucak:

— Şu fotoğraftaki, yaşlı, yoksul köylü kadına bir bakın... Bir de, onu annemin şu gerçek fotoğrafıyla kıyaslayın lûtfen Altes...

Yaşlı, çok şık giyinmiş bir kadının fotoğrafını gösterdi Arap yöneticisine. Kadının üzerindeki değerli taşlar, takıp takıştırdığı kolyeler dikkati çekiyordu. Yalnız, yorgun bir hali vardı kadının. Sokrat'ın adamları, bu fotoğrafı çekmeden önce, Tina'ya uyuşturucu ilâçlar içirmişlerdi.

— Lûtfen, bakınız şu iki fotoğrafa. Bu iki kadının birbirine benzer bir yönü var mı sizce?

Emir, eğildi, her iki resmi de inceledi. İşin içinde bir yutturmaca olduğunu anlıyor; fakat oyunun inceliğini pek kavrayamıyordu. Ama gene de durum, hoşuna gidiyordu El Sadık'ın. Çok zengin iki adam, kalkıp ayağına kadar geliyor, onu elde edebilmek için binbir numaraya başvuruyorlardı. Kesin kararı El Sadık verecekti kuşkusuz. Keyfi nasıl isterse, öyle yapardı. Ancak, içlerinden birini ya da ötekini seçmesi, bu iki adamın ona sağlayacakları çıkarlara bağlıydı. Hangisi daha cömert davranırsa işi o alırdı. Emir, fotoğraflarla çok ilgilenir gibi davrandı:

— Gerçekten de, dedi... Açıkça görülüyor ki, aynı insan değil bu iki kadın.

— Göreceksiniz Emir hazretleri, yarın bütün dünya öğrenecek bunu. Ne alçakça oyunlara başvurarak beni yıkmaya çalıştıklarını herkes anlayacak. Herkes değerlendirecek gerçek durumu.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Bu yalan habere yer veren bütün gazeteleri mahkemeye vereceğim. İftira davası açacağım. Üstelik, o gazetelerin hepsine birer yalanlama göndereceğim. Basmak zorunda kalacaklar. Avukatlarım başladılar bile bu işle uğraşmaya.

— Ya Kallenberg ne olacak?

— Tanrının şaşmaz adaleti onu cezalandırdı bile.

— Peki, tekzipleriniz ne zaman yayınlanır?

— Yarınki gazetelerde çıkar. Büyük magazinlere, dergilere gelince, onlar da, yayınlanacak ilk sayılarında yer vereceklerdir. Avrupa'daki radyo istasyonları bu gece, annemin Paris'te düzenleyeceği basın toplantısını yayınlayacaklar.

— Desenize, güzel bir intikam alacaksınız?

— Değil, Emir hazretleri, intikam falan değil. Yalnız, hak yerini bulacak. Bunu sizin herkesten önce öğrenmenizi istedim. Beni yere sermek için giriştikleri bu alçakça oyunun, bana gösterdiğiniz dostluktan dolayı, uyruklarınızın size beslediği derin saygıya gölge düşürmemesi için böyle davranmak zorundayım.

— İşin bu yönünü de düşündüğünüz için teşekkür ederim size. Sonra, danışmanlarımın yanında, sizin haklı olduğunuzu kanıtlayacak belgeleri sağladığınıza da çok sevindim. Doğrusunu isterseniz, biz, ülkemizde, büyük önem veririz ahlâk kurallarına. Hani, orta çağda olduğu gibi... Bakın açık söyleyeyim, eğer size yöneltilen suçlamaların yanlış olduğunu kanıtlamak olanağını bulamasaydık, dostluğumu sürdürebilmem çok güçleşirdi. Bizde hâlâ kutsal sayılan anaya karşı görevlerini yerine getirmemiş bir insanı huzuruma kabul etmemi uyruklarımdan hiç biri hoş karşılamazdı. Aslında, şu anda, burada, benim yanımda bulunmanız bile, size olan güvenimi ortaya koyar.

Yunanlı, tevazu dolu bir sesle:

— Emir hazretleri dedi, bana bir küçük lûtufta daha bulunmanızı istirham edecektim.

— Söyleyiniz, neymiş?

— Şu sıralarda, sahibi bulunduğum gemilerin hepsi faal durumda değil. Eğer izin verirseniz... kabul etmek lûtfunda bulunursanız, sarnıç gemilerinin sürekli olarak limanınıza binlerce ton tatlı su taşımalarına izin vermenizi isteyecektim. Bu kadar ilgi çekici bir ülkede ağaç yetişmemesi doğru değil.

— Çok büyük bir sorun bu, Mösyö Satrapulos.

— Sarnıç gemileri bir yandan tatlı su getirirlerken, ben de, öte yandan, yeni sondajlar yaptırabilirim.

Emir, biraz alaylı:

— Petrol bulmak için mi? Yo hayır, çok teşekkür ederim.

— Değil, Emir hazretleri. Su kaynakları bulmak için. Eğer izin verirseniz, bir haftaya kadar, buraya mühendislerimi gönderebilirim.

El Sadık bu konularda uzmanlaşmıştı. Yunanlının kalbinde binbir umut uyandıracak bir gülümseyişle konuştu:

— Yalnız, söyler misiniz bana, eğer tankerleriniz su taşımaya başlayacak olurlarsa, bana bağlı çeşitli emirliklerin petrolünü nasıl naklederler o zaman? Yani, anlaşma yaptığımız takdirde?

Satrapulos'un kalbi hızlı hızlı atmaya başladı: İşi koparıyor muydu acaba sonunda? Ne olursa olsun, durumu iyi görmeye başlamıştı. Emir ise, o sırada, sanki pek önem vermiyormuş gibi anlatıyordu:

— Sırası gelmişken sorayım, dostum. Mösyö Kallenberg'in bana, sizin ileri sürdüğünüz tekliflerden çok daha ilginç teklifler yaptığını biliyor musunuz?

Sonunda, işin can alıcı bölümüne giriyorlardı...

— Ne gibi?

— Sizden, yüzde on daha fazla veriyor.

— Çok para tutar bu yüzde onlar.

— Kuşkusuz çok tutar. Ancak, sağlayacağı kâr da çok tutar. Neyse... Londra'da olup bitenlerden sonra, bacanağınızla iş yapmam olanağı kalmadı artık. Yalnız, Amerikalıların da bazı teklifleri var...

— Kallenberg'in verdiği fiyat üzerinden mi?

— Onlar, Kallenberg'den yüzde on daha fazla veriyorlar.

— Peki öyleyse! Ben size, o iki yüzde onun toplamından bir yüzde on daha fazlasını teklif ediyorum.

— Güzel ama, biraz daha çaba harcayamaz mısınız? Bir küçük çaba daha?

— Para konusunda pek sanmıyorum. Yalnız, şu rezalet patlak vermeden önce, size bir sürpriz hazırlıyordum... Kabul etmek nezaketinde bulunursanız eğer... Bana uğur getirmiş olursunuz.

— Dinliyorum sizi.

— Mesele şu: Sanıyorum ki, deniz ticaret filoları konusunda bugünkü kavramlar, bilemediniz on yıl sonra kökünden değişecek. Gemilerin tonaj toplamı değişmese bile, sayıları azalacak on yıl sonra. Tankerlerin tonajı büyüdükçe, bakım ve nakliye giderleri de azalıyor. Ben, gitgide daha büyük tankerler inşa ettirmek istiyorum. Bunlardan üç tanesini sipariş ettim bile. Norveç tezgâhlarında inşa edilmekte üçü de. İçlerinden biri tam anlamıyla bir dev tanker olacak. Dünyanın en büyük petrol nakliye gemisi, kısacası. O gemiye, yüksek adınızı, **Hacı Sami el Sadık** adını vermek istiyorum.

Emir, gerçekte, pazarlığın tam bir bezirgânlık ortamında, sürüp gideceğini umuyordu. Bu tür bir teklifle karşılaşabileceğini aklına bile getirmemişti. Gurur duydu Yunanlının ileri sürdüğü fikirden. İçinde beslediği en gizli istekleri bile aşan nitelikte bir öneriydi bu.

— O dev tankere benim adımı vermek teklifinizden büyük onur duydum. İçtenlikle kabul ediyorum.

— Teşekkür ederim Emir hazretleri, ama hepsi bu kadar değil...

Yunanlı en tatlı, en çekici teklifini sona bırakmıştı. Bu, benim diyen devletlerin bile dayanamayacakları türden bir fikirdi. Yunanlı, ağır ağır, konuştu. El Sadık, onun ağzından çıkan her sözü, dikkatli dinliyor, içine sindiriyordu.

— Eğer aramızdaki işbirliği gerçekleşirse, filomdaki tankerlerin dörtte üçünü Baran bayrağı altında çalıştırmak istiyorum.

Bu kez, yaşlı Arap emirinin kurnazlığına ve kendini çok

iyi frenlemesine rağmen, Yunanlı, onun gözlerinden okudu adamın tuşa geldiğini. Ancak, el Sadık, heyecanını gizlemek için, şöyle bir durup düşünüyormuş gibi yaptı:

— Aziz dostum, gurur verici teklifinizin yararlarının yanısıra bazı sakıncaları var. Ben, tek başıma, bu yönde bir karar veremem. Danışmanlar meclisini toplamam, onlarla görüşmem gerekir.

Yunanlı zor tuttu kendini gülmemek için. «Meclis»ini sevsinler! El Sadık'ın, «meclis» dediği şeyin, parmağının ucunda oynattığı bir sürü baldırı çıplaktan başka bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Baktı Emir hazretlerine. Adam dalmıştı. S. S. onun o anda ne gibi düşler gördüğünü kestirebilcek kadar zekiydi. El Sadık, başdöndürücü hesaplar yapıyordu... Yüzde on, artı yüzde on, bir yüzde on daha, yüzde otuz ederdi... Dünyanın en büyük tankeri, **Hacı Sami el Sadık** adıyla dolaşacaktı yedi denizi. Ayrıca, bir sürü gemi de onun bayrağını, Baran Emirliğinin ulusal renklerini tanıtacaktı yedi düvele...

Hacı Sami el Sadık için bunlar belki de çok parlak bir geleceğin ilk belirtileriydi. Bu gidişle, Baran Emirliği, belki de Birleşmiş Milletlere alınırdı. Böyle bir şey gerçekleşecek olursa, el Sadık, önemli kararlar verileceği zaman, oyunu şu ya da bu blok'a vermekle, başka büyük çıkarlar da sağlayabilirdi. Şimdilik bu tür şantajlara pek girişemiyordu. Olsa olsa, büyük devletlerden biriyle ya da ötekiyle flört ediyor, fakat, birinden ya da ötekinden yana, kesin bir davranış benimseyemiyordu. Ruslara hoş görünerek, Amerikalıları kızdırmak istemediği gibi. Japonlarla büyük bir sözleşmeye girip, Avrupalıları darıltmaktan da kaçınıyordu. Bu nedenlerle, kendi hesaplarına çalışan armatörlerle iş yapmayı yeğ tutuyordu. Bu armatörlerin çoğu, ona el altından silâh sağlayacak kadar güçlü, malî bağımsızlığını garanti edecek kadar da zengindiler. Kallenberg'i, daha işin başından, pek gözü tutmamıştı. Kendini beğenmişin biriydi Kallenberg. Bütün gücünü, başkalarını etki altında bırakmaya yöneltmişti. Oysa, Satrapulos, el Sadık'a göre, çok daha kurnaz, daha olgun,

daha etkiliydi. Aleyhinde olan bir durumu, şimdi kendi lehine çevirmekle de kanıtlamamış mıydı bunu? Şimdilik onunla işbirliği yapmakta, ona dayanmakta kâr vardı. Şimdilik ama... yani kendisi, yeteri kadar güçlenip, Yunanlı'ya sırt çevirecek dünya politikasında kendi başına rol alacak hale gelinceye kadar. Görürdü o zaman herkes gerçek bir şeyhin ne demek olduğunu. Suudi Arabistan'daki bütün emirliklerin Hacı Sami el Sadık'ın bayrağı altında toplanmasının ne demek olduğunu. Bunları kafasından geçiren el Sadık, birdenbire, yaşadığı ana dönüverdi. Yunanlı'ya karşı öyle tutuk, kuşkulu davranmayı, onu oyalamaya çalışmayı bir yana bıraktı:

— Tabii, dedi, parayı dolar olarak, bir İsviçre bankasındaki hesaba yatırırsınız. Hesap numarasını veririm size.

Satrapulos sevinçle atıldı:

— Emir hazretleri, nasıl emrediyorsanız, öyle yapılacaktır.

— Öyleyse, her şey tamam demektir... Güzel! Çok güzel! Şimdi, aziz kardeşim, biraz dinlenmek isterseniz, daireniz emrinize âmadedir.

Hiç hesapta olmayan bu dinlenme işine Sokrat'ın canı sıkıldı. Hemen o akşam Avrupa'ya dönmek istiyordu. Ertesi sabah, Cenevre'de birkaç önemli bankacıya söz vermişti. El Sadık, Yunanlı'nın biraz isteksiz olduğunu sezdi. Ama onun da bir bildiği vardı. Israr etti:

— Davetimi kabul etmekle bana büyük bir şeref vermiş olursunuz, aziz kardeşim.

İş bu hale geldikten sonra, Sokrat artık hayır diyemezdi. Yoksa, adam, üzülür, alınırdı belki. Cehennemin dibine kadar yeri vardı bankacıların! Böyle bir alışveriş karşılığında bazı fedakârlıkları göze almak zorundaydı. Boyun eğmekten başka yapacak bir şey yoktu:

— Emir hazretleri, en içten dileğimi gerçekleştirmiş oluyorsunuz. Davetinizi, beni, buna lâyık gördüğünüze göre, mutluluk duyarak kabul ediyorum.

Sokrat, o küçücük evden çıkarken, Rolls-Royce'un kapısını

ardına kadar açan el Sadık'ın danışmanının gözleri önünde, nerdeyse, sirtaki oynamaya başlayacaktı. Büyük bir başarı elde etmişti. Ne zaman böyle büyük bir iş kıvıracak olsa, sevinçten göbek atmak gelirdi içinden.

Çok yakından bakıldığı zaman, uzaydaki bir gezegene benziyordu. Kraterlerinin bazılarında biraz nemlilik bulunan, esmer bir gezegene. İnsan, başını biraz uzaklaştırıp baktı mı, anlıyordu bunun bir meme olduğunu. Kızın cildi koyu esmer olduğu halde, meme uçlarının mor çevresi esmer derinin üzerinde, kocaman bir leke gibi görünüyordu yine de. Memelerin Yunanlıya yaklaşıp uzaklaşmasına göre, adam her kez, bir başka şeye benzetiyordu onları. Arada sırada, yanaklarına, dudaklarının ucuna değiyordu memeler. Yunanlı, ağzına alıp emmemek için zor tutuyordu kendini.

Gerçekte, hiç beklemediği bu durumda kaldığından, sıkıntı içindeydi. Tatsız bir durum değildi bu; tam tersine. Ama, onu zevk almaya âdeta zorladıkları halde, cüret edemiyordu buna. Belli ki, onu belirli bir kalıba sokmak, o kalıptaki bir insanın oynayacağı rolü oynatmak istiyorlardı ama, her nedense, direnip duruyordu oyuna girmemek için.

Oysa, kızlar, onun durumunu hiç yadırgamıyor gibiydiler. Muazzam bir banyo salonunda, yere gömülmüş, kocaman bir havuzun dumanlar tüten sularının içinde, boylu boyuna uzanmıştı. Bir düzine el, onu sabunluyordu. Kızların yumuşak elleri, bedeninin en duyarlıklı yerlerinde biraz fazlaca duraklayor, adamın içini gıcıklıyor, fakat onu tüm olarak zevke kaptırıp, gevşetmiyordu. O gece, Baran'da, Emir'in konuğu olmayı kabul ettiği zaman, haremdeki kızların eline teslim edileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

Gerçekte, o kızlardan birini çekip almak, onunla yatmak

istiyordu ama, kızların onunla oynaşmalarından pek hoşlanmıyordu. Erkek dediğin, zevk alacağı kızı kendisi seçer, çeker alırdı altına. Oysa, burada durum öyle değildi. Kızlar oynaşıyorlardı Yunanlı'yla. Yapabildiği, yapabileceği tek şey, kendini, çocuk gibi kızların elleri arasına bırakmaktı. Yunanlı çocukluğuna dönmekten nefret ederdi ama, bir yandan da, tekrar çocuk olabilmek isteği yaşardı içinde. Dilediği kadar itsin kafasından bu tür istekleri, olmuyordu işte: Üç yaşındayken daha, bir gün, annesi, hamamda yıkıyordu onu. O gün de aynı duyguları duymuştu. Kendini annesinin tatlı tatlı okşamasına bırakmak istemiş, aynı anda, hamamdan kaçıp kurtulmak geçmişti aklından. O anda, haremdeki kızların, yüzüne bakarak, aklından geçenleri okuduklarını sanıyor, utanç duyuyordu.

Kaldı ki, işin zor yönünü atlatmıştı. Ona ayrılan odaya girdiği zaman, kendini Ingres'in tablolarındaki görüntülerden birinin içine dalmış sanmıştı. Boyunları, göğüsleri tombulca, bir başka çağdan kalma, gülümseyen odalıklarla doluydu içerisi. Bunlardan bazıları müzik çalıyor; bazıları çiçek demetleri yapıyorlardı: Jumbo jet uçakların vızır vızır dolandığı bir çağda, gerçek dışı bir görüntüydü bu. Odadaki kızlardan birkaçı yaklaştı yanına. İncecik tüllere sarınmışlardı. Hareket ettikçe bedenlerine yapışan bu tüllerin ardından, kızların bacaklarının arasındaki kara gölgeler görünüyordu. Biri diz çökmüş, ayakkabılarının bağlarını çözmüştü. Sokrat buna çok sinirlenirdi ama, hiç bir şey yapamamıştı engel olmak için. Kızların yaptıkları her şey, Yunanlı'yı saçlarının telinden ayak parmaklarına kadar ürperten okşayışlardı sanki. Odadaki kızlar, onu biraz sonra, üstü yumuşak, serin hayvan postlarıyla kaplı, kocaman bir yatağa yatırmışlar, yavaş yavaş soymaya başlamışlardı.

Bazı şeylere olmaz demek, hayır demek için, bir şeyler mırıldanır gibi yaptığı zamanlar, kızlar, ona gülümsemeyle bakmışlar, cevap vermemişler, anlamıyorlarmış gibi davranmışlardı. Oysa, içlerinden bazıları Avrupalıydı kızların. Sokrat'ın kullandığı dili mutlaka biliyorlardı. Gerçek birer cariye gibi davrana-

bilmek için kimbilir nasıl bir eğitimden geçmişti bunlar? S. S., o sırada, üzerine eğilmiş olan kızlardan hangisinin, pantalonunun düğmelerini çözmekte olduğunu, o ellerin hangisine ait olduğunu bilemiyordu.

Arada bir dayanılmaz bir kaçmak isteği uyanıyordu içinde: bedenini sevmiyordu Yunanlı. Hiç sevmiyordu. Bedeni, kendi inanışa göre, zekâsı kadar gelişmemişti. Kalbiyle yaptığı, yapmayı başardığı atılımlarla da bağdaşmıyordu bedeni. Estetik kaygularına yakışmayan, çirkin, sanki onun değilmiş gibi, geri kalmış, yoksul bir bedeni olduğuna inanıyordu. Herhangi bir mahalle çapkınının, herhangi bir plaj zamparasının vücudu, hiç hak etmedikleri halde, onunkinden daha gelişmiş, daha çekici idi. Oysa, avuç dolusu para bile verecek olsa, kendi boyunun birkaç santim daha uzun olmasını sağlayamayacağını biliyor, bu onu çok kızdırıyordu.

Uzun boyluları küçümser gibi davranırdı ama, aslında kıskanırdı onları. Hattâ, bu gibiler önünde yerlere kadar eğilip, alabildiğine küçüldüğü zamanlar bile, içinden, gizliden gizliye, içerlerdi onlara. Bir kadının yanına uzanıp yattığı zaman onlardan aşağı kalmıyordu ama, çoğu zaman, ayakta geçiyordu hayatı insanın. Kızlar, yumuşacık el hareketleriyle, ayağındaki donu çıkardıkları zaman, salonun sımsıcak olmasına rağmen, organının uykuda olmasından ötürü, büsbütün utanmış, kızmıştı. Sonra, yığınlarla el, onu yattığı o hayvan postlarının üstünden kaldırdı, koltuklarının altından tutup, içinde mavimtrak, köpüklü suların bulunduğu, yandaki banyo salonuna kadar taşıdı, binbir dikkatle, Yunanlı'yı, yavaş yavaş yatırıp, banyoya daldırdı. Şimdi artık, onu okşamakta olan parmaklar, biraz fazla duraklıyordu bazı nazik yerlerinde. Nedenini pek kestiremeden, bütün bedenini saran o okşamalara, içinde ağır ağır uyanmaya başladığını anladığı şehvet isteklerine karşı direnip duruyordu. Sanki kendini bırakırsa, büyük bir yenilgiye uğrayacakmış gibi geliyordu ona. Bir çaba daha harcadı cinsel yönden dirilmemek için. Söz verdiği İsviçreli bankacıları düşündü. Adamların ciddi

suratlarını gözlerinin önüne getirdi. Sonra, az kalsın kurbanı olacağı o büyük rezaleti hatırladı. Annesinin onu lânetlediği zamanı aklına getirdi... Ama sonra artık hiç bir şey düşünemedi.

Bu kez içini müthiş bir öfke kaplayıverdi. Kızlar ona sanki çocukmuş gibi davrandıklarına göre, gösterecekti şimdi o pis yaratıklara hiç de çocuk olmadığını; onlardan hiç de korkmadığını gösterecekti. O ikide birde, ağzının, dudaklarının ucunda dolaşan, yaklaşıp uzaklaşan, koskoca memeyi homurtuyla emmeye koyuldu. Ellerini uzatıp, kime ait olduklarını bilmediği, dişi organların içine daldırdıkça daldırdı. Haremdeki kızlardan ikisi, inilti sesleri çıkartarak, banyonun içine, Yunanlı'nın üstüne yuvarlanıverdiler, köpük bulutları içinde, var güçleriyle sarıldılar Emir hazretlerinin özel konuğuna.

Sabah kalktığında kafasını bir başka soru kurcaladı: Acaba hepsinin hakkından gelebildim mi, diye düşündü. Uzun süreden bu yana böylesine doymamıştı cinsel yönden. Genellikle, pek doymuyordu profesyonel orospularla yattığı zamanlar. Onlarla aşk yaparken, kendisi ne denli kudurursa kudursun, kaltakların, onun hoşuna gitmiş gibi görünmek için, sanki çok zevk almışlar gibi davranmalarına bozuluyordu. Ancak, ne var ki, haremdeki kızlar profesyonel orospu değillerdi. Bunlar, uzun süre kimseyle cinsel ilişkide bulunmamış, tıpkı av köpeklerinin av için yetiştirilmeleri gibi, aşk için yetiştirilmiş kızlardı. Saatin kaç olduğunu bile sormadı kimseye. Başucuna uzandı. İçinde türlü yiyecekler bulunan tepsiye el sürmedi, bir puro alarak, yaktı. Dalgın gözlerle, purodan çıkan mavimtrak dumanlara bakmaya başladı. Ne vardı utanacak bu gibi durumlarda?... Wanda'nın en iyi arkadaşı olarak kalmamış mıydı sanki? Herkesin gözünde, Wanda'nın sözde âşığı; Wanda da, onun sözde metresiydi.

Oysa, ikisi, yalnız ikisi biliyorlardı hiç değilse, aralarında hiç bir şeyin geçmediğini.

Sokrat, hiç kimseye gururla, göğsünü kabartarak söz etmemişti bundan. Wanda da hiç kimseye hiç bir şey söylememişti. İkisi de, birbirlerine açılmakla, birbirlerinin aksayan yönlerini kavramışlardı. Gerçekte, Sokrat'taki tutukluk geçici, fakat Wanda'nınki sürekliydi.

Roma'daki kokteylde, Sokrat'ın onu elinden kaçırdığı o budalaca akşamdan sonra, kentin en büyük otelindeki bir lüks dairenin yatak odasında, aynı yatakta yatıyorlardı. S. S. o gece, otele dönünce Wanda'ya, resepsiyondan anahtarını alırken yetişmiş, ikisinin de aynı otelde kaldığını sanki yeni öğreniyormuş, buna pek şaşmış gibi davranmıştı. Oysa, komşu dairelerde kalıyorlardı. Sokrat, dünyanın parasını vermişti, Wanda'nın yanındaki daireyi tutmak için. S. S. Wanda'ya, birlikte bir kadeh bir şey içmelerini teklif etmiş, kadın da, Sokrat'ı hayretler içinde bırakarak, kabul edivermişti.

— Memnunlukla. Yalnız üstümü değiştirmem gerek. Yarım saat sonra daireme gelin.

Sokrat, yukarıya çıkıp, Wanda'nın dairesinin kapısına vurduğu zaman, üzerinde incecik bir sabahlıkla açmıştı kapıyı:

— Buyrun, yatak odama geçelim. Eğer, sizi yatakta kabul etmeme çok hayret etmezseniz tabii, demişti.

Sokrat, kalbi hızlı hızlı çarparak izlemişti kadını. O zaman, umursamaz bir davranışla, Wanda, uzanıvermişti yatağına...

— E, şimdi? demişti Sokrat'a.

Sanki onu bir sınavdan geçiriyormuş gibi, biraz alaylı alaylı bakıyordu o anda adama. Sokrat ise, afallamış, şaşkına dönmüş, çok uzun süredir düşlediği bir şeyin birden gerçekleşmesi karşısında hayretten, hiç bir şey söyleyememişti. Ve Wanda, aynı rahatlıkla sormuştu:

— Yanıma uzanmak ister misiniz?

Büsbütün afallamıştı Satrapulos. Wanda'ya yaklaşabilmek için, binbir tuzak kurmuş, binbir taktik hazırlamıştı. Oysa, şimdi

kadın bir çift sözle bütün silâhlarını alıvermişti elinden:

— Yoksa oturmayı mı tercih edersiniz?

Sokrat o anda, kendini ilk kez geneleve giden ve ne yapacağını bilmeyen erkeklere benzetti. En iyisi Wanda'nın oyununa katılmaktı: Uzandı kadının yanına.

— Ayakkabılarınızı çıkarmaz mısınız?

S. S., sağ ayakkabısının ucuyla, sol ayağının arkasından iterek, iskarpinlerinin birinin yere düşmesini sağlamış, sonra aynı hareketi, öteki ayağı ile tekrarlamıştı. O anda, kaskatı kesildiğinin, nefesini tutmaya çalıştığının, saldırı pozisyonunun avantajını elinden kaçırdığının farkına varmıştı.

— İsterseniz, çıkartın üzerinizdekileri. Bakın bana, hiç bir şey yok üzerimde.

Wanda, geceliğinin önünü açtı. Sokrat'n gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Gerçekten hiç bir şey yoktu kadının üstünde. Wanda'nın memelerinin uçlarını görüyor, fakat gözlerini daha aşağılara indirmeye cüret bile edemiyordu.

— Çıkarsanıza gömleğinizi de...

Ve Sokrat'ın sırtındaki gömleğin düğmelerini, incecik parmaklarıyla, birer birer açmaya başlamıştı. Yunanlı hiç bir şey yapamıyordu. Felce uğramış gibiydi. «Sahip olmak» ve «sahip olunmak» sözleri arasındaki büyük anlam farkını o anda, birden kavrayıverdi.

— Bir şey söyliyeyim mi, tamamen soyunabilirsiniz, isterseniz. Beni hiç rahatsız etmez soyunmanız...

Korkunç bir şeydi bu... Sokrat, ilk kez utanç duyuyordu! Bazı yetenekleriyle her zaman gururlanan Sokrat, şimdi onları göstermekten utanıyormuş gibi, saklamak telâşındaydı. Çok budalaca bir şeydi bu! Bâkire bir kız gibi hissediyordu kendini! Yatak örtülerinin altına saklanarak, utana sıkıla, soyunabildi.

— Çok mu güç soyunmak?

— Sizin yanınızda, evet...

Demek konuşabiliyordu her şeye rağmen...

— Ne özelliğim var benim?

— Bilmiyorum... Çok tuhaf...

Wanda'nın cildine dokunmakla bile paniğe kapılıyordu.

— Beni arzuladığınızı zannetmiştim... Yanıldım mı acaba?

Sokrat bu kez Wanda'nın gözlerinin içine bakmak cesaretini gösterdi: Hayır, alay etmiyordu Wanda onunla. Tam tersine, çok ciddi bir hali vardı.

— Evet, arzuluyorum sizi. Belki de çok fazla arzuluyorum.

— Öyleyse, sahip olsanıza bana.

Sarıldı Wanda'ya sımsıkı. Karnı, kadının karnının üstündeydi. Bu gibi durumlarda yapılabilecek her şeyi yaptı. Fakat, sonuç sıfırdı. On dakika daha böyle geçti. Müthiş bir korku içinde, okşamaya devam etti Wanda'yı. Refleksleri çalışmıyordu, tam bir güçsüzlüğe saplanıp kalmıştı. Sokrat'ın bu berbat durumdan kurtulabilmesi için, Wanda'nın onu sarsması, hakaret etmesi, ya da ısırması gerekliydi ama o da böyle bir şey yapmıyordu. Kendini bırakmış, öylece duruyordu. Sokrat, utanç içinde, bozguna uğramış gibi, gözlerini kaçırıyordu. Böyle bir felâket ilk kez geliyordu başına.

— Sokrat...

Uzaklaştı kadının yanından, kesin bir yenilgiye uğradığı muhakkaktı.

— ... Görüyorsunuz ya... Kolay değil... Oysa...

— Oysa, öyle çok isterdim ki!

Sokrat, bir solukta itiraf etti:

— Ben de öyle.

— Sizin için durum değişik, ama.

Wanda'nın sesi boğuk, etkileyici, üzüntülüydü.

— Niçin değişik olsun?

— Neyse! Zararı yok, ben lânetliyim de ondan. Oysa, umutlanıyordum belki sizinle diye...

— Anlayamadım nem var... Böyle bir şey ilk kez başıma geliyor. Anlamıyorum...

— Neyse! Aldırmayın... Yarın düzelirsiniz. Başka biriyle başarırsınız nasıl olsa...

— Ama... ben sizinle!

— Hayır, benimle olmaz. Eksiklik bende. Üzülmeyin sakın. Kaldı ki, başarsaydınız bile, o zaman da herhalde ben çekerdim kendimi. Bakın, ben hiç yatmadım şimdiye değin, hiç ama...

— Nasıl? Hiç mi?

— Hayır. Hiç bir zaman. Bir erkekle hiç yatmadım.

Uzun bir sessizlik oldu. Bazı durumlarda, kelimelerin iyice anlaşılması için gerekli olur böyle bir sessizlik. Wanda devam etti:

— Bana sokulmalarına tahammül edemiyorum erkeklerin... Siz... siz... ilk yanıma sokulan erkek oldunuz.

Sokrat, çekingenlikle yine sarıldı Wanda'ya. Engel olmadı buna kadın. O da sokuldu, başını Sokrat'ın omuzuna dayadı. Kulağına fısıldadı:

— Size açıklamaktan utanıyorum ama, şimdiye değin hiç bir erkekle... hayır hiç bilmiyorum bunun ne demek olduğunu... yalnız kadınlarla başarabildim.

Sokrat anlamıştı hiç değilse gerçeği. Buna yenilgi denemezdi.

— Peki, bu ikimizin dost olmasına engel mi?

— Hayır. Dostunuz, arkadaşınız olmayı çok istiyorum.

Hayli eskiye dayanan bu olaydan sonra, Satrapulos, bir daha sokulmamıştı bile Wanda'ya. Parmaklarının ucuyla bile okşamamıştı onu. Aralarındaki gerçekleşmesi olanaksız, bir yasak eylenme dayanan dostlukları zamanla perçinlenmişti. Aşklar belki de bundan ölüyordu ama arkadaşlıklar değil. Arkadaş kaldıkça insan, hayranlığını yitirecek sınıra kadar götürmez ilişkisini. Karşısındakine ilgi duymaya devam eder. Oysa, aşkta, çabucak doyuverir. Sokrat bu gerçeği hayli pahalıya öğrenmişti: Wanda onun gururunu kırmıştı. Neyse ki, dün haremde geçirdiği gibi bir gece, ona, bu sıkıcı olayı biraz olsun unutturuyordu. Hem sonra hangi erkeğe nasip oluyordu harem dairesindeki tüm kız-

larla yatmak. Homurdandı kendi kendine. Ayrılırken, Emir hazretlerine canı yürekten bir teşekkür etmesi şarttı.

Peggy, uçaktan inerken öfke içindeydi. New York'a, Degas'nın tablosu koltuğunun altında olarak dönmeyi umut etmişti. Fakat, Avrupa'daki yeni tanıştığı dostları, ona katiyen böyle bir şey yapmamasını, sanat eserlerinden çok yüksek gümrük alındığını söylemişlerdi. Üzüntü içinde, tabloyu, Londra'daki Chase Manhattan Bankasındaki kiralık bir kasaya bırakmıştı. İleride, bu işlerin nasıl döndürüldüğünü öğrenince, Degas'yı, kaçak olarak sokacaktı Amerika'ya.

Kırk sekiz saatten bu yana gözünü kapamamış olduğu halde, Kallenberg'in toplantısında olup bitenlerden ötürü duyduğu heyecandan, yine de hiç uykusu yoktu. Uçakta, notlarını gözden geçirmiş, o geceyle ilgili olarak hazırladığı yazının, alışılmış basmakalıp dedikodu yazılarından farklı bir şey olmasına çalışmıştı. Pasaportların denetlendiği yerde, bakındı, şoför Julien'i aradı, göremedi. Neden sonra Julien'in bagajların alındığı yerin önünde dolaşıp durduğunu gördü ve tam o sırada, yanı başında beliren iki adamı farketti. Bunlar her fırsatta ona kur yapmış iki asalaktı. Birinin adı Heath'di. **Bazaar** dergisinin yazı işleri müdür yardımcısıydı. Gururlu, kendini beğenmiş, çekilmez bir adamdı. Öteki, derginin, foto muhabiriydi. Peggy, deli olurdu bu küstah adamın şımarık hallerine. Heath ilerledi Peggy'ye doğru. Dudaklarında dayanılmaz olduğuna inandığı yapmacıklı bir gülümsemeyle:

— Hello! dedi.

Peggy, ilgisiz, renksiz, tatsız bir sesle,

— Hello! dedikten sonra şoförüne döndü:

— Julien! İşte bagaj biletlerim. Bavullarımı arabaya götürür müsünüz?

Heath yine atıldı:

— Peggy...

Küçük adıyla çağırılmasına çok kızardı Peggy.

— Ne var?

— Jennifer Cabott size bir şey söylememi bildirdi de...

— Sonra söylersiniz! Görüyorsunuz, yeni indim uçaktan!

— Yalnız çok acele bir iş bu!

— Güldürmeyin beni şimdi...

O sırada, soluk benizli fotoğrafçı, şefinin başarı kazanamayacağından emin olduğu için yaklaştı.

— Peggy! dedi. Kendisiyle röportaj yapacağımız adam üç saate kadar New York'tan ayrılıyor da...

— Ne önemi var bunun? Yarın gider bulurum onu nerede olursa olsun.

— Olmaz Peggy!... Dergi iki saate kadar bağlanıyor! Bu sayıya yetişmesi gerekli röportajın. Biz elimizden her şeyi yaptık ama boşuna. Kimseyi kabul etmiyor adam, kimseye demeç vermiyor... Olsa olsa, yalnız siz...

— Bırakın şimdi traşı! Yorgunum.

— Ama Jennifer, olsa olsa, Peggy başarır bu işi, dedi. Çok önemli bu röportaj!

— Nenin nesiymiş bu adam?

— Politikacı.

— Adı ne?

— Baltimore.

— Hiç duymadım. Bu memlekette adı Baltimore olan binlerce insan vardır.

— Scott Baltimore onun adı! Alfred Baltimore II'nin özoğlu...

Peggy, gülmemek için zor tuttu kendini: Amerika'daki soylu kişileri ezbere bilirdi. Baltimore'ların da, ne mene insanlar olduklarını çok iyi biliyordu. Hayret etmiş gibi bir havaya büründü:

— Peki, ne ilginç yönü varmış yani... şu Scott'un?

— Yirmi iki yaşında adam. Bu yaşta milletvekili seçimlerine giriyor. «Yenilikçiler» adı altında bir parti kurdu.

— Julien, valizlerimi eve götürün.

Heath'a baktı sonra:

— Haydi gidelim, dedi. Tam bir saat ayıracağım bu işe. Bir dakika fazla değil. Eve dönüp banyo yapmak istiyorum.

— Sağol! Teşekkürler Peggy.

Yanındaki fotoğrafçının bakışlarını görünce, Heath o sözleri söylediğine pişman oldu. Bücür fotoğrafçının alaylı, küstah bakışı karşısında küfrü basacakken, kendini tuttu. Böyle bir şey Nash-Belmont ailesinin kızı Peggy'nin yapında yapılamazdı asla. Bu nedenle:

— Haydi, gidelim... demekle yetindi.

Maria sinirliydi. Bütün gece, sabaha kadar gözünü kırpmamıştı. Fakat, elinden bir şey gelmiyordu. İmzalamış olduğu anlaşmada, gece olsun, gündüz olsun, Athina Satrapulos'un yanından bir saniye bile ayrılmayacağı yazılıydı. Bu nedenle, yaşlı kadınla aynı odada kalmak zorundaydı. Ne zaman uyku bastırsa, gözleri kapanır gibi olsa, büyük çaba harcayarak, uyanık kalmaya çalışmıştı. Üstelik, yanağında kalmış olan tırnak izleri, müşterisinin tehlikeli bir yaratık olduğunu her an hatırlatıyordu Maria'ya.

Tina'nın canı o sabah yün örmek istemiş, uşaklar koşup gerekli şeyleri almış, getirmişlerdi.

Maria, bir dakika bile gözlerini ayıramamıştı kadından. Tina'nın elindeki örgü şişlerinin, sırasında, müthiş bir silâh olabileceğini aklından hiç çıkarmamıştı. Bir yandan, kadını kollarken, telefon başına oturmuş, Madam Satrapulos'un konuğunun bir an önce getirilmesini sağlamaya çalışmıştı. Bu fikir, Maria'-

ya hem saçma, hem de komik geliyordu. Böyle lüks bir otelde, bu tür bir olay görülmüş şey değildi. Üstelik, dedikodu meraklısı hizmetçileri bile zor durumda bırakıyordu: Aşağı tükürsem sakalım, yukarı tükürsem bıyığım misali.

Nihayet her şey halloldu. Kocakarının beklediği misafir, yarım saat sonra getirilmiş olacaktı. Özel uçak kiralanarak, Yunanistan'a gidilmiş, oradan özel helikopter tutulmuş, köye inilmiş, bu işten anlayan adamlara avuç dolusu para verilmişti. İşçiler yandaki 504 numaralı daireyi gerektiği gibi hazırlamışlardı. Maria, Satrapulos'un gücünden kendine de biraz bir şeyler bulaştığını görüyordu. Ana Satrapulos'un isteklerini aktarmaktan başka bir rolü olmadığı halde, Maria ne söylese, ne istese, hemen yerine getiriliyordu; **Ritz** oteli sanki kendi malı gibiydi. Otelin personeli, müdürü, gelişen olaylara ancak seyirci kalabiliyorlar, ellerinden başka hiç bir şey gelmiyordu. Otelin müdürü, yaşlı kadının akıl almayacak isteklerinin kendisini ne duruma soktuğunu gizlemek amacıyla, onun ve Maria'nın birlikte kaldıkları odayı sepet sepet çiçeklerle dolduruyor ve sinsice bir gülümsemeyle, o çiçekleri Maria'ya sunduğunu belirtiyordu ikide birde. Maria, otel müdürü Edouard Fouillet'nin iki ateş arasında kaldığını çok iyi biliyordu: ya Tina'nın tüm kaprislerine boyun eğecek ya da Yunanlı'nın hışmına uğrayacaktı. Otel müdürü, ne olur ne olmaz diye Maria'ya övgüler döşeniyor, onun uyguladığı tedavi metodunun ne denli başarılı olduğundan söz ediyordu. Oysa, çılgınlık, çevreyi bile kaplayacak kadar yaygın bir hal alıyordu gittikçe. Maria, Edouard Fouillet'nin övgü dolu sözlerine pek aldırmıyor, ona her fırsatta:

— Evet, Madam Satrapulos çok ilginç, son derece orijinal bir kadındır, diye karşılık veriyordu.

Aslında, Maria, bu oyunun içinde bir aracıdan başka bir şey değildi. Oyun da herhalde yakında açıkça ortaya çıkacaktı. Maria, bu komedinin ardında, çok büyük çıkarların sözkonusu olması gerektiğini sezinliyor, fakat işin içyüzünü henüz kavrayamıyordu. Ona verilen para karşılığı rolünü oynuyor ve ilerde

de bu durumdan yararlanmayı tasarlıyordu. Öyle ya, belki sürekli olarak Madam Satrapulos'a bakmak görevini verirlerdi ona.

Yandaki dairede bir gürültü oldu. Belki de Madam Satrapulos'un konuğu için hazırlanan dekor otelin görevlilerinden birinin hoşuna gitmemişti. Tina da sesleri duyar duymaz, elindeki örgüyü bırakmış, şişlerini toparlamıştı. Maria hemen savunma durumuna geçti. Fakat, gereksizdi bu hazırlığı, kocakarı gayet sakindi. Tina'daki değişiklik çok ani olmuştu. Maria, kırksekiz saat önce, karşısında, leş kokulu, üstü başı yırtık, yaşlı bir kadın bulmuştu. Oysa, aynı kadın, şimdi, kır saçlı, siyah giysilerinin içinde gayet şık, kendisine gülücüklerle bakarak, tatlı tatlı yün ören bir başka kadın oluvermişti. Ne müthiş bir değişiklikti bu! Yalnız, ne de olsa, çok güvenmemek gerekti bu duruma, zira yaşlı kadının davranışı yıldırım hızıyla değişebilirdi. Maria'nın ağzı bir kere iyice yanmış olduğu için, tetikte duruyordu artık.

Maria, Madam Satrapulos'un, tam basın toplantısı sırasında sapıtmaması için dua ediyordu içinden. Saat altıda olacaktı toplantı. O zamana kadar onu sakinleştirmek olanağı da yok değildi. Tercüman, gazetecilerin sorularını Rumcaya çevirirken, Maria, her ihtimale karşı, Tina'nın arkasında duracaktı. Bu sabah, kadına verdiği kahvenin içine, iki tane yatıştırıcı hap atmıştı. Saat üçe doğru iki hap daha verecekti. Tina'nın gazetecilerin sorularına cevap verebilecek kadar uyanık, fakat herhangi bir rezalete yol açamayacak kadar da uyuşuk olması gerekliydi. Yanda, 504 numaralı dairede, bir kez daha büyük bir gürültü oldu ve ardından tartışma sesleri işitildi. Maria, orada neler olduğuna gidip bakmaya karar verdi. Bir göz attı Tina'ya. Kadıncağız, ayaklarının ucunda yün yumakları, kocaman koltuğuna gömülmüş oturuyordu. Çok sevimli bir görünüşü vardı. Hastabakıcı kız, tatlı tatlı gülümsedi ona ve anlattı:

— Şu kapıyı açıp içerde neler yaptıklarına bakacağım. Daireyi hazırlıyorlar... Siz hiç yerinizden kımıldamayın..

— Peki, kızım. Ne zaman geliyormuş?

— Bir saate kalmaz, gelir. Merak etmeyin.

— Acıkır ama o zamana kadar. Gelir gelmez bir şeyler yedirmeli.

— Siz hiç kuşkulanmayın. Her şey düşünüldü.

«Bir saate kalmaz, gelir» sözü, Tina'yı daha da sakinleştirmişti. Başını salladı hafif hafif ve tekrar yün örmeye koyuldu. Maria, ara kapıyı açarak içeriye baktı: gördüğü şey öylesine garipti ki, gülmekten alamadı kendini. Kapıyı biraz kapatır gibi yaptı içerdekiler onu görmesinler diye. Gerçekten komikti görüntü. Adamlardan biri, «Beni enayi yerine koymayın! Yapamayacağı şeyler de vardır insanın!» diye bar bar bağırıyordu.

Maria, az kalsın, kahkahayı basacaktı. Yavaşça kapattı kapıyı, odaya döndü. Tina ayağa kalkmış, Maria'nın tam bir metre kadar arkasında duruyordu. Üzerinde giysileriyle, salondaki değerli halıya ayakta işeyivermişti. Uzun, çelik yün şişlerinden biri elindeydi, dalgın dalgın Maria'nın ensesine bakıyordu.

Pontiac markalı araba, 5nci Caddeyle 81nci Sokağın kesiştiği yerde, Metropolitan müzesinin tam önünde durdu. Karşıki kaldırımda Stanhope oteli vardı. Peggy, Heath'e dönerek:

— Siz gidebilirsiniz, dedi. Fotoğrafçıya baktı sonra:

— Siz benimle geleceksiniz!

Kararlı bir yürüyüşle otele girdi. Bücür fotoğrafçı da ardından. Peggy yolda Heath'e adını sormuştu fotoğrafçının, Benny'ydi. Heath, görevinin ne kadar güç olduğunu o kadar çok tekrarlamıştı ki, başkalarının başarılı olmadıkları alanlarda hep başarı kazanan Peggy'nin hoşuna gitmeye başlamıştı bu iş. Bir yığın gazeteci, Baltimore'un bulunduğu binanın kapısı önüne yığılmışlar, bekliyorlardı. Kapıda iki sivil polis duruyordu. Peggy

Baltimore'un onu derhal kabul etmesi için gereken numarayı bulmuştu bile. Ayrıca, yapacağı marifeti görüp sağa sola anlatacağını bildiği için, fotoğrafçının yanında bulunmasından da memnundu.

— Bir dakika! dedi fotoğrafçıya.

Oğlanın hayret dolu bakışları altında, çantasından çek defterini çıkardı ve Scott Baltimore emrine yüzbin dolarlık bir çek yazdı.

Fotoğrafçı:

— Fevkalâde, diye sırıttı. Yutar mı acaba?

Peggy yükseklerden bir baktı fotoğrafçıya, omuzlarını silkti. Bir bloknottan kopardığı küçük bir kâğıda, çocukça el yazısıyla şunları yazdı: «Yenilikçiler partisine. Sizi görebilmek ve kutlamak üzere, şu anda kapınızın önünde beklemekte olan hayranınız tarafından.» Üzerine «Scott Baltimore» diye yazdığı bir zarfa, o küçük kâğıdı ve çeki yerleştirdi.

— Haydi, çıkalım bakalım!. dedi fotoğrafçıya.

Sekizinci katta indiler sansörden.

— Siz koridorda saklanın, tam on dakika sonra içeriye girin, dedi Peggy fotoğrafçıya.

Koridoru döner dönmez, Baltimore'un dairesinin önünde bekleşen yığınlarla meslekdaşını ve iki fedaiyi gördü. Hiç çekinmeden onların üstüne doğru ilerledi. Kapıyı bekleyen fedailerin yanına gelince, elindeki zarfı içlerinden birine uzattı.

— Şu zarfı Scott Baltimore'e veriniz, dedi. Cevabını hemen bekliyorum.

— Peki, sekreterine veririm.

— Hayır, kendi eline vereceksiniz. Hemen şimdi.

Koca adam, Peggy'nin yeşil gözlerinin etkisinde, dudaklarını büktü, yanındaki arkadaşına baktı, kapıyı aralayıp içeri girdi. Bir dakika sonra, şaşkınlık içinde, döndü geldi:

— Girebilirsiniz, küçük hanım.

Gazetecilerden protesto sesleri yükseldi:

— Peki ama bizler ne kadar bekleyeceğiz?

Adam, ters ters baktı:

— Basın başka, partinin üyeleri başka! dedi.

Koridorun dibinde saklanan fotoğrafçı çocuk, bu gencecik yosmanın bu işi başarmasına hayretler içinde kalmıştı. Saatine baktı. Dakikaları saymaya başladı.

Peggy, ilk bakışta Scott'u o kadar genç buldu ki, bu çocuğu politika canavarlarının arasına atmak günah, diye düşündü: Ne işi vardı bu oğlanın seçim dolapları arasında? İnce, uzun boylu, yakışıklı, harika mavi gözleri olan, dudaklarından hafif alaylı bir gülümseme eksik olmayan, içtenlikli, tatlı bir çocuktu Scott.

Delikanlı, elinde çek, sordu:

— Kimsiniz?

Kız, sıcak, tatlı bir sesle üç kelime söyledi sadece. Ama bu üç kelime bütün dikkatleri çekecek nitelikteydi:

— Adım Peggy Nash-Belmont.

İkisi de birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı...

— Sizi kaç kez ata binerken görmüştüm.

— Olabilir. Ben de babanızdan söz edildiğini duymuştum.

Sustular. Scott, biraz sonra, elindeki çeki göstererek:

— Şaka mı bu?

— Hayır, hiç değil. On dakikalık zamanınızın karşılığı.

Scott, yüzünü buruşturdu:

— Anlaşıldı şimdi. Hangi gazete hesabına çalışıyorsunuz?

— **Bazaar.** Çok mu gücendiniz?

— Yüzbin dolar kimseyi gücendirmez.

Gülmeye başladı Scott. Peggy, delikanlıyı son derece cana yakın buldu o anda.

— Peki, neyi öğrenmek amacındasınız?

— Her şeyi! Kaç yaşında olduğunuzu, hangi burçta doğ-

duğunuzu, sabah kahvaltısında neler yediğinizi, hangi marka tuvalet suyu kullandığınızı, pijamanızın rengini...

— Yok canım, ciddi olalım!

— Ben çok ciddiyim. Yazdığım makaleleri her ay beş milyon kadın okuyor. Sonra oylarını kullanıyor bu kadınlar. Hepsi seçmen.

Gülümsedi Scott:

— Öyle mi? Peki, siz? Siz hangi tuvalet suyunu kullanıyorsunuz?

— «Mavi Saatler». Guerlain'in.

— Ya pijamanızın rengi?

— O benim bileceğim şey!

— Öyle mi? Görüyorsunuz ya, pek kolay değil soruları cevaplandırmak! Evli misiniz?

— Olsaydım, belli olurdu.

Kapının ardından yine gürültüler duyuldu:

— Benim hemen gitmem gerekli... Trenim iki saat sonra kalkacak, hâlâ hiç bir şey yapmadık. Bakın, dinleyin beni...

Scott biraz durdu, düşündü:

— Biraz sonra Missouri'ye gidiyorum. Yarın akşam yine geleceğim New York'a ama, gizli geleceğim. O zaman konuşsak, ne dersiniz, geç mi kalır yazınız?

— Hayır. Olabilir. Yetiştiririm.

— Yarın akşam geç bir saatte yemeğe gitsek, ne dersiniz?

— Olur.

— Onbirde, Barbette lokantasında. Tamam mı?

— Tamam.

— Yemekleri berbattır, ama dekoru sevimlidir.

— Daha iyi. Ben pek sevmem yemek yemeyi.

— Yine kutlarım sizi o çek numarası için! Bravo! Alın çekinizi...

Peggy aldı çeki.

— Ya geri vermeseydim ne yapardınız?

Peggy gülümsedi:

— O zaman, yanınızdan çıkar çıkmaz, size muhalefet yapmaya başlardım.

İkisi birden kahkahayı bastılar.

— İyi bir gazeteci olup olmadığınızı bilmem ama, doğrusu çok iyi bir politikacı olurdunuz siz!... Yarın akşama... buluşmak umuduyla!

— Yarın akşama.

Scott ayrıldı yanından. Kapıya doğru ilerken döndü arkasına, eliyle de selâmladı Peggy'yi. Sonra, gülerek ekledi:

— Canavarların arasına dönüyorum!

Salonun kapısını açar açmaz, sigara dumanları ve bağrışmalar arasında kayboluverdi. Peggy, gazeteci kalabalığını yarıp kendine yol açabilmek için hayli uğraştı. Benny'ye:

— Yarın akşam buluşacağız onunla, dedi. Geceyarısına doğru ben size telefon eder, nerede olduğumu söylerim, oraya gelirsiniz.

Soluk benizli bücür fotoğrafçının, Scott'la nerede buluşacaklarını öğrenerek, gidip öteki gazetecilere de haber vermesini hiç istemiyordu. O uzaklaştığı sırada arkasından bakarken Scott'un gözlerini tanımlamak için bir sözcük aradı. Bir tek kelime bulabildi. Asansörle aşağıya inerken boyuna bunu tekrarladı:

— Harikulâde, harikulâde. Harika gözleri var.

7

OTUZ yıllık otelcilik hayatında, böylesi ilk kez geliyordu başına Edouard Fouillet'in. **Ritz**'in servis girişinde geçiyordu olay. Yük taşımak için kullanılan büyük asansörün kapısının önünde, bir kafes içinde, simsiyah, yalnız ayaklarının üstünde biraz beyaz kıl görünen, kocaman bir keçi duruyordu. Kafesin yanında da, iki adamla Edouard Fouillet ve resepsiyon şefi Albert duruyorlardı. Mavi tulum giymiş işçilerden biri direniyordu boyuna:

— Hayvan çok tedirgin oldu! Çıkmak istiyor kafesten. Eğer çıkartamazsak bütün oteli ayağa kaldırır!

— Deli misiniz siz? **Ritz**'de başıboş hayvan dolaştırılır mı hiç?

— Yok canım, söyledim ya size, boynuna yular takacağım!

Resepsiyon şefi Albert, hiç yeri değilken, espri yapmaya kalktı:

— Sayın müdür, bağışlayın beni, dedi, ben büroma dönüyorum. Ben sadece resepsiyondan sorumluyum, değil mi?

Fouillet hıncını dökmeye fırsat bulmuştu:

— İyi ya, dedi. Resepsiyon şefi olduğunuza göre, bu keçiyi de, herhangi bir saygıdeğer müşteri gibi, karşılamak, ağırlamak görevinizdir.

Sonra daha acı ve iğneli bir tonda ekledi:

— Günde 60.000 franklık müşterilere özel bakım ister!

— Emredersiniz...

Keçi o sırada, boynuzlarıyla vurmaya başladı kafesin parmaklıklarına. Hamallardan biri sabırsızlandı:

— Bir karar verin artık! Çıkartalım mı, çıkartmayalım mı bu hayvanı kafesinden?

Müdür Fouillet, resepsiyon şefi Albert'e yalvarırcasına baktı. Müdürün bu imdat işaretini kabullenen Albert işe el koydu:

— Otelin koridorlarına kaçmayacağını garanti ediyor musunuz?

— Hiç bir şeyi garanti etmem! Bizim pazarlığımız, hayvanı getirip kapıda teslim edene kadar. Sendika kurallarına göre, kapıdan içeriye bile girmememiz gerekirdi ama, haydi neyse, yardım edelim dedik. İyi güzel ama, karar verin hiç olmazsa.

Otel müdürü yenilgiye uğradığını belirtir bir hareket yaptı eliyle. Sonra Albert'e döndü:

— Çok rica ederim, bu baylara, 504 numaraya kadar refakat ediniz.

Hamallardan biri, elindeki kerpetenle, kafesin üst tarafında tahtanın çivilerini söktü. Keçi, hemen zıplayıp, dışarıya fırlamaya yeltendi ama öteki hamal kolluyordu onu. Çevik bir hareketle, hayvanın boynuna bir ip geçirdi. Keçi bir sıçrayışta çıktı kafesten, dosdoğru müdür Fouillet'ye yaklaştı, adamın ellerini koklamaya başladı. Müdür tam arkasını dönüp uzaklaşacağı sırada, donakaldı: Otelin en hatırlı müşterilerinden biri olan Lord Seymour servis merdiveninden inmekteydi. Arkasından da, utangaç halli, yirmi yaşlarında bir yosma geliyordu. Yaşlı Lord, yanında genç metresi olduğu halde, otele büyük holden girmeyi doğru bulmamış olacaktı. Üstelik, bir hafta önce Londra'ya gitmiş olan karısı da yarın dönüyordu. Fouillet, adamın önünde saygıyla eğilirken, ikisi de, birbirlerine hiç bir şey söylemediler. Sonunda Lord dayanamadı, genç metresine dönerek:

— Bakınız, dedi, **Ritz** otelinin, tüm özelliklerinin yanı sıra, çok da güzel bir lokantası vardır.

Sonra, Fouillet'ye döndü, keçiyi göstererek,

— Aziz dostum, dedi, yarın akşam yemeğine bir budunu bana ayırtır mısınız lûtfen?

Hafif bir kararsızlık oldu o sırada. Lord, görünmeden sıvışmaya çalışırken yanındaki kız adamın kulağına eğilmiş, fısıldıyordu:

— John, sevgilim! Ne kadar zalimsiniz! Kesilir mi hiç o şirin hayvan!

Lena da, herkes gibi, okumuştu gazeteleri. Eden Roc otelinin yüzme havuzunun altındaki kayalıkların üstüne uzanmış yatıyordu. Biraz ilerisinde çökmüş olan, şişman bir adam bir gün önceki **Herald Tribune** gazetesini açmış bakarken, Lena, gazetenin birinci sayfasında, büyük harflerle yazılmış, kendi adını gördü. Adam oradan uzaklaşıp, gazeteyi biraz buruşturarak yere atınca, Lena hemen uzanıp aldı, sayfalarını düzelttikten sonra okumaya başladı: «Satrapulos'un annesi yoksulluk içinde sürünüyor..» Demek, annesi vardı Sokrat'ın... Bu biraz budalaca bir düşünceydi belki ama, Lena, kocasının çocukluğunu gözlerinin önüne getiremiyordu. Hem sonra, Sokrat ona hiç söz etmemişti kendisinden. Acaba babası da var mıydı kocasının? Aslında, geçmişi olmayan bir erkekti Sokrat, Lena'nın gözünde. Kaldı ki, ünlü armatör, konuşurken, hiç geçmişten söz etmez, yalnız gelecekten, bir de içinde bulundukları andan söz açardı.

Lena yaşlı kadının gazetedeki fotoğrafına baktı, kaç yaşında olabileceğini düşündü... Yetmiş beş, seksen? Resim pek net değildi. Üstelik, tam üstüne su damlamıştı. Lena o anda, Sokrat hakkında hiç bir şey bilmediğinin farkına vardı. Nerede dünyaya gelmişti kocası? Hangi tarihte? Nasıl? Eğer gaze-

tedeki yazı gerçekse, nasıl olurdu böyle bir şey? Kocasının yığınlarla evi, köşkü, villası, apartmanı vardı. Oturamıyorlardı bile bunların çoğunda. Peki ama, nasıl olur da, annesini bunlardan birine yerleştirmez, onu yoksulluktan, açlıktan ölmeye terkederdi? Eğer Sokrat ona bu konuda en ufak bir açıklamada bulunmuş olsaydı şimdiye kadar, durumu anlayışla karşılardı belki. Kim bilir, belki de Sokrat, hayata nasıl atıldığını anlatmaya utanmıştı. Oysa, Lena'nın paraya düşkün olmadığını, onun için bazı yokluklara katlanabileceğini bilmesi gerekirdi kocasının. Lena, Sokrat'ın annesiyle tanışmak isterdi. Onu, ikinci bir anne olarak benimserdi. Oğlu hakkında konuştururdu onu. Sokrat öyle içine kapanık bir adamdı ki...

Londra'da, Kallenberg'in şölenindc, Sokrat Paris'te, Marc'la aralarında geçen olaya hafifçe değinmekle yetinmişti. Acaba her şeyi biliyor muydu, yoksa ağzından lâf almak için mi değinmişti bu konuya? Beş yıllık evlilikten sonra, Lena, bıkmıştı Sokrat'tan. Başlangıçta büyük bir sevgiyle bağlanmıştı kocasına. Bir tanrı gibi tapmıştı ona. Sokrat onu çocukluk dünyasından, o dünyanın görev ve yasaklarından kurtarmış, karısını büyük insanların çevresine sokmuştu.

Masallardaki gibi bir balayı geçirmişti Lena. Sokrat, büyük bir sabırla, anlayışla, karısına her şeyi öğretmişti. Lena da, onun uslu ve başarılı öğrencisi oluvermişti. Lena o zamanlar, kocasının altı ay süreyle işleriyle uğraşmamaya karar verdiğini bilmiyordu. O tatlı günlerin, yat gezilerinin, bir gün sona erebileceğini aklına bile getirmemişti. Sonra bir sabah, Portofino açıklarında, yatta kahvaltı ederlerken, Sokrat ona, tatilinin sona erdiğini, «karısının rızkını kazanmak için» tekrar çalışmaya başlamak zorunda olduğunu söylemişti. Evet, aynen öyle söylemişti: «Karımın rızkını kazanmalıyım,» demişti.

O günden sonra artık Lena kocasını ancak, iki kıta arası, uçak değiştirmek için mola verdiği ender zamanlar görmeye başlamıştı. Lena bir yığın soru sormuş, durumunu anlamaya çalışmıştı. Fakat, hiç bir cevap alamamıştı adamdan. Sokrat, tıp-

kı küçük bir kız çocukla konuşuyor gibi davranarak, bir erkeğin işleri, ardından koşması gereken görevleri olduğunu söylemişti. Hattâ şöyle demişti:

— Babana baksana. Babanı sık sık görebiliyor muydun eskiden?

Hayır, kızlığında sık sık göremezdi babasını ama, babasıyla aşk yapmıyordu ya. Sokrat, kendisini bağışlatmak için, Lena'yı hediye yağmuruna tutmaya başlamıştı. Bu hediyeleri ne yapacağını kestiremiyordu Lena. Hepsini bir kasaya kapatıp saklıyordu. Değerli mücevherler, sanat eserleri gibi, hayatın önemini artıran şeylerin tümünün, eşya tabutunu andıran özel kasalarda saklandığını Lena sonradan tecrübeleriyle öğrenmiş, kendisini de, kasaya kapatılan değerli bir mal gibi görmeye başlamıştı. Bir yıl sonra, ikizler dünyaya geldiği zaman anlamıştı bu gerçeği. Satrapulos adında bir adamın keyfi için kasaya kapatılan bir eşyaydı o. Üstelik, Sokrat karısından, evlilik hayatıyla ilgili olarak, hiç bir istekte bulunmamış, ne ona bağlı kalmasını söylemiş ne de dikkatli davranması gerektiğini tembih etmişti. Başkalarının var olduklarını da öğretmemişti karısına.

Sokrat'a kalırsa, Lena ile arasında, evlilik bağlarının bulunması, kadının başka şeylerde gözü olmamasını sağlamaya yeterliydi. Lena, dilediği gibi, dilediği yerlere gidip gezebilirdi. Hiç kimseye haber vermeden, isterse Jamaika'ya ya da California'ya gider, dönerdi. Kocası hiç bir şey sormuyordu ona bu konularda. Sonra, Lena günün birinde Marc'la tanışmıştı, arkasından da...

Şimdi de başına esrarlı, hiç bilmediği bir kaynana çıkıyordu demek. Lena o anda Sokrat'ı telefonla arayıp, bazı açıklamalarda bulunmasını istemeyi aklına getirdi. Ama, bilmiyordu ki kocasının nerede olduğunu. Londra'dan ayrılırlarken, Sokrat ona, Roma'ya ve Yakın Doğu'da bir yere gidip çabucak döneceğinden söz etmişti lâf arasında. Ama, Lena'nın ne yapıp yapıp onunla görüşmesi, öğrenmesi gerekliydi. Gazeteyi yerine koyarken, onun şişko, göbekli sahibi de yerine dönüyordu. Lena'-

nın gazeteyi almış olduğunu görünce hemen atıldı:

— Rica ederim, kalsın sizde. Adım Smith'dir benim. Amerika'da, Oregon'da kâğıt fabrikalarım var...

Lena adama sert sert baktı. Her çeşit insanın geldiği bu tür plajların da böyle bir sakıncası vardı. Herkes, kendini, herkesle konuşmak hakkına sahip sanıyordu. Lena kabinine döndü, ayağına yeşil bir keten pantalon, sırtına beyaz bir gömlek geçirdi ve Cap oteline giden yolda yürümeye başladı. Otele girince, holdeki garsonlardan birine, arkadaşlarının dairesini ona açmalarını rica etti. İçeriye girince telefona sarıldı.

Önce Roma'yı aradı. Kocasının, oradaki nakliye şirketinin müdürü, Lena'ya, Mösyö Satrapulos'un iki gün önce Roma'da olduğunu, bir toplantıya katıldığını, fakat, dün sabah özel uçağıyla Basra körfezine hareket ettiğini bildirdi.

Sordu Lena:

— Basra körfezinde nereye acaba?

— Baran Emirliğine, efendim.

Otelin santralindeki kıza, Baran havaalanını kendisine bağlamalarını rica etti. Eğer orada bir havaalanı vardıysa tabii. Yirmi dakika sonra bağladılar Baran'ı. Kötü bir İngilizceyle Mösyö Satrapulos'un özel uçağının bir gece önce havaalanından ayrıldığı bildirildi Lena'ya.

Sıcaktan bunalmış Lena, sinirli sinirli, bağırdı:

— Nereye hareket etmiş acaba?

Çok uzaklardan, telefonun öteki ucundan, bir erkek sesi, bu konuda hiç bir şey bilmediğini söyledi. Cesareti kırılan Lena, bıraktı telefonu elinden. Nereye gitmiş olabilirdi? Lena, bir ara, gerçekten kaynanasının hayatta olup olmadığını öğrenmek için, Yunanistan'a gitmeyi tasarladı. Fakat, kendisine sormadan böyle bir şey yaptığı için, Sokrat kızar belki diye, caydı. Kendini kocasının yerine koydu, düşünmeye başladı. Nerelere gitmiş olabileceğini, nerelerde duraklayabileceğini kestirmeye çalıştı. Sonra, yine telefona sarıldı. Atina'yı istedi. Hayır, Atina'daki evinde görevli uşağı da görmemişti onu, yalnız... yalnız

Sokrat giderken, bir şey söylemişti, «Cenevre'den, sana o sevdiğin sigaralardan getiririm,» demişti.

Lena telefonda:

— Size gerçekten böyle söylediğine emin misiniz?

— Evet, Madam. Kesinlikle. Böyle söylediler.

Pencerenin önünde telefonla konuşurken, aşağıdaki ağaçlıklı yolda, mayolu bir erkekle bir kız, birbirlerine sarılmış ağır ağır yürüyorlardı.

— Teşekkür ederim Niko... Çok mersi.

Marc, nerdesin? Yine açtı telefonu. Santraldeki kıza Cenevre'yi aramasını söyledi, orada arayacağı numarayı da verdi. Cenevre'deki apartmanın numarasıydı bu. Birkaç dakika sonra karşısındaydı Sokrat. Çok hayret etmişti Lena'nın onu bulmasına.

— Neredesin sen? Saint-Jean-Cap-Ferrat'da mı?

— Hayır. Eden Roc'tayım. Cap d'Antibes'de.

— Peki ama, arkadaşların orda mıydılar?

— Dinle beni Sokrat. Okudum gazeteleri.

— Ben de okudum.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Lena konuştu yine:

— Gerçek mi yazılanlar?

— Ne diyorsun sen?

— Gerçek mi diyorum?

— Bir kelimesi bile gerçek değil.

— Öyle mi? Yani annen yok mu senin Sokrat?

Cenevre'de kocasının, telefonda, bir kahkaha savurduğunu duydu:

— Sana hiç bugüne kadar söyledim mi öksüz olduğumu?

— Söylemedin ama anan baban olduğunu da söylemedin.

— Bana baksana sen, anasız babasız dünyaya gelen bir insan duydun mu hiç?

Sokrat'ın, bu aldırmaz, alaycı hali Lena'yı şaşkınlık içinde bıraktı. Haber, bütün basında yer almıştı. Trajik bir durum vardı ortada. Lena bir cevap vermediği için Sokrat sordu:

— Lena, çok işim var. Hem de acele işler. Cenevre'ye şimdi geldim, birazdan da tekrar yola çıkacağım. Söyle bana... Ne öğrenmek istiyorsan sor... Sor da söyleyeyim.

Sormak istediği sorular dudaklarının ucuna kadar geldikçe ve hiç birini sormak istemediğini anladıkça, Lena, budalaca bir iş yaptığının bilincine varıyordu. Beş yıldan fazla zamandan bu yana karısı olduğu erkeğe soracağı sorular öylesine önemli şeylerdi ki... Yutkundu, ıslanmış gözlerini elinin tersiyle sildi ve sordu:

— Annen hayatta mı?

— Evet.

— Gazetelerin sözünü ettikleri kadın mı?

— Hayır.

— Emin misin bundan?

— Evet.

— Şu anda annenin nerede olduğunu kesinlikle biliyor musun?

— Evet.

— Nerede?

— Paris'te, **Ritz** otelinde.

— Aranız açık mı?

Lena, çok uzaktan, kocasının içini çektiğini duydu. Sokrat biraz durakladı, sonunda karşılık verdi:

— Biraz, evet...

— Rezaleti önlemek için ne yapacaksın?

— Önlemek için çok geç artık. Ancak, o rezaleti unutturacak bir başka rezalet patlatacağım.

— Yani... o fotoğraftaki kadın... annen değil. Öyle mi?

— Hayır. Değil.

— Yemin eder misin?

— Ederim.

— Peki... bu hikâye nereden çıktı öyleyse?

— Onu Kallenberg'e sor.

— Herman'a mı?

— Dinle beni Lena, gazeteleri okumayı sevdiğine göre, yarınki sabah gazetelerini de almayı unutma. Sonra, bu akşam da radyoları dinle... Şimdi benim hemen ayrılmam gerekiyor. Haydi, görüşürüz...

Lena, kocasının telefonu hemen kapatmasından korktu. Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu ama, nedense, adamın çekip gitmesini, konuşmayı burada kesmesini de istemiyordu.

— Peki, bir daha ne zaman görüşeceğiz seninle?

— Bilmiyorum. Hani New York'a gideceğim demiştin...

— Canım istemiyor artık New York'a gitmeyi.

— İstersen Rotterdam'a gel bu akşam, orada buluşalım. İster misin?

— Bilmem ki. Nerede bulurum seni orda?

— Bizim apartmanda.

— Sokrat...

— Ne var?

— Anneni seviyor musun?

Sokrat, garip, hüzünlü bir biçimde güldü hafifçe:

— Tapıyorum ona... Sana da tapıyorum. Hadi allahaısmarladık.

Telefonun kapandığı belirleyen bir tıkırtı oldu. Lena, hiç yerinden kıpırdamadan telefon elinde, kaldı bir süre. Aşağıdaki ağaçlık yolda, birbirlerine sarılmış gezen çift, gözden kaybolmuştu. Denize giriyorlardı herhalde. Telefoncu kızın sesi, Lena'yı, daldığı düşlerden uyandırdı:

— Hat mı kesildi konuşurken? Başka bir numara istiyor musunuz?

— Lûtfen bana resepsiyonu bağlar mısınız?

Bağladı hemen santraldaki kız:

— Buyrun Madam Satrapulos, emirleriniz?

— İki saat sonra Nice'den Paris'e hareket edebilecek, kiralık özel bir uçak bulabilir misiniz bana?

— Emredersiniz. Hemen bulurum Madam!

— Çok güzel! Öyleyse, şoförümü de buluverin, söyleyin ona, gelip beni yüzme havuzunun barından alsın.

— Şimdi bakarım, Madam. Teşekkür ederim.

Lena'nın kararı kesindi: Kocasının söylediklerinin gerçek olup olmadığını hemen anlayacaktı. Sokrat'ın annesi **Ritz** otelinde olduğuna göre, gidip onunla tanışması için bir engel olamazdı.

Raph Dun kendi itibarını artıracak her şeyi, her yerde herkese söyleyecek kadar kendini beğenmiş bir adamdı, ama gazeteleri dolduran o heyecan verici haberleri kendisinin sağladığını açıklayacak kadar da deli değildi. Bu konuda, istemeyerek susması, zorunlu olarak katlandığı alçakgönüllülük canını sıkıyordu gazetecinin. Elinde olsa, bunu bütün tanıdıklarına yayar, kendisinden de bir kocaman makalede söz edilmesini sağlar ya da bir kokteyl düzenleyerek, davetiyelerin üzerine şunları yazdırırdı: «Raph Dun, meslek hayatının en parlak başarısı olan Satrapulos'un annesinin bulunması olayını sizinle birlikte kutlamaktan zevk duyacaktır.» Oysa, tam tersine, böyle yapacağı yerde, haberi yaydığı ajanslara şunları söylemişti: «Benden söz etmek yok. Sizlere hiç bir zaman böyle bir haber vermedim, anladınız mı?»

Bunun acısını rezaletin gürültüsü biraz yatıştığı zaman çıkaracaktı. Toplantılarda, konuşmalarda, lâfı evirip çevirecek, aynı konuya getirecekti. Ona sorulduğu zaman, her şeyi bilen, ama söylemek istemeyen kişilerin anlamlı gülümsemesiyle, kesin bir şey söylemekten kaçınacak, ama karşısındakiler, bu havasından olaya katkısı olduğunu anlayacaklardı. Bir gün, röportaj yaptığı, Nobel Fizik ödülünü kazanmış bir bilim adamı şunları söylemişti ona: «Hiç bir şey bilmeyen insan, kesin konuşur. Şüphe eden insan az konuşur. Bilen insan, hiç bir şey söylemez.»

Dünyada her şey böyle değil miydi? Dünyayı, bir şeyler bilen, ama hiç bir şey söylemeyenler yönetmiyorlar mıydı? Raplı da susacaktı. Üzülerek de olsa, susacaktı.

Avrupa'nın bellibaşlı büyük gazetelerinin, yatağının üstüne serdiği sabah baskılarını, şöyle itiverdi bir kenara.

Telefon çaldı o sırada: **Flash** dergisinin yazı işleri müdürü Bill'di arayan:

— Bu akşam saat altıda ne halt edeceksin?

— İşim var. Hem bu akşam, hem de bundan böyle her akşam. Hattâ bütün yıl süresince. Tatil yapacağım, dostum, çalışmayacağım artık! Ne vardı saat altıda?

— Satrapulos olayı.

— Ne müthiş bir olay değil mi? Tam bomba haber!

— Öyle, öyle! Ne demezsin? Tam bomba! Öylesine bir bomba ki, bizim cumartesi günü yayınlanacak sayımız toptan yattı sayesinde!

Raplı Dun, içine dalıp gittiği düşlerden uyanıverdi.

— Ne dedin? Bir daha söylesene!

— Ne mi dedim? Gazetelerin palavraları boşa çıktı dedim. Sonuç sıfır. Anladın mı, sıfır! Satrapulos, o hikâyeyi basmış olan bütün gazeteleri dava ediyor. Fotoğraflar da annesinin değilmiş. Uydurmaymış hepsi...

— Neler söylüyorsun sen?

— Neler söylediğimi bilmem ama, durum böyle! Neyse, aslına bakarsan, olay bizi pek ırgalamaz. Biz cumartesi sayımızda Satrapulos'un gerçek annesinin resimlerini basarız, sayfayı değiştiririz olur biter.

— Hangi gerçek annesi yahu?

— Baksana bana! Sarhoş musun nesin? Lâf söylüyorum sana! Yanlış iş yapmışlar, yanlış! Bize göre hava hoş, dostum. O haberleri, fotoğrafları bize satan ajanstan zarar ziyan istiyoruz. Az para vermedik o belgelere.. Ama, geri alırız dişlerini söke söke!

— Senin ateşin var galiba. İnanmıyor musun bu işe gerçekten?

— Yeter! Kes traşı! Eğer Satrapulos'un gerçek annesi kimmiş görmek istersen, bu akşam **Ritz** otcline gidersin. Kadın bir basın toplantısı yapacakmış. Bizim dergi için sen izleyeceksin olayı! Tamam mı?

— Sen emin misin söylediklerinden?

— Evet, cicim, çok eminim. Bu görevi sana vermemin nedeni de çok yetenekli olmandan değil, hemen oracıkta oturduğun için. Geceyarısına, yazı, fotoğraflar, hepsi hazır olmalı. Fotoğraflar için Bob'u göndereceğim. Dürtükle onu da, durmadan çeksin! Böyle işte! Haydi, birazdan görüşürüz!

Bembeyaz oldu Raph Dun'un rengi. Fırladı, bir pantalon geçirdi ayağına.

Lena, geleceğini haber vermemişti önceden otele. **Ritz**'in holünü boydan boya geçip asansöre kadar geldiği halde, hiç kimse bir şey sormamıştı ona. Kaldı ki, Lena'nın yürüyüşü, davranışları, onun kimliğini hemen ortaya koyuyordu. Öyle bir kadındı ki, hani sokak ortasında, çamur içinde, çırılçıplak bırakılmış bile olsa, onu bu halde bulacak polis, tutup karakola götürmez, nerede oturduğunu bile sormaz, kadını elinden tutar, ilk lüks otele götürür bırakırdı. Hemen belli olurdu öyle bir kadının lüks bir otelden başka bir yerde barınamayacağı. Bunu Lena da çok iyi biliyordu. Beşinci katta asansörden indi, uzun koridora daldı, kollarında çiçek buketleriyle, karşıdan gelmekte olan kat hizmetçisine sordu:

— Madam Satrapulos'un dairesi, lûtfen.

Hizmetçi kadın, tepeden tırnağa çabucak bir süzdü Lena'yı. Bileğindeki pırıltılı bileziğe baktı ve cevap verdi:

— 504 numaralı daire, Madam.

Kadın, 504 demekle, dalgınlık sonucu, küçük bir yanlışlık yapmıştı. Kaldı ki, buna yanlışlık bile denemezdi. Tina Satrapulos, konukları ve hizmetindekilerle birlikte, iki daireyi işgal

ediyordu, 504'ü ve 503'ü. Lena, hafifçe gülümseyerek teşekkür etti, yine yürümeye başladı koridorda. Kapının önüne gelince, durakladı biraz. Hiç habersiz kapıyı açıp, kocası Sokrat'ın gizli dünyasına birdenbire girmesi acaba doğru olur muydu? Zili çaldı. Üniformalı bir uşak, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle, araladı kapıyı, sordu:

— Madam bir şey mi arzu ediyorlar?

— Madam Satrapulos'u görecektim. Nerede acaba?

Uşak, telâşla kapıyı kapatmak istedi. Kocasının, basın toplantısı saatine kadar içeriye kimseyi bırakmamaları için emir vermiş olabileceğini düşünen Lena, gerine gerine, kim olduğunu açıkladı:

— Mösyö Satrapulos'un eşiyim ben. Kayınvaldemi hemen görmem gerekli.

Uşak, yaşlı kadının, yandaki dairede kalmakta olduğunu söyleyecekti, fakat, vakit bırakmadı Lena buna. Kapıyı itiverdi ardına kadar. Gözlerine inanamayacaktı az daha: Salonun mobilyaları boşaltılmış, yalnız lambrilerle, yerdeki halı, çiçekler, duvarlarda da birkaç eski resim kalmıştı. Halının da, sadece kenarları görünüyordu. Odanın tam ortasına, hemen hemen yirmi santimetre yüksekliğinde, yeşil ve kuru otlar yığılmıştı. Bu uydurma çayırın çevresi, tahta bir çitle çevrilmişti. Uzun boylu, genç, sarışın bir kadın çite yaslanmış, bakıyordu. Üzerinde, hastabakıcı gömleği vardı. Çitin ortasında, simsiyah kıllı, ayaklarının üzerinde küçük beyaz tüyler görünen kocaman bir keçi dolaşıyordu. Siyahlar giymiş, altınlar takıp takıştırmış, yaşlı bir kadın da, sessiz, yumuşak bir bakışla, çömelmiş, keçiden süt sağıyordu. Yaşlı kadının bu işi çok iyi bildiği anlaşılmaktaydı. İçerdeki ağır sessizliği yalnızca keçinin memelerinden, madenî bir kaba boşalan taze sütün şırıltısı bozuyordu. İlk tepkiyi hastabakıcı gösterdi:

— Madam... diyecek oldu.

Lena, hemen itti Maria'yı:

— Sokrat Satrapulos'un eşiyim ben.

Salonun, çayırı andıran orta yerine doğru ilerledi. İlk şaşkınlığının yerini şimdi bir heyecan almıştı. Athina, hiç oralı bile olmadan, keçiyi sağmaya devam ediyordu. Başını bile çevirmemişti. Lena, tatlı bir sesle, yunanca konuştu:

— Madam... Helena'yım ben. Gelininiz...

Tina hiç aldırış bile etmediği için, Lena yine konuştu:

— Sokrat'ın karısıyım... Oğlunuzun...

Yaşlı kadın, yine keçinin memelerini sıkmaya devam ederek, başını hiç çevirmeden, hastabakıcıya, sert bir emir verdi:

— Atın dışarıya şu pis karıyı.

Raph Dun, yaşlı kadına, afallamış bakıyordu: İmkânı yoktu bunun. Herhalde, Satrapulos, şu ya da bu biçimde, kendisine hazırlanan oyunun kokusunu almış olacaktı. Bu Tina'nın, gerçek Tina olmaması ihtimali çok kuvvetliydi.

Basın toplantısının başında, hastabakıcı Maria, sigara içmemek lûtfunda bulunmalarını gazetecilerden rica etmişti. Ama biraz sonra, içerdekilerden biri, piposunu çıkarmış, hiç oralı olmadan, yakmıştı. Bir başkası da, sigarasını, avucunun içine almış, liseli öğrenciler gibi gizli gizli tüttürmeye koyulmuştu. Öteki gazeteciler de, sırayla, sigaralarını tellendirdiklerinden, kırk kişinin birden tıklım tıklım doldurduğu salonda, dumandan gözgözü görmüyordu. «Serinlemek için biraz bir şeyler içmek ister misiniz?» diye soran Maria daha sözünü bitirmeden hepsi birden, içkiye yumulmuş, İskoç viskisi, cin, bira, vodka su gibi akmaya başlamıştı. Kat garsonları zor yetiştiriyorlardı içkileri.

Verilen ilâçlarla uyuşmuş olan Tina, geniş arkalıklı bir koltukta oturuyordu. Dili biraz peltekleşmişti, donuk gözlerle bakıyordu çevresini saranlara. Foto muhabirlerinden biri, flaşını patlattı mı, Tina, ihtiyar bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Tina'nın solunda Maria, sağında ise, tercüman duruyorlar-

dı. Koltuğun arkasında da, Satrapulos'un Tina'yı Yunanistan'dan alıp getiren, iki adamı. Herkese kesin emir verilmişti: Tina eğer biraz saçmalayacak olursa, yaşlı kadının çok yorulduğu öne sürülerek salondaki herkes hemen dışarıya çıkartılacaktı. Kaldı ki, tercüman, daha toplantı başlar başlamaz, Madam Satrapulos'un hastalıktan yeni kalktığını, çok zayıf düştüğünü, patlak veren o düzmece rezaletten ötürü de bitkin olduğunu, yaşının da etkisiyle, direncinin çok azaldığını, kibarca, açıklamıştı. Çelik çerçeveli gözlük takmış, kısa saçlı, yuvarlak gözlü, çevresini aldırmaz bakışlarla süzen kısa boylu bir gençti tercüman. Gerçekte, aldırmazlık ettiği yoktu oğlanın, tam tersine, içi içine sığmıyordu nerdeyse. Çok seviniyor, ama hiç belli etmemeye çalışıyordu. Bu görevine karşılık, aldığı para başlıbaşına bir servetti. Eğer her şey, istenilen biçimde yolunda giderse, toplantıdan çıkar çıkmaz öyle bir yüklü para geçecekti ki eline, hiç başka iş yapmasa bile, bu paranın getireceği faizle otuz yıl geçinirdi rahat rahat.

Tercümanı, Portekiz'deki «Peygamber» seçmişti. Adam, özel bir uçakla Paris'e gitmeden önce, Peygamber, ona iki saat boyunca işin inceliklerini tüm ayrıntılarıyla, anlatmıştı. Şimdilik, görevini oldukça iyi başarıyordu. Bir yığın uyuşturucu ilâçla serseme çevrilmiş olan Tina'nın durgunluğu işine yarıyordu. Kendisine yöneltilen soru yağmuruna rağmen, kılı bile kıpırdamıyor, soruları birer birer, Rumcaya çeviriyor ve gazetecilere gerekli karşılıkları veriyordu. Yalnız, soruların cevaplarını hazırlayıncaya kadar, soğukkanlılığını hiç bozmadan, hemencecik düşünüyor, Tina'nın söylediği sözlerin tam tersini anlatıyordu gazetecilere. Eğer, o sırada, 503 numaralı salondakiler arasında, tercümanın dışında, bir kişi daha Rumca bilseydi, şu tür konuşmalara tanık olurdu:

Gazeteci — Oğlunu seviyor muymuş?

Tercüman, Tina'ya — Neden Sokrat'an nefret ediyorsunuz?

Tina, tercümana — Ahlâksızın biridir de ondan.

Tercüman, gazeteciye — Madam Satrapulos, oğlu Sokrat'ı çok sevdiğini söylüyor.

İki saatten bu yana, sorulan yüzlerce soruya rağmen, her şey Sokrat'ın dilediği yönde, ama tam bir komedi havasında sürüp gidiyordu. Fakat, Satrapulos'un iki fedaisiyle Maria dışında, salonda hiç kimsenin, o ufak tefek tercümanın ne harikalar yaratmakta olduğunu anlamasına olanak yoktu.

Yalnız, Raph Dun, bu işin altında bir bit yeniği olduğunu sezer gibi oluyor; onu, kazandığı başarıdan, çabalarına karşılık elde edeceği muazzam paradan yoksun bırakacak, Kallenberg'le arasını açacak bu durumu kabul etmek istemiyordu. Bu nedenle, işin bir yerden falso vermesini bekliyordu ama ortaya bir falsonun çıktığı falan yoktu. Öte yandan, dudaklarının ucuna kadar gelen fazlasıyla kesin anlamlı birtakım soruları ortaya atarak kendini ele vermekten de çekiniyordu.

Dayanamadı sonunda, fotoğrafçısına eğilerek:

— Söyle şu tercümana, bize kadının pasaportunu göstersin, dedi.

Bob, gözlerinde bir alaylı gölge, küstahlıkla aktardı bunu tercümana. Tercüman biraz üzülmüş gibi oldu bir saniye, sonra Maria'ya dönerek, kadının pasaportunu getirmesini rica etti. Maria, çıktı salondan, yandaki odaya geçti, biraz sonra, elinde Tina'nın pasaportuyla döndü, tercümana uzattı, o da Bob'a verdi. Pasaport, Raph Dun'e gelinceye kadar, elden ele dolaştı. Dun, uzun uzun baktı pasaportun sayfalarına. Pasaport, tartışma götürmez biçimde, doğruydu. Üzerinde çeşitli ülkelerin gümrük giriş damgaları okunuyordu.

Bu pasaportun, iki gün önce, Londra'da, büyük para karşılığında, ünlü sahteciler tarafından düzenlendiğini, Raph Dun, aklının ucundan bile geçirmedi. Üzgün üzgün, pasaportu yanındaki gazeteciye verdi. O da, yine elde ele, Maria'ya kadar ulaşmasını sağladı. Bu sahneyi izleyen sessizliğin tam orta yerinde, garip bir şey oldu: Bir keçinin melediği duyuldu. Herkes, ne olduğunu anlamak için, birbirinin gözünün içine bakarak,

katıla katıla güldü. Başlar önce, sesin geldiğini sandıkları yöne, sonra, tercümana döndü. Toplantının başlangıcından bu yana, ilk kez, gülümsedi tercüman. Eliyle, bir şeyden haberi olmadığını belirleyen bir hareket yaptıktan sonra açıkladı:

— Baylar, bu sesin nereden geldiğini Madam Satrapulos'a değil, **Ritz** otelinin müdürlüğüne sormanız doğru olur. Sizlere, yeteri kadar açıklamada bulunuldu!

Gazeteciler yeniden kahkahayı basarak aceleyle salondan çıkmaya başladılar. Yaşlı kadından, diledikleri bilgileri almışlardı. Oyun sona ermişti. Yandaki keçinin, çiti aşıp yerdeki halıyı kemirmeye koyulduğunu tahmin eden Maria, gülmekten kendini alıkoymak için, dudaklarını ısırdı...

— Rüzgâr eken, fırtına biçer.

Bunu söyleyen, Cascais peygamberi, Satrapulos'a kurnazca bir göz kırptı. Yunanlı, keyifli olduğu, başarı kazandığı günlerde mizahtan, esprili sözlerden oldukça hoşlanırdı. Ama, acaba, karşısındaki o ünlü falcının da, mizahtan anladığına inanabilir miydi? S. S., Peygamberin, sanki Tanrı buyruğuymuş gibi ortaya attığı, ciddi ciddi söylediği sözleri, düşünerek mi söylediğine, yoksa aklına geldiği gibi mi konuştuğuna karar verememişti. Peygamber bazen, pek ender de olsa gevşer, gülecekmiş gibi olurdu ama, onun bu hali bir saniye bile sürmediği için, Satrapulos, acaba bana mı öyle geldi, düş mü gördüm diye sorardı kendi kendine.

Öte yandan, Peygamber, bu meslekte hep yüksekten atmak gerektiğini, tecrübeyle öğrenmişti. Bir falcı özel yaşamı üzerine en ufak bir açıklamada bulunmamalı, kararsızlık belirtisi göstermemeli, müşterilerine ipucu vermemeliydi. Yoksa, onların üzerindeki etkisi kül olup giderdi. İyiliksever bir insanmış gibi görünmeliydi ama, müşterinin kurduğu dostluk tuzağına da hiç düşmemeliydi. Gerçekte, yumuşak, sevgi dolu bir insan olan

Hilaire, meslek zoruyla takındığı katı davranışlarından üzüntü duyuyordu. Bazı günler, fal bakmak yerine, bir şişe şarap içmek, edebiyattan, felsefeden, dinden, şundan bundan söz etmek geliyordu içinden. Sanatından çok para kazanıyor; ne var ki, arada bir o da içini birisine dökmek ihtiyacını duyduğu halde, kendini tutmak zorunda kalıyordu.

— Sevgili dostum, başından sonuna kadar, dahiyâncydi taktiğiniz. Umarım ki, okumuşsunuzdur gazeteleri?

Bu sözlerinin hemen ardından, Yunanlı, **Herald Tribune** gazetesinin birinci sayfasını gösteriyordu falcıya: «Petrol Savaşının Gizli Yönleri». Yalan haber yayınlamakla içine düştükleri zor durumdan yakalarını kurtarmak amacıyla, Batı ülkelerinin gazeteleri, «aldattılar bizi» gibisinden yazıları tam bir abartıcı üslûpla kaleme almışlardı. Kim aldatmıştı onları? Bunu açıklamıyor, ancak araya suçsuz Satrapulos'un da adını karıştırarak, dev şirketler arasında süregelen korkunç petrol çekişmesinin kurbanı olduklarını, üstü kapalı şekilde belirtiyorlardı. Bu konudaki haberler, başlangıçta, çirkin bir polis olayı gibi verilirken, şimdi uluslararası bir çap kazanmıştı: Hemen bütün yazarlar Yunanlı'nın dürüstlüğüne övgüler döşenmekteydiler. Yunanlı'ya rakip çıkar grupları; yoksulluk içinde bırakılmış anne, hayırsız evlât romanı uyduracak kadar alçalmışlardı. Ardından, sütûn sütûn yerli yersiz tekrarlanan özür dilemeler geliyordu. Sonra, alışveriş yapmak için Paris'e geldiği bildirilen; **Ritz** otelinde, bir özel dairede kaldığı açıklanan Tina'nın resimleri. Kadının boynunda, yaş günü dolayısıyle, oğlunun hediye ettiği değerli kolyenin, pırlantalı broşların, pahalı süslerin pırıltısı fotoğraflarda bile seçiliyordu. S. S., temize çıkartılmakla kalmıyor, başına gelen bu tatsız olaylara, kendisine karşı kurulan bu pis oyunlara, cesaretle, soylulukla karşı koyduğu için, kutlanıyordu da. Hayır, bu suç gazetecilere yüklenemezdi. Onların iyi niyetlerini sömürmüştü kötü niyetli çıkarcılar.

Gerçekte, Yunanlı'nın avukatları derhal faaliyete geçmişler, gazetecilere dişlerini göstererek, tekziplerin bir an önce yayın-

lanmasını bildirmişler; aksi takdirde, korkunç tazminat davaları açmakla tehdit etmişlerdi hepsini. Büyük gazetelerin sorumlu yöneticileri, ne yapacaklarını kararlaştırmak için, tartışmalı, uzun toplantılar düzenlemişlerdi. Kızgınlıktan kudurdukları halde kendilerinin enayi yerine konmasına yol açan o Allahın belâsı tekzipleri yayınlamışlardı. Hepsinin aynı durumda kalmış olması da, uğradıkları hakareti hafifletmeye yeterli olamıyordu. Roma'dan Amsterdam'a, Münich'ten Paris'e kadar, telefonlar işleyip durmuştu bu pisliği ortaya atan gerçek sorumlunun kim olduğunu bulabilmek için. Ama, Londra'daki S.I.A. - Uluslararası Basın Ajansı - nın yöneticisi Mike, bütün saldırılara rağmen, haberi kendilerine kimin verdiğini açıklamamıştı. Raph'ın hatırı için böyle davranıyor değildi. Raph'ı iplediği yoktu Mike'ın. Almayı aklına koyduğu intikamın onurunu kimseyle paylaşmak istemediği için, hiç bir şey söylemiyordu kimseye. Ajansa karşı yöneltilen suçlamaları sineye çekiyordu, üstelik, tatlı kâr sağlayan bu haberlere, fotoğraflara karşılık aldığı parayı geri verecekti. Bu da önemli sayılmayabilirdi. Önemli olan, Ajansın itibarını yitirmiş olmasıydı. Kolay kolay derlenip toparlanamazdı artık S.I.A. Ama, gün gelir, bunu Raph'a pahalı ödetir, acısını çıkartırdı Mike...

— Ya şimdi ne yapacaksınız, dostum?

Satrapulos tatlı tatlı gülümsedi:

— Ne şimdisi, anlamadım.

— Ne yapacaksınız? Kime saldıracaksınız?

— Dünya büyük; denizler uçsuz bucaksız.

— O Baran emiri olacak adama güveniyor musunuz?

— Hayır. Aklını dinle bozmuş delinin biri. Yalnız, adamın paraya ve iktidara tapmasına oynayacağım. Eline, para geçmeye başlayınca, iktidarı da ele geçireceğini sanacaktır. İktidarı ele geçirmek umuduyla da, uslu duracak, aramızdaki andlaşmanın gereğini yerine getirecektir.

— Yeterli olmaz bu kadarı.

— Anlamadım. Ne demek istiyorsunuz?

— Onu daha sağlam bir biçimde bağlamalısınız kendinize. Öylesine bağlamalısınız ki, aranızdaki ilişkileri koparmayı aklına koyduğu zaman, bunu yapamasın. Hem sonra, Kallenberg bu işin ardını bırakır mı sanıyorsunuz?

— Hayır, bırakmaz, bırakmasına...

— İşte bu nedenle bizim çabuk davranmamız, öncülüğü ona kaptırmamamız gerekir.

— Ne yapabilir ama? Elinde pek bir koz kalmadı ki.

— Size öyle geliyor. İnandırma yoluyla elde edemediğini başka yollardan elde etmeye çalışabilir.

— Ne gibi yollardan?

— Şeyh mi, Emir mi, neyse, o Arabın bazı zaafları vardır elbet. Bacanağınız o yönde çalıştırabilir kafasını.

— İyi ama, anlaşma imzaladım ben el Sadık'la.

— Ne sağlar anlaşma? Araplara göre, bir kâğıt parçasından başka bir şey değildir anlaşmanız.

— Ne yapabilir, öyleyse?

— Nasıl bir yönetici o herif?

— Sanki dinsel bir iktidarı varmış gibi davranıyor, danışmanlarının hepsini avucunun içine almış.

— Güzel ama neye dayanarak? Dayanağı nedir acaba?

Satrapulos, yavaş yavaş anlıyordu Falcının konuyu nereye getirmek istediğini. Adam, akıllıydı ne de olsa. Cevap verdi:

— Sanki hiç bir maddî tutkusu yokmuş, manastıra kapanmış bir din adamı gibi yaşıyor. Sözde, bütün dünya nimetlerinden el etek çekmiş.

— Tamam işte. Şimdi anladınız mı ne demek istediğimi?

— Biraz anlar gibi oluyorum.

— Görüyorsunuz ya, her şeyin bir yolu vardır...

— Evet ama... nasıl?

— Durun bakalım. Önce, fal kâğıtlarıma danışmam gerekli. Bir de sizin için en elverişli zamanının hangisi olacağını anlamak amacıyla, gökyüzü haritasını, burçların durumunu incelemeliyim. Sonra, ayrıntılarını kararlaştırırız işin. Hem bu kez

garanti ediyorum size, adamı sımsıkı almış olacaksınız avuçlarınızın içine! Sımsıkı!

— Ne dersiniz, Kallenberg de aynı şeyi düşünmüş olabilir mi?

— Hayır. Şimdilik düşünmedi. Fakat, sekiz on gün sonra belli olmaz ne yapacağı. Bu nedenle, ilkönce biz hareketc geçelim de.. Gelin bakalım şimdi...

Falcı, kırmızı çuha kaplı masasının üstüne, ustalıklı bir el hareketiyle, seriverdi fal kâğıtlarını. Yunanlı, büyülenmiş gibi bakıyordu Peygambere, kaderine nelerin etki yapacağını öğrenebilmek için.

O görülmemiş basın toplantısından sonra Raph Dun, bir süre hiç bir şey yapmamayı, ortalıktan biraz kaybolmayı uygun görmüştü. Ağustos ayının ikinci yarısıydı. Güneşin sıcaklığı azaldıkça, insanların tutkularının şiddetlendiği acayip bir dönem. Sonra güz gelince her şey doğal niteliklerine dönüyordu. Nice'e harcket eden uçakların saatini öğrenmek için Orly havaalanına telefon etmek zahmetine bile katlanmamış, güzel bir deri valizin içine yazlık birkaç giyeceğini koymuş, taksiye atladığı gibi gitmişti havaalanına. Bir saat sonra, Lyon üzerinden Güneye doğru uçarken, bir sorunu çözümlemeye çalışıyordu: Acaba kimlerde kalmalıydı güney kıyısında?

İşin inceliği, kimseyi kırmamak kuşkusundan doğuyordu. Fransa'nın güney kentlerinde onu tanımayan yoktu. Bunlar arasından, onbirinci dostunun evinde kalsa, öteki on dostu güceniyordu hemen. Her zaman yaptığı gibi, karar vermedi, işi rastlantıya bıraktı. Nasıl olsa, karşılaşacağı biri onu bu sıkıntıdan kurtarırdı. Yola çıkarken, Mike'a telefon etmemeyi daha uygun bulmuştu. Telefon edecek olursa, kendisine verdiği parayı geri isteyeceği belliydi. Raph parayı tüketmişti bile. Taksitlerini öde-

mediği için elinden aldıkları Ferrari marka arabasını rehinden kurtarmak için harcamıştı bu parayı.

Kolay değildi hayat... Fakat, kişinin bütçesini dengeli tutmasını sağlayan bir olanak vardı. Cannes'daki Palm-Beach kumarhanesi. Çoğu kez, on parasız girmişti bu kumarhaneye. Borç para alması da sözkonusu olmadığı halde, oradan borçlarını ödemiş olarak, üstelik, elinde avuç dolusu parayla çıkmıştı. Kuşkusuz, her zaman olmazdı böyle şey. Olmazdı ama, bu kez yine gidip rulete otursa ne çıkardı sanki? Bir şey kaybedemezdi, zira kaybedecek bir şeyi yoktu. Şu halde, sadece kazanabilirdi.

Paris'ten ayrılmadan önce, Kallenberg'in adamı üç kez aramıştı onu telefonla. Her seferinde de, Raplı Dun, adamı sesinden tanımış, hemen kendi sesini değiştirerek, «Raplı Dun'un sekreteri olduğunu; patronunun bir röportaj için bir yere gittiğini» söyleyerek atlatmıştı. Telefondaki ses, buna karşılık, Raplı Dun'un derhal Herman Kallenberg'i aramasını istemişti. Cehenneme kadar yolu vardı Kallenberg'in! Ne olursa olsun, uğradıkları bu başarısızlıktan kendisi sorumlu tutulamazdı ki... İpleri mutlaka bir başkası çekmiş olmalıydı. Kallenberg'in, iyi bilmesi gerekirdi ipleri kimin çektiğini. Şüphesiz, Dun kocakarının oturduğu köye kendisi gitmiş olsaydı, fotoğrafçıların çektiği resimlerin gerçekte Satrapulos'un annesine ait olup olmadığını anlayabilirdi. Ama egoist bir insan değildi Raph Dun. Giriştiği bir işi bir yığın insanla paylaşmaktan hoşlanırdı. En sevdiği şey emir vermekti. Onun vereceği emirleri başkaları yerine getirecek, kendisi hiç elini bulaştırmayacaktı işe. Böyle düşler kura kura, hayal gücünü genişletmiş; verdiği emirleri yerine getiren, binlerce insanın arı gibi çalıştıklarını, büyük işler çevirdiğini düşünür olmuştu hep.

— Bir meyve suyu ister misiniz?

— Şampanya, lûtfen.

O kadar yolcunun içinde, onu gözüne kestirmiş olan hostese baktı dikkatle. Kızın hiç bir özelliği yoktu. Ama ne olursa olsun, sonucu bir görmek, denemek için, çağırdı yine hostesi:

— Matmazel!

— Buyrun! Emriniz?

Kızı biraz eğilmeye zorladı, kulağına fısıldadı:

— Hangi otelde kalıyorsunuz Nice'te?

Hostes de bir sır söylüyormuş gibi, alçak sesle cevap verdi:

— Biraz sonra bu uçakla tekrar Paris'e dönüyorum. Akşama da Londra'ya uçacağım...

Birdenbire canı sıkıldı Dun'un. Londra'nın adını duyar duymaz midesine kramp girer gibi oldu. Karşılık verdi yine de:

— Çok yazık... Belki başka bir uçuşta karşılaşırız...

— Evet, belki. Size Paris'teki telefon numaramı vereyim mi?

— Verin tabii... Sevinirim...

Pek dalgındı o sırada. Ne yapacaktı kızın Paris'teki telefonunu? Daha bu kadarıyla, hostes kızla yatmış gibi olmuştu bile. Vaktiyle okuduğu Huysmans'ın bir romanı aklına geldi. Ondokuzuncu yüzyıl Fransız edebiyatı konusunda doktora tezi hazırlayan bir Amerikalı kızla, bir zamanlar, Paris'in öğrenci semtinde, bir kiralık daireye kapanmıştı üç gün boyunca. Kıza sözde yardım etmek bahanesiyle, yatak fasılları arasında, Huysmans'ın bir romanını okumak zorunda kalmıştı. Hem de tümünü. Kitap traşla dolu olduğu halde, ilginç bir tip vardı romanın kahramanları arasında. Des Esseintes'di adamın adı. Başlıbaşına bir âlemdi o tip. Herifin para sıkıntısı yoktu. Bir uşağı, bir aşçısı vardı. Evi, işe yaramaz, fakat çok pahalı sanat yapıtlarıyla doluydu. Bu kadar eşyanın arasında, bir de canlı kaplumbağa vardı. Adam tutmuş, kaplumbağanın sırtına, değerli taşlar yapıştırmıştı. Hayvan, salata yapraklarını yemek için, salondan geçerken, tavandaki avizeden yayılan ışıklar, kaplumbağanın sırtındaki değerli taşlara vurarak, yansımalar yapıyor, renkli ışınlar beliriyordu duvarların üstünde. Bu renkli ışıklar, Paris'te zencilerin gittiği barlarda görülen, yanar döner, renkli kristal toplara benziyorlardı. Günün birinde, Des Esseintes Londra'ya gidecektir. - Hay Allah, yine mi Londra! - Bagajlarını hazırlamış, odasının

kapısı önüne yerleştirmiştir. Trenine daha vakit olduğu için, Des Esseintes, salonda bir koltuğa oturmuş, zaman öldürmektedir. Uşağının getirdiği likörü yudumlarken yapacağı geziyi düşünür bir yandan da. Paris'te, Saint-Lazare garı. Sonra trenin, arabalı vapura girişi. Manş denizinden geçiş. Londra'da Victoria garı. Orada onu bekleyen dostları. Akşam yiyeceği yemekler. Konuşacakları şeyler. Sonra, Londra'da ikinci günü nasıl geçireceği. Hangi müzeleri gezeceği. Nerede çayını içeceği. Daha sonra, aynı yolları izleyerek, Paris'e nasıl döneceği. Victoria garında, İngiliz tanıdıklarından ayrılırken, ona neler söyleyecekleri... Ve salona giren uşağı, kendisine vaktin geldiğini söyler. Des Esseintes şu cevabı verir:

— Hayır, teşekkür ederim. gitmiyorum Londra'ya. Gitmiş kadar oldum. Gittim de döndüm bile.

Raph Dun aynı duyguyu çok yaşamıştı: Gitmek istediği bir yere, gitmeden; gitmiş de, dönmüş gibi oluyordu. Yorgun olduğu zamanlar kadınlara da tahammül edemiyordu. Bakıyordu o zaman kadınlara, ciltlerindeki sivilceden, gözlerini boyamaktaki zevksizlikten, dudaklarına verdikleri biçimden ya da benzeri bir nedenden, iğreniveriyordu onlardan. Hayal gücü bazen öylesine hızla çalışıyordu ki, bazı kadınlarla daha yatmadan, yatmış kadar bıkıveriyordu. Böyle olunca da çaba harcamanın bir anlamı kalmıyordu.

— Sayın yolcularımız, birkaç dakika sonra, Nice-Côte d'Azur havaalanına inişe geçeceğiz... Lûtfen kemerlerinizi bağlayınız.

Raph Dun, uçağın penceresinden, aşağıdaki kıyıları, plajları, denizin rengini seyrediyordu... Uçaktan inip havaalanının bekleme salonu önünden geçerken, Liza çıkıverdi karşısına. Petrol boruları döşeyen ünlü Loeb ailesinin kızıydı Liza, parasıyla, gösterişseverliğiyle, kafasızlığıyla ün yapmıştı.

— Ne arıyorsun sen burda?

— Gördüğün gibi, yeni geldim. Şimdi indim uçaktan.

— Uzun süre kalacak mısın?

— Daha bilmiyorum.

— Cannes'a mı gidiyorsun?

— Herhalde. Bilmiyorum.

— Çok güzel! Benimle gel öyleyse!

— Nereye?

— Danielle'lere. Sıkıntıdan patlıyoruz. Beş kız bir aradayız.

— Hangi Danielle bu?

— Daha neler, nasıl unuttun? Danielle işte!

Danielle Valberger, bu kıyının en güzel villasının sahiplerinin kızı. Danielle bir zamanlar, Raph Dun için intihara kalkışmıştı. Kalkışmamışsa bile, ortaya böyle bir dedikodu yaymıştı. Bazılarının söylediklerine bakılırsa, gerçekten de, kendini öldürmeyi denemişti. Raph Dun, trajik olaylara meraklı kızlardan hiç hoşlanmadığı için, bunalımı sona erinceye dek, bir geziye çıkmayı tercih etmişti.

— Nasıl, iyi mi Danielle?

— Çok iyi.

— Öteki kızlar kimler?

— Mimsy var... Eliane... Marina... Üç eder. Bir ben, bir de Danielle, etti beş. İyi oldu sana rastlamak. Daha bu sabah sözünü ediyorduk. Müthişti doğrusu röportajın.

Raph'ın midesinin kasları yine birdenbire gerilmeye başlamıştı:

— Hangi röportaj?

— Şu Harlem üzerine olanı.

Raph çoktan unutmuştu bile onu... Yüzüne gözüne bulaştırdığı öteki konudan herkes haberliymiş gibi geliyordu ona. Biraz rahatladı, derin bir nefes aldı:

— Peki ama, sen ne yapıyorsun havaalanında?

— Hay Allah! Unutacaktım neredeyse! Uçakta Nicole'ü görmedin mi?

— Hangi Nicole'ü?

— D'Almerida'yı.

— Hayır, görmedim. Hem ne kadar çok arkadaşın var, hepsinin de küçük adları bir âlem. Nereden bileyim ben Nicole'ü?

— Budala, hepsiyle tanıştın onların. Uçağı kaçırmıştır herhalde. Haydi gel, götüreyim seni.

— Seninle geleceğimi kim söyledi ki?

— Hadi canım sende! Bir erkek, hareme çağırılır da, hiç gelmez mi? Nerede görülmüş böyle şey!

— Peki, niye yalnız kaldınız böyle?

— Danielle'in babası yüzünden. Paris'e gitmesi zorunluymuş. Kalktı gitti. Ancak, kızını bırakmak için burda, bizlerin ona göz kulak olmanızı şart koştu.

Dun karar veremiyordu. Liza diretti:

— Gel bir kez, bir banyo yap, bir kadeh bir şey iç. Hoşlanmazsan bizlerden, kalkar başka yere gidersin. Araban yok mu? Aldırma, benimki burda nasıl olsa. Valizin de yok galiba? Mükemmel! Bugün iş görmek sırası bendeydi de ondan. Nicole'ü karşılamaya kim gidecck diye aramızda kura çektik. Bana çıktı ikramiye. İyi oldu ama! Desene sen şimdi aramızda tek erkek olacaksın. Kızlar okuluna kaçak girmiş bir erkek gibi!

Hayatta çok tatlı anlar da oluyor. Raph Dun mayosunu giymiş, elinde buzlu bir viski bardağı, kauçuk yatağın üzerine uzanmıştı. Yüzme havuzunda, incecik parmaklı, cilâlı tırnaklı, yanık tenli, zarif eller, yavaş yavaş itiyorlardı yatağı. Havuzun çevresindeki terasta, bir pikaptan caz müziği duyuluyordu. Raph Dun, kauçuk yatağın üstünden başını kaldırıp baktığı zaman, gözlerinin önünde, bir selvinin tepesini ve asırlık bir zeytin ağacını görüyordu. Söylenenlere bakılırsa, bu villâyı inşa etmiş olan mimar, yapıyı, bu yaşlı zeytin ağacını daha iyi değerlendirecek biçimde düzenlemişti. Raph, bir bacağını suya sar-

kıtmıştı. Buz gibi viski, yudum yudum gidiyordu ağzından aşağıya. Gırtlağından geçerken, küçücük ateş parçacıkları gibi yakıyordu içini. Yaşadığı an o denli güzel, tatlıydı ki, Kallenberg'i, başına gelenleri, er geç karşılaşacağı sıkıntılı günleri hemen hemen unutuyordu. Hem sonra ne olacaktı sanki? Vız geliyordu ona, olacak olanlar. Bu yüzden yatağın üstünde, viski bardağı elinde, bacakları ılık suyun içinde, kızların minicik elleri saçlarının arasında, itsinlerdi onu dünyanın öbür ucuna kadar! Bundan tatlı ne olabilirdi ki?

Beş kız da şimdi Raph Dun'ın çevresinde, periler gibi, dönüp dolanıyorlar, çocuğuna özenle bakan birer genç anne gibi, bu dinç, uzun boylu, adaleli erkekle oynaşıyorlardı. Danielle bile katılmıştı bu oynaşmalara. Hiç kırgınlık falan duymadan, esmer başını Raph Dun'un omuz çukuruna yerleştirmiş, bunu yaparken, öteki kızların, kafalarını bu çukurluğa yerleştirmelerine engel olduğu için de sevinmişti.

— Benim, uslu, güzel, yakışıklı bebeğim... diyordu Marina.

Bir yandan da, elinin tersiyle, yavaş yavaş, Raph Dun'ın göğsünü bir aşağı, bir yukarı okşuyordu. Mimsy ise ayak parmaklarıyla oynuyordu. Aslında, pek aldırış ettiği yoktu kızlara. Havaya bakıyor, elleriyle, ikide bir, kime ait olduğunu bile bilmediği bir omuzu, bir bacağı, bir baldırı okşuyordu. Nefis bir duyguydu bu... Paris'li bir hırdavatçının oğlu olacak yerde, haremde doğmuş olmak isterdi Dun. Hem sonra harem hayatı yalnız Doğu ülkelerine özgü bir şey miydi? İşte, pekâlâ Batıda da böylesi tatlı anlar yaşayabiliyordu erkekler. Bazıları, hiç değilse, Raplı Dun, kızlardan beşiyle birden evlenmeyi aklından geçiyordu:

— Evlenir misiniz benimle? diye sordu.

Kızlar, gülerek cevap verdiler:

— Hangimiz?

— Hepiniz, hepiniz birden!

— Pis herif! Atalım mı şunu havuzun dibine?

Yüzme havuzunun biraz ilerisinde yemyeşil bir çayır var-

dı. Yıl boyu bir yığın bahçıvan, oralarda çalışır, didinir dururdu. Çayır, biraz daha ileride, hafif bir meyille, ağaçlıkların arasından, denize kadar iniyordu. Özel plajda küçük bir iskele vardı. İskelede, kıçtan takma motörlü bir sürat teknesi dururdu.

Liza atıldı:

— Nasıl, keyfin yerinde mi, namussuz?

— Biliyor musun, bir röportaj yapmıştım eskiden, kömür madenlerinde. Onu hatırladım şu anda.

— Bana baksana, senin yerinde olmak isteyen o kadar erkek var ki..

— Ne bekliyorsunuz öyleyse! Onları da çağırın!

Aslına bakarsan, bir milyarderle kendisi arasında ne fark vardı ki? Raph Dun da, milyarderlerin yaşadığı çevrelerde yaşıyor, aynı insanlarla arkadaşlık ediyor, onların yedikleri yemekleri yiyor, aynı insanlarla senli benli konuşuyor, aynı terzilerde yaptırıyordu giysilerini. Üstelik, onların bindikleri arabalara da biniyordu. Yalnız, ötekiler, bu işleri yaparlarken, parasını ödüyorlardı. Milyarları vardı onların. Ne çıkardı milyarları varsa? Ne olurdu? Raph da bedavadan geçinmiyordu ki.O milyarderlerin kızlarının, karılarının, metreslerinin kendisiyle yatmalarına izin vermekle, borcunu ödemiş oluyordu. Kim daha varlıklı sayılırdı bu durumda? Onlar mı, kendisi mi? Saçlarından ayaklarına kadar tüm bedenini okşamakta olan ellerin etkisiyle, uyanmaya başladığını anladı Raph. Şu küçük orospular kasten mi yapıyorlardı bunu, neydi yani? Karnına doğru yayılan bir sıcaklık, handiyse artık çok geç olacağını haber veriyordu. Raph, rezil olmamak için, kızılderili oyunu oynayan çocuklar gibi bir çığlık attı ve kendini suya bırakırken haykırdı:

— Ele geçiremezsiniz beni! Toplu halde ırzıma geçmenize izin vermeyeceğim, kızlar!

Kızlar güldüler, biraz yapmacıklı, biraz fazla yüksek sesle. Raph Dun, havuzun derinlerine dalmış, su altında yüzüyordu.

8

KALLENBERG, kırksekiz saatten beri önüne çıkan her şeyi bahane ederek, sinir krizleri geçiriyor, öfkeden, kızgınlıktan mosmor kesilip kalıyordu. Neredeyse, adamın bir yerine inme inecekti. Çevresinde onun bu tür öfkelerine alışkın olanlar bile şimdiye kadar, Kallenberg'i bu durumda hiç görmemişlerdi. Bu yüzden, kimse karşı çıkmıyor; koridorlarda, görünmemek, karşılaşmamak için, duvarların dibinden süzülüp kaçmaya bakıyorlardı. Başına gelen felâketi yansıtan gazeteleri okuduğu zaman hâlâ Londra'da bulunuyordu. Öylesine sarsılmıştı ki, sinirden önüne gelen herkesi pataklaması beklenirken, Kallenberg, derin bir sessizliğe kapılıp gitmişti. Uğradığı başarısızlıktan öylesine sersemlemişti ki, bu fiyaskonun nedenlerini araştırmaya, bundan alınacak dersleri düşünmeye bile hali kalmamıştı. Hiç değilse, o an için...

Bir saat sonra biraz kafası yerine gelir gibi olmuş; Raph Dun'ı aratmış; bulamayınca, öfkesini ilk önüne çıkandan almaya karar verip karısı İrena'nın odasına bir boğa kızgınlığıyla dalmıştı. İçeri girer girmez, karısının, yüzünde bir güzellik maskesi, yatakta çırılçıplak yatmakta olduğunu görmüştü. Bunda kızacak bir şey yoktu ama, Kallenberg fırsat fırsattır deyip, kadının yanına yaklaşarak, kulağına bangır bangır, bağırdı:

— Ben mahvolmak üzereyken, herkes bana karşı elbirliği edip, beni yıkmaya çalışırken, sen tutmuş, yüzünü bu macun-

lara bulamaktan başka yapacak bir şey bulamamışsın anlaşılan!

Bu sözleri duyar duymaz, İrena'nın, zevkten içi ürpermişti: Demek sonunda, Herman'ın canını sıkan bir şey olmuştu, demek biri çıkmış kocasına da ders vermişti. Cevap verdi:

— Kimmiş o seninle uğraşanlar, kimlermiş seni mahvetmek isteyenler, sevgilim? Anlat bana her şeyi!

Bir taraftan konuşurken İrena, öte taraftan da, yatağında doğrulmuş, yüzündeki güzellik macununu silmek için, bir eliyle havlu aramaya koyulmuştu. Ancak, gözleri kapalı olduğundan havlu diye, sırtından biraz önce çıkartmış olduğu, Dior'un beyaz tuvaletini alıp, farkında bile olmadan yüzünü bu elbiseye silmişti. Tam, göz kapaklarının arasından Herman'ın yüzünü hayal meyal seçmeye başladığı sırada, kocası ona yaklaşarak, ciğerlerinin üstüne müthiş bir yumruk atmıştı. Soluğu kesilmişti İrena'nın. Kallenberg köpürüyordu:

— Koca inek sen de! Pis karı! Gördün mü suratını neye sildiğini?

İrena, bundan yararlanarak, kocasını daha sinirlendirmeye karar verdi o anda. Yüzünde hâlâ bu maskenin artıkları durduğu halde, kırıttı, yediği yumruktan canı fena halde yanmasına rağmen tatlı tatlı konuştu:

— Sevgilim, eğer gerçekten canını sıkan bir şeyler varsa, sırası mı şimdi flört etmenin? Anlat bana, neler oluyor?

Herman büsbütün deliye dönmüştü. Tutamadı kendini, dönüp, hızla midesine bir yumruk indirdi karısının:

— Pis inek! İnek karı! Demek flört ettiğimi sanıyorsun! Al sana öyleyse!

İrena'nın takındığı tavrın etkisiyle de artan bu şiddet gösterileri, bir insanın hayatının kendi insafına kaldığı zamanlarda olduğu gibi, - bu insan karısı bile olsa - Herman'ın isteklerini kamçılıyordu. Tuttu bu kez, karısının memelerinden birini avucunun içine aldı ve dehşetli bir güçle büküp, sıktı. İrena korkunç bir çığlık kopardı. Bir yandan da, hiç aldırış etmemiş gibi, giriştiği oyunu sürdürdü:

— Beni böylesi arzuladığın zamanlar öyle hoşuma gidiyorsun ki...

Fakat, Kallenberg yeniden bir yumruk indirince, dayanamadı artık, ciyak ciyak bağırmaya başladı:

— Pis herif! Kalleş! Ayı ne olacak! Senin de suratını yangın yerine çevirsinler inşallah. Son meteliğine kadar soyarlar seni dilerim Allahtan! Senin de barsaklarını deşerler inşallah!

Mavi Sakal, hemen o anda, tatlı tatlı gülümsemeye başladı:

— Hah şöyle! Mükemmel! Hiç değilse, gerçek kişiliğine dön şöyle bakalım. Demek sonunda, doğal tepkilerini gösterebildin! Çok güzel!

İrena, acıdan ve öfkesinden, kirlettiği o pahalı giysiyi parçalarken, Kallenberg çıktı odadan. Çalışma odasına döndü. Giriştiği araştırmayı, kimseye çaktırmadan sonuçlandırmak amacıyla, birkaç yere, telefon etti.

Gazetelerden biri, «olaydan» söz ederken, «PERDENİN ARKASINDAKİ KİM?» başlığı altında, tek sütun üzerine, bir yazı yayınlanmıştı. Yazıda, Kallenberg'den, doğrudan doğruya söz edilmiyordu ama, onun da, birkaç gün önce, başkaları tarafından kurulan bir tuzağın kurbanı olduğu belirtiliyordu. Uluslararası ekonominin temel taşı diye tanınmış bazı iş adamlarının itibarını yitirmeye yönelik bir aşırı sol eylemi miydi acaba bu tür olaylar? Yoksa, bunların altında, politik bazı manevralar mı yatıyordu? Belki de, büyük armatörler arasındaki amansız çekişmenin doğal sonucuydu bu. Makaleyi yazan gazeteci, bu tür ihtimalleri öne sürüyor; fakat bunlardan hiç birinin doğru olamayacağını da açıklayarak, Satrapulos'la Kallenberg gibi iş adamlarını, bu eylemlerin «kurbanları» olarak gösteriyordu. Mavi Sakal, hiç değilse bu konuda rahat etti:

Satrapulos'un, Kallenberg'in Noel toplantısını baltaladığından ne kadar şüphe edilmiyorsa, Kallenberg'in, Satrapulos'un annesini ortaya çıkardığından da hiç mi hiç, şüphe edilmiyordu. Demek olay şimdilik aile arasında kalıyordu.

Kallenberg, ertesi sabah, İrena'yla birlikte, Côte d'Azur'e gitmeyi kararlaştırdı. Herman'ın orada, Milyarderler Körfezi diye adlandırılan kesimde, Cannes'la Antibes arasında, Eden Roc'un arkasında, hemen hemen hiç oturmadıkları, çok güzel bir evi vardı. Şu sıralarda, ücretli tatil yapanların, can sıkıntısından patlayarak, Paris'e dönmeye başladıkları günlerde, oraya gitmesinin nedeni, intikam plânlarını herkesten uzak bir yerde hazırlamasının iyi olacağını düşünmüş olmasıydı.

Bu süre boyunca, karşı saldırı plânlarını hazırlarken, Kallenberg, Güney kıyılarında, karısına çok bağlı koca rolünü oynayacaktı. Ertesi günü, İrena'yı, sabahtan gönderdi Güneye. Kendisi, birkaç küçük işini düzene soktuktan sonra, öğleden sonraki uçakla gidecekti.

Nice'de, uçaktan indikten sonra, Kallenberg'in başına tuhaf bir olay geldi. Daha sonra, bunun nedenlerini düşünürken, öfkesinden doğduğunu anladı bu garip olayın. Havaalanında, şoförü onu bekliyordu. Adam, Kallenberg'e yaklaşıp, kiralık bir arabayla geldiği için özür diledi. Cadillac'ın motöründe garip sesler duymuş, arabayı onarıma bırakmıştı.

— Ne zaman hazır olacak Cadillac? diye sordu Kallenberg.

Patron, bu tür işlerle, o zamana kadar hiç ilgilenmediği için, şoför şaştı kaldı böyle bir soru sormasına:

— Onarılmış bile. Telefon ettim garaja, hazırmış. Sizi bıraktıktan sonra, gidip alacağım.

Kallenberg, hiç düşünmeden:

— Öyleyse, şimdi gidelim, dedi.

Buna da hayret eden şoför hiç sesini çıkarmadı ve Nice'e doğru sürmeye başladı. Garaja geldikleri zaman, Mavi Sakal'dan beklemesini rica etti; Cadillac'ı almak için, garajın üst katlarına doğru seyirtti. Kallenberg aşağıda, bacaklarının karın-

calanmasını gidermek için, biraz yürüdü, Bentley marka bir arabayı parlatan işçileri seyretti. On dakika sonra sabırsızlanmaya başladı, buraya geldiğine kızdı. Onbeş dakika olmuştu şimdi... Birdenbire, boğulacakmışcasına canı sıkıldığı için, dördüncü kata çıktı hızlı hızlı. Baktı, Cadillac, o kattaki çıkış virajında, sıkışıp kalmıştı. Şoför kurtaramıyordu bir türlü arabayı virajdan.

Herman, eliyle işaret ederek, inmesini emretti şoföre; kendi geçti direksiyonun başına. Sağa bir manevra yaptı, olmadı. Sola denedi, yine olmadı. Arabayı, bir ileri, bir geri almaya koyuldu. Yine olmuyordu. Ona yardım olsun diye, şoförü, Mavi Sakala, geri yap, öne al, sağ yap, sol yap, diye işaretler etmeye başlayınca, Kallenberg'in büsbütün tepesi attı. Başkasının başaramadığı bir işi kendisinin de başaramamasına deli olurdu. Arabanın camından bir şeyler söyledi şoföre ama, motörün homurtusundan patronun dediğini anlamadı adam. Kafası iyice kızan Kallenberg, bir manevra daha yapayım derken, yolunu kapatan bir Jaguar'ın ön çamurluğunu parçalayıverdi. Ondan iyice kurtulmak için vites koluna el attı. Tekrar gaza bastı ve bu sefer ileri pozisyonuna getiriyorum diye, yanlışlıkla geri vitese taktı kolu. Koskoca Cadillac, cırlak lâstik sesleri çıkartarak, bomba gibi fırladı geriye doğru, iki saniyede garaj katının öbür ucuna gidip binanın cephesini boydan boya kaplayan camı parçaladığı gibi, dışarıya uçtu. Araba, aşağıda, kaldırımdan geçenlerin korkulu ve hayretten donakalmış bakışları arasında, yere düşmedi; cam duvardan fırladıktan sonra, garajın önüne dikilmiş, demir putrellerden birine takıldı, havada asılı kaldı. Çelik putrel bile iki kat olmuştu. Bir an donup kalan şoför, hemen koştu patronuna yardım etmek için. Kırılan ön camdan başını uzatıp baktığı zaman, Kallenberg'in duvar gibi olmuş yüzünü gördü; başından kanlar akıyordu. Mavi Sakal, arabanın dengesi bozulmasın diye, korkusundan, nefes bile almadan duruyordu. Kallenberg, ne yapmalıyım der gibisinden, acı acı baktı şoförüne.

— Merak etmeyin, dedi şoförü. Sağlam oturmuş araba. Yerinden kıpırdamaz kolay kolay...

Kallenberg, hafifçe davrandı. Şoför atıldı yine:

— Korkmayın!.. Uzatın bana elinizi...

Şoförün elini sımsıkı yakaladı Kallenberg, hurdaya dönmüş Cadillac'ın içinden, bir adım atarak, çıktı garaja. Garaj görevlileri çevresine toplanmış ağızlarını açmadan bakıp duruyorlardı. Mavi Sakal görmedi bile onları. Donuk bir bakışla şoförüne döndü:

— Ayrıntıları bu baylarla halledersiniz, Hubert, dedi. Kaç paraysa, ödeyin.

Gerindi, cebinden çıkardığı bir mendille yüzündeki kanları sildi, orada bulunan ve tek bir söz söylemeye cesaret edemeyen insan yığınının sessiz bakışları arasından, uzaklaştı gitti.

Kırk beş dakika sonra villasının önüne gelebildi. Kazada patlayan kaşından hâlâ kan akıyordu. Yolda, bindiği taksinin şoförü ona bir şey sormaya cesaret edememişti. Kallenberg, taksi durunca, adama büyücek bir para uzattı:

— Tamam, üstü kalsın, dedi.

O sırada, salonda, yeni mayolarını denemekte olan İrena, kocasını görünce, şaştı kaldı:

— Herman! diyebildi.

Karşılık bile vermeden, Kallenberg, doğru banyoya gitti. İrena, ayaklarının ucuna basarak, hemen koştu ardından:

— Ne oldu? Ne yaptın böyle? Ne oldu sana?

Aptallaşmış gibi bir hali vardı adamın. İrena, eline bir havlu alıp, kocasının alnının altından sızan kanları silmeye başlayınca hiç tepki göstermedi.

— Tut bu havluyu böyle yaranın üstünde... Dur biraz... Hiç kımıldama, dedi İrena.

Duvardaki bir küçük dolabı açtı. Pamuk, 90 derecelik alkol ve biraz merhem çıkardı. Kocasının yarasına baktı, temizledi:

— Merak etme, derin değil.

Koskoca Herman, uslu bir çocuk gibiydi şimdi. Hiç bir şeye karşı çıkmıyordu. İrena, bundan ötürü, gerçek şefkat duygularıyla sarsılıyordu. İçinden, Herman her zaman böyle olsa, kendini bana bıraksa, yardımımı kabul etse, ne iyi olurdu diye düşündü. Mavi Sakal ağzını açtı:

— Küçük bir kaza geçirdim... Cadillac'la, bir garajın dördüncü katından dışarıya fırladım... Önemli bir şey değil...

— Öyle sevgilim, önemli değil, merak etme! Bırak da ben tedavi edeyim seni.

O anda İrena, bir gün önce olup bitenleri, yediği dayakları, işittiği küfürleri, aralarındaki sürekli çekişmeyi unutmuş; kocasını seven, okşayan, avutan gerçek bir savaşçı karısı oluvermişti...

— Şimdi biraz odamıza git de, uzan yat şöyle...

«Odamız!» Hangi odaydı acaba sözkonusu olan? Oysa evliliklerinin birinci haftasının sonundan bu yana, ayrı odalarda yatıyorlardı! O «odamız» sözcüğü, İrena'nın dudaklarından, birdenbire dökülüvermişti. Sanki bu kaza onu umulmadık biçimde kocasına bağlamış gibi. Herman da, gık demeden, ağır ağır ilerlemeye başlamıştı karısının söylediği yere doğru. Adam, dev bedeniyle, yatağın üstüne uzanınca, İrena, hizmetçisinden, çay ve viski istemek için, birkaç saniye ayrılmıştı yanından. Döndü tekrar odaya. Parmaklarıyla kocasının saçlarını karıştırdı, yavaş yavaş onun başını kaşımaya başladı. O anda kendini biraz gülünç buluyordu: Gerçekten, yaptığı hareket ne düşmancaydı, ne de adamın cinsel isteklerini uyandırıcı nitelikte. Şefkat duyordu İrena kocasına karşı. Yepyeni bir duyguydu bu onun için. Eğer kocasının gözünde varlığının bir önemi varsa, Herman'ın yanında ver almaya, ötekilere karşı, kocasıyle birlikte savaşmaya hazırdı. Ama, aynı anda, temel kural olarak, birbirlerini yıkma-

yı amaçlamış olduklarını, kocasının da onu perişan etmek için uğraştığını hatırladı ve öyle bir adama karşı bu tür duygular besleyişine şaştı. Kimbilir, belki de yeryüzünde, amaçları aynı, çıkarları ortak olan karı kocalar da vardır diye geçirdi aklından.

Düşünmeye koyuldu İrena. Düşündükçe anladı çocukluğundan bu yana her zaman kendisine iki değişik türde muamele edildiğini; kendisinin de her zaman ikili oynadığını. Babasının, annesini göz göre göre aldattığını daha ilk çocukluk yıllarinden beri biliyordu. Peki, niçin yabancıların yanındayken başka, kendi ailesi arasındayken başka biçimde davranırdı öyleyse? Acaba ne zaman ortaya koyardı gerçek kişiliğini? Aile içindeyken mi, yabancılarla birlikteyken mi? O anda, babası Mikolofides hakkında hemen hemen hiç bir şey bilmediğini anladı ve ilk kez onu, babasından korkan bir küçük kız gözüyle değil, daha değişik bir açıdan değerlendirmeye çalıştı.

Kallenberg'in, sanki uykudaymış gibi, muntazam nefes aldığını duyuyordu. Oysa, uyumuyordu kocası. Gözlerini açmış, yattığı yerden tavanı izliyordu. İrena, kocasının gözlerine baktı. Adamın mavi gözbebeğinin ortasında, ufacık yeşil lekecikler vardı:

— Gözlerinde yeşil de var, senin.

Herman karşılık bile vermedi. İrena, doğal bir davranışla, kocasının yanına uzandı. Adamın başını biraz kaldırarak, kolunu boynunun altına koydu. Daha da ileriye götürdü içtenliği. Kocasının yanına sokuluverdi. Kendini koruyan o adamın koruyucusu; başına bin dert açan Herman'ın anasıydı sanki. Ne düşünüyordu Herman?

— Ne düşünüyorsun?

Derin derin içini çekti kocası:

— Başım belâda.

Kallenberg, karısına ilk kez, aklından geçen bir şeyi açıklıyordu. İrena, biraz daha sokuldu kocasına, sarıldı ona. Herkes gibi, o da okumuştu gazeteleri ama Satrapulos'la annesini

ilgilendiren bu olaylarla Kallenberg'in ne ilişkisi olabilirdi? Anlayamıyordu bunu.

— Önemli bir şey mi?

— Evet, hayli önemli...

Demek cevap da veriyordu kocası sorusuna. İrena, bir ürperti duydu içinde. Gurur gibi bir şeydi bu. Fakat, tutamadı kendini, tam o sırada, belki de adamı çileden çıkartacak, budalaca bir şey soruverdi:

— Burcun ne senin?

Kallenberg ne havladı, ne omuz silkti, ne de küfrü basıp çıktı odadan. Sadece:

— Koç... Niye sordun? dedi.

— Aklıma geldi de...

— Sen inanır mısın bu hikâyelere?

— Bilmiyorum. Satrapulos inanır ama. Lena söylemişti bir gün, Sokrat bir astrolog'a danışmadan hiç bir karar vermezmiş.

İrena, kolları arasındaki kocasının irkildiğini sezdi.

— Astrolog mu dedin?

— Öyle bir şeymiş galibâ. Ermiş gibi bir adammış. Portekiz'de, Estoril yakınlarında bir yerdeymiş. Dur bakayım... adı neydi... Peygamber diyorlarmış ona! Cascais Peygamberi.

— Emin misin bundan?

— Hattâ ne demiş Sokrat Lena'ya, biliyor musun? Eğer Peygamber uygun bulmasaydı, seninle evlenmezdim, demiş...

Herman biraz doğruldu yatakta, gözleri parıldıyordu:

— Böyle şeylere inanacak kadar budala mı sence Satrapulos?

— İnanıyormuş dedim ya! Peygamber'e danışmadan en küçük bir anlaşmayı bile imzalamıyormuş.

Fırladı yataktan Kallenberg. Yüzüne savaşçı bir ifade gelmişti. Kaşından hâlâ biraz kan sızmaktaydı, İrena hemen kendini toparladı. Savunma durumuna geçiverdi: Birlik, beraberlik

sona ermişti herhalde. Hayır, böyle bir belirti yoktu... Herman, tatlı tatlı, uzandı karısının üstüne, onu alnından öptü:

— Teşekkür ederim, dedi. Bana söylediklerinin ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.

İrena acaba rüya mı görüyorum diye düşündü. Kocasının bunları ciddi söyleyip söylemediğinden kuşkulandı: Kimbilir, belki de geçirdiği şokun etkisindeydi hâlâ. Yoo, hayır, Herman gayet sakindi, gülümsüyordu. Şaştı kaldı İrena.

Kapı vurulduğunda Tina, sevgili keçisinin yanında diz çökmüş, oturuyordu. Hastabakıcı kalkmış, kim olduğunu görmek için iki odanın arasındaki kapıya doğru gitmişti. Böyle bir fırsat kollayan yaşlı kadın, hemen davranıp, salondan koridora açılan kapıya koştu. Maria, keçinin bulunduğu büyük odanın kapısındaki sürgüyü içeriden çekmişti. Yanlıştı bu. Gerçekte, kapıyı, dışarıdan kilitlemesi gerekirdi. Koridora çıkar çıkmaz, Tina, bir sağa bir sola baktı, sonra hiç vakit kaybetmeden servis merdivenine doğru koştu, bir kat aşağıya indi, orada durakladı. Çevresine bir kez daha bakındı ve yaşından umulmaz bir çeviklikle, bir odanın kapısını açtı. Kimse yoktu içerde. Uşaklar, hizmetçiler kendi elbiselerini, çantalarını bırakmışlardı oraya. Tina, eliyle yokladı eşyaları. Elbiselerin yanısıra, süpürgeler, toz bezleri, içi muşamba cilâsı kutularıyla dolu bir file, açık lâcivert bir kadın mantosu vardı. Eski püskü bir şeydi manto. Geçiriverdi sırtına mantoyu; fileyi de boşaltıp taktı koluna.

Birkaç dakika sonra, Tina'nın kaybolduğunun farkına varan Maria, otelde heyecan içinde koşuştururken, Athina Satrapulos, Concorde alanına arkasını dönmüş, Rivoli caddesinde gezinmeye başlamıştı bile. Yaşlı bir kadının, sırtında mantosu, elinde filesi, ayaklarında terlikleri, Ağustos ayının ortasında so-

kakta dolaşması o kadar şaşılacak bir şey değildi. Paris'in en kibar mahallesinde bile olsa.

Tina'nın kendisini getirip içine tıktıkları o otel odasından kurtulmaktan başka bir amacı yoktu. Rivoli Caddesinin kemerli kaldırımından dosdoğru yürüyor, çekici eşyalarla dolu mağazaların vitrinlerine bile bakmıyordu. Öyle şeyleri unutalı çok olmuştu Tina. Pyramides alanından, Palais-Royal'in önünden, geçti. Canlı ve düzgün adımlarla yürüyordu. Saint-Jacques kulesinin oraya gelince, sağa yöneldi; Sarah-Bernhardt tiyatrosunun önünden geçti; içinden geldiğince, sola saptı, Gesvres Rıhtımı boyu yürümeye başladı. Yalnız, bu kez biraz güçlükle ilerleyebiliyordu. Sokaktaki eski kitap satıcılarının işportalarının önünde çok turist vardı. Hava kuru, sıcak, toz, benzin ve katran kokularıyla doluydu. Arcole köprüsünün orada biraz durakladı. Güvercinlere yem veren yaşlı bir adamı izledi. Ayaklarının ucuna kadar gelen bir güvercini okşamak istedi. Ama güvercin uçuverdi. Onlara yem veren adam gülümsedi Tina'ya. Bir şeyler söyledi kendi diliyle. Anlamadı Tina adamın söylediklerini.

Yakalanmak korkusundan tekrar yürümeye başladı. Hayli yürüdü yine. IV. Henri Rıhtımının yanına geldiği zaman, düşünür gibi durakladı bir an. Değiştirdi yönünü. Sully köprüsünden karşıya geçmeye başladı. Notre Dame Kilisesi sağında kalmıştı. Nehir, ağır ağır akıyordu. Otomobiller yanından vızır vızır geçiyor, arabalardan çıkan yanmış benzin kokusu insanın gırtlağını yakıyordu. Seine nehrinin öte kıyısına geçti, yürümeye devam etti. Şarap Halinin parmaklıkları önüne geldiğinde saat dört olmuştu. Cuvier sokağını da geçtikten sonra, önü parmaklıklı bir yere geldi. Durdu baktı parmaklıklardan içeriye. Hayretler içinde kaldı. İçerde, kafese konmuş keçilere, kurtlara, köpeklere benzeyen hayvanlar vardı. Yabancılık çekmeyeceğini anladığı bu ye· girmek istedi. Kapıyı aradı, bulamadı. Geri döndü ve tam o sırada, ana giriş kapısıyla burun buruna geldi. Daldı

içeriye. Başında kasket bulunan, mavi üniformalı bir adam, önünü kesti.

— Biletiniz, madam...

Hiç bir şey anlamadan baktı Tina.

Adam parmağını kaldırıp göstererek,

— Bir frank, dedi.

Tina başını salladı. Kadının sıkıntılı halini gören adam, bu kez, baş parmağıyle işaret parmağını birbirine sürterek, para istediğini anlatmaya çalıştı. Tina yine başını salladı. Bu kez, adam yine konuştu:

— Para madam, para! Bir frank giriş. Yok mu bir frangınız?

Yanına yaklaştı Tina'nın. Kadının çaldığı mantonun ceplerini yoklamaya başladı. Bir para sesi duyuldu ceplerden birinden. Yaşlı kadın soktu elini o cebe. Çıkardı, elini açtı. Avucunda üç tane bir frank ile iki tane yirmi santim duruyordu. Adam, bunların arasından bir frangı aldı ve yürümeye başlayan Tina'ya seslendi:

— Saat beşte kapatıyoruz, ona göre!

Kocaman bir kafesin önünde duraklamış olan bir grup turiste katıldı Tina. Biraz daha ileride, vahşi hayvan kokan bir pavyona girdi. Dev gibi, kocaman yılanlar kaynaşıyordu içeride. Tina hiç bu kadar büyük yılan görmemişti hayatında. Bunları doyurmak için her gün ne kadar ete ihtiyaç duyulacağını düşündü. Bir satış tezgâhından, cebinde kalan paraları verip, bir külâh fıstık aldı. Gördüklerinden memnun dalgın dalgın, fıstıkları ayıklayıp yemeye koyuldu. Maria'yı da, **Ritz** otelini de, her şeyi unutuvermişti o anda.

Kafeslerden içeriye yiyecek atan küçük çocuklarla yanyana, maymun kafeslerinin önünde uzun uzadıya durdu. Daha ötede, ayılara baktı. Güzel buldu ayıları. Buna karşılık, çevresinde dolaşan öteki ziyaretçiler, soluk benizli, zayıf, sağlıksız insanlar gibi geldi ona. Hayvanları niçin kapatmışlardı acaba buralara?

Geyikleri, filleri, develeri; kocaman kafeslere kapatılmış, inanılmayacak renklerdeki kuşları da seyretti uzun uzadıya.

Tam arslanların, kaplanların kafesinin önüne geldiği zaman bir düdük sesi duydu. Bu düdük olsa olsa, onu aramakta olanlar tarafından çalınmıştır diye, hemen kaçmak geldi içinden. Ardından başka düdük sesleri de duyuldu. Baktı, çevresindeki insanlar dönmeye, çıkış kapısına doğru yönelmeye başlıyorlardı. O tehlike dolu sokaklara dönmek istemediği için, hemen ters yönde yürümeye başladı hızlı hızlı. Biraz sonra kapılarının kapanacağını anladığı bu bahçede, iyi bir yer bulup saklanabilirse, rahat edeceğini düşündü.

Hayvanat bahçesinden çıkmakta olan son insanlarla karşılaştı. Bir anne yumurcaklarını susturmaya çalışıyordu. Aşıklar yanyana, kolkola yürüyorlardı. Tam o sırada, mavi üniformalı bir bekçiyi görünce, tuğladan yapılmış bir yapının ardına saklanıverdi. Bekçi uzaklaştıkça, o da, yavaş yavaş, pavyonun çevresini dolandı görünmemek için. Biraz sonra, herkes gitmişti. Hiç kıpırdamadan olduğu yerde durdu. Bu cennette kendisinden başka hiç kimsenin kalmadığından emin olmak istedi. Birdenbire bir ses duydu. İki bekçi, konuşa konuşa, parmaklıklara doğru yürüyorlardı. Görmediler onu. Bahçeye tam bir sessizlik çöktü. Arada sırada, hayvanların sesleri duyuluyordu yalnız. Şehrin uğultusu geldi kulaklarına. Durmadan atan bir kalp gibi uğulduyordu şehir. Gökyüzü pembeleşti batıdan. Şurda burda, neonlar yanmaya başladı.

Derken gece oldu. Tina, o tuğla pavyonun arkasına saklanalı üç saat olmuştu hemen hemen. Kalktı çömeldiği yerden. Yavaş yavaş yürümeye başladı. Bahçenin yolları, çevreden yansıyan ışıklarla, biraz aydınlanmıştı. Bir yerden sonra, yolu bırakıp çimenliğe saptı, oradaki bir ağaca sırtını dayayarak, oturdu yere, geniş bir nefes aldı. Yapayalnızdı. Adlarını bile bilmediği bu vahşi hayvanlardan oluşan çevre artık tümüyle onundu. Karnı acıkmıştı. Kalktı ağacın dibinden, yiyecek bir şeyler bulabilmek umuduyla, bahçeyi incelemeye başladı. Yürürken, çev-

resindeki hayvanların çekici varlığını seziyor, kokularını duyuyor, tanımlamaya çalışıyordu onları.

Bir ara, tam sokak kapısının önüne geldiğini anladı. Sokaktan akın akın geçen otomobillerden rahatsız olduğu için, hemen geriledi, uzaklaştı oradan. Karanlıkta bir şeye çarptı o sırada. Eliyle yokladı. Şeker, fıstık, fındık satan adamın tablasıydı bu. Üstüne bir örtü koymuşlardı. Hemen daldırdı elini, birkaç paket çekti, tadına bakmaya başladı. Nuga şekerleri, karamelalar ve Amerikan fıstıklarıydı yedikleri. Karnı biraz doyar gibi olunca, bir yerde bir musluk görmüş olduğu aklına geldi. Musluğun nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Arslanların kafesinin yakınındaydı musluk. Yönünü buldu. İlerlemeye başladı. Önce, şaşırdı yolunu. Maymunların kafesinin yanına geldi. O zaman vahşi hayvanların kafeslerinin daha ileride olduğunu hatırladı. Geriye döndü. Yürüdü. El yordamıyla, vahşi hayvanların demir kafeslerinin parmaklıklarına tutuna tutuna, buldu aradığı yeri. Müthiş bir kükreme sesi duyuldu. Olduğu yerde durakaldı. Güldü kendi kendine. Korkacak bir şey yoktu. Hayvanları kapatmışlardı kafese, onu değil. Kendisi kafeste değildi artık. Özgürdü. Onu gözleyen, kollayan, gözaltında tutan kimse de yoktu. Üstelik, düşünmesine, karar vermesine engel olan o pis ilâçları da içirmiyordu kimse artık ona. Özgürdü.

Şu Maria tatlı kızdı ama eğer o hapishane gibi yerden kaçmasına engel olmaya kalkışsaydı, hiç durmaz, elindeki örgü şişlerini saplardı Maria'nın gırtlağına. O beyazlı adamların onu evinden, keçilerinden, tavşanlarından uzaklaştırdıkları andan şimdiye kadar başına gelen felâketlerin nedenini araştırdı kafasında. Bu işlerin içinde, kendisini sözde oğluymuş gibi tanıtan o Sokrat'ın parmağı olduğunu tahmin ediyordu. Ne istiyordu ondan acaba? Ne diye onu rahat bırakmamıştı? Ne yapmıştı sanki Sokrat'a böyle eziyet etmesi için kendisine? Otel odasındaki keçisi aklına geldi sonra. Allahtan keçinin yiyecek bol bol otu vardı, yattığı yer de serindi. Suyu da eksik değildi. Su! Su deyince, aklına geldi, eliyle bulmuştu aradığı musluğu şimdi.

Açtı. Açar açmaz, fışkırdı sular yerlere, ayağındaki terlikleri ıslattı. Kıstı biraz musluğu. Şimdi incecik akıyordu su. Elini kâse gibi tuttu musluğun önüne, eğildi, kana kana içti. Mantosunun koluyle sildi ağzını. Sonra yakasını kaldırdı. Hava serinliyordu. Ağacın dibine, çimenlerin üstüne uzandı. Çevreden maymunların, sırtlanların sesleri geliyordu. Başını gökyüzüne çevirdi baktı. Simsiyah olması gerektiği halde, gökte, kırmızımtrak bir renk vardı. Yıldızlar görünmüyordu: Uyuyakaldı.

Maria'ya verilmiş olan emirler pek kesin değildi. Kötü bir şey olacak olursa, Madam Satrapulos'un başına bir kaza, beklenmedik bir şey gelirse, polise bildirmeyecek, otelin müdürüne haber verecekti. O bilirdi ne yapılması gerektiğini. Koridorlara bakıp, bir kat aşağıya indikten sonra, Maria, bu nedenle, kendisine verilen emirler çerçevesinde hareket etmeyi uygun buldu.

Tekrar yukarıya döndü. Odaya girdi, telefonu açtı ve santraldaki kızdan, kendisine derhal Edouard Fouillet'yi bağlamasını rica etti. Soğukkanlılığını kaybetmediğini sanıyordu ama, telefonu açarken ellerinin titrediğini gördüğünden, yavaş yavaş paniğe kapıldığını anlamıştı. Bacakları da titriyordu. Oturdu hemen. Fouillet, telefonda, karşısındaydı. Adama Athina Satrapulos'un kaybolduğunu İngilizce olarak söyledi. Telefonun öteki ucundaki adam sanki boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı, ardından kopacak yeni rezaleti düşündü. Herhalde yine bir sürü gazeteci otele dolacak, gürültü çıkartacak; daha da önemlisi, sigara izmaritlerini olur olmaz yerlere atarak, değerli halıları mahvedeceklerdi. Bilseydi, hiç kabul eder miydi o deli koca karıyı otele! Hem sonra, nereden bilebilirdi, karının başına bir de keçi musallat edeceğini? Hemen sordu:

— Keçi orda mı hâlâ?

Bu soru çok şaşırttı Maria'yı. İkisinin de bakmakla sorum-

lu oldukları koskoca Tina Satrapulos kaybolmuştu da, adam tutmuş, keçiyi soruyordu. Adamı terslercesine:

— Vız gelir keçi bana! diye cevap verdi.

— Matmazel, Madam Satrapulos'un biraz şey... yani aklından zoru olduğunu diyemeyeceğim ama... hani biraz orijinal bir kadın olduğunu anlamadınız mı siz? Düşünün, Atina'lardan buraya kadar keçisini getirttiğini hesaba katarsanız, kolay kolay o sevgili hayvanından uzaklaşmayacağını anlarsınız... Öyle değil mi? Gelir mutlaka geri... Ne bileyim ben, ufak bir kaçamak yapmak istemiştir belki de...

Pek de budalaca bir şey değildi adamın söylediği. Maria da takıldı kaldı bu fikre. Umutlandı. Uzağa gitmiş olamazdı Tina, sevgilisini odanın içinde bırakıp gitmezdi bir yere. Dönerdi herhalde. Fouillet, telefonda, sordu:

— Bir yandan dönmesini beklerken, öte yandan da polise haber vereyim mi acaba?

— Sakın böyle bir şey yapmayın.

Fouillet birkaç saniye sustu, bir şey söylemedi:

— Ne de olsa, sorumluluk sözkonusu... Siz odanızdan ayrılmayın, hemen geliyorum.

Bir dakika sonra, sırtında siyah kostümü, çıkageldi. Kaygulu bir hali vardı. Kadının ortadan yok olduğunu nasıl farkettiği konusunda bir yığın soru sordu. Maria, bildiği kadarını anlattı. Pek bir şey bilmiyordu: Kadın birdenbire yok olmuştu. Hepsi bu kadar.

— Belki hâlâ otelin içindedir.

— Hiç sanmam, dedi Maria.

— Neden?

— Neden olacak, nefret ediyordu buradan.

Durumun ciddiyetine rağmen, Fouillet, dudaklarını bükmekten kendini alamadı: Dünyada hiç kimse, onun sarayından hoşlanmayacak kadar bilinçsiz ya da her şeyi kanıksamış olamazdı ona göre.

— Rica ederim, Matmazel... Sözkonusu **Ritz** otelidir.

Fouillet'ye göre, **Ritz**'den böyle söz etmek, kilisede sigara içmek kadar büyük bir saygısızlıktı.

Biraz kızgın ve kırgın, devam etti:

— Yine de, oteli baştan aşağıya aramaları için emir vereceğim. Belli olmaz, bakarsınız...

— Siz bilirsiniz ama polise haber vermeyin.

— Ya geri dönmezse?

Maria ne yapılması gerektiğini kestiremiyor, kıvranıp duruyordu. Kime haber verebilirdi? Öyle beklenmedik bir durumdu ki bu... Otel müdürüne baktı bir süre şaşkın şaşkın. Adam yine konuştu:

— Kadın kaybolacak olursa, ne yapmanız gerektiğini söylediler miydi size? Mösyö Satrapulos nerededir acaba?

Hayır, bilmiyordu bunları Maria. İşlediği kabahatin ağırlığı altında eziliyor gibiydi. Eğer, kısa zamanda Tina otele dönmezse, bütün kurduğu düşler suya düşecekti. Kovulacaktı, onuru beş paralık olacaktı. Başını çevirdi, Fouillet'den öteye. Adam ona sert, acımasız bir bakışla bakıyordu.

— Bakınız Matmazel, yapılacak şey çok basit. Madam Satrapulos otele, en geç iki saate kadar dönmezse... o zaman... karakola haber vermek zorunda kalacağım. Başka bir çözüm yolu görüyorsanız, söyleyin.

Maria susuyordu. Bitkindi. İçini kurtlar kemiriyordu. Fouillet bunu anladığı için, kapıdan çıkarken, zehirini akıttı:

— O sevimli yaşlı kadının başına bir şey gelecek olursa, korkarım ki sizi sorumlu tutarlar, dedi.

Bir saniye düşünür gibi yaptıktan sonra, ekledi:

— Bana kalırsa, **gerçekten** sorumlusunuz.

Kızı odanın ortasında bırakıp, çıktı müdür. Maria, kalakaldı öylece. Gözleri yaşarmaya başladı. Kendini attı yatağın üstüne, başını kollarının arasına aldı, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Tina sıçrayarak uyandı. Gözlerini açtı. Bir süre düşündü burada, açık havada niye yattığını, niçin evinde olmadığını. Hatırladı sonra, çevresine kuşkuyla baktı. Yakalanmadığını anladı. Hayvanat bahçesinde, uykuya daldığı zaman nasılsa, yine öyle bomboştu. Kollarını, belini ovuşturdu. İçine işlemişti soğuk. Sırtındaki o eski manto, kâğıt kadar inceydi. Isıtmıyordu hiç insanı. Uyumadan önce, su içerken ıslattığı ayakları, hâlâ kurumamıştı. Kalktı ayağa. Gerindi. Eskiden beri romatizması olduğundan, bedeni kaskatı kesilmişti. Biraz ileride, yerini bildiği, o şeker tezgâhına doğru ilerlemeye başladı. Üstündeki örtüyü alacak, ona sarılıp yatacaktı.

Ağır ağır yürürken, kafeslerdeki hayvanlar homurdanıyor, büyük kuşlar kanatlarını oynatıyorlardı. Tina, çevresinde bir yığın canlı yaratığın varlığını duyuyor, bunların kendisini gözetlediğini hissediyordu. Yolun çok karanlık olduğu yerlerde, yaşlı kadın yolunu ancak el yordamıyle bulabiliyordu. Böylece araya araya, yemişçi arabasının yanına geldi. Önce elini örtünün altına sokup, bir paket şeker aldı. Selofan kâğıdını yırttı, ağzına birkaç şekerleme atıverdi. Sonra arabanın üstündeki örtüyü çekmeye başladı. Hafifçe eğildi öne doğru, tüm gücünü toplayarak çekti örtüyü. Fakat, boşuna: Örtü yerinden kopmuyordu. Vazgeçti bir ara bu işten, çömelip yere oturdu, iki şeker daha attı ağzına. Yine ayağa kalktı. Bir kez daha, vargücüyle çekti örtüyü. Fakat, hiç sonuç vermedi çabası. Örtü, herhalde, dört tekerli masanın kenarlarına sıkıca çakılmış olmalıydı. Ne yırtılıyor, ne de çakılı yerinden kurtuluyordu. Vazgeçti, çok üşümeye başlamıştı, kendine barınacak bir yer aramaya koyuldu.

On dakika kadar rasgele dolaştı. Bu arada, gündüz görmüş olduğu bazı kuşların kafeslerini aradı. Kuşlar canlı olduklarına göre, herhalde iyi bir barınakta olmalıydılar. O kafese girmeyi, samanların arasında, kendine, kıvrılıp uzanacak küçük

bir yer bulmayı; sabah olunca, kimseye görünmeden kafesten çıkıp, ziyaretçilerin arasına karışmayı tasarladı. Fakat, başka bir şey takıldı kafasına: Bu cennetten kovulmamak istiyorsa, ardında iz bırakmamalıydı. Oysa, şeker ve yemiş dolu arabayı yerinden oynatmış, dağıtmıştı oraları. Döndü tekrar, örtüyü güzelce örtmeye çalıştı. Başardı da bunu. Titizliği daha ileri götürerek, elleriyle, yeri araştırdı; oralara attığı boş şeker kâğıtlarını topladı. Bu arada, içi badem dolu iki paket daha aldı, kuşların kafesine doğru yürümeye başladı. Şarap Hali'nin kırmızı neon ışıklarından vuran hafif aydınlıktan yararlanarak, buldu kuşların kafesini.

Bunlar, demir kafesten çok, kamışlardan yapılmış kulübelere benziyordu. Sıra ile, yirmi tane kadar vardı yolun kenarında. Hepsinin önünden geçti. Yolun sonuna doğru, hemen hemen dört metre karelik, beton bir yapı çıktı karşısına. Beton duvarın tam ortasında, kocaman bir delik vardı. Oradan bir insan rahatlıkla girebilirdi içeriye. Ne var ki, kapı kilitliydi. Bir yandan homurdanıyor; öte yandan da kafeslerin kilitlerini, eliyle, birer birer kontrol ediyordu. Üç kulübe kalmıştı henüz bakmadığı. Tam, bu işten vazgeçip, başka bir çare bulmağa karar vereceği sırada, yokladığı kilitlerden biri, kendi kendine açılıverdi. Hemen daldı o kafes gibi yere. İçeri girdikten sonra, elinden geldiğince, kilidi kapatmaya çalıştı. Kafesin içi çok karanlıktı. Hiç bir şey görünmüyordu. Karanlıkta bir kıpırtı duyar gibi oldu. Uykularında rahatsız olan birkaç kuş kanat çırpıyordu. Ellerini öne doğru uzatarak, o kulübenin içinde birkaç adım attı. İçerdeki hava değişikliğini hemen anladı: Hoş bir sıcaklık vardı burada. Burnuna garip kokular geldi. Tatlı buruk kokulardı bunlar. Yunanistan'daki köyünde, komşularından biri öldüğü zaman, sabaha kadar ölünün başında bekledikleri geceleri hatırladı. O zamanlar da, buhurdanlıkta yanan bazı otların kokuları, [illegible]den çevreye yayılan buna benzer kokuyla karışırdı. Kolay anlatılmaz gecelerdi onlar. Eğildi yere, eline birkaç saman çöpü aldı. Kuşlar, artık hiç kıpırdamıyorlardı yerlerinden. Her-

halde, Tina'nın başının üstündeki demir çubuklara tünemiş olmalıydılar.

Tina severdi kuşları. Köyde, evinde, kapının önüne ekmek kırıntılarını serperek, çoğu kez, alıştırırdı onları kendine sokulmaya. Hatta bir kez, bir kargayı alıştırmıştı. Hayvan iki yaz arka arkaya hiç çıkmamıştı evinden. Sonra, günün birinde kaybolup gitmişti. Tina bir türlü anlamamıştı neden kaçtığını karganın.

Oturdu yere, arkasını beton duvara dayadı. Gözgözü görmeyecek kadar karanlıktı içerisi. Bir iki badem almak için parmaklarını o küçük selofan torbanın içine sokunca, kâğıt, sessizliğin içinde, müthiş bir gürültü çıkarttı. Tam başının üstünde bir titreşme duyar gibi oldu. Bademlerinden bir kısmını o hiç tanımadığı komşularına, kulübedeki kuşlara da vermek geldi içinden. Ama, sabah onları gündüz gözüyle görünce, teşekkür niyetine vermek daha iyi olurdu.

Rahat etmek istedi biraz. Samanları çekti başının altına, boylu boyunca uzandı. Bir tek ayaklarının ıslak olması rahatsız ediyordu onu. Yeniden doğruldu. Terlikleri attı ayağından, çoraplarını da çıkardıktan sonra, top gibi yusyuvarlak yaptı, ayak bileklerini, parmaklarını kuruladı. Kulübenin üst tarafından yine bir titreşme sesi geldi. Bir ara, elini uzatıp oda arkadaşlarının tüylerini okşamayı geçirdi aklından. Bunu yapabilmesi için yerinden doğrulması gerekirdi. Oysa, samanların içinde rahattı artık. Günün yorgunluğunu çıkartıyordu. Hem barındığı yerde güven duyuyordu. Vazgeçti kuşları okşamaktan.

Kaç gün olmuştu onu köyünden alıp getirdiklerinden bu yana? Bilmiyordu. Ne zaman su isteyecek olsa, bardağına koydukları ilâçların etkisiyle, zaman kavramını kaybediyordu. Başından geçenlerden bazıları, olağan bir zaman çizgisine göre dizilecek yerde, sanki daracık bir zaman parçasına sıkışıp yoğunlaşmış, bazıları ise yayılarak geniş bir süreyi kaplamış gibi geliyordu ona. Oysa, o kadar uzun süreyi yaşamadığının da

farkındaydı. Gene de memleketinde yıllar boyu yaptığı işlerden çok fazlasını yapmıştı şu son birkaç saat içinde. Sonra, bu yaptıkları hiç benzemiyordu eskiden yaptığı şeylere. Tanımadığı insanların arasında, bilmediği çevrelerde yaptığı bambaşka şeylerdi. Önemli şeyler. Hayatı boyunca olagelmiş önemli şeyleri düşündü. Hatırlayamadı. Bazı olayların hiç umulmadık ayrıntıları aklına geldi sadece. Hasta bir tavşana bakmıştı bir vakitler. Sonra, üzerinde sarı ve yeşil desenler bulunan, kırmızı eşarpını hatırladı. Kocası vermişti bu eşarpı ona. Ölmüş müydü kocası? Ölmüştü. Mutlaka ölmüştü. Ölmüş olmasa, hiç o adamları bırakır mıydı yapsınlar? Ya çocukları? Kaç çocuğu olduğunu parmaklarıyla saymaya koyuldu. Tuhaftı ama çocuklarının yüzlerini gözünün önüne getiremiyordu. Onlara ne adlar taktığını da bilemiyordu. Kız mı, yoksa erkek miydiler? Bilemiyordu. Belki hem kızlar vardı aralarında, hem de oğlanlar... Ne önemi olabilirdi bunun? Ne olurlarsa olsunlar, çocukluk yaşından çıktılar mı, başlarını alıp gidiyorlardı bir yerlere, mektup yazmıyor, haber vermiyor, para da göndermiyorlardı. Sokrat! Evet, Sokrat da ona bir drahmi bile yollamamıştı. Nerede olduğunu bilseydi eğer Sokrat'ın, çağırtırdı yanına. Gelip de onu evine götürsün diye. Tina'nın düşünceleri, yavaş yavaş, bulanıyordu. Gözlerinin önünde beliren olayları birbirine bağlayamıyordu. Hayır daha uykuya dalmamıştı ama, düşler sarmaya başlamıştı bile zihnini.

Başının üstünde duyduğu bir sesle ayılır gibi oldu. Bu gürültü kulübenin içinden geliyor olamazdı. Olmazdı böyle bir şey. Zira, orada barınan hayvancıklar bu kadar gürültü çıkarmayacak kadar ufak tefektiler. Gözlerini araladı, kulak verip dinledi. Papaz cübbesi gibi, simsiyah, kalın bir kumaş vardı sanki gözlerinin önünde. İki maden parçası birbirine sürtülüyormuş gibi, acı bir gürültü daha oldu o sırada, kulübenin içindeki hava dalgalandı sanki ve aynı anda, Tina, çok ağır bir şeyin tam yanıbaşına konduğunu anladı. Hemen doğruldu, kalbi hızlı hızlı atarak, beton duvara yaslandı. Yavaş yavaş korkuya ka-

pılmasına rağmen, elini ileriye doğru uzatıp boşluğu yokladı. Hiç bir şey yoktu... Her neyse o ağır şey, daha uzaktaydı herhalde. Biraz daha uzattı kolunu. Bu kez dokundu. Tüylere değmişti eli. Ama o tüyler çok büyük bir yaratığa ait olmalıydı. Ne olursa olsun, o kadar büyük bir hayvan, kuş olamazdı. Hızla çekti elini. Kulübenin içinde bir esinti daha oldu. Tepeden ağır ve yumuşak bir şey düşüverdi yere. Tina çok güçlü, kıskaç gibi, madenî bir şeyin kolunu kaptığını, o maden parçasının etlerine batmaya başladığını hissetti.

Avazı çıktığı kadar bağırdı. Yüzüne doğru pis bir koku geldi. Sert bir şey çenesini yokladı, çenesinden yukarıya, gözlerinin altına doğru ilerledi. Bir saniye geçmeden gözüne bir bıçak saplanıverdi. Kollarını çırparak, kapıya doğru kaçmaya çalıştı. Ama, kestiremiyordu bile kapının nerede olduğunu, sağlam gözü de kan içinde kalmıştı. Başını vurdu hızla duvara, yine haykırmak, tüm gücüyle bağırmak istedi ama başaramadı, yıkıldı oracığa. Son anda, korunmak için, yerde yusyuvarlak oldu, can havliyle. Elleriyle yüzünü örtmüş olmasına rağmen, o madenî, bıçak gibi şey her yanını didikliyor, öteki gözünü arıyordu. Pis kokulu, muazzam bir canlı kefen, kanatlarını açarak abanıyordu üstüne tüm ağırlığıyla. Çelik gibi sert bıçaklar şimdi artık her yerine batıp çıkıyor, bedeninden et parçaları kopartıyordu.

9

MARIA, morgun önünde, durakladı, çekindi biraz. İnsan dilediği kadar hastabakıcı olsun, yine de her şeye karşı bağışıklık kazanamıyordu. Bütün gece yatağında oturmuş, sabaha kadar gözünü bile kırpmamış, telefonun çalmasını beklemiş durmuştu. Tina nerede acaba, sorusuna cevap sağlayabilecek umuduyla, en küçük gürültü bile onu yerinden zıplatmıştı güneş doğuncaya kadar. Otel müdürü Fouillet, Maria'nın ricaları üzerine gece, ancak saat onda her yere haber vermişti olayı. Polisin haberi olduktan hemen hemen bir saat sonra, o zamana kadar yüzünü bile görmediği, adının bile açıklamak istemeyen bir adam gelmişti Maria'yı görmeye. Adam şunları şöylemişti ona:

— Mösyö Satrapulos'un en yakın adamlarından biriyim. Olup bitenleri haber verdim kendisine. Size şunları söylememi rica etti: Hemen şu andan başlamak üzere, bu işi ben ele alıyorum. Siz artık hiç bir şeyle uğraşmayınız.

Maria ağlamaya başlamış, adamın söylediklerinden bir an bile şüphe etmemişti. Durmadan ağladığını görünce, adam şunları da açıklamıştı:

— Mösyö Satrapulos bana bu olayda sizin hiç bir kusurunuzun bulunmadığını da söyledi. Annesinin kaybolmasından

sizi sorumlu tutmuyor. Bununla birlikte, sizden susmanızı, hiç kimseye hiç bir şey açıklamamanızı istiyor. Madam Satrapulos bulunancaya kadar, onun kaybolduğunu kimse bilmemelidir. Anladınız değil mi söylediklerimi?

Maria başını salladı. İki hıçkırık arasında zorla kekeleyebildi:

— Korkunç bir şey... Çok korkunç bir şey bu...

Öteki de başını sallamış, kızın önünde hafifçe eğilmiş ve çıkıp giderken şöyle demişti:

— Bir yere kıpırdamayın, vereceğim talimatı bekleyin.

O uzun gece öyle başlamıştı işte. Sabahın sekizinde, tam içi geçecek gibi olduğu sırada, telefon çalmıştı. Fouillet idi telefondaki:

— Polisten gelen iki kişi odanıza çıkıyorlar. Lütfen kabul eder misiniz onları?

Hemen ardından iki adam odaya girmiş ve Maria'dan, kendileriyle birlikte gelmesini istemişlerdi. Maria bağırarak sormuştu:

— Buldunuz mu onu?

Gelenler birbirlerine bakmışlardı. Sonra, içlerinden biri açıklamıştı:

— Madam Satrapulos olduğundan emin değiliz şimdilik. Ancak, her şeyi incelememiz gerekiyor... Bir saat önce, Hayvanat bahçesinde yaşlı bir kadın bulundu. Ölü olarak. Gelip cesede bakmanız gerekli kimliğinin anlaşılması için.

Maria, giyinebilmek için, bir dakika izin istedi. Sabahlıklaydı o sırada. Hemen banyoya geçti. Aynada kendini gördü. Berbattı yüzü. Gözleri kıpkırmızı olmuş, altları morarmıştı. Saçları darmadağındı. Çabucak bir elbise geçirdi sırtına. Saçlarını şöyle bir taradı. Makyaj yapmaktan vazgeçti.

— Gidelim. Hazırım.

Otelin biraz ilerisinde, Vendôme Meydanında, polis arabası işareti taşımayan bir otomobil bekliyordu. Maria çekine çekine sormuştu:

— Kaza mı dersiniz?

Biraz önce onunla konuşan aynı adam, anlaşılan içlerinden İngilizce bileni yalnız o olduğu için, açıklamıştı:

— Evet, kaza... Korkunç bir kaza ama. Eğer o ise, korkarım ki, kimliğini anlamakta zorluk çekeceksiniz.

Adam, yol boyunca ağzını açıp hiç bir şey söylememişti. Maria, gerçekten korkunç bir görüntüyle karşılaşacağını anlamıştı. Şimdi artık, morgun kapısının önünde, bir adım bile atamıyordu. Polislerden biri onun koluna girip yürümesine yardım etti. İçerde, koridorun sonunda, asansöre bindiler. Asansör, hızla, zemin kattan aşağıya inmaye başladı. Kapısı açılınca, beyaz gömlekli bir adam karşıladı onları. Gelmelerini bekliyordu besbelli. Önlerine düştü. Bir başka koridor boyu yürümeye başladılar. Sonunda bir kapıyı açtı. Yol verdi. İki polisle, Maria bomboş bir salona girdiler ve durdular. O zaman, adam duvara doğru ilerledi. Üstü örtülü, büyük bir kutuyu dışarıya çekti.

— Biraz yaklaşır mısınız lütfen, dedi. Burada işte.

Polis, Maria'ya:

— Haydi cesaret, dedi.

Morg görevlisi ekledi:

— Bakın, önceden bilin daha iyi... Görülmesi hiç de hoş bir şey değil... Namussuzlar, ne hale koymuşlar zavallıyı!

Maria, neredeyse öğürecekti, polisin kolunda, ilerledi duvardan çekilen kocaman kutuya doğru. Morg görevlisi, beyaz örtüyü çekti hızla. Kadının yüzünden, geriye hemen hemen hiç bir şey kalmamıştı. Parça parça didiklenmiş etler sarkıyordu. Gözleri oyulmuştu. Bedeni de delik deşik olmuş, et kalan yerlere morartılar çöküp oturmuştu. Nerede ise bayılacakmış gibi olan Maria, Tina'nın adalelerinin yok olduğunu, kemiklerinin ortaya çıktığını görüyordu tiksintiyle. Ama bu parçalanmış, tanınmaz hale dönüşmüş cesedin, Tina olduğunu biliyordu. Yaşlı kadının, saçlarını taramış, omuzlarını sabunlamış, kollarını silmiş, pelte gibi olmuş yüzüne makyaj bile yapmıştı.

Tanımıştı onu. Yüzünün kemiklerinin biçiminden tanımıştı. Bu feci anı elinden geldiğince ertelemeye çalışmış olmasına, göreceği korkunç manzara konusunda önceden uyarılmasına rağmen, gözlerini ayıramamıştı ondan. Birinin, eline dokunduğunu anladı:

— O mu?

— Evet, sanırım o...

Aptal gibi durmadan başını sallıyordu.

— Gelin, ceset bulunduğu zaman üstünde kalan giysilerini gösterelim size.

Morg görevlisi, cesedin üstünü bile örtmeden, biraz ötede duran bir dolaptan bir paket çıkardı, açtı:

— İşte, üzerindekilerden kalanlar... terlikleri... çorapları... entarisi... bir de şu kolye var.

Daha üç gün önce Maria armağan etmişti o kolyeyi Tina'ya. Kolyeden arda kalan incileri elledi. Yine bir kelime bile söyleyemeden, başını sallamaya başladı.

Polislerden biri morg görevlisini selâmladı:

— Görüşürüz biraz sonra, dedi.

Arkadaşıyla birlikte, Maria'nın koluna girip onu götürmeye başladılar. Genç hastabakıcı hiç direnmeden, rüzgârda sürüklenen bir yaprak gibi gidiyordu. Tam dışarı çıkacakları sırada morg görevlisine döndü:

— Kim sokmuş onu bu hale?

— Hayvanat Bahçesindeki akbabalar.

"Peygamber", elde ettiği parlak başarılara rağmen içi rahat bir adam değildi. Para kazanmak için uyguldığı yöntemler ne olursa olsun, bir yandan da yüce duygular, soylu temiz fikirler besleyecek kadar çelişik bir karakteri vardı. Servetinin şüphe uyandıran temellere dayandığını anlayacak kadar akıl-

lıydı. Öte yandan, başvurduğu yöntemleri, hiç kuşku duymadan benimseyecek kadar da güçlü değildi. Bunların sonucu olarak, sıkıntı içinde kıvranıyor, bazı sorulara karşılık veremiyor, birtakım düşünceleri evirip çeviriyor, morali gitgide bozuluyordu.

En çok iğrendiği şey de, mesleğinin gereklerini yerine getirirken, herkesin yalnız kendisiyle ilgilenmesi, her insanın yalnız kendisine tutkun olmasıydı. Şimdiye kadar, kendisinden başka birisiyle ilgilenen, başka bir insanın iyiliğini dileyen bir tek müşteriye rastlamamıştı. Onu görmeye gelenlerden hiç kimse, bir başkasının iyiliğini, mutluluğunu sağlamak için gelmiyordu. Böyle bir şey olmuş gibi sandığı zamanlar bile, müşterileri, sevgililerini, aşıklarını düşünerek, onları araya sokarak, kendi mutluluklarını gözetmekteydiler. «Beni seviyor mu acaba?» «Acaba beni düşünüyor mu?» «Benden başka kimse var mı hayatında?» diye soruyorlardı. Öğrenmek istedikleri böyle şeylerdi.Ben, ben, hep ben! Arada sırada, onların yüzüne karşı bağırmak geliyordu içinden: «Peki, ya ben? Ben ne olacağım?» Fakat, böyle bir şey yapacak olursa, ötekilerle aynı çizgiye düşeceğinden korktuğu için, tutuyordu kendini. Müşteriler kendilerinden söz etmek için geliyorlardı ona. Oysa, ona kalsa, müşterilere kendisinden söz ederdi. Herkes gibiydi eninde sonunda. Buna üzülüyordu. Onun bazı şeyleri kesenkes bildiğini ileri sürüyordu yığınlarla insan. Keşke, öyle olabilseydi. Herkesin bildiğini sandığı şeylerin, keşke onda birini bilebilseydi! Yaşıyordu yaşamasına ama bu yeterli değildi onun için. Neden yaşadığını, niçin yaşadığını bilmek, öğrenmek istiyordu. Hiç tanımadığı yığınlarla insanı etkileyebiliyordu ama, kendisi huzura kavuşamıyordu ki. Herkes onu, iyi bilmediği konularda konuşturuyor, fakat hiç biri gerçekten anlatmak istediği konuları dinlemeye yanaşmıyordu.

Ona uşaklık ve şoförlük eden Mario, çalışma odasına girdi Peygamberin. Adam kollarında, küçük bir sandık tutuyordu. Üzeri kocaman çivili, işlemeli bu küçük sandık, çocukluğun-

daki öykülerden ötürü hep gözlerinin önünde canlandırdığı, o ünlü korsan kasalarına benziyordu:

— Nedir o?

— Size getirdiler.

— İçinde ne var?

— Bilmiyorum, efendim.

— Kim verdi?

— Bir adam.

— Ne zaman?

— Biraz önce efendim. Getiren adam bekliyor kapının önünde.

— İyi ama, kimseye randevu vermedim ki ben bugün... Nedir canım bu böyle? Söylesene, Mario!

— O kapıdaki adam dedi ki, benim üstadla randevum yok ama, bunu kendisine verin, dedi. İncelesin ve beni lütfen kabul etsin, dedi.

Şaşırdı kaldı Peygamber. Her şeyden kuşkulandığı için, bir an o küçük korsan kasası gibi şeyin içinde patlayıcı bir madde olup olmadığını düşündü. Ne de olsa, insanlar arasında delilerin sayısı az değildi. Kimbilir, belki de, mutsuz bir evli kadına yanlış şeyler söylemesi sonucu, olur a, kocası intikam almaya kalkışmıştı. Olmaz mıydı böyle bir şey? Mario, kollarında tuttuğu küçük sandığı yere koydu. Sonra, Peygamber'e, küçük bir anahtar uzattı. Peygamber anahtarı eline aldı ama sandığın deliğine sokmaya pek cesaret edemedi, uşağına verip ona açtırmayı geçirdi aklından. Vazgeçti sonra, huzursuzluk içinde açtı kapağı. Patlama filan olmadı. Fakat, gözlerinin önündeki şey onu en azından bir patlama kadar sarstı. Hemen kapattı kapağı. Mario pek görememişti durduğu yerden küçük kasanın içinde neler olduğunu. Peygamber, uşağa döndü:

— Biraz beklemesini söyleyin o adama. Kabul edeceğim kendisini.

Mario'nun odadan çıktığından emin olunca, kasayı yine açtı. Küçük sandık, tepesine kadar altınla doluydu. Tanımadığı

bir insanın kendisini tanıtmak için başvurduğu çok romantik bir yoldu bu, ama, etkili olmasına da etkiliydi doğrusu! Kasayla birlikte gönderilen küçük kartın üzerindeki isme çok hayret etti: Kartın üzerinde, yalnız «Herman Kallenberg» yazılıydı. Peygamber'in ilk tepkisi paniğe kapılmak oldu: Anlaşılan Satrapulos'un kendisine oynadığı oyuna içerlemiş olan Kallenberg, intikamını Peygamberden almak için gelmişti buraya. Satrapulos'a, Kallenberg'e oynayacağı oyunu öğreten kendisi değil miydi?: Peygamber ya da gerçek adıyla Hilaire Kalwozyac.

Ama ne olursa olsun, onu görmeye gelen adamın herhalde barışçı amaçları olmalıydı. İnsan birinin canına okumak niyetindeyse, kalkıp ona bir sandık altın getirmezdi.

Bu tür hediyelerin karşılığında bir hizmet beklenmeden verilemeyeceğini bilecek kadar insanları tanırdı Peygamber. Ne meselâ? Bir an, bunun ne olabileceğini anlayabilmek için, fala bakmayı düşündü alayla. En kolayı, adamı içeri almak ve ne derdi varsa söyletmekti. Zile bastı, Mario'yu çağırdı:

— Getirin o adamı bana.

Otuz saniye sonra Mario, armatörü Peygamber'in çalışma odasına alıyordu. İlk karşılaşma tuhaf oldu. Peygamber, ilk önce Kallenberg'in konuşmasını beklemişti. Kallenberg'e gelince, o da, Peygamber ağzını açmadan hiç bir şey söylememeye kararlıydı. Bunun sonucu, iki adam, bir süre, küçük sandığın yanısısa, ayakta durup kaldılar. Ancak, bu sürenin uzaması Peygamber'i sıkmaya başladığı için, dayanamadı. Ağzını açtı. İlk önce konuşmak zorunda kaldığından ötürü de çok kızdı kendine, hayli saldırgan bir biçimde başladı konuşmaya:

— Evime hoş geldiniz... (Küçük sandığı göstererek) Yalnız... bunu anlamadım... gerçekten anlayamadım... Banka değil ki burası.

Kallenberg otuz iki dişini göstererek gülümsedi ve elini uzatarak Peygamber'e doğru iki adım attı:

— Sizden o kadar çok söz edildiğini duydum ki, tanışmak istedim. Adım Kallenberg. Armatörüm.

Peygamber de gülümsemekten kendini alamadı: Neydi bu oyun böyle? Dünyanın hangi ülkesinde olursa olsun, en yoksul insanlar bile, zenginliğin simgesi haline gelen Kallenberg'le Satrapulos'un adlarını duymuşlardı. Kalwozyac, adamın biraz daha konuşmasını bekledi. Herman, gülümseyerek sordu:

— Oturabilir miyim?

Oturdu. Yine uzun bir sessizlik oldu.

Peygamber başladı bu kez:

— Ziyaretinizin nedenini öğrenebilir miyim?

Kallenberg, yüzünde bir dürüstlük ve sempati ifadesiyle bakıyordu Peygamber'e. Ortada duran küçük sandığı göstererek söze başladı:

— Şundan mı söz etmek istiyorsunuz? Önemli bir şey değil. Deyin ki, keyfim öyle istedi.

— İyi ama ben sizden böyle bir istekte bulunmadım ki.

— Bulunmadınız, tabiî. Neyse, diyelim ki, küçük bir hediye... benim hoşuma giden, bana zevk veren bir hediye.

— Çok özür dilerim ama bu hediyenin nedenini kavrayamıyorum.

Nedenini pek güzel, kavramıştı Peygamber ama, bunu belli etmek istemiyor, biraz eğlenmeyi tercih ediyordu. İçinden de, bu altınları alamayacağına çok üzülüyordu. Konuştu yine:

— Böyle bir şeyi kabul edemeyeceğimi biliyorsunuz.

— Öyleyse, yoksul kimselere dağıtırsınız. Verilen geri alınmaz!

— Çok üzgünüm ama, bir hediye aldığım zaman, bunun bana ne için verildiğini bilmek isterim.

— Hediye mi? Hediye mi dediniz? Yok hayır, öyle değil!

— Nasıl olur? Siz kendiniz hediye diyordunuz.

— Yanlış kelime kullanmışım! Hediye değil ki bu... gerçekte bir ödeme, bir hizmet karşılığı, o kadar!

— Hangi hizmetin karşılığı?

— Benim falıma bakmanızı istiyorum da.

— Olabilir ama o kadar yüksek bir ücret almıyorum ki ben fal bakmak karşılığında.

— İzin veriniz de, sizden beklediğim hizmetin karşılığının ne olabileceğini ben, kendim tayin edeyim.

— Nasıl bir hizmet yani?

— Falıma bakmanız dedim ya.

— Öğrenmek istediğiniz nedir?

— Neleri öğrenmem gerektiğini siz anlataçaksınız bana.

— Sayın Kallenberg, ziyaretiniz benim için değerlidir. Fakat, söylediklerinizi anlayamadığımı da açıklamak zorundayım. Kapıma gelerek bana bir sandık altın gönderiyorsunuz. Bunun hiç gereği yok. Böyle yapmamış olsanız, sizinle görüşmekten zevk alırdım yine de. Bakınız, mesleğim icabı, her gün yığınlarla insanla karşılaşıyorum. Gelip bana dertlerini anlatıyorlar. Onlara yardım edebilmek amacıyla elimden geleni yapıyorum. Bu nedenle, bana cevap vermek lûtfunda bulunursanız eğer, şimdi soruyorum size açıkça: Nedir derdiniz?

— Bir aile sorunu.

— Anlatın hele.

— Yani böyle... burada iskambil kâğıtlarına falan bakmadan cevap verebilir misiniz?

— Sayın Kallenberg, iskambil kâğıtları, geleceği görmeme yardımcı olan araçlardan yalnız biridir. Yalnız, kâğıtlar, yani fal, boş yere konuşmaz ki... Sorun nedir önce?

— Bakın, anlatayım öyleyse, işlerim bazen öylesine genişliyor, öylesine dal budak salıyor ki, izleyemez duruma düşüyorum tümünü. Çevremde yığınlarla insan var ama yine çok yalnızım. Psikolojik öğütlerinizin çok mükemmel sonuç verdiğini her yerden duymaktayım. Ben de yararlanmak istiyorum bundan. Beni müşterileriniz arasına katmak lûtfunda bulunacak mısınız acaba?

— Benden kim söz etti size?

— Herkes. Sizi bilmeyen yok ki.

— İyi ama, kim?

— Çok yakınım olan biri.

— Yani?

— Eşim.

— Peki, eşinize kim söz etmiş benden?

— Kız kardeşi. Lena Satrapulos.

— Hayret! Lena'nın müşterilerim arasında olduğunu hatırlamıyorum.

— Lena değil ama, kocası müşteriniz.

— Ya öyle mi?

Kallenberg, yarı canı sıkkın, yarı hoşuna gidermiş gibi, kollarını kaldırdı ve konuştu:

— Sayın Kalwozyac... Silahlarınızı biraz bıraksanız artık elinizden. Nasıl olur dersiniz?

Peygamberin nevri dönüverdi. Sanki olanca kanı beynine hücum ediyormuş da burnundan, ağzından, kulaklarından boşanacakmış gibi oldu. Nasıl olur da bu herif onun gerçek kimliğini, gerçek adını öğrenmiş olabilirdi? Yutkundu, kendini toparlamak için çaba harcadı. Beceriksizcesine sordu:

— Bir isim söylediniz galiba? Neydi o?

— Kalwozyac, dedim. Hilaire kalwozyac. Ne var? Adınız öyle değil mi yoksa? Kendisine bir yığın sırrını açıklayacağım insanın kimliğini öğrenmem şaşırtıcı bir şey mi bu kadar? Kişisel işlerimi rasgele insanlara açıklayamayacağımı herhalde kabul edersiniz.

— Anlıyorum, dedi Peygamber acı acı.

Kimliğinin ortaya çıkartılmış olmasına fena halde kızmıştı Peygamber. Oysa, o eski kişiliğini, eski adını yerin dibine gömdüğünü sanıyordu. Falcılık, ermişlik, gelecekten haber verme yetenekleri gibi, kendine yakıştırdığı özelliklerden sıyrıldı bir anda ve nüfus kayıtlarının soğuk, ürpertici, şiirsiz dünyasına dönüverdi: Gelecek nedir ki, ne önemi olabilir ki geleceğin. Önemli olan geçmiştir... Hemen karar verdi Kallenberg'le anlaşabileceği bir temelde buluşmaya. Öyle bir dayanak bulmalıydı ki, üstünlük kendinde kalmalıydı:

— Pekâlâ! Madem ki o kadar istiyorsunuz, öyleyse yavaş yavaş başlayalım bakalım! Dinliyorum sizi sayın Kallenberg, anlatın...

— Size çok yalnız bir insan olduğumu söylemiştim. Sırlarımı açabileceğim bir gerçek dosta, bir müttefike ihtiyacım var. Bana öğüt verecek gerçek bir müttefike.

— Öğüt mü dediniz? Ne konuda?

— İş konusunda, tabii.

Peygamber biraz kaypakça gülümsedi:

— İşlerinizin yolunda olduğunu duymuştum oysa!

— Bir bilseniz gerçeği! Bizim yaptığımız tür işleri koruyan hiç bir tüzük, kanun filan yok. Elde ettiğimiz her başarıyı, rakipleriniz, sizi çekemeyenler, her yola başvurarak, mahvedebilirler. Her yola başvurarak.

— Açıklayınız lûtfen. Kesin bir olaydan mı söz etmek istiyorsunuz?

— Hem evet hem hayır. Kin o kadar değişik biçimlerde ortaya çıkabiliyor ki...

— Ne yaptılar size?

— Giriştiğim işleri sabote etmek, itibarımı sarsmak istiyorlar.

— Kimler bunlar?

— Rakiplerim.

— Siz de herhalde, onlara karşı bir şeyler yapıyorsunuzdur.

— Açık konuşacağım. Yapıyorum elbet. Yalnız, hoşuma gitmiyor bu yöntemler. Bezdiriyor beni. İnsan kendini savunmak ve korumak için o kadar çaba harcamak zorunda kalmasa, o enerjiyle neler yapmazdı?

— Biraz daha ayrıntılara girebilir misiniz?

— Kolay değil ayrıntılara girebilmem. Sizi görmeye, fikrinizi almaya gelirken, ayrıntılara sizin girecceğinizi umud etmiştim.

— Koç burcundansınız, değil mi?

Kallenberg biraz durakladı. Buna şaştığı anlaşılıyordu:

— Nereden bildiniz?

— Bu denli belirli bir şeyi de bilemeseydim, o zaman beni görmeye niçin geldiğinize ben bile şaşardım. Konsültasyon masasına geçelim mi?

Kalwozyac ayağa kalktı. Kallenberg'i de kaldırdı yerinden. Sonra, konsültasyon masasına, karşılıklı oturdular:

— Nereden başlamak istiyorsunuz?

Kallenberg belirsiz bir hareket yaptı...

— Peki. Öyleyse ben girişeyim işe. Geldiğiniz zaman, bu bir aile sorunudur demiştiniz. Acaba eşinizle mi aranızda bir şeyler var?

Kallenberg, dimdik baktı karşısındaki adama :

— Böyle bir şey söylediğimden emin misiniz?

— Çok iyi hatırlıyorum. «Bir aile sorunu,» demiştiniz.

Hayatî önemi olan an gelip çatmıştı Herman için. Ya geri çekilecekti ya da gidip hemen Yunanlı'ya haber verecek olan bu şarlatana güveni varmış gibi davranacaktı. İhanete uğramayacağına inanabilmek acaba kaça malolacaktı ona? Ya adam kalkar da ona ikili bir oyun oynarsa? Hem parasını alır, hem de her şeyi Sokrat'a anlatırsa? Adamın ne derece para canlısı olduğunu, kendisine güvenmek için, kaç paradan işe girişmek gerektiğini nasıl kestirirdi? Kallenberg ne çabucak karar vermek istiyordu, ne çok çok açılmak. Kuşku duyduğunu belli etmek için özel bir çaba harcamasına bile gerek yoktu:

— Çok nazik bir durum. Büyük çıkarlar sözkonusu olduğu zaman, aile bağlarının ortadan kalktığını büyük üzüntüyle gördüm.

— Evet, devam ediniz...

— Oysa, bacanağımla işbirliği yapabileceğimi tasarlamıştım.

— Evet, ne oldu sonra?...

— Aile bağlarının, kişisel çıkarların üstünde tutulacağını sanmıştım.

— Evet, dinliyorum...

— Hayal kırıklığına uğradım.

Ağır bir sessizlik oldu. Peygamber, elindeki fal kâğıtlarının yaldızlı kenarlarını okşuyor, Kallenberg dışarıya bakıyordu. Yamaçların tatlı yeşili üzerinde selviler kara birer leke gibi görünüyordu. Körfezde deniz koyu maviydi. Mavi Sakal, bakışları yine sonsuzlukta, konuştu:

— Size dertlerimden nasıl söz edebilirim? Dertlerimin çoğunu, müşteriniz olan, kendisine öğüt verdiğiniz bir adam yaratıyor...

Peygamber bu sözlerin arkasını bekliyor, yine elindeki kâğıtlarla oynuyordu. Bellediği sözler yavaş yavaş çıkmaya başladı Kallenberg'in ağzından:

— Kendimi sizin yerinize koyuyorum. Zor, tabii ki. Taraflardan birine ya da ötekine verebilirsiniz öğütlerinizi. Aslında sizi görmeye gelmeden önce pek düşünmedimdi bunu. Benim isteklerimin, sizi bu konuda kesin bir seçim yapmaya zorlayacağını hesaba katmamıştım. Kaldı ki, siz yapmışsınız bile bu seçimi. Hem sonra, öyle tahmin ediyorum ki, maddi değerlerin sizin üzerinizde büyük bir etkisi olamaz.

Peygamber, bir an, kaçamaklı bir bakışla odanın ortasında duran o küçük sandığa bakmaktan alamadı kendini.

— Pek kavrayamadım ne demek istediğinizi.

— Sizin gibi bir insanın değeri parayla ölçülemez. Bana gelince, ben, hizmetinizden yararlanmak iiçn, ne olursa yaparım.

— Ne olursadan kastınız ne?

— Ne bileyim ben, örneğin, bana vereceğiniz öğütler karşılığında berberime, yardımcılarımdan birine ya da tamircime ücret verir gibi size para verecek yerde, yardımınızla başardığım işlere, tutar, ortak ederim sizi. Hisse veririm!

— Beni pek güçlü sanıyorsunuz galiba. Oysa...

— Hayır, hayır... Yaptığım işlerden milyonlarca dolar kazanıyorum. Diyelim ki... bu milyonlarca dolar kârın yüzde bi-

rine ortak etmek sizi, sanırım dürüst bir davranış olur.

Peygamber hiç cevap bile vermedi.

— Peki, yüzde iki diyelim?...

— Mösyö Kallenberg, ben bezirgân değilim. Bir çeşit ruh danışmanıyım. Gaipten haber veririm ama muhbirlik de etmem açıkçası. Kimsenin meslek sırrını başkasına açıklamam. Bu ilkeye saygı göstermek şartıyle, vereceğim öğütlere dayanarak başardığınız işler üzerinden, biraz önce söylediğiniz gibi, yüzde üç hisse teklifinizi kabul ederim.

— Yüzde üç mü dedimdi?

— Bilmem, bana öyle geldiydi. Evet, evet, kesinlikle yüzde üç demiştiniz.

Kallenberg'in hoşuna gitti adam. Burçlara falan inanmazdı ama insanlara inanırdı. Karşısındaki tam anlamıyla kurnazdı. Gülümsedi.

— Peki öyleyse, madem ki siz öyle duydunuz, kabul etmezsem ayıp etmiş olurum. Öyle olsun... yüzde üç diyelim.

— Güzel, anlaştık demektir. Getirdiğiniz altınları, tabii, geri götürürsünüz...

— Katiyen. O birkaç parça altını ilk kârımıza avans olarak, lütfen, kabul edin.

Peygamber, içinden sevinç titreşimlerinin doğduğunu sezdi.

— Ciddi şeylere geçsek mi artık? Neyi öğrenmek istiyorsunuz?

Kallenberg biraz öne doğru eğildi.

— Bir adam var... Kendisiyle ilişkim olması... hattâ ailemden olması da önemli değil... Hem sonra sizi meslekî yönden de rahatsız etmek istemem ama... Neyse, şunu açıklamanızı istiyorum... Daha doğrusu... Bakacağınız falın, yapacağınız incelemenin sonunda şunu öğrenmek istiyorum, nasıl oldu da, bu adam, hayatımda elde ettiğim en güzel işi elimden aldı...

Bu kez, her ikisinin de oynadıkları komedi sona ermiş, her şey açıklanmıştı. O anda, gerginlik içinde bulunan, çılgın-

ca bir umuda kendini kaptıran Mavi Sakal, Kalwozyac eğer kendisiyle işbirliği yapmayı kabul ederse, Satrapulos'un hapı yutacağını çok iyi biliyordu. Oysa insan çoğu kez, kendinden yana olanların ihanetine uğrardı. Peygamber, görünüşü kurtarmak için, kısa bir süre daha budala gibi davranmayı uygun gördü:

— Genellikle bana, geleceğin nasıl olacağını sorar herkes, geçmişi değil. Bununla beraber, tanışmamızı kutlamak için bir çaba harcayacağım sizin için. Durun bakalım, sözünü ettiğiniz şu adam... rakibiniz... Nasıl bir insandır? Anlatın bana onu, şöyle biraz ayrıntılarıyla...

Kalwozyac fal kâğıtlarını çıkardı, masaya serdi. Kallenberg bu oyunu kazandığından emindi artık.

Yunanlı'nın sahibi bulunduğu uçakların, gittikleri yabancı ülkelerde bazı sıkıcı formalitelerı yerine getirmeleri zorunluydu. Özel uçağını kullanan pilotları, gittikleri ülkelerin ilgililerine, uçaktaki yolcuların sayısını, kimliklerini bildirmek zorundaydılar. Bourget havaalanındaki bir görevli, olağan işleri arasında, Baran Emirliğinden Hacı Sami el Sadık adında birinin, birkaç saate kadar, Paris'e ineceğini, İçişleri Bakanlığı Enformasyon Dairesine bildirdi. İçişlerinden bir polis komiseri, haberi hemen Dışişleri Bakanlığına iletti. Dışişleri ilgilileri ise, bir yanlışlık yapıldığını, uçaktaki yabancının Baran Emiri olamayacağını iddia ettiler. Dışişleri Bakanlığı, diplomatik yollardan, şimdiye kadar Baran Emirini Fransa'yı resmen ziyaret amacıyla kaç kez çağırdığı halde, emir hep reddetmişti bu daveti.

Fransız hükûmetinin resmî davetini ısrarla reddetmiş olan bu adam, Satrapulos gibi bir milyarder de olsa, kalkıp şimdi resmî sıfatı bulunmayan bir kimsenin isteğine boyun eğer de, hiç Paris'e gelir miydi?

Bu nedenle, uçaktaki konuğun kimliği yeniden incelendi. Birçok yere telefonlar edildi; sonunda, uçakta olan Arabın gerçekten Baran Emiri olduğu anlaşıldı. Dışişleri Bakanlığındaki görevliler, duydukları ilk kırgınlık geçer geçmez, telâşa düştüler. İkinci sekreterler, Yunanlı'dan bu ziyaretin nedenleri üzerine bilgi almaya çalışırlarken, o sırada, Lübnan'a gitmiş olan Başbakanla bağlantı kuruldu. Baran Emirinin nasıl ağırlanması gerektiği soruldu. Başbakan, kısa fakat kesin bir emir verdi:

— Ne yaparsanız yapın ama muhakkak bir şeyler yapın! Bu fırsatı kaçırmayın! Orta Doğu'nun, şimdiki politikamızın yöneldiği, önemli bir bölge olduğunu unutmayın!

Başbakanın bu emrinden sonra işler daha da karıştı. Nasıl çözümleyeceklerdi protokol sorununu? Geleceğini resmen haber vermeyen bir devlet başkanı hem karşılanacak, ağırlanacak ve hem de adamın özel işleri sekteye uğratılmayacaktı. Nasıl olacaktı bu iş? Başvurulan Dışişleri Bakanı, sorunu hayli karmaşık bir biçimde çözümledi. Bourget havaalanına muhafız alayından bir birlik gönderilecekti. Kültür Bakanı da, sanki bir raslantı sonucu, «özel» olarak» orada bulunuyormuş gibi havaalanına gidecekti.

Böyle yapılırsa, durum biraz olsun kurtarılırdı belki. Bu arada, Dışişleri görevlileri, telefonla, Satrapulos'u da bulmayı başarmışlardı. Armatör, özel arabasıyla, konuğunu karşılamak için havaalanına giderken, arabadaki telefonu çaldı. Başbakanın Özel Kalem Müdürünü bağladılar. Konuğu için ilginç ve gizli bir program hazırlamış olan Yunanlı, Baran Emirinin gelmesi haberinin resmen duyulmuş olmasına çok bozuldu. Buna rağmen en tatlı sesini takınarak, Özel Kalem Müdürüne, bu ziyaretin çok gizli olduğunu, böyle olmasa, herkesten önce bizzat kendisinin Fransız hükûmetine bilgi vermeyi görev sayacağını söyledi. Biraz daha konuşacak olursa, ağzından çok kötü şeyler çıkacağı için, tuttu kendini, telefonu kapattı.

Havaalanına geldiği zaman büsbütün kızdı. Birtakım sersemler pistin ucundan onur salonuna doğru kırmızı bir halı

sermekteydiler. Bu da yetişmiyormuş gibi, tören üniformalarını giymiş, muhafız alayı birlikleri, iki sıra halinde dizilmeye koyulmuşlardı. Yunanlı, atladı Rolls-Royce'undan. Özel uçak sahiplerinin kullandıkları bir servis merdiveninden küçük salona geçti, telefonu açarak, uçağının kaçta geleceğini sordu. Uçağın inişe geçmek üzere olduğunu söylediler. Demek iş aceleydi. En ufak bir yanlışlık yapacak olursa türlü tasarıları suya düşebilirdi. Yunanlı, dişleri arasındaki, daha yakmadığı puroyu parçalayacaktı sinirinden nerdeyse. Küçük salonda, bir aşağı bir yukarı, sık sık kol saatine ve iniş pistine bakarak, dolaşmaya başladı. Ne halt etmeye bu işe burnunu sokuyordu Fransız resmî yetkilileri? Ne diye rahat bırakmıyorlardı onu?

İndi tekrar aşağıya, piste doğru ilerlemeye başladı. Arabası, oralarda bekliyordu. Bindi ve yerine otururken, uçağının piste inmekte olduğunu gördü. Şoförüne emretti:

— Çabuk oraya!

Niki bastı gaza ve pistin ucuna kadar sürdü arabayı. Uçak durmuştu. Önce, dev yapılı, iki esmer adam indiler. Batılılar gibi giyinmişlerdi. Emire sanki bir suikast hazırlanmış gibi, çevreye kötü baktılar. Ardından Hacı Sami el Sadık göründü. Sırtında maşlah, başında heybetli bir sarık, gözlerinde ise, kocaman kara gözlükler vardı. Yunanlı gidip onu kucaklamak için fırladı. Konuğunu, Rolls-Royce arabasına doğru yöneltirken, birkaç kelimeyle, Fransız hükûmetinin onu karşılamak için küçük bir tören hazırladığını söyledi. Emir çok kızdı. Yunanlı da biliyordu önceden kızacağını. El Sadık, Yunanlının kulağına fısıldadı:

— Tören filan yapmasalar daha memnun olurum. Ne uyruklarım ne de danışmanlarım, Fransa'ya geldiğimi bilmemelidirler. Kim boşboğazlık etti acaba?

— Güvenlik görevlileri, sanırım, Emir hazretleri. Fransa Dışişleri Bakanlığı da bir şeyler yapmak istedi gelmeniz onuruna.

— Çok kötü.

S. S. de canının sıkıldığını belirten bir hareket yaptı. Sonra, bir çeşit suç ortaklığı ifadesiyle:

— Üzülmeyin, dedi, atlatırız onları.

Ne var ki, arabanın alandan çıkması için, orada bulunan tek kapıdan geçmesi zorunluydu. Yunanlı, şoförüne emir verdi:

— Ağır ağır sürünüz. Duracakmış gibi. Sonra, biraz ilerdeki, o tören üniformalarını giymiş askerlerin önüne gelir gelmez, sonuna kadar basınız gaza!

Niki, çok iyi anladığını belirtmek için, başını salladı. Köşeyi dönünce muhafız alayı birliğini gördü. Komutanları, atının üstünde, biraz kenarda oturuyordu. Ne yapacağını bilmiyor gibi bir hali vardı. Dada ilerde ise, geçecekleri kapının tam önünde, bir yığın sivil toplanmıştı. Resmî görevli kimselere pek benzemiyorlardı. Tam o sırada, arabanın yaklaştığını gören muhafız bölüğünün komutanı emri patlattı:

— Tören duruşu! Silâh omuza!

Üniformalı eskerler emri yerine getirdiler. Emir, arabanın koltuklarına gömüldü, başını öteki tarafa çevirdi. Şoför Niki, patronunun söylediği gibi, sonuna kadar batı gaz pedalına. Çok da sevindi böyle bir şey yaptığına. Patronu, genellikle, hiç sevmezdi ani hareketleri. Araba sürat yapacaksa, yavaş yavaş hızlanmalıydı. Öyle bomba gibi, ileriye atılışlar, anî duruşlar istemezdi. Araba, yıldırım gibi fırladı. Lastiklerden cehennemî sesler çıkartarak, çıktı kapıdan dışarıya. Yunanlı arkasına dönüp baktı olup bitenlere. Muhafız birliği askerleri, şaşkınlık içinde, ellerini, kollarını oynatıyorlardı. Atlı askerler, hayvanların ayaklarının dibine yığılan bagajların arasında, zor tutuyorlardı dizginleri. Satrapulos gülmekten kendini alamadı: Komikti adamların hali.

Hacı Sami el Sadık'ın kendine özgü bazı ilkeleri vardı:

—Pembe şaraplar arasında, 1929 ürünü Cliquot en iyisidir. Buna karşılık, Calon-Ségur fena değildir ama, bir şişe Romanée-Conti'ye razıyım ben bir düzine Calon-Ségur yerine.

Satrapulos, konuğunun, ünlü Fransız şarap ve şampanyaları konusunda bu denli derin bilgilere sahip olmasına şaşmıştı:

— Emir hazretlerinin, Fransız şaraplarını benden iyi bileceğini ummuyordum doğrusu.

Emir, kurnazca bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Siz Yunanlısınız! Bilemezsiniz! Şimdi bana sormak için can attığınız soruyu çok iyi tahmin ediyorum. Bir müslüman, Kuranın emirlerine karşı çıkarak, nasıl alkol içer diye merak ediyorsunuzdur.

S. S. böyle bir şey sormayı aklından bile geçirmediğini anlatmak istercesine, ellerini havaya kaldırdı.

— Hele, hele, dedi el Sadık, muzip bir tavırla. Böyle bir şey aklınızdan geçmemiş bile olsa, ben cevabını vereyim size. Gerçekten, Kuran, İncil'den çok daha inceliklerle doludur. Kuran'ın yasakladığı pek çok şeyi, günahkâr durumuna düşmeden, yapabiliriz biz. Yüce peygamberimiz, insanlara, doğal eğilimlerine ters düşecek yasaklar koymayacak derecede tanırdı müslümanları. Kutsal kitabımızda, alkol içmek yasaktır diye katı bir kural yoktur. Kuranı Kerim şöyle der: «Gün doğduktan, batıncaya kadar kimse alkol içmeyecektir.» Gördünüz ya! Bu tarifeye göre, hayli zaman kalmış oluyor bize dilediğimiz kadar içmek için.

Bu sözlerini bitirir bitirmez, Hacı El Sadık, bir kadeh şampanya daha yuvarladı. Yunanlı, bu kadar içki içen bir adamın sarhoşluktan masanın altına yıkılmamış olmasına şaşıyordu. Konuğunun davranışları da hayrete düşürüyordu Sokrat'ı. Onunla Baran'da konuştuğu zaman, Emir, sofu, kimseye güvenmez, dünyadan elini eteğini çekmiş bir ihtiyar izlenimi yaratmıştı. Oysa, şimdi, karşısında neşeli, kültürlü, hoşsohbet bir

adam vardı. İyi ki de böyleydi, yoksa Emir'in o konfeksiyon kokan, bedenine bol gelmiş, omuzları düşük giysiler içinde yemeğe indiğini gördüğü zaman kan beynine çıkmıştı Satrapulos'un. Pazarlık giysilerini sırtına geçirmiş, kuzey Afrikalı sıska bir işçiyi akşam yemeğine çağırdığını zannetmişti. Allahtan Emir, biraz sonra, tatlı tatlı konuşmaya başlayınca, mucize gibi bir değişiklik olmuş ve rahatlamıştı Yunanlı.

Yemekte sıra portakallı, salçalı ördeğe gelmişti. Ne olursa olsun, S. S., akşam, evindeki havaya bakarak, kendini Foch caddesindeki lüks apartmanında değil de, Pigalle'deki üçüncü sınıf bir müzikli lokantada sanıyordu. Yemek servisini yapan ve bu dekorda yerli yerinde görünen üniformalı, beyaz ceketli, papyon kravatlı garsonların dışında, ötekiler, konukları, yakışmıyorlardı salonun havasına. Masada, hepsi de sarışın, daha şimdiden kafayı bulmuş genç kadınlar yer almışlardı. Yunanlı, bunları, evlere kiralık fahişeler gönderen bir ajanstan sağlamıştı. Kaldı ki, Paris'te, gerektiği zaman hemen herkes yararlanırdı Madam Julienne'in bu hizmetinden. Bir ülkenin zenci kralı mı geldi, bazı anlaşmalar imzalamak için Belçikalı ya da Hollandalı iş adamları, uzun süren uluslararası toplantılardan canı sıkılmış diplomatlar mı ağırlanacaklar, ilgililer hemen Madam Julienne'in kızlarına başvururlardı. Çağrıyı yapan, konuğunu evinde kabul eder, konuk da orda bu genç güzel kadınlarla karşılaşırdı. Ev sahibi, bu kadınları yüksek sosyeteye mensup hanımlar olarak tanıtırdı konuğuna. Birgitta mı? Ha evet. Finlandiya konsolosunun kızıdır Birgitta. Nadia'nın babası mı? Büyük bir pamuk ithalâtçısıdır. Konuklar da, böylece, sadece birtakım kibar orospularla yattıkları halde, yüksek sosyete kadınlarını baştan çıkardıklarına inanır, başarılarını kendi dayanılmaz çekiciliklerine yorarlardı.

Yunanlı, Hacı el Sami için kızları seçerken güçlük çekmişti. Bu konuda, Emir hazretlerinin zevklerini bilmediği için, karşıtlık kurallarına sığınmak zorunda kalmıştı. Doğulu erkekler sarışınlara, İsveçliler Akdenizlilere bayılırlardı. Öyleyse, kız-

ları sarışınların arasından seçmeliydi. Üstelik, sayıları da bir hayli olmalıydı. El Sadık'ın biraz sadik davranışları olabileceğini sandığı için, Madam Julienne'le konuşurken, kızların, o gece başlarına gelebilecek şeylere dayanıklı olanlar arasından seçilmesini istemişti. Madam Julienne, kendilerine hak ettikleri ücretler ödendikten sonra, kızların, ne olursa olsun, her şeye dayanıklı olduklarını gururla açıklamıştı. Sonra, yine belirgin bir gururla, şunları söylemişti: «Size göndereceğim altı genç kadın, aylardır kadın yüzü görmemiş bir alay erkeğe kısa zamanda pes dedirtirler.»

Kızlar, şimdilik, kıkırdayıp durmaktan başka birşey yapmıyorlardı. Müşterinin hangisi olduğunu pek kestirememişlerdi. Acaba, o ufak tefek yapılı gözlüklü adam mıydı onlarla kalacak olan, yoksa yanındaki işçi kılıklı Arap mı? Hangisi olursa olsun kızlara göre, hiç birinin çekinilecek bir yönü yoktu. Hem sonra, şimdiye kadar başlarından geçen denemeler, çok içen erkeklerin, yatakta pek başarılı olmadıklarını kanıtlamıştı onlara. Bu nedenle, belki de yapacak bir şey kalmaz, kızları erkenden gönderirlerdi evlerine. Madam Julienne onlara tekrar tekrar istenilen her şeye boyun eğmelerini, buna göre ödüllendirileceklerini söylemişti. Ne yapıp yapmalı, geceyi neşelendirmeliydiler. Merak ediyordu kızlar, içlerinden hangilerinin seçileceğini, kimlerin hangi konukla kalacağını. Aralarından bazıları ünlü Satrapulos'u tanıdıkları için, kulaktan kulağa fısıldamışlardı adını. Ancak, pek etkilememişti onları Satrapulos. Neler görmemişlerdi şimdiye kadar! Sürüyle prens, bakan, devlet başkanı, milyarder gelip geçmişti ellerinden. Bunların hemen hepsi, yatakta ya çocuklar kadar beceriksiz oluyorlardı, ya da, inanılmayacak derecede, sapık. İster şöyle, isterse böyle olsunlar, davranışlarının tek bir nedeni vardı: Kadınlardan çok korkmaları.

Bu nedenle, Madam Julienne'in kızları, müşterilerin sapıkça isteklerini de kanıksamışlardı artık. Madam Julienne, arada sırada, şefkatli bir ana gibi kızlarını başına toplar, geçmişe iliş-

kin tatlı anılarını, onlara yarı arkadaşça, yarı ders verircesine anlatırdı. Bir zamanlar bütün dünyanın tanıdığı bir hükümdarın nelerden hoşlandığını, ballandıra ballandıra anlatmıştı. Adam, salondaki değerlihalının üstüne, yer yer, öbek öbek pisliyor, sonra o pisliklerin üstüne değerli taşlar, pırlantalar, elmaslar, serpiyordu. Daha sonra, kızlara elleri arkalarında toplanıp, bu değerli taşları dişleriyle o pisliklerin içinden toplamaları emri veriliyor, o ünlü hükümdar bu sahneyi izlerken adatâ bayılıyordu zevkinden. Sorumluluğunu iyi bilen Madam Julienne ne zaman bu tür anılarını anlatsa, sözlerini şöyle bitiriyordu:

— Amaca ulaşmak için başvurulan her araç kutsaldır. Eğer gerçekten para sahibi olmak istiyorsanız, nerede bulunursa bulunsun, o parayı almaktan, hem de size söylenen biçimde almaktan bir an bile geri durmamalısınız.

Bu tür örnekler saymakla bitmezdi. Dayaktan hoşlanan krallar mı görmemişlerdi, hazırol vaziyetine geçip kendilerini kamçılatan generaller mi, suratlarına balgam atılmasından adetâ şehevî bir zevk alan ünlü sanayiciler mi... Saymakla bitmezdi böylesi ünlü erkekler... Alışmışlardı bu işlere, her şey olağan geliyordu artık onlara. Arada sırada, bir özel uçak gelir, içlerinden birini alıp, bir geceliğine, Orta Doğu'da bir ülkeye götürürdü. Oralardaki saraylara giden kızlar, iki gün sonra, vücutları elmaslar, pırlantalar, armağanlar ve çürüklerle kaplı olarak dönüp gelirlerdi kırıta kırıta. Kızlar o ülkelerin kralların, vekillerinin, zevk ve eğlencelerine harcayacak bol paraları bulunduğunu ve bu paraları da havadan zahmetsizce kazandıklarını bilirlerdi. Doğuda gördükleri bazan her şeye kanıksamış vücutlarını bile canlandıracak nitelikte oluyordu. Örneğin Nadia, bir gün bir Orta Doğu Sultanının kendisini, ayakta, bir pencerenin önünde, arkadan yaptığını, o işi becerirken, açık duran pencereden, aşağıdaki avluda, bir manga askerin kurşuna dizmekte olduğu insanları seyrettiğini anlatmıştı.

Konuğuna şöyle bir bakan Satrapulos, Emir hazretlerinin her iki elinin de, sofra örtüsünün altında bir kadın dizi ya da

baldırı aramakta olduğunu sevinerek anlamıştı. Durum iyiydi demek. Ya da iyi başlıyordu. Zaten S. S. ünlü konuğunu istediği havaya sokabilmek amacıyla, yoğunluğu gittikçe artacak bir şehvet panayırı düzenlemişti. İşin zor tarafını atlatmış sayılırdı. Arkası kolaydı. Doğa kanunları gerisini tamamlardı ne olsa. Artık, eğlencelerin bu kadar masum bir düzeyde kalmaması gerektiğine karar veren Satrapulos, Emir'in nabzını yoklamak için sordu:

— Emir hazretleri, zatıâlinize tatlı bir sürpriz yapmak istemiştim. Sonra düşündüm, genç hanım konuklarımız belki incinirler, hattâ belki sizin için de biraz fazla şaşırtıcı olur diye... Vazgeçtim bundan.

Gözleri alev alev yanmaya başlamış olan Baran Emiri, sürpriz neydi der gibisinden bir bakışla baktı Satrapulos'a. S. S. devam etti:

— Yok efendim... Öyle pek acayip bir şey sayılmaz... sadece, eğlenceli... beklenmedik bir şey...

O zaman, kızlar, hemen hep bir ağızdan atıldılar:

— Neydi? Neydi?

Yunanlı pişkin bir ifadeyle konuştu:

— Saygıdeğer hanımlar, bakın hemen söyleyeyim, sorumluluk kabul etmem sonra... Bu kadar açık saçık bir tabloyu nasıl bize gösterdiniz diye sakın gücenmeyin bana.

Emir hazretleri, hayli sabırsız ve heyecanlı, atıldı:

— Başlasak öyleyse, ne dersiniz?

Sanki konukları ısrar ediyorlarmış da, kendisi istemeyerek bu işe başlatıyormuş gibi. S. S. kollarını hafifçe kaldırdı. Gülümseyerek, üç kez ellerini birbirine vurdu. O anda herkes başını büyük kapıya çevirmişti. Kapının iki kanadı da ardına kadar açıldı. İçeriye, eski masallardaki Doğulu köleler gibi giyinmiş dört erkek girdi. Ellerinde iki metreden daha büyük bir tepsi taşıyorlardı. Operet figüranlarını andıran bu sözde tutsaklar, taşıdıkları o koskoca tepsiyi konukların ayak ucuna bıraktılar. Herkes, gözlerini dört açarak, tepsiye bakmaya başladı.

Gerçekten, tepsinin üstünde, dağ gibi yığılmış darı tanecikleri-nden başka bir şey yoktu. O sırada, kapıdan beşinci bir adam girdi salona. Elinde kocaman bir torba vardı. Torbadan cıvıl cıvıl civciv sesleri geliyordu. Adam, tepsiye yaklaştı. Elindeki torbanın ağzını açınca günlerdir aç bırakılmış yüzlerce civciv fırladı dışarıya. Hepsi birden tepsiye saldırarak, darıları müthiş bir oburlukla yemeye koyuldular. Salonda, herkes, soluk almadan izliyordu bu sahneyi. Hele genç kadınlar hemen hemen kendilerinden geçmişlerdi civcivlerin oburluğu karşısında.

Derken, «Ooohh!» diye bir ses duyuldu. Tepsinin içinden, bir kadın memesinin, sivri, yuvarlak ucu göründü. Civcivler biraz ürküp çekildiler, sonra yine başladılar darı tanelerini yemeye. Küçücük hayvanlar darıları atıştırdıkça, ortaya, nefis bir kadın vücüdu çıkıyordu. Biraz sonra başka bir meme parçası, arkasından yuvarlak bir omuz göründü. Darı yığınının altına, çırılçıplak bir genç kadın yatırmışlardı anlaşılan. Zamanla kadının bacakları, göbeği de göründü. Tam o anda, tepsideki darı yığınları kıpırdamaya başladı, kenarlara doğru kaydı. Eşsiz güzellikte bir kadın yavaş yavaş doğruldu, gerindi, saçlarında, vücudunun bazı yerlerinde kalan darı tanelerini silkeledi. Çıt çıkmıyordu salonda. Biri o sırada, «Bravo!» diye bağırdı. Çırılçıplaktı kadın, rahat, umursamaz bir davranışla, dudaklarında esrarlı bir gülümsemeyle selâmladı salondakileri, sonra, göbeğinin tam ortasına yapışmış birkaç darı tanesini silkeledi, çıktı salondan. Alkışlıyordu konuklar ve kızlar.

Emir, Yunanlı'ya döndü:

— Çok ilginçti, dedi.

Emirin her iki eli de şimdi yine sofra örtüsünün altındaydı. Yunanlı, ünlü konuğunun her iki yanında oturan sarışın kızların yüzlerindeki gerginliği ve hareketsizliği görünce, Emir'in neler yapmakta olduğunu anlamakta pek gecikmedi. Likörler, konyaklar, eşi bulunmaz şampanyalar getirildi yeniden. Sami el Sadık, hiç aldırmadan, bir elini çıkardı masanın altından, garsonun uzattığı şampanya kadehini aldı, yanındaki sarışın kız-

lardan birine uzattı, şampanyayı kendisine kadehten içirmesini rica ettikten sonra elini tekrar sofranın altına soktu. Adamın bu hareketlerinden yarı sinirlenen, yarı memnunluk duyan Satrapulos, Emir'in dayanıklılığına, canlılığına şaştı. Kendisi, içkiye pek dayanamadığından pusulayı şaşırmamak için, o ana kadar, sadece içiyormuş gibi yapmış ama pek içmemişti. Oysa konuğu, müthiş bir adam olmalıydı. Akıl almayacak ölçüde içtiği halde, sarhoş olmuyor, üstelik başka işler de beceriyordu. Acaba Arapların karaciğeri yok muydu? Varsa eğer, nerelerindeydi?

Satrapulos, ne olursa olsun, gerçeği öğrenirdi. Bu Binbir Gece Masalı karikatüründen zamanında kaçıp kurtulmak için, önceden bir program hazırlamıştı. Yemek biter bitmez, adamlarından biri gelecek ve çok önemli bir aile sorunu için, onu acele aradıklarını haber verecekti. Fransa'da bulunmadığına herkesi inandırmak amacıyla, iki gün önceden, adamlarına sıkı emirler vermişti. Emir'i kabul ettiğini hiç kimsenin bilmesini istemiyordu. Hacı Sami el Sadık da istemiyordu Fransa'da bulunduğunun öğrenilmesini. Yunanlı'nın en yakınları bile, onun seyahatte olduğuna inanmışlardı. Adamlarına sıkı sıkıya tembih etmişti bunu. Sekreterleri, telefonda herkese, Satrapulos'un Amerikada olduğu cevabını vermekteydiler.

— Bayanlar, dedi Emir... (O sırada gevezeliğe dalmış olan kızlar sustular, baktılar) Bayanlar, sizleri o kadar güzel buluyorum ki, eğer sayın Satrapulos izin verirlerse, bu gecenin birer hatırası olarak, hepinize küçük bir armağan vermek istiyorum.

Yunanlı başını sallayarak gülümsedi.

— Ahmet! diye bağırdı el Sadık.

Emirin muhafızlarından biri çabucak koşup geldi. Cebinden çıkardığı küçük bir keseyi uzattı efendisine. El Sadık, kesenin bağını çözdü ve içindekileri masanın üstüne boşaltıverdi. Kızlar afallamışlardı. O küçücük keseden bembeyaz sofra örtüsünün üstüne, bir yığın değerli taş saçılmıştı. Hayır, bu adam

yaşlı ve sıska bir işçi falan olamazdı: Bir büyük efendi, bir hükümdar, soylu bir yönetici olmalıydı. Kaldı ki, yemek süresince, Satrapulos adama hep "Altes" deyip durmuştu. Anlıyorlardı kızlar şimdi onun kim olduğunu.

— Bu kadar güzelliğe karşılık, pek sönük kalıyor bu armağanlar, dedi Emir hazretleri.

Emir, taşları avucunun içine aldı, salladı ve birer birer, kızların önüne doğru yuvarlamaya başladı. O sırada, smokinli garsonlardan biri eğildi, Sokrat'ın kulağına bir şeyler söyledi. Satrapulos çok canı sıkılmış gibi yaptı. Dişlerinin arasından, garsona:

— Söyle ona, dedi, hırtlık etmesin. Geceyarısından sonra demiştim ona. Saat daha onbir.

— Fakat, efendim, çok aceleymiş.

— Beklesin! İşte o kadar! Daha sonra! Şimdi olmaz!

Yunanlı iyi bilirdi sekreterini. Adam bu kadar direndiğine göre, mutlaka çok önemli bir neden olmalıydı.

Emir sordu:

— Canınızı sıkan bir şey mi var kardeşim?

— Hayır, ciddi bir şey değil, Emir hazretleri. Yani, olmadığını umarım.'

Hiç bir şey gözünden kaçmıyordu konuğunun! Satrapulos, hazırladığı senaryonun ikinci bölümüne hemen geçmeyi, olayları biraz çabuklaştırmayı kararlaştırdı:

— Dostlarım, sizlere apartmanımı gezdirmek isterim. Sayın Emir, izin verirseniz, önce sizin dairenizi göstereyim. Bayanlar, beğenip beğenmediğinizi açıkça söyleyin, lûtfen.

Kalktı, ötekiler de ardından kalktılar; duvarları kırmızı kadife kaplanmış bir koridoru geçti, bir kapıyı açtı. Duvarları ve tavanı baştan aşağıya, kesme aynalarla donatılmış büyük bir salonda - aynalar iki gün önce yerleştirilmişti - tam ortada, kocaman bir yatak göze çarpıyordu. Bu çeşit bir yatağı o güne kadar Madam Julienne'in kiralık kızları bile görmemişlerdi.

Çapı üç metre kadar olan yusyuvarlak bir yataktı bu. Kızlardan biri hayranlıkla bir çığlık attı:

— Bir kez deneyebilir miyim şu yatağı?

Sorusuna cevap bile beklemeden, kendini denize atarmışçasına, kaldırdı attı yatağın üstüne, yumuşak plâstik köpük kitlesinin üstünde zıplamaya koyuldu. Boylu boyunca uzanırken, gece giysisinin yandan yırtmaçlı etekliği beline kadar sıyrıldı, kızın bacakları, baldırları göründü. Şımarık bir davranışla seslendi kız:

— Cathia, sen de gel, müthiş bir yatak bu!

Cathia, arkadaşlarına şöyle bir baktı, dayanamadı o da. Attı kendini yuvarlak yatağın üstüne. Onun da bacakları meydana çıktı. Yuvarlak yatağın üstünde, iki kız, bir süre, inleye bağıra, soluk soluğa didiştiler. Yunanlı, sinsi sinsi baktı el Sadık'a. Adamın yüzündeki anlam güven vericiydi. Hazırladığı senaryo, belli ki, Arap yöneticisinin hoşuna gidecekti. El Sadık, şimdi, durgun fakat ateşli bakıyordu didişen kızlara. Tüm bedenini yoğun bir gerginliğin sardığı anlaşılıyordu.

Cathia işi biraz daha ileriye götürdü:

— Altes! (Kızlar, pırlantaları, elmasları aldıktan sonra el Sadık'a Altes demeye başlamışlardı!)... Yardım etsenize bana Altes! Gelip beni savunsanıza! Görüyorsunuz, başedemiyorum onunla!

El Sadık, Satrapulos'a baktı hemen. Yunanlı kolundan şöyle çekti konuğunu, kulağına alçak sesle mırıldandı:

— Emir hazretleri, bu ev içindekilerin tümü sizindir. Kendi sarayınızdaymış gibi davranın lûtfen. Sakın çekinmeyin. Burada bulunan her şeyi, dilediğiniz gibi, kullanabilirsiniz. Dilediğinizi yapınız. Yalnız, bu arada, sakın gücenmeyin bana. Çok nazik ailevî bir sorundan ötürü, kısa bir süre, Paris'in dışına çıkmam gerekiyor. Sizi bu dostlarımla başbaşa bırakır, yanınızdan biraz ayrılırsam, umarım, gücenmezsiniz.

— Benim de sizinle birlikte gelmemi ister misiniz kardeşim?

— Olur mu hiç öyle şey, Emir hazretleri! Benim yapacağım temaslar oldukça tatsız şeyler. Bu nedenle, bu gece siz, dilediğiniz gibi dinleniniz, eğleniniz...

Yunanlı'nın son sözleri pek iyi işitilmedi bile, zira kızların altısı da, kendilerini yuvarlak yatağın üstüne atmışlar, yatağın siyah örtüleri üstünde, altalta, üstüste, tepinip duruyorlar, siyah fon üzerinde oynaşan gencecik kadınların, sapsarı saçları, bembeyaz etleri duvarlardaki ve tavandaki aynalarda yansıyordu. Emir'in dudakları biraz daha gerilir gibi olmuştu. Gözlerinin önünde bu sahneyi, sanki büyülenmiş gibi izliyordu. Bakışlarını yataktan çevirebilmek için büyük bir çaba harcadı, Satrapulos'un önünde yerlere kadar eğildi:

— Nasıl dilerseniz, kardeşim. Allah yardımcınız olsun...

Satrapulos da eğildi:

— Unutmayınız Emir hazretleri, bu ev ve içindekiler sizindir.

Budalaca bir şey olmakla beraber, Yunanlı o sırada hiç ummadığı kadar heyecanlanmış, duygulanmıştı. Zevksiz olduğunu kendisi de bildiği bu gösteri onu da etkilemeye başlamıştı. Gitmemek, el Sadık'ın yanında kalıp, onunla birlikte eğlenmek geliyordu içinden. Canı istese, yalnız kendisi için de böyle çılgınlıklar düzenleyebilirdi kolayca. Aslında düşlememiş değildi bu çeşit eğlenceleri ama, nedenini bilmediği bir duygu hep alakoymuştu onu böyle şeyler yapmaktan. Neden acaba?

Kafasından attı bu düşünceleri. Koridorda ilerlerken, Emir'in, köpek gibi yanından ayırmadığı, muhafızları Ali ile Ahmet'e rasladı. Tuhaftı ama, ikisi de hafifçe gülümsüyorlardı. Yunanlı'nın önünde yerlere kadar eğildiler. Tekrar doğrulduklarında, yüzleri ifadesizdi. Ciddileşivermişlerdi. S. S., adamların tam yanında durdu, merakla ve yumuşaklıkla baktı ikisine de:

— İngilizce biliyor musunuz?

Ali, başını eğdi.

— İki daire ayırttım sizlere de... Göstersinler size dairelerinizi isterseniz.

— Biz, burada, efendimizin kapısının dibinde yatarız.

— Nasıl? Burada, yerde mi?

Bu kez, hem Ahmet hem de Ali başlarını salladılar evet anlamına. Ne tuhaf töreleri vardı bu adamların...

— Hiç merak etmeyiniz. Efendimiz, benim evimin çatısı altında emniyettedir.

Cevap olarak, adamlar gülümsediler sadece.

— Peki, sizlerin bir şeye ihtiyacınız var mı?

Başlarını sallayarak, hayır dediler. Ne müthiş adamlardı bunlar böyle! Nerede olursa olsun, kıvrılıp yatıyorlar, üstelik bir kutu hurma, biraz kuru incirle doyuyorlardı.

Satrapulos dayanamadı yine:

— Bakın, sizler, efendinizin her özelliğini bilirsiniz. Ne dersiniz, acaba ihtiyacı olabilecek her şeyi sağlayabildim mi?.. Yani... şey... kendisine tanıştırdığım o kızlardan memnun kalırlar mı acaba?

Ali ile Ahmet, kısaca birbirlerine baktılar, taş kesildiler yine. Ağızlarını bile açmadılar. Kuşkulandı Satrapulos, ısrar etti:

— Çekinmeyin bana her şeyi söylemekten. Efendinize karşı çok derin, çok içten bir saygım var. Kendisini her bakımdan memnun etmek isterim.

Ali ile Ahmet yerlerinden kıpırdamadılar, ağızlarını açmadılar.

— Söyleyin bana lûtfen... Çok önemli bir şey bu benim için. Bu gecenin iyi anılarla bitmesini isterim. Bana cevap vermekle önemli bir yardımda bulunmuş olursunuz. Ne olur, güvenin bana... Yoksa. ... yoksa sarışınlardan hoşlanmaz mı?

İki adam yine birbirlerine şöyle bir baktılar. Cevap vermeye çekindikleri belliydi. Ali, sonunda, karar verdi. Armatöre doğru eğildi. Boyu, onunkinden çok uzundu. S. S.'nin kulağına iki kelimelik bir şey söyledi. Yalnız, iki kelime.

Satrapulos, fal taşı gibi açtı gözlerini. Hayretler içinde kaldığı anlaşılıyordu. Bir süre kararsızlık içinde durakladı sonra:

— Bakayım, bir bakayım, bir çaresini buluruz belki, dedi.

Hızlı hızlı ayrıldı adamların yanından, sekreterinin kendisini beklemekte olduğu odaya girdi. Hemen konuştu:

— O senin Madam Juliene'e hemen telefon et! Çok çabuk olun, yoksa hapı yuttuk demektir! Hem sonra, nedir yaptığınız ahmaklık? Tam geceyarısı gelip beni çağırın demiştim. Saat daha onbir.

— Biliyorum, fakat...

— Ne olmuş, fakat... konuşsanıza!

Sekreteri yutkundu. Nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordu besbelli. Bulamayınca, haberi, düpedüz verdi:

— Anneniz öldü.

Satrapulos hiç beklenmedik bir tepki gösterdi. Sanki sekreterinin ne dediğini duymamış gibi, öfkeyle bağırdı:

— Size hemen telefon edin dedim Madam Juliennc'e! Ne bekliyorsunuz hâlâ?

— Paris'te çok kalacak mısınız?

— Hayır... yalnız iki gün.

— İş için mi geldiniz?

— Hayır. Bir dostum çağırdı, onun için geldim.

— Bir şeyi mi kutluyorsunuz?

— Evet, bir anlaşmayı kutluyoruz.

Sorular birbirini izliyordu. Sigara ikram eder gibi, kendilerine durmadan elmaslar, pırlantalar ikram eden bu sıska, ihtiyar, keşiş kılıklı adamın kimliğini merak ediyorlardı. El Sadık, kendisine sunulan akşam yemeği, emrine verilen bu ev gibi, bu altı sarışının da kendisine sunulduğunu biliyordu. Bu sarışınların bir an önce çenelerini kapatıp işe koyulmalarını, kaprislerine katlanmalarını istiyordu artık. Yalnız, bir şeyden ötürü biraz çekingenlik duyuyordu. Kendi ülkesindeki hareminde değil, Paris'tey-

di. Seks hayatıyla ilgili bazı pek özel isteklerini yabancı bir ülkede gerçekleştirmek kolay olmayabilirdi. Sabırlı olması gerekti...

— Hepiniz, sıra ile, bana adlarınızı söyleyin bakalım, dedi.

Kızlar saydılar adlarını:

— Brigitte.

— Annette.

— Marie-Laurence.

— Joelle.

— Cathia.

— Ghislaine.

Yatağın üstüne oturmuştu Hacı. Adının Ghislaine olduğunu söyleyen kız, başını onun dizlerine dayamıştı. Ötekiler de, öylesine sokulmuşlar, öylesine sarmışlardı ki adamın çevresini, her birine bedeninin bir yanı değiyordu. Kimisi adamın dizini, kimisi elini, kimisi baldırlarını, kimisi de omuzunu tutuyordu. Hacı, hem zevk alıyordu bu durumdan, hem de kızıyordu. Kızmasının nedeni, kızların etkisi altında kalmasıydı. Tuttu kendini:

— Peki, bana sayıp döktüğünüz o küçük adlarınızın anlamları nelerdir?

— Anlamları yok ki. İsim işte, ne olacak?

— Bizim ülkelerimizde, çocuklara verilen adların tümünün birer anlamı vardır. Hem bu adlar, onların geleceklerini etkiler.

— Aldırmazlar bizde böyle şeylere!

Emir konuştu yine:

— Her şey önceden yazılmıştır kişinin alnına.

Kızların arasından en tombulca olanı sordu:

— Siz geleceği okuyabilir misiniz?

Bir başkası ekledi:

— El falına bakar mısınız? Benim el falıma baksanıza!

Başını el Sadık'ın dizleri üstüne koymuş olan kız, belki ötekilerden biraz daha sarhoş olduğu için, uzun tırnaklı incecik parmaklarıyla, Emirin baldırlarını, bir aşağı, bir yukarı okşu-

yor, arada sırada biraz daha duyarlıklı yerlere de uzanıyordu. Emir cevap verdiği zaman, sesindeki heyecanın belli olmamasına dikkat etti:

— Bizim oralarda çok daha etkili fala bakma yolları vardır.

— Nedir onlar? Anlatsanıza bize!

— El falı ciddi bir şey değildir. Elde gizli hiç bir şey yoktur. El her zaman ortadadır, çıplaktır, insan pis şeyleri tutar eliyle. Eğer insanın kaderi bedeninin bir yerinde yazılı olacaksa, Peygamber bunun çok gizli bir yer olmasını uygun bulmuştur.

— Neresi peki?

— Utanırsınız ama söylersem!

— Söyleyin, söyleyin!

— Sizlerin, genellikle çok gizli tuttuğunuz bir yerinizdedir.

— Nasıl yani, popomuzda mı?

— Evet! Bir de göğüslerinizin arasında.

— Ciddi mi söylüyorsunuz?

— Çok ciddi. İster misiniz bir deneme yapalım? Hayatın kendisine neler sağlayacağını öğrenmek isteyen biri var mı aranızda?

Başını adamın dizlerine koymuş olanı hemen atıldı:

— Ben varım! Popoma mı bakacaksınız, yoksa memelerime mi?

— Siz hangisini isterseniz.

Kız başka bir şey söylemedi. Biraz doğrulduktan sonra, sırtüstü uzandı. Hiç acele etmeden, etekliğini yavaş yavaş çekti beline kadar. Duman rengi çoraplar vardı ayağında.

Biraz sonra kızın ayağındaki don göründü:

— Haydi, söyleyin bakalım. Dinliyorum sizi, dedi.

— İndirin biraz bakayım külotunuzu. Yoksa, göremem ki.

Kız, yine, ağır ağır, söyleneni yaptı. Bacakları çok güzeldi. El Sadık'ın dili damağına yapıştı. Dalgınlıkla yapıyormuş gi-

bi bir davranışla, okşadı parmaklarıyla, kızın bacaklarının üst taraflarını. Çok yukarlara kadar çıkardı parmaklarını. Öteki kızlar, kendi fal sıralarını beklerken susmuş, heyecanla izliyorlardı bu sahneyi. Emir hazretleri mırıldandı:

— Müthiş, dedi, müthiş!

— Nedir müthiş olan?

— Müthiş para sahibi olacaksınız.

El Sadık, cebinden bir elmas çıkardı. O değerli taşı, kızın dişlerinin arasına koydu:

— Bakın, görüyorsunuz ya, yalan değil söylediğim. İşte bakın, zenginliğinizin ilk belirtileri başlıyor.

Joelle bağırdı o sırada:

— Sıra benim şimdi...

— Ya bizler? diye sordu öteki kızlar.

— Sizler de mi zengin olup olmayacağınızı öğrenmek istiyorsunuz?

— Evet, evet, bize de söyleyin, ne olur!

— Durun bir dakika, sırayla! Şimdi, aranızdan üçünüz bana göğüslerini, öteki üçünüz de popolarınızı gösterin bakalım. Uzanın şuraya şöyle... Tamam...

Cathia, Brigitte ve Marie-Laurence, sırtüstü uzandılar yatağa, eteklerini kaldırmaya başladılar. Annette, Joelle ve Ghislaine de memelerini açtılar.

— Gözlerinizi de kapatınız, dedi Hacı el Sadık.

Kızlar gözlerini de kapatarak, Emir'in neler yaptığını kestirmeye çalıştılar. Küçük kesenin içindeki taşların şıngırtısını duydular o anda. Emir hazretleri, taşları birer birer çıkartıyor, kızların ya popolarının arasına, ya da memelerinin üstüne, sıra ile yerleştiriyordu.

El Sadık, bir çiçeğin açılmış yaprakları gibi, yuvarlak düzende dizilmiş kızların tam ortasında duruyordu.

Kızların hepsinin tenleri bembeyazdı ama aralarında yine de ton farkları vardı. Hayretle bakıyordu Hacı. Kimisi kar be-

yaz, kimisi, biraz fildişine çalıyordu. Sedef gibi parlayan, donuk olan ciltler de vardı içlerinde.

— Hepiniz zengin olacaksınız, çok zengin olacaksınız!

Hacı, bu sözleri, sanki şeytan kovmak için bir dua mırıldanırmış gibi söylemişti.

Marie-Laurence atıldı:

— Siz de biraz yanımıza uzansanıza...

— Acele etmeyiniz... Durun biraz... dedi Emir.

Şöyle bir baktı kızlara ayrı ayrı, elindeki küçük keseyi havaya kaldırıp gösterdi:

— Hepiniz zengin olacaksınız... Yalnız söylediklerimi yerine getirmek şartıyla...

— Ne isterseniz yaparız, dedi Brigitte.

— Bu kesedeki tüm taşlar sizlerin olacak sonunda...

Boşalttı keseyi avucunun içine, saydı taşları:

— Çok dürüst bir bölüşme olacak. Yirmibeş tane kalmış. Adam başına dört tane düşüyor demektir.

Odadaki kızlardan iki tanesi, aynı anda, sordular:

— Ya yirmibeşinci?

— Onu da kim hak ederse, o kazanacak.

— Nasıl yani?

Emir biraz tereddüt etti. Sonra kelimelerini seçe seçe, ağır ağır konuştu:

— Hepiniz sarışınsınız... Adlarınaza rağmen, ben sizleri birbirinizden ayırdedemiyorum kolaylıkla... Hepinizin, ayrı bir özelliği, birer işareti olmalı ki, ayırabileyim sizleri...

Kızlar, bütün açgözlülüklerine rağmen, biraz kuşkuyla baktılar birbirlerinin suratına: Ne vardı acaba adamın kafasında?

— Nasıl olacak bu? diye sordu Ghislaine.

— İşte... böyle, dedi Emir ve cebinden altın sapının üzeri yakutlarla işlenmiş bir ustura çıkardı.

— Sakın korkmayın... Hepinizin ayrı ayrı yerlerine, elimdeki usturayla, küçük bir çizik yapacağım, o kadar...

— Deli misiniz siz? diye haykırdı Marie-Laurence. Bizi ayırdetmek için mutlaka bir şeyler yapmak gerekiyorsa, başka yolları da vardır bunun! Hayır, olmaz öyle şey! Ben yüzümü falan çizdirmem! Bunun yerine bir boya kalemiyle işaret koyunuz hepimize olsun bitsin!

— Yüzünüzden kim söz etti ki? Korkulacak bir şey mi bu? Küçücük, ama çok küçük bir çizik yapacağım, tek bir damla kan akacak kadar...

Hacı el Sadık gömleğinin kolunu kıvırdı yukarıya:

— Bakınız.

Usturanın ucunun, adamın etine değdiğini hiç biri farketmemişti bile. Bir saniye süresince, hiç bir şey olmadı, sonra bir damla kan belirdi Hacı'nın bileğinin üstünde.

— Görüyorsunuz ya. Hepsi bu kadarcık işte...

Annette:

— Ya izi kalırsa yaranın? diye sordu.

— Asla iz kalmayacaktır. Yarın yerini bile bulamazsınız.

— Bir pırlanta mı vereceksiniz karşılığında?

— Evet, kocaman bir pırlanta.

— Peki, yapın bakalım... Dikkat edin ama! Nereme yapacaksınız?

— Sol poponuzun üstüne.

— Bir saniye, dedi Ghislaine. Her birimize dört taş vereceğinizi söylemiştiniz. Her çiziğe karşılık, bir taş. Güzel ama, öteki taş ne olacak o zaman? Yirmibeşinci taş?

— Onu da vereceğim. Hem de olağanüstü bir istekte bulunmadan.

Brigitte saf saf sordu:

— Kamçılanmaktan zevk alıyorsanız, kamçılayalım sizi!

— Hayır. Aşk, yalnız aşk isterim ben. Aşk yapmak.

— Hepimizle mi?

— Tabii.

Marie-Laurence yine ağzını açtı o zaman:

— Amma da tuhaf adamsınız siz! El falımıza bakacağı-

nız yerde, kalkıp kıç falına bakmaya yelteniyorsunuz... Özür dilerim ama, doğrusu bu değil mi?... Sonra beni herkes gibi, Marie-Laurence diye çağıracağınız yerde, bu kez kalkıp, yok usturayla çizmekmiş, yok bir damla kanmış...

Emir, öfkeyle kesti kızın sözlerini:

— Rasgelen bir insan değilim ben!

— Ondan bizim de kuşkumuz yok! Altı kızla birlikte, ya da ayrı ayrı, tümüyle aşk yapacak bir erkek, olağan bir şey mi?

— Ben yalnız değilim ki.

— Nasıl? Yalnız değil misiniz?

— Değilim! Şimdi bakın, çizikten sonra, ikinci taşı elde edebilmeniz için, muhafızlarımın ikisiyle yatmanız gerekecek... Görürsünüz bakın... Hiç hayal kırıklığına uğramazsınız... Onları pek kolay kolay doyuramazsınız da... Haydi artık, kıpırdamayın, benim küçük yavrum...

Annette yüzünde korku, dimdik durdu. Ustura yaklaştı böbreklerinin altına doğru... Çelik bıçağın derisini okşadığını duydu. Henüz tenine değmemişti bıçak. Ne olur ne olmaz diye, bir küçük çığlık attı:

— Ay! Ay!

— Oldu bitti bile yavrucuğum... Şimdi artık adınızın Annette olduğunu hiç unutmam. Alın bakın şunu... Alın da geçsin acısı...

Başparmağıyla işaret parmağının arasına bir pırlanta yerleştirdi. Attı taşı yere fırlatarak, Değerli taş yuvarlandı. Bir kanapenin altına kaçtı.

— Haydi bakayım, şimdi gidip alın onu... Hayır, hayır öyle değil... Yüzükoyun, emekleyerek gidin...

Annette diz çöktü, istenileni yaptı. Çocukken, budalaca oyunlar oynarken yüzü koyun emeklemişti, sonraları ise, mesleği gereği karşılaştığı hayli sayıdaki sapık herifin zevki yerine gelsin diye de emeklemişti yerlerde. Arkadaşları, gözlerini dikmişler, bakıyorlardı ona. Kızın bacakları hareket ettikçe, poposunun üstündeki kan damlası genişliyordu. Gerçekte, usturanın

etine battığını bile duymamıştı, Hacı hiç acıtmadan çizmişti tenini. O sırada kızlar, aynı şeyin kendi başlarına da biraz sonra geleceğini anladıkları için, içleri burkulur gibi oldu. Emir, ne düşündüklerini anlamış gibi, konuştu:

— Ne çıkar bu kadarcık şeyden? Yarın oldu mu, yalnız elde ettiğiniz pırlantaları, elmasları düşünmeye koyulursunuz. Unutursunuz bile o küçücük çentikleri...

Cathia'ya dönerek sordu:

— Siz nerenizi tercih edersiniz? Poponuzun üstü mü, karnınızın altı mı, yoksa göğsünüzü mü?

— En az görünen yerimden olsun... Göğsümden.

Gerçekte el Sadık, kızın boğazına bir çizik atmak isterdi ama bunu açıklamaya cüret edememişti. Göğüslerini meydana çıkartıp Emir'e doğru ilerleyen Cathia, birdenbire, ürperdi, gerildi:

— Hayır, istemiyorum, yaptırmayacağım!

Hacı çok tatlılaştı o anda. Başkalarının korkmalarından, dehşete kapılmalarını görmekten büyük zevk alıyordu:

— Benim tatlı çiçeğim, hiç bir şey yok korkacak... Annette'e baksanıza... pırlantasına da bir bakın şöyle... Sizin de bir tane olsun, istemez misiniz? Sizi tanımamı, ötekilerle karıştırmamamı istemez misiniz?

İyice sarhoşlamış olan Ghislaine'le Marie-Laurence, yatağa yanyana uzanmışlar, birbirlerinin kollarını, saçlarını, yüzlerini okşuyorlar, salondaki aynaların her yanından yansıyan görüntülerini izliyorlardı. Her ikisinin gözlerinin önünde, bin tane Joelle vardı şimdi. Bin tane Joelle, bir yığın Arabın, binlerce organını okşuyordu. Binlerce Arap, ellerinde binlerce usturayla, korkudan bembeyaz olmuş, milyonlarca Cathia'nın önünde dikilmiş duruyorlardı.

Aynaların arkasına yerleştirilmiş dört tane otomatik kamera da, salonda olup bitenleri, sessiz sessiz, filme çekiyordu. Hem Ghislaine ile Marie-Laurence'in, kendi aralarında sevişmeleri de, onların, görmelerine imkân olmayan kendi gözleri

de filmde rahat rahat seyredilecekti. Satrapulos, konuğunu bu salona almak için kapıyı açtığı andan itibaren çalışmaya başlamıştı kameraların dördü de. Satrapulos, bu salonu, boşu boşuna getirmemişti stüdyo haline. Yalnız bu sahneler bile, yaman bir filmin başlangıcı olabilirdi! Hem de dünyanın en pahalı filmi olacaktı bu! Hani, Emir Hacı Sami el Sadık'ın Kuveyt taraflarında gösterilmesinden hiç de hoşlanmayacağı bir film.

Kapı vuruldu. Aralanan kapıdan Ali'nin kafası göründü. Adam hemen hemen sırıtıyordu. İçerde olup bitenlere hiç bakmadan, gözlerini efendisinin gözlerinin içine dikti. Arapça bir şeyler söyledi. Emir hazretleri de, sevinçle sırıttı. Tek kelimeyle cevap verdi Ali'ye, sonra kızlara dönerek:

— Haydi artık, giyinin, dedi.

Kızlar, pek iyi anlamamış gibi, bakakaldılar Hacı'ya.

— Giyinin dedim sizlere! Bana çok tatlı bir gece geçirttiniz ama şimdi artık sıra ciddi işlere geldi.

Ghislaine, ötekilere kıyasla çabuk toparladı kendini:

— Peki ama... yatmayacak mısınız bizimle?

— Gidin dedim ya!

Joelle atıldı o sırada:

— Hani vermeyi vaadettiğiniz pırlantalar?

— Adamlarımla yatın. Bir pırlanta daha kazanmış olursunuz.

— Çağırın öyleyse adamlarınızı! diye bağırdı Marie-Laurence.

O buraya belirli bir amaçla gelmişti. Bunu düşündükçe ne heyecan duyuyordu, ne de isyan ediyordu. Belki de hiç birşey olmazdı. Ama şu anda hiç bir şey olmayacağına kızmıştı. Kaldı ki, çok sarhoştu. Bağırdı:

— Peki ama kim yatacak benimle? Kim? Biri yatsın istiyorum benimle!

Marie-Laurence, yatağın üstüne bağdaş kurup oturmuştu. Ghislaine, cüretkâr bir davranışla, saçlarını okşuyordu onun.

Hacı Sami el Sadık, bağırmamak için zor tutarak kendini, sert sert çıkıştı:

— Defolun gidin buradan! Nerede dilerseniz orada becertin kendinizi.

Cebinden o küçük keseyi çıkardı, altı tane taş aldı içinden, altısını da yere attı öfkeyle:

— Alın bunları da, basıp gidin hemen! Ahmet'le Ali bekliyorlar sizleri.

Sonra hemen çağırdı iki adamını. Onlara kızları göstererek, eliyle yer süpürüyormuş gibi bir hareket yaptı. «Süpürün şunları» gibisinden.

Kızların kimi yerde sürünerek, kimi emekleyerek, mücevherleri bulup toplamak için çırpınıyorlardı. Ali ile Ahmet, dikkatli, terbiyeli davranışlar içinde, kızların, oraya buraya attıkları giysilerini topluyorlardı. İçlerinden bazıları aldılar ellerine giysilerini ama giymek zahmetine bile katlanmadılar. Nasıl olsa, iki dakika sonra, tekrar soyunacak değiller miydi? Emir ellerini çırparak, onların acele etmelerini sağlamaya bakıyordu. Kiralık kızlardan oluşan bir sürünün başındaki çobanı andırıyordu bu haliyle. Odada sonuncu kalan Cathia, adama hiç bakmadan kapıdan çıkarken, el Sadık, Ali'nin kulağına bir şey fısıldadı. Baktı, ilerde Ahmet de, kapıyı aralık bırakarak çıkmıştı. Hacı Sami el Sadık, döndü. yatağın üstüne oturup beklemeye başladı. Çok hafifçe vuruldu kapı.

Emir hazretlerinin kalbi, göğsünden dışarıya fırlayacakmış gibi atıyordu:

— Gir, dedi.

Ardına kadar açıldı kapı. İçeriye, her iki yanında, yapmacıklı bir çekingenlikle sırıtan, oniki, onüç yaşlarında, iki beyaz oğlanla, Ali girdi. El Sadık da güldü onlara:

— Gelin bakalım, yavrularım, dedi...

Ali, geldiği gibi, hiç gürültü etmeden, fakat, biraz sonra başlayacak şenlikte, arkadaşı Ahmet aslan payını kendine ayırmasın diye, çabucak çıktı odadan.

Hacı, çocuklara bakarak:

— İsimleriniz ne sizin? diye sordu.

O sırada, çevrilmekte olan senaryoya, hayli zengin yeni bir bölüm daha eklenecekti. Hem de onsekiz yaşından küçük olanların görmesi kesinlikle yasak bir bölüm.

10

SPIRO başını havaya kaldırdı, göz alacak mavilikteki gökyüzüne bakmaya başladı. Bir kaç saniyeden beri ancak duyulabilecek kadar hafif bir vınlama geliyordu kulağına. Ama, görünürde henüz bir şey yoktu. Sonra, birdenbire, gökten süzülerek yaklaşan, yaklaştıkça irileşen o siyah noktayı gördü. Şimdi artık vınlamanın ötesinde, açık seçik duyuluyordu motör sesi. O siyah nokta, indi alçaldı; alçaldı irileşti, Spiro'nun genellikle keçilerini otlattığı yamaca yaklaşmaya başladı.

Daha önceki günlerde de birkaç tanesini görmüş olduğu, için, Spiro hemen anladı bunun helikopter olduğunu. Fakat, bundan önce gelmiş olanların tersine, bu kez, gri değil, siyahtı. Helikopter, denize doğru uzanan düzlüğün üstünde duraklar gibi oldu, yavaşça kondu yere. Aracın kocaman paletleri, son bir titreyişten sonra, durdu, ses kesildi.

Sonra, aradaki uzaklığa rağmen, Spiro, helikopterin kapısının açılırken çıkardığı sesi duydu. Sırtında kara gömlek bulunan bir adam atladı yere. Çevreye bakındı. Saatine baktı. Birkaç adım ilerledi. Sonra helikoptere döndü, elini içeriye uzattı. Bu kez, üstlerinde uzun beyaz entariye benzer giysiler bulunan üç kişi indiler. Şimdi üçü de, güneşin tam altında, kara kaya-

ların üstünde, heykel gibi, dimdik duruyorlardı.

Uzun bir süre hiç bir şey olmadı. Sonra aynı motör sesi, yine uzaklardan, vınlamaya başladı. Birkaç saniye geçmeden, ufkun bir yerinden, bu kez altı helikopter göründü. Tam da Spiro'nun bulunduğu yere doğru süzülüyorlardı. Helikopterler, büyük gürültülerle, başının üstünden geçerlerken, Spiro kafasını kollarının arasına aldı, gömüldü otların arasına. Sonra, başını kaldırıp bakmaya cesaret ettiği zaman, helikopterlerin, birer birer, o sahanlık biçimindeki düzlüğe konduklarını gördü. Hepsi siyahlar giymiş, kadınlı erkekli yolcular indiler. El sıkışanlar, küçük gruplar halinde toplanıp, esrarengiz bir şeyler konuşanlar oldu. Sonra herkes başını bir noktaya dikti, yedinci helikopter süzülerek iniyordu. Kocaman bir tur yaptı kayalığın orada. Geldi, ötekilerin yanında bir yere kondu. Onun içinden çıkanlar da, daha önce gelenlerin yanına dizildiler.

Tam bir sessizlik içinde yeni bir bekleme başlamıştı. Spiro bakındı, keçileri, yamaçtan aşağıya doğru dağılmaya başlamışlardı. Ama fırlayıp onları toplamaya cesaret edemedi. Kaldı ki, izlediği şeyler de öyle kolaylıkla bırakılır türden değildi. Sonra giderim, diye düşündü. Aradan hayli zaman geçince, aşağıdakiler, başlarını yan taraftaki kötü, stabilize yola çevirdiler. Spiro da baktı o yöne doğru. İki siyah araba, arka arkaya, o taşlıklı yoldan tırmanıyorlardı. Otomobiller oraya kadar geldikleri halde, onları daha önce nasıl görmemişti Spiro? Arabalar helikopterlerin yanında durdu. İçlerinden sekiz kişi indi. Bunlardan üçü papazdı. Gelenlerin en kısa boylusu etrafındakilerin elini sıktıktan sonra iki kelimelik bir şey söyleyince, küme olmuş insanlar hemen dağılmaya başladılar. Şimdi hepsi helikopterlere biniyorlardı. Helikopterlerin kapıları madenî sesler çıkararak kapandı, ardından motörlerini çalıştırdılar. Hepsi, cehennemî gürültüler çıkartarak, aynı anda, havalandılar. Spiro'nun hizasına gelince, hızlandı helikopterler, güneye yöneldiler. Kayalığın orada yalnız iki siyah araba kalmıştı şimdi. Şoförleri, hareketsiz seyrediyorlardı helikopter filosunun uzak-

laşmasını. Biraz sonra, onlar da atladılar arabalarına, yavaş yavaş yola koyuldular.

Ardından, o görüntü, siyah beyaz kayalıklarıyla, masmavi gökyüzüyle, sanki hiç bir şey olmamış gibi, dondu kaldı yine. Spiro şaşkın bir halde, gördüklerini kime anlatacağını düşünmeye başladı. Dayısından başka kime anlatabilirdi ki? Oysa, şu günlerde, ona birkaç soru sorduğu zaman, adam cevap bile vermemiş, hiç bir şey ifade etmeyen bir bakış atmakla yetinmişti ona.

Yedi helikopter, hemen hemen yirmi dakikadan beri, yaklaşık düzende, dalgaların yüz metre kadar üstünden uçuyorlardı. Kalkıştan önce S. S. Jeff'e, ötekilerin de onları izleyeceklerini söylemişti.

— Dosdoğru gidin, demişti. Ne fazla yüksek uçun ne de fazla süratli. Tamam mı?

Yönü ve amacı belli olmayan bu uçuş, Jeff'in sinirine dokunuyordu. Öteki helikopterlerin pilotlarının bu kadarcık bile bilgiye sahip olmamaları da avutmuyordu onu. Bunlar yetmiyormuş gibi, Satrapulos, acayip bir emir vererek, helikopterin kumanda kabini ile gerisi arasına bir perde gerilmesini istemişti. Jeff, istemeye istemeye «amiral gemisi»nin ortasına kalın, saydam olmayan bir perde germek zorunda kalmıştı. Şimdi, tam arkasında hissettiği o kalın perdenin varlığı da sinirine dokunuyordu. Onun kullandığı helikoptere, başlangıçta, Madam Lena'nın da binmesi kararlaştırılmış, fakat tam havalanacakları anda, Yunanlı, fikrini değiştirmiş, karısından kendisini yalnız bırakmasını istemişti. Bu nedenle, Madam Satrapulos, içinde papazlar bulunan helikoptere kalmıştı. Jeff, birdenbire başını yana çevirip, öteki pilotların arkasından gelip gelmediklerine baktı. Hepsi de geliyorlardı. Sağ tarafına yayılmışlardı. Ne an-

lamı vardı bütün bunların? Neydi bu böyle? Bir piknik mi, denizde dinî tören mi, yoksa bir parti filan mı? Ya ötekiler, patronun konukları acaba biliyorlar mıydı bunun ne olduğunu? Hiç değilse, açık denize neyin atılacağından haberli miydiler?

— Sen söyle ona anne. Sen söyle!

Medea Mikolofides kızına cevap vermedi. Kaşlarını çattı. İrena, inecik bir sesle, direndi:

— Haydi anne! Çekinir senden! Düşündüklerini söyle ona!

Kallenberg, oturduğu yerden, sinirli sinirli, homurdandı:

— Anneni rahat bırakacak mısın sen?

Şişman Medea Mikolofides, oturduğu yerde kıpırdandı. Hayatta en saygı duyduğu şey, önce para, sonra da ölüler ve cenaze törenleri idi. Şimdi aile kavgalarına karışmasının hiç sırası değildi. Damadını pek sevmiyordu ama adamın iş konusundaki acımasız davranışlarından hoşlanıyordu. Kendisine bunu, çok genç yaşında öğretmişlerdi.

Eğildi biraz, pilota baktı. Adamın, motör gürültüsüne rağmen, konuşulanları dinlediği belliydi. İnsan, onlar kadar zengin bir aileye mensup oldu mu, emrinde çalışanların önünde soyluluğunu korumalıydı. Hiç değilse, Medea Mikolofides, tıpkı ölmüş kocası gibi, üç kızına bunu öğretmeye çalışmış durmuştu. Fakat, İrena'nın anlamaya pek niyeti yoktu. Durmadan tekrarlayıp söyleniyordu:

— Noel'de de hiç bir şey vermedi. Hiç ama! İkizlerin yıldönümü için, Sokrat'ın, kızkardeşime ne aldığını görmedin mi sen?

Medea kötü kötü baktı kızına:

— Peki ama, Herman'ın sana hediye ettiği o koca petrol gemisi? Ona ne dersin?

— Geçen yıl verdi onu! Hem onun olsun petrol gemileri,

istemem ben! Ne işe yarıyor sanki o tankerler?

Öfkesinden nerdeyse çatlayacak hale gelen Kallenberg kendini tutabilmek için olağanüstü çaba harcıyordu. Yanında oturan karısının baldırını kavradı parmaklarıyla, olanca gücüyle, koparacakmış gibi burktu, sıktı. İrena'nın kopardığı çığlığın duyulmaması için, dudaklarında kocaman bir gülücükle, kaynanasına döndü.

— Aldırmayın siz, Madam, dedi. Zavallı İrena'mızı olaylar çok sarstı... Şaka yapıyor sizinle...

Medea'nın dudaklarında da hafif bir gülümseme belirdi. Aşağıya baktı. Bir yelkenli tekne, denizin pırıltıları arasında, karaya doğru yol alıyordu. Hemen yanı başında, öteki helikopterde, öteki damadı Sokrat'la konuğu üç Arabın suratlarını görüyordu.

Steve, elini tulumunun sağ cebine attı bir sigara almak için, ama aynı anda sigara içmesinin doğru olmayacağını düşündü ve vazgeçti. Arkasına bir göz attı. Sağ eli hâlâ cebindeydi, helikopterin lövyesini sol eliyle tutuyordu. Araçtaki üç kişi, gözlerini ona çevirmişlerdi. Bir erkekle iki kadın vardı. Yüzlerinden hiç bir anlam çıkarmaya olanak yoktu. Taş gibi duruyorlardı. Yola çıkmadan önce, patronun özel pilotu Jeff şunları söylemişti Steve'e:

— Bu kez, her zamankinden beter. Hiç bir şey bilmiyorum. Nereye gideceğiz, niçin gideceğiz, haberim yok. Senin de bütün yapacağın, peşim sıra gelmek.

Steve de öyle yapıyordu. İstediği tek şey, akşama Atina'ya dönebilmek, akşam yemeğine yetişebilmekti. Çok genç, ama ondan hoşlanır görünen bir kıza randevu vermişti. Kaldı ki, bu helikopterlerin bir uçuşta yalnız üç saat idare edebilecek kadar akaryakıtları vardı. Olsa olsa, daha bir saat uçabilirlerdi. Bun-

dan sonra geri dönmek zorunda kalacaklardı. Dönmezlerse, soluğu denizde alırlardı. Kızın adı Jane'di. Onsekiz yaşında var, yoktu. Bir kez daha arkaya bakarak, gülümsedi yolcularına. İçlerinden hiç biri aldırmadı gülümsemesine. Otuz metre kadar önünde, Edward'ın kullandığı helikopterde oturmuş olan Rum papazlarının komik şapkalarına baktı. Amerika'daki din adamlarının bu tür şapkaları yoktu.

Aşağı yukarı bir saatten beri, Yunanlı heykel gibi dimdik oturuyordu. Beline kemerini bağlamış, kıpırdamıyordu bile. Onu pilotundan ayıran kalın perdeye dikmişti gözlerini. Sanki üstünde süslü işlemeler varmış gibi inceliyordu araya gerilmiş o dümdüz, anlamsız perdeyi. Arada sırada da, başını iki yana çeviriyor, sağdan ve soldan,yanları sıra gelen öteki helikopterlere bakıyordu. Ya da, boşluğa doğru eğiliyor, denizi izliyordu. Biraz önce, karaya yaklaşan bir tekne görmüştü. İçindeki yolcular, el kol sallamışlardı helikopter filosuna.

S. S., bu uçuşta tek başına olamayışına kızıyordu. Yanlarından gelen öteki helikopterlere, atlatmaya imkân bulamadığı insanları yerleştirmişti. O kuş beyinli baldızını, o pis Kallenberg'i, yaşlı kaynanası Medea'yı aynı helikoptere tıkmıştı. Aile dostu sayılan birkaç papaz da vardı aralarında. İki gün önce gidip konuştuğu üç köylü ile İrena ve Lena'nın kardeşleri Melina'yı da almak gerekmişti. Diğer iki helikopterde ise, başka armatörler yer almışlardı. Bunlar, Yunanlı'nın hem arkadaşları, hem de amansız düşmanlarıydılar. Sonra Hacı Sami el Sadık'la, iki muhafızı da gelmişlerdi. Emir, bu törene muhakkak katılmak istediği için, Baran'a dönüşünü ertelemişti. Ne de olsa, içli dışlıydılar artık...

Kalın, kocaman siyah gözlüklerine rağmen, helikopterin her sallanışında denizdeki dalgalardan yansıyan güneş, gözleri-

ni kamaştırıyordu. Elini, açık duran kapıdan dışarıya çıkarmıştı. Ilık havanın basıncını parmaklarının üstünde duydu. Bir süre sonra içeri çekti elini, yanında duran küçük bir tahta kutunun üstüne koydu.

Tam o anda, acaba dayanabilecek miyim diye sordu kendi kendine. Oysa, bunun böyle olmasını anası istemiş, bunu kaç kez tekrarlamış durmuştu yakın komşularına. Onun son isteğini yerine getirmek, doğal olarak, Yunanlı'ya düşerdi. Özel manikürünün her sabah temizlediği ellerini o tahta kutuya değdirdi. Kutu, otuz santimetre uzunluğunda, onbeş santimetre genişliğindeydi. Yüksekliği de onbeş santimetre kadar vardı. Hemen hemen bir dikiş kutusu kadardı. Kutuyu açmaya karar vermesi gerekiyordu. Hayli uzaklaşmışlardı kıyıdan... Ya şimdi açardı kutunun kapağını, ya da hiç açamazdı artık. Küçük çengeli oynattı yerinden, kapağı açar gibi yaptı, kapattı yine. Biraz sonra tekrar açtı. İçine bakmamaya özellikle dikkat ediyordu. Kendini toparladı. Bütün çabasını harcadı ve baktı: Kül vardı kutunun içinde.

İşte tam o sırada, hiç beklenmedik bir şey oldu: Yunanlı'nın gözlerinde, farkına varmadan, arzulamadan, iri iri yaşlar belirdi. Damlalar yanaklarından aşağıya süzüldü. İstemediği halde ağlamasına fena halde kızdı. Engel olamadığı bu gözyaşlarının onu alçalttığına inandı. Üstelik, ne demekti ağlamak? Ağlamak onu, hiç de dilemediği, kesinlikle kurtulduğunu sandığı, nefret ettiği çocukluk çağına geri götürmüyor muydu? Dudaklarını ısırdı. Gözlerini aşağıya indirip, helikopterden denize baktı. Güneşin bembeyaz ışınları denizin üzerinde yansıyordu. Parlaklık kolay kolay bakılacak gibi değildi.

Gırtlağına doğru yükseldiğini anladığı ilk hıçkırığı tutabilmek için kastı kendini, boğazındaki düğüme hakim olmaya çalıştı, ellerini birbirine kenetledi. O anda tek isteği, ağlamamak, ağlamasının önüne geçmekti. Fakat, başaramadı bunu. Derinden gelen, önüne geçemediği bir hıçkırık koptu içinden. Tüm bedeni sarsıldı. Artık engel olamayacağını anladığı için, ken-

dini bıraktı... Kutunun kapağını açtı. Daldırdı parmaklarını içine. Daha düne kadar et, kemik, saç olan bu ince külleri iki eliyle avuçladı. Bir avucunu helikopterden boşluğa uzattı. Bu küller, annesinin gözleri, dudakları, ağzıydı. Öfkeyle, bir ovuç daha aldı. Bıraktı boşluğa. Sert rüzgâr, külleri denizin üzerinden savurdukça, dayanılmaz anılardan kurtulmuş gibi hissediyordu kendini.

Kutu hemen hemen boşaldığı zaman, durakaldı bir süre. Her şeyle ilgisini kesmiş sandı kendini. Sonra, mikrofonu aldı eline, pilota emretti:

— Durun şimdi. Öteki helikopterler çevremizde halka yapsınlar.

Motörün sesindeki değişiklik, başpilot Jeff'in bu komutu anlamış olduğunu gösteriyordu.

Helikopter şimdi havada hareketsiz duruyor, paletlerden fışırtılı bir ses geliyordu. Öteki helikopterler de, Yunanlı'nın bulunduğu aracın çevresinde toplandılar. Denizden hayli yüksekteydiler. Sokrat, kendisine doğru uzanmış yüzlere, başını sağdan sola, yavaş yavaş döndürerek, dikkatle baktı. Herkesi gayet rahatlıkla görebiliyordu. Annesinin komşularını inceledi. Tam köylüydü bunlar. Yüzlerinden herhangi bir anlam çıkarmak zordu. İki gün önce anlatmışlardı ona annesinin nasıl bir cenaze töreni istediğini. Tümü de oradaydılar. Çeşitli helikopterlerde. Medea Mikolofides'le Melina. Baran Emiriyle koruyucuları. Birbirlerinin gözlerini oymaya çalışan yeğenler. Tören için alıp getirdikleri papazlar. Sonra, Lena, kendi karısı. Lena'nın yüzünü seçemiyor, ama onun da ağladığını biliyordu. Bu arada, İrena'yla Kallenberg'i de, görebildiği kadarıyla, inceledi. Bir ara, Kallenberg'in yaptıklarını ona pahalı ödeteceğini düşündü. Bu kez, kutuyu eline alıp kaldırdı, herkese göstermek istiyormuş gibi yaptı. Uzattı helikopterden dışarıya. Kapağını açıp tersine çevirdi. Kutunun dibinde kalan son küller de uçuştu denizin üzerine. Motör gürültülerine rağmen, papazların okudukları duaları duyar gibi oldu. Kapadı kutuyu, dizlerinin

üzerine yerleştirdi. Her şey yine hareketsizleşti. Zaman sanki su olmuş akıp gidiyordu. Sonunda, mikrofunu eline aldı, tek kelimelik bir komut verdi:

— Dönüyoruz.

Artık burada yapacakları bir şey kalmamıştı. Helikopterlerin palctleri hızla dönmeye başladı. Kendi bindiği helikopter ise, yan yattı, biraz sallandı ve kuzeye karaya doğru yöneldi. Sokrat, kara ile denizi ayıran sınır çizgisinin yatayken dikey hale geldiğini gördü bir an. Sonra herşey yerli yerine oturdu. Öteki helikopterlerin pilotları da aynı manevrayı yaptılar, kortej tamamlandı. Hepsi birden karaya doğru yol almaya başladılar.

Geçmiş yoktu artık.

İKİNCİ BÖLÜM

II

GENÇ KIZ, keçe kalemi çekingenlikle yaklaştırdı kadının karnına doğru. İlk kez bu tür bir çalışma isteniyordu kendisinden. Oysa, şimdiye kadar saçmasapan istekleri olan bir sürü kadınla karşılaşmıştı. Özellikle, jigololarına hiç değilse, bir saat süresince kendilerini genç göstermek isteyen yaşlı kadınlar onbeş gün boyunca bedenlerini kalafata çektirip onartıyorlardı. Bir de, aşırı bir softalık yüzünden, ömür boyu bakire kalmağa kendilerini adamış kadınlar vardı. Hayatlarındaki boşluğu bir köpekle dolduran, hayvanı tanrı, sevgili, çocuk, hayat arkadaşı yerine koyan kadınlar. Kışın, hanımlarıyla aynı türden, ziblin, mavi vizon, kara panter ya da astrakan manto giydirilen küçük köpeklerin sayısı az değildi. Bazıları da, kendi taktıkları kolyelerin aynını takıyorlardı köpeklerine. Hattâ, hayvanlarının tırnaklarını, kendi kullandıkları tırnak boyasıyla boyayanlar bile vardı. Keçe kelemin ucu tam karnının altına değeceği sırada, müşteri kadın sordu:

— Margy, neyle çizeceksiniz resmi?

— Kalemle.

— Ne cins kalem?

— Mavi bir keçe kalemle.

— Deli misiniz siz! Nasıl çıkar sonra mavi keçe kalemin izi? Ya bir kaş kalemi, ya da onun gibi bir şeyle çizin ki, yıkanınca çıksın. Dövme yaptırmaya niyetim yok benim.

Genç kız, gidip bir kutudan bir kaş kalemi araştırırken, masanın üzerine serilmiş kadına biraz kıskançlıkla bakmaktan kendini alamadı. Kendi de fena sayılmazdı ama nedenini pek anlayamadan, ötekinin bir üstünlüğü olduğunu seziyordu. Neydi acaba üstünlüğü?... Durun bakalım... Bacakları güzeldi kadının. Ama, ondan daha güzel bacaklı kadınlar da vardı. Hattâ bununkiler, yukarlara doğru, biraz kalınlaşıyordu. Baldırları genişti. Buna karşılık, ayak bilekleri ince ve güzeldi. İnsan o bilekleri, başparmağıyla işaret parmağını kavuşturarak kavrayabilirdi. Memeleri normaldi, elma biçimindeydi. Göğsünün hayli üstündeymiş gibi duruyorlardı. Kalçaları biraz büyüktü belki. Ama erkekler böylelerini severlerdi. Erkeklerin çoğu, incecik, dal gibi kadınlarla dolaşıyorlar, sonra da gidip şişko, etli butlu orospularla düşüp kalkmıyorlar mıydı? Margy biliyordu bunun böyle olduğunu. Erkek arkadaşları ona bunları söyledikleri zaman, başlangıçta, inanmamıştı ama zamanla öğrenmişti. Öyleyse neden bütün kadınlar zayıflamak için can atıyorlardı? Değer miydi o kadar çaba harcamaya? Bunu da anlayamıyordu genç kız. Müşterisinin yanına yaklaşırken, yine çekiciliğinin etkisi altında kaldı. Kadının çekiciliği bir hâle gibi bedenini sarıyor, çevreye yayılıyordu. Margy'ye, hafifçe alaylı bir biçimde baktı:

«Ne o, pek mi zor o resmi çizmek?» Margy gülümsemekten alamadı kendini. Elindeki kalemi dikkatle tutarak, genç kadının karnının altında, tam iki bacağının arasına doğru yayılan kılların üzerine, bir kalp resmi çizdi. Bitirince, doğruldu baktı çizdiği resme:

— İşte, oldu. Siz de bakmak ister misiniz? Hiç kımıldayamayın yerinizden. Bir ayna getiririm şimdi.

Çıplak kadına doğru bir ayna tuttu. Genç kadın memnun kalmıştı:

— Bravo size! İşin geri kalan bölümünü de böyle güzel yapmaya çalışın. Biliyorsunuz ya, iki aydan önce örtülmez orası.

Margy, elinde ince uzun bir makasla, çizdiği resmin dışında kalan bütün kılları kesmeye başladı. Çizgilerde eğrilik olmasın diye dikkat ediyordu. Kesilen sertçe, hafif kıvrık kıllar, kadının bacaklarının, kalçalarının üstüne saçılıyordu. Margy şaka yapmak istedi:

— Aklım olsa, kesilen kıllarınızı toplar, sizin olduklarını söyleyerek, satardım. Zengin olurdum hemen.

— Hele bir madalyonun içine koysan, hiç de fena olmaz yani. Ben de sana müşteri bulurdum. Böyle şeylere tapan hayli erkek biliyorum.

Margy işini bitirmek üzereydi. Eline bir fırça alarak, çizdiği resmin dışında kalan kılları hafifçe sabunladı. Sonra, küçücük bir traş makinasıyla, o kesimleri traş etti. Bu da bitince, Margy, haykırdı:

— Bakın siz de! Müthiş oldu!

Genç kadın yattığı yerden doğruldu. Gerindi. Sonra ayağa kalkıp, odanın dört duvarından birini boydan boya kaplayan aynanın karşısına geçip baktı. Gerçekten etkiliydi görüntü: Güneşten yanmış, biçimli, güzel bedeninin üstünde, tam karnının altında, iki bacağının arasındaki ince, hafif kıvırcık kıllar bir kalp biçiminde göze çarpıyordu. Genç kadın sanki bir düş görüyormuş gibi, dalgın dalgın konuştu:

— Bakın Margy, erkeklere bir hak tanımak gerek. Kalbimizin nerede olmasını diliyorlarsa, orada olmasını sağlamalıyız. Borcum ne kadar?

Margy, görünmeyen bir kasiyer kıza seslendi:

— Miss Nash-Belmont'un faturası, lûtfen.

Sonra Peggy'ye döndü, sordu:

— Nişanlınız çok hoşlanacak bundan...

O anda pişman oldu bunu söylediğine. Dudaklarını ısırdı.

Kendisine hizmet edenlerle içlidışlı gibi görünmesine rağmen, Peggy çok sert çıkışlarda da bulunabilirdi...

— Ne nişanlısı, Margy?

Sözünü geri almasına artık olanak kalmadığı için sonuna kadar gitmek zorundaydı. Yüzü kıpkırmızı oldu ama şöyledi söyleyeceğini:

— Şey... Mister Fairlane...

Peggy o sırada hâlâ aynaya bakıyordu:

— Ha, o mu? Şu Tony budalası mı?... Artık onunla pek nişanlı sayılmayız. Hattâ, nişanlı değiliz bile galiba.

Margy yine tutamadı çenesini:

— Vah vah... dedi.

— Yok canım! Neden vah vahmış?

— Mister Fairane çok yakışıklı bir erkek...

— Yakışıklı olmasına yakışıklı ama, öylesine ahmak ki!

Hayretler içinde kalan Margy, Peggy'in giyinmesi için, çık tı küçük odadan. Kendisi böyle bir şey yapacak olsa, seviştiği erkeğin ne kadar afallayacağını düşündü bir an. Sevdiği kadının kalbinin, külotunun içinde olduğunu gören bir erkek ne tepki gösterirdi acaba?

Los Angeles'in ünlü Konser Salonunda ne yapacaklarını kestiremeyen üç adam vardı. Geleceklerinin nasıl bir yola gireceği, kaçık bir kadının keyfine kalmış üç adam. Sahneyi, tavanından inen tek bir ampul aydınlatıyor, bu zayıf ışık orada bulunanların çizgilerini daha da keskinleştiriyor, elmacık kemiklerinin altına koyu gölgeler düşürüyordu. Salonun öteki bölümleri ürkütücü bir karanlığa gömülmüştü. Yalnız, koltukların üstündeki kalın parlak örtüler, sahneden dağılan cılız ışıkla yer yer aydınlanıyordu. Salonda kırmızı kadife kaplı bin kadar koltuk vardı. Işık, kalabalık, müzik ve eğlence için düzenlenmiş bu yer, Menelas'ın bir kaprisiyle ya yeniden yaşamaya başlayacak ya da, tozlara gömülüp kalacaktı.

Sahnedeki adamlardan biri, biraz gürültülü bir biçimde

gırtlağını temizleyince, Menelas ona kötü kötü baktı. Kadının gözlerinin içine bakmaya çekinen salon müdürü, tedbirli davranarak, görmezlikten geldi. Oysa, adam, tam yirmi yıllık meslek hayatı süresince, büyük solistlerin kaprislerine, fantezilerine, çeşitli korku ve çekingenliklerine alışmıştı. Fakat, Menelas, başkaydı! Bambaşka! Sanki bütün solistlerin akla gelebilecek bütün kaprislerini, direnişlerini, tutkularını kendi kişiliğinde bir araya getirmiş, her an patlayacak barut fıçısı gibi bir kadındı.

— Piyano nerde?

Müdür çekingenlikle başını kaldırıdı: Tam anlamıyla antikaydı bu kadın! İnsan kör olsa görürdü piyanonun nerede olduğunu. İşte orada, sahnenin üstündeydi. Fildişi tuşlarıyla, parlak kapağı, kuyruğuyla, koskoca piyano oradaydı ya! Bu da sorulacak soru muydu yani? Müdür kekeledi:

— Anlayamadım...

Menelas bülbül gibi şakıdı:

— Piyano nerede diye sordum size.

O anda kendini neredeyse suçlu hisseden müdür başıyla işaret ederek gösterdi piyanoyu. Menelas, hayretler içinde, ilk kez görüyormuş gibi baktı koca piyanoya:

— Bu mu?

Kadın, burun deliklerini kısmış, biçimi belirsiz, kötü kokular yayan bir nesneymiş gibi bakıyordu piyanoya. Parmaklarını bu «şey»e değdirmeye cesaret edemiyordu sanki!

— Yani BU'nla mı resital vereceğini söylemek istiyorsunuz?

— Evet ama... Leonard Bernstein... Arthur Rubinstein...

— Kim, kim dediniz?

— Leornard Bernstein... gibi virtüozlar bile...

— Adlarını bile duymadım bu söylediklerinizin!

— Ya Arthur Rubinstein?

— Vız gelirler bana!... Durun bakayım, bu yoksa bir Bechstein değil mi?

— Değil ama... şey...

— Bechstein değil mi dediniz?... Sahnede duran üç erkekten birine döndü... Mimi! Söyle onlara, hiç bir hazırlık yapmamışlar!

Mimi, duruma katlandığını belirten bir davranışla, kollarını açarak, müdüre döndü. Öteki yine kekeledi:

— Madam, sizi temin ederim ki bu piyano...

— Mimi! Lûtfen söyle bu adama, onunla tartışacak değilim! O piyano dediği şeyle, konservatuarın ilk sınıfındaki öğrenciler bile egzersiz yapamazlar!

Müdür bir kez daha «Madam» diye ortaya atılacak oldu, fakat Menelas sözlerini tamamlamasına fırsat vermedi:

— Haydi Mimi! Gidiyoruz! Gereken hazırlık tamamlandığında geliriz.

Döndü arkasını, bir kraliçe edasıyle kulise doğru ilerlemeye başladı. Umutsuzluk dolu bir haykırış duydu ardından, durdu, baktı.

— Madam!... Çok rica ederim!... Hiç değilse, bir kez deneseydiniz!...

Menelas, öfke ve hırsla baktı adamın yüzüne:

— Mutlaka istiyor musunuz denememi?

Hızlı hızlı birkaç adım attı piyanoya doğru, eldivenli elleriyle, tuşların üstüne üç yumruk attı. Yükselen sesler, salonun en arkasında, karanlıktaki balkonlara, localara kadar dağıldı...

— Bununla Chopin çalacağım demek! Görmüyor musunuz, akortsuz bu! Duymadınız mı? Yanlış sesler çıkartıyor! Ya bir Bechstein piyano bulursunuz, ya da vazgeçerim bu resitali vermekten!

Menelas, artık bir daha geri dönmeyeceğini ortaya koyan bir davranışla ilerleyip kuliste gözden kaybolunca, Mimi, müdüre döndü telâşla:

— Ben haber vermeden bir yere kıpırdamayın! dedi. Bu sabah çok sinirli... Durumu düzeltmeye çalışırım!..

Ortadan kaybolmadan önce, ekledi:

— Ancak iki saate kadar, Bechstein bir piyano bulamaz-

sanız, o zaman elimden bir şey gelmez!

Piyanoya indirilen yumruklar sonucu salona yayılan birkaç notanın titreşimi hâlâ hafiften devam etmekteyken yardımcısıyla yalnız kalan müdür, üzüntüyle, salonda ilk sıralara baktı. Sonra, hiç vakit kaybetmeden gürledi:

— Ne bekliyorsunuz hâlâ?... Ne duruyorsunuz?... Duymadınız mı Menelas'ın dediğini?... Bechstein bir piyano istiyor! Bechstein markalı bir piyano!... Ne yaparsanız yapın, bu kentin altını üstüne getirin fakat bana mutlaka bir Bechstein bulun!

Marc'ın öfkesi burnundaydı: Müthiş bir şeydi başına gelen. Sabahları, film çekimi olmadığı zamanlar, saat onbirden önce uyanmazdı. Kocasının, nerede olduğunu, ne yaptığını an be an izleyen Belle, çoğu kez, onu stüdyonun barında saatlerce beklerdi. Yalnız, arada sırada, gece geç saatlere kadar gin-rummy oyununa daldığı olurdu: Marc bundan yararlanarak, şöyle çabucak, bir kaçamak yapar ya da Lena'ya telefon ederek, Paris'e gelmesini söylerdi... Lena da hemen gelirdi.

Lena, ikisi için, Paris'te, Faisanderie sokağında bir daire tutmuştu. Dairenin birer anahtarı vardı her ikisinde de. O dairedeki buluşmaları genellikle yalnız yatakta geçtiğinden, Lena, dekorasyon konusunda yalnız yatak ve yatak malzemesi üzerinde durmuş, iki buçuk metre uzunluğundaki bu yatakta kullanılmak üzere, Paris'te çok ünlü bir firmaya özel olarak mavi, kırmızı, siyah, sarı yatak takımları dokutmuştu. Bir çelik kaideye oturtulmuş yatağın başka özellikleri de vardı. Tam ortasında, üzeri deri kaplı bir dayanak bulunuyordu. Bunun üzerine kahvaltı tepsisi, telefon, televizyon yerleştirilebilirdi. Bu dayanaktan, sırasında, aşk oyunlarında yararlanmak da mümkündü. Paris'teki Fransız ya da yabancı sinema artistlerinden çoğu, arada sırada, bu eşsiz yatakta, Marc'ın aşk oyunlarındaki becerisinin

tadına bakmışlardı. Her sabah temizliğe gelen kadın, çok kere, bir gece önceki alemlerin izleriyle karşılaşırdı. Yatak örtüleri buruşmuş, yere şişeler atılmış ya da havyar artıkları orada burada unutulmuş oluyordu. Marc, hizmetçi kadına, çenesini tutmaya yetecek kadar para verdiğine inanıyordu.

Lena, buraya geldiği zaman, onu en çok kızdıran şey, Marc'ın apartmanda hiç bir zaman bütün bir gece kalmayı kabul etmemesiydi. Sabaha karşı saat beşe doğru, ya da aralarında eğer bir tartışma geçmişse, bunu bahane ederek, daha erken, kapıyı vurup gidiyordu. Gitmeden önce de, metresini son bir kez öpmeyi, sonra sırtına gömleğini geçirmeyi hiç ihmal etmiyordu. Bu gibi durumlarda, aralarında, hiç değişmeyen, şu tür konuşmalar geçiyordu:

— Hemen mi gidiyorsun?

— Biliyorsun gitmem gerektiğini.

— Biraz daha kal... Bir dakika daha...

— Lena...

— Öp beni...

Bilinen gerçektir, normal bir erkek, cinsel yönden doyduktan sonra, zevkin yerini şefkat almazsa, duyguları birdenbire eriyiverir. Amacı, basıp gitmek olan Marc da, gerçekte hiç de içinden gelmeyen bir tatlılıkla rol yapmaya çalışıyordu o durumlarda.

— Lena...

— Ne var yine?

— Saatin kaç olduğunu görmedin mi?

— Saat! Hep saat! Seninle bütün bir gece geçirmeyi öylesine istiyorum ki...

— Evet ama biliyorsun ki bu hemen hemen imkânsız...

Lena'nın, bu sözleri onaylamazmış gibi susması karşısında ekliyordu.

— ... hiç değilse, şimdilik.

Geçimsiz bir kadın olmayan Lena, «şimdilik» sözü karşısında birkaç saniye susuyor, sonra tekrar başlıyordu:

— Sen farkında bile değilsin ama...

— Neyin?

— Sensiz kalınca canım sıkılıyor Marc.

— Benim de canım sıkılıyor sen olmayınca.

— Gerçekten mi?

— Evet, gerçekten.

— Öyleyse, ne diye evlenmiyorsun benimle?

Marc bu soru karşısında işi alaya vuruyormuş gibi davranıyordu:

— Sen evlisin de, onun için.

Ama bunu söyler söylemez de anlıyordu büyük bir falso yaptığını. Kendisine dayak atsın diye kadına bir sopa uzatmış oluyordu sanki:

— Bana bir söz söyle, bir tek söz, hemen boşanırım.

Ardından da ekliyordu:

— Hiç yorma kendini, karından nasıl ödün kopar biliyorum.

Marc, çok üzülmüş gibi, omuzlarını silkerken, içinden de «Ne kadar haklı...» diyordu. Karısı Belle'den öylesine korkuyordu ki, onun yanındayken sokakta ya da başka yerlerde kendisine bakan kadınları görmüyormuş gibi yapmak için sersemlik numaralarına başvuruyordu boyuna. Bu alışkanlıkla olacak, Belle'in bakışları yalnızken de yanındaymış, onu gözlüyormuş gibi geliyordu. Durumu kurtarmak için şöyle diyordu Lena'ya:

— Bazı maddî sorunlar yüzünden karıma bağlı olmak zorundayım, biliyorsun bunu.

— Sen benimle evlen, bütün maddî sorunlarını beş dakikada çözümlerim.

— Lena... Ya çocukların?

— Çocuklarım da gelir, bizimle yaşarlar.

Marc nefret ediyordu çocuklardan. Rahatına çok düşkün olduğu için çocuk sahibi olmayı düşünmek bile içini ürpertiyordu.

— Yalnız kaldığım zamanlar, senin hep Belle'in yanında

olduğunu hatırlıyorum. Onunla paylaştığını düşünüyorum her şeyi. Ya ben ne yapıyorum o zamanlar? Ya ben!

Vız geliyordu Marc'a Lena'nın neler yaptığı.

— Lena'cığım (bunu söylerken pantalonunu ayağına geçirmiş oluyordu, geriye ayakkabılarıyla, kravatı kalıyordu artık)... Lena şekerim, bak, gerçekten gitmem gerek artık... Birazdan çekim başlayacak.

Ve bir eli Lena'da, öbür eliyle ayakkabılarını giymeye çalışıyordu. Ardından Lena yine yakarmaya başlıyor, «Beni bir kez daha öp... son kez...» gibisinden sözler birbirini izliyordu. Dediğini yapıyordu metresinin. Sonunda da, özgürlüğünü kaybetmek tehlikesiyle karşı karşıya kalacakların iyi bildikleri biçimde içini çekerek, ortadan kayboluyordu. Bazen, seviştikten sonra uyku basıyordu Marc'ı. Saat dörtle beş arasında, o eşsiz yatakta, birdenbire, sıçrayarak uyanıveriyor, hemen doğruluyor, kaykırıyordu:

— Hay Allah kahretsin! Hemen gidip karımı bulmam gerek!

İşte o sabah da öyle yapmış, şafak vaktine yakın, gördüğü bir korkulu düşten uyanırken haykırmıştı:

— Hay Allah kahretsin! Hemen gidip karımı bulmam gerek!

Uyku sersemliğiyle, elini Lena'nın memesinin üstüne atıvermişti. Ama neydi o öyle! Ne korkunç bir gerçekti! Yanında uzanmış yatan kadın Lena değil, karısı Belle'di! Marc'ın söylediği sözleri tüm açıklığıyla duymuş, hemen hazırlanmıştı savaşa. Hemen saldırmıştı:

— Ya! Demek öyle! Kimmiş o kadın? Kimmiş o kadın, pis herif?

Yorgundu. Sabahın saat beşinde karısıyla kavgaya tutuşmak yerine hemen evden fırlamış, film stüdyosuna koşmuştu. Gece bekçisi, hayretler içinde açmıştı kapıyı. İki saat sonra yakın çekim yapılacağı için makyaj ayrıntılarıyla uğraşması gerekliydi. İşin kötüsü, Lena, kocasının New York'ta birkaç gün

kalmasından yararlanarak, akşama Atina'dan Paris'e gelecekti. Uyuyup kalmamak için, tam çalışma stüdyosunun karşısında bulunan duşa koştu. Ne olursa olsun, Lena'nın gelmesine engel olsa bile, iş günü hapı yutmuş demekti. İnsanın suratı bozuk oldu mu, renkli filmde, hele yakın çekimlerde, hemen sırıtırdı.

Gece kulübü hemen hemen kapkaranlık olmasına rağmen, Raph Dun, biraz ilerde duran Amore Dodino'yu tanıdı. Yanında, görünüşe göre zengin bir Amerikalı çift ve bir sürü garsonla, piste doğru ilerliyordu. Her zamanki gibi, espriler yapıyor, öteki beriki hakkında batıcı, iğneleyici sözler söylüyordu. Smokinin gömleği, akıl almayacak oranda, dantel ve işlemeyle bezenmişti. Raph, yanındaki kızı, elinde tuttuğu içki bardağını hemen bırakıp, Dodino'ya doğru koştu:

— Ne güzel raslantı! Senin burada olacağını tahmin etmiştim.

— O kadar zor mu yani benim burada olacağımı tahmin etmek? Buranın kraliçesi olduğumu herkes bilir.

Raph gülmeye başladı kahkahayla:

— Sen de şu boşanma partisine mi geldin?

— Hayır şekerim. Ford fabrikalarında tamircilik stajı yapmaya geldim ben.

— Sakın öyle bir şey yapayım deme, gerçekten alırlar sonra tamirci diye. Ne zaman geldin?

— Dün gece. Ya sen?

— Ben de öyle.

— Yaptığın rezaletleri yazmak için mi geldin yoksa?

— Hayır. Özel olarak geldim.

— Yok canım! Sosyete dedikodularıyla, şişirme haberlere yer veren gazetelere yazı yazan biri değil de, ne bileyim ben,

dürüst bir işçi filan olsaydın, bak kimse çıkar da seni çağırırmıydı bu gibi yerlere!

— İyi ama, sevimliliğimi, yakışıklılığımı unutuyorsun.

— Unutmuyorum unutmasına. Ne var ki, gençliğini beş para etmez kızlarla harcıyorsun. Fakat, yine de pek yaşlanmıyorsun hani...

Tam o sırada, içeriye beraber girdikleri çiftin yanındaki, baştan aşağı incik boncukla donanmış kadın Dodino'yu çekiverdi kolundan. Bir ara, dengesini kaybeder gibi olan Dodino Raph'a, parmaklarının ucuyla bir öpücük yolladı, ardından, aynı kırıtışla, seslendi:

— Bu yanımdaki var ya, senin çok hoşuna gider! Hem adî hem de zengin. Üstelik de cimrinin biri... Tam sana göre... Bayılırsın böylelerine... Birazdan görüşürüz!

— Baksana bana, hangi oteldesin?

Dodino, kendisini çekiştiren yaşlıca kadının kolundan kurtulmak için silkindi, başaramadı bunu ve hemen seslendi yine:

— Amma da soru yani! **Pierre**'deyim her zamanki gibi.

— Ne iyi! Ben de ordayım!

Raph, biraz önce yanından ayrıldığı esmerle buluşmak için bara döndü.

Pepsy's Bar anlamsız, garip bir yerdi. Buranın yöneticisi, hiç müşteri gelmesin diye elinden geleni yapıyordu sanki. Belki de bunun için olacak, her zaman tıklım tıklımdı içerisi. Barın alt katındaki küçük salona girebilmek için, her şeyden önce, dört üyenin, yeni geleni tanımaları, tavsiye etmeleri gerekliydi. Üstelik, yıllık olarak, ikiyüz dolar ödemek şarttı. Bunların ötesinde, üyeliğe kabul edilen insan, garsonlar tarafından akla gelebilecek her tür muameleye de hazır ve istekli olmalıydı. Burada insanları bekleyen işkence cuma akşamları çalışma yerleri

boşaldığı zaman, yeraltı trenlerindeki işkenceden farklı değildi. Bununla da bitmiyordu üstelik. Her şeyi göze alıp üye oldunuz mu, garsonların keyfine göre, size getirilen ya da hiç getirilmeyen ama getirildiği iddia edilen içkilerin ücretini, kazık tarifeden ödemek de zorunluydu. Sonra giriş kapısı 53 cü sokakla Broadway'in birleştiği köşedeydi. Dış kapıya gelenler, garip bir düdüğü çalmak zorundaydılar. Yeni müşteriler ya da **Pepsy's Bar**'ın üye adayları kapıda çalmak zorunda oldukları bu düdüğün sesini kendileri duymazlardı. Ültrasonik dedikleri türden, yüksek titreşimli bir düdüktü bu. Yalnız aşağıdakiler, o da ancak özel bir araçla, duyarlardı bu sesleri. **Pepsy's Bar,** uluslararası sosyetenin toplantı yerlerinin en ilginçlerindendi. Buraya üye olanlar, üye olmayanların insanlıkla yakından uzaktan ilişkisi olmadığından kesinlikle emindirler.

Raph Dun, Dodino'nun, bir gülücükle, tatlı sözle, her kapıyı açtırabilme becerisine hayrandı. Dünyanın neresinde olursa olsun - onun «dünya» dediği yerler yalnız kapitalist ülkelerdi - Dodino'nun her yere girmeyi başardığını hayretle görüyordu. Çalıştığı derginin çok yaygın uluslararası ününe rağmen, Raph'nın bile bazen girmekte zorluk çektiği yerler oluyor ve engelleri aşarak girdiği zaman da Dodino'yu karşısında buluyordu. Hem de Dodino, hiç şaşmaz bir biçimde, girilmesi zor olan o yerin sahibiyle, içli dışlı bir havada, en güzel, en rahat koltuğa kurulmuş, elinde içkisi, babasının evindeymiş gibi, sohbet eder oluyordu. Nasıl başarıyordu acaba bunu?

Bir gün, sanki pek önemsemiyormuş gibi:

— Biliyor musun, çok yazık oluyor sana... demişti Dodino'ya. Elindeki olanakları hiç kullanmıyorsun. Senin kadar insan tanıyan bir kimse... ne bileyim ben... isteseydi eğer, neler olmazdı...

Hiç de budala olmayan Dodino onun sorusunu yarıda kesmiş, karşılığı yapıştırmıştı:

— Boş ver canım, becerilerim sınırlı olduğuna göre, bu kadarını bile elde etmem mucize sayılmalıdır.

Bu sözleri söylerken, Raph, Dodino'nun ilk kez içtenlikli konuştuğuna tanık olmuştu. Sevinmişti.

O zamandan bu yana, rahatça anlaşıyorlardı. Yalnız bu başlangıcından bu yana hep böyle olmamıştı. Raph, iç güdüsel olarak, çekinirdi cinsi sapıklardan. Çoğu kez, onların komplimanlarını dinlemek zorunda kalmıştı ama bu tür sözleri her zaman şakaya vuracak kadar da keyifli olamıyordu. Bir gün, tanıdığı bir psikolog ona, cinsi sapıklara karşı duyduğu nefreti, gerçekte, sapıklara karşı yakınlık duyması, ama, bunu örtbas etmek istemesinin sonucu olarak yorumlamıştı. Kızmıştı bu sözlere Raph. Nasıl olur da onun gibi çapkın bir kadın avcısı, kalkar da kendi cinsinden insanlarla...

Eskiden geçmiş bir olayı, canı sıkılarak hatırladı. On yıl önce, Roma'da geçmişti bu olay. Via Veneto'daki lokantalardan birinde, Dodino ile yemek yemeği kabul etmişti o gün. Hiç bir ard düşüncesi olmadan, yanına foto muhabirini de almıştı. Amore Dodino, her zamanki davranışları içinde, çok komik şeyler yapmıştı. Raph onun karşısına oturmuş, fotoğrafçısı da sağına yerleşmişti. Bir ara, Dodino, kimseye belli bile etmeden, ayakkabılarını çıkarmış ve ayaklarını, masanın altından, Raph'ın bacaklarının arasına uzatmış, oynayıp durmuştu ayak parmaklarıyla. Raph, o gün, hayatında ilk kez, gelincik gibi, kıpkırmızı olmuş, çaktırmadan fotoğrafçısına bakmıştı farketti mi diye. Sonra, bir ara, Dodino'nun gözlerinin içine bakmış, ardından hemen başka yere çevirmişti bakışlarını. Dodino'nun yüzünde sadistçe bir duygunun izlerini görmüştü o kısacık anda. Adam, «Bakalım işin içinden nasıl yakanı kurtaracaksın?» der gibilerden bakıyordu gözlerinin içine.

Ve yanakları al al olmuş Raph, pek de kolay kurtaramamıştı yakasını. İşin gülünç yönünü kavrayamıyor, kendini bir sokak orospusu gibi görüyor, her şeye lânet ediyordu. Budalaca gülmüş, kaba bir kaç söz etmişti yalnızca. Bu kaba sözlerle erkekliğini kanıtlıyordu aklınca; Dodino'nun bu davranışıyla şüphe altına giren, tehdit edilen erkekliğini. Oysa kendinden pek

emin olan Dodino, bitirmişti bile giriştiği yoklamayı. Ama Dodino o gün, hem de Raph'ın yanındaki fotoğrafçının da kabul edeceği bir başarı sağlamıştı. Üçü birden katıla katıla gülmüşlerdi.

— Demek böyle yakışıklım!... Eğer peri masallarındaki prensleri bekliyorsan, tamam demektir, buradayım işte!

Raph, yanındaki kadına döndü:

— Tanışıyor musunuz? Amore Dodino... Rita...

Dodino, kulağına eğildi Raph'ın:

— Rita mı dedin? Amma sıradan bir isim! Bu gidişle hiç kurtaramayacaksın kendini garip yaratıklardan!

Kız duydu bu sözleri:

— İtalyan kızlarına garip yaratıklar dediğinize göre, Singapurluları nasıl tanımlıyorsunuz?

Amore en tatlı gülümsemesini takınıverdi:

— Gerçekten İtalyan mısınız? Ne budalayım ben! Biraz önce, salon çok karanlık olduğu için, iyice görmemiştim sizi. Çok güzelsiniz!

Kendini bağışlatmak için olacak, ardından ekledi:

— Ben sizi Amerikalı sanmıştım.

— Teşekkür ederim, her şeye rağmen, dedi kız ve mükemmel Fransızcasıyla, «Babam, Amerikalıdır,» diye ekledi. Raph bir çatışmayı önlemek için atıldı:

— Rita, bizim derginin New York bürosunda çalışır.

— Herkesin bir tutkusu var. İnsan görünüşe aldanmamalı. Bakın, ben, boş zamanlarımda iyi şarkı söylerim.

Rita dayanamadı:

— Pelléas ve Mélisande operasını mı söylüyorsunuz?

— Hayır. Küçük Beyaz Şarap adlı bir şarkıyı.

— Aferin, dedi Raph gülümseyerek. Gidelim artık.

— Ne o? Yoksa benim yüzümden mi gidiyorsunuz?

— Yok canım, sen geldiğin zaman çıkmak üzereydik biz.

— Alâ. Ben de geliyorum sizlerle. Patlıyorum sıkıntıdan

bu barda. Düşünüyorum da, buranın açılışını yapmıştım vaktiyle...

— Desene, sen de düdüğü çalıp içeri girenlerdensin?

— Hayır dostum. Ben yalnız, ıslık çalmakla yetiniyorum. Bu nedenle olacak, boyuma göre, özel bir kapı yaptırdılar.

— Güzel, çok güzel... Haydi yürü bakalım, gidelim...

Dodino durakladı ve Rita'yı tanık göstererek:

— Şuna bakın, dedi. İnanmıyor bana! Bahse girmek ister misin?

— **Colony** lokantasında bir yemeğine öyleyse.

— Mükemmel. Takılın peşime.

Küçük, dik merdivene yöneldiler, çıktılar bardan. Kaldırıma ayaklarını atar atmaz, kapı kapandı arkalarından. Raph, Dodino'ya alaylı alaylı baktı:

— Göster bakalım marifetini, dedi.

Amore, iyice canı sıkılmış gibi konuştu:

— Hay Allahım! Ne kadar da budala bu adam!... Bak gör işte!

Dudaklarını büzerek, ıslık çalar gibi yaptı. Kapı hemen tekrar açıldı mucize olmuş gibi. Raph Dun şaşırdı kaldı. Dodino, düzmece bir alçak gönüllülükle ekledi:

— Yalnız kışın zor oluyor. Havalar çok soğuduğunda, dudaklarım çatlıyor, ıslık çalamıyorum.

Krem rengi Rolls-Royce otomobil geçerken, **Barley Mow** barında içkilerini yudumlamakta olanlar, başlarını kaldırıp bakmadılar bile. Thames nehrinin kıyısındaki çoğu kasabada olduğu gibi, Clifton Hampden'de de, özel araç konusunda kimse orta yolu seçmezdi. Burada insanlar ya Rolls-Royce'larıyla gezerlerdi ya da bisikletle. Bu yöredeki köy ve kasabalara, ellerini pek kirletmeden çiftçilik yapmaya heveslenenlerle, Londra'dan iki saat uzaklıktaki bu kesimde lüks birer köşk sahibi olmak iste-

yenler gelip yerleşiyorlardı. Rolls-Royce araba, nehri geçmek için, kırmızı tuğladan yapılmış köprüye yönelince, İrena ellerini çırptı:

— Bak göreceksin ne rahat edeceğiz burada!

Kallenberg karşılık vermek zahmetine bile katlanmadı. Kocası ne kadar susarsa, İrena'nın da, tam tersine, çenesi açılıyor, aklına gelen her şeyi söylüyor, anlamsız yorumlar yapıyor, ömründe ilk kez inek ya da ağaç gören çocuklar gibi çığlıklar atıyordu. Londra'dan ayrılıp A 361 karayoluna yöneldikleri zaman, karısının şantajına boyun eğdiği için, Herman Kallenberg kendi kendine lânet ediyordu. İrena doğum, vaftiz, evlenme gibi, bazı ailevî olaylardan yararlanarak, ya da bu olaylardan kazandığı güçle, kocasını dilediği gibi sömürüyordu. Bu kez evlenme yıldönümleriydi ve bu olayın çapına değer bir hediye istemişti kocasından. Hem de öyle yabana atılacak bir hediye değil. İlle de bir köy evi diye tutturmuştu. Komisyoncuya gittikleri zaman, adam, öylesine yüklü bir para istemişti ki, hani bununla şato bile satın alınırdı.

Herman önce karşı çıkmıştı bu isteğe. Dünyanın hemen her köşesinde, apartmanları, evleri, villaları, sayfiye köşkleri bulunduğunu ileri sürmüştü ama İrena kulak bile asmamıştı bu gerekçelere. Mutlaka başını sokacağı bir «kulübe»si olsun istiyordu karısı. Eğer bu isteği yerine getirilmeyecek olursa, artık aylarca susmak bilmez, başının etini yerdi Herman'ın. Şu da var ki, pek haksız da sayılmazdı İrena. İki ay önce, Sokrat, karısı Lena'ya, Oxford'la Abingdon'dan pek uzak olmayan yüz bin İngiliz liralık bir «kulübe» hediye etmişti. Giderek, İrena'nın bu isteği, boş bir tutku değil, bir itibar sorunu oluvermişti. Satrapulos'un, karısına hediye ettiğinin eşini Kallenberg de İrena'ya almasın olacak şey miydi?

Ancak, New York'a yapacakları geziden bir gece önce, satın aldıkları köy evini görmek için kocasının da mutlaka gelmesini isteyince İrena, işin tadı kaçmıştı. Kallenberg ne yapmışsa para etmemişti. Oysa, önemliydi New York'taki işi. Asıl adı

Gustave Bambilt olan, petrolcüler çevresinde «Big Gus» olarak anılan iş adamı, Kallenberg'in en iyi müşterilerindendi ve onbirinci karısı Lindy'den ayrılıyordu. Gerçekte, Lindy, bir zamanlar Sokrat'a da metreslik etmiş oynak karının biriydi. Herman Kallenberg fena halde kızıyordu Lindy'ye. Kaç kez onu elde etmek için çırpınıp durmuş, fakat bu çabaları olumlu sonuç vermemişti. Oysa, o da en az bacanağı Sokrat kadar zengin ve varlıklı olduğuna göre, Lindy'nin kalkıp da Sokrat'ı tercih etmesinin bir anlamı yoktu.

«Big Gus» herkes gibi sessiz sedasız boşanacak yerde, tutmuş bir şölen düzenleyerek olayı kutlamak için iş çevrelerinden ve uluslararası jet sosyetesinden ünlü kişileri çağırmıştı. Boşanmak, bir çeşit tersine evlenmek gibi bir aile töreni sayıldığından, Kallenberg metresini değil de, karısını götürmek zorundaydı. İki gün New York'ta kalmaya karar vermişti Herman. O olaydan yararlanarak, bir punduna getirecek, iş adamlarıyla buluşacağını ileri sürüp, karısını atlatacak, Bahama adalarına kadar gidecekti. Bahama'daki adamı, yerli kiralık kızları toplayarak, tam bir seks partisi düzenleyebilirdi nasıl olsa. Bir telefona bakardı bu. New York'a hareketlerinden bir gün önce, İrena «kulübe»yi gidip görelim diye tutturmuştu. Daha şimdiden nefret ediyordu Kallenberg köy evinden. Evet, karısına o evi satın alacağına söz vermişti, artık cayamazdı ama ne yapar yapar bunu pahalıya ödetirdi ona.

— Bak geldik hemen hemen! Göreceksin şimdi!...

Rolls-Royce, biraz sonra, dövme demirden yapılmış, kocaman bir bahçe kapısının önünde durdu. Kapının hemen bitişiğindeki küçük yapıdan bir adam çıktı. Korucu kıyafeti vardı üstünde. Bir şey söylemeden büyük demir kapıları açtı. Araba, çeşitli bitkilerin fışkırdığı yolda ağır ağır ilerlemeye başladı. Herman sordu:

— Uşaklar da mı var bu «kulübe»de?

— Var elbet. Çok iyi, tecrübeli adamlarmış. Bizim Janet

var ya, çocuklara bakan Janet, vaktiyle çalışmışmış bunların yanında...

— Kaç uşak varmış peki?

— Bilmiyorum... Ya altı, ya da sekiz.

— Nasıl bilmiyorsun? Sana aldım bu evi, iyi ama, bütün sene boyunca içindeki uşaklara da para veremem ya!

Canı sıkılan İrena cevap vermedi, daha o sabah Dior'dan gelmiş olan, «Marie-Antoinette» adındaki o çok güzel giysisinin eteklerini çeker gibi yaptı... Bu giysi, çevreye uygun düşecekti...

— Söyle bakalım, kaç uşak varmış evde? Altı mı, sekiz mi?

İrena, tatlılıkla baktı Herman'a anlaşmak istiyormuşçasına:

— Nereden bilirim hem? dedi. Hiç gelmedim ki şimdiye kadar eve...

— Aklınla yaşa sen! Hem evi görmemişsin, hem de almak için avuç dolusu para döktürüyorsun bana. Bu nasıl iş böyle!

— Şu nehre bak şekerim! Ne kadar güzel!

Yoldan ilerlerken, bir ara kocaman bir çayır çıktı ortaya. Bu yeşilliğin çeşitli yerlerinde, inekler otluyordu. Yer yer, otlakları, çitleri sınırlayan, beyaz boyalı taşlar vardı. Çayır, yumuşak bir meyille, Thames nehri kıyılarına kadar iniyordu.

— Kaç hektarmış bahçe?

— Bilmem.

Rolls-Royce, her iki yanı da koyu renkli akasya ağaçlarıyla benzemiş yolda ilerliyordu. Arada sırada, alçak dallardan bazıları arabanın üstüne sürtüyordu.

— Biraz daha yavaş sürün arabayı.

İrena yine hiç sesini çıkarmadı. Her şeyin bir sınırı olduğunu hatırlamakla beraber, yine yumuşak davrandı:

— Bak, ben yalnız resimlerini gördüm evin. Bütünüyle harika bir yer ama ayrıntılarını bilemem ki...

Kallenberg omuzlarını silkti, alaylı alaylı güldü.

— Bak, bak! Şuraya bak!

Araba ağaçlıkların arasından kurtulmuş, geniş, meydan gibi bir yere ulaşmıştı. Biraz ötedeki kocaman beyaz yapı ufku kapatıyordu. Yapının dört tane, tıpkı şato gibi, yüksek kulesi vardı. Araba geçerken, bahçıvan, başındaki kasketi çıkardı. Kallenberg, ister istemez, yapının azametî karşısında, heyecanlandı. Bu bir köy evi falan değil, gerçekten küçük bir şatoydu. Sonra yine kızdı İrena'ya bu pırlanta gibi yapıyı tek başına bulduğu için. Ama, her şeye rağmen, karısının yan gözle onu kolladığını sezdiğinden, suratını asar gibi yaptı. Bu yeri, küçük şatoyu, uçsuz bucaksız parkı beğendiğini belli etmemeliydi karısına.

— Ana yapı ondördüncü yüzyıldan kalma dediler.

— Öyledir, öyle! Ondokuzuncu yüzyılda da elden geçirilmiş, onarılmıştır. Sen de inandın değil mi bu palavralara? Bu tür yapılarda eski olan nedir bilir misin? Yapının içindeki bok püsür.

Artık iyice canı sıkılmaya başlayan İrena da omuzlarını silkti. Şoför kapıyı açtı. İndiler. Çevre tam bir sessizlik içindeydi. Kulağa ulaşan tek tük sesler doğanın sesleriydi. O sırada bir kapı gıcırdadı, bir kadın göründü. İrena'yla Kallenberg merdivenlerden çıktılar. Kadın, yerlere kadar eğildi.

İrena, sevinç sesleri çıkararak, kocası ise arkasında, belirgin bir can sıkıntısıyla, onlara kapıyı açan kadının önderliğinde sıra sıra odaları gezmeye başladılar.

— Üst kata kadar çıkmak ister misiniz?

Kadın daha lâfını bitirmeden, İrena, merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Kocasına döndü:

— Gelmiyor musun?

— Hayır, dışarda beklerim seni. Biraz hava alayım.

İrena bir an durakladı, sonra kocasına arkasını dönerek, kadının peşinden gitti. Herman bahçeye çıktı. Bir sigara yaktı. Çevreye şöyle bir göz gezdirdi. Buranın, her şeye rağmen, ucuz alındığına inandı. Nerede olursa olsun, toprağa, büyük paralar yatırmak hoşuna gidiyordu. Toprağa yatırılan para, denize ya-

tırılan paraya benzemezdi: Tehlikesi yoktu. Sahip olduğu gemiler, bir gün içinde, batabilirdi. Fakat, böyle bir şey olsa bile, karadaki mallarının geliriyle ömrünün sonuna kadar rahatça yaşardı. O sırada, yukarı katlardaki pencerelerden birinden İrena'nın seslendiğini duydu. Başını çevirip bakmak zahmetine bile katlanmadı. Bir ara, keyifsiz olmasının nedenini bulmaya çalıştı ama hemen vazgeçti bundan. Sabah uyandığından bu yana keyifsizdi, öyle kalmak istiyordu.

Bahçede birkaç adım attı. Evin bir köşesini döndü. Yüz metre kadar ilerdeki bir kulübeden köpek sesleri geliyordu. Yürüdü oraya kadar. Baktı. Bir yığın köpek yavrusu oynaşıyordu içerde. Anneleri de tembel tembel başlarında bekliyordu. Yavrulardan bazıları kulübenin önündeki tellere tırmandılar. Okşadı onları. Biraz ötedeki kümeste iki bölüm vardı. Birinde tavuklar, ötekinde ördekler dolaşıyordu. Daha ötede, çok iyi besili üç domuz, pislikler içinde oynaşıyorlardı. Onlara göre, tam bir cennet olmalıydı bu pislik yuvası...

— Domuzları sevmezsin sanıyordum.

Hoşlanmamaya önceden kararlı olduğu bu yerlere hayran hayran bakarken yakalanmış olmak Herman'ı öfkelendirdi. İrena, bembeyaz giysisiyle, burada, bu köy yerinin ortasında gerçekdışı bir varlık gibi duruyordu. Üstelik insanı sinirden çatlatan bir tuhaf hali vardı.

— Tamam mı? Gidiyor muyuz? Yoksa daha bitirmedin mi şatonu incelemeyi?

— Çok hoşuma gitti burası. Harikulâde bir yer, doğrusu.

Kallenberg, ayakkabılarının ucuyla toprağı eşeliyordu durmadan. Karısına döndü:

— Bana bak, bu pis yere, bu döküntü halindeki yapıya mutlaka para yatırmamı istiyor musun? Daha iyi bir şey bulamadın mı sanki? Duvarları bile çürümüş bu yapının!

— Seni burada oturmaya zorlamak niyetinde değilim ki.

— Gelsem çatlarım sıkıntıdan! Neresinden hoşlandın buranın?

Bir el hareketiyle tavukların, ördeklerin kümeslerini gösterdi:

— Bayılıyorum hayvanlara.

— Sen, müzelerdeki içi samanla doldurulmuş hayvanlara bayılırsın ancak!

— Amma da bayağılaşıyorsun!

— Kümeslerin kokusu da hoşuma gidiyor mu?

Kallenberg'in sesi, öfkesinden tehlikeli çizgiye doğru yükselmekteydi.

— Ne kokusu dedin?

— Bok kokusu, ne olacak! Duymuyor musun? Burnun mu tıkalı yoksa?

— Anladım. Kümeslerin kokusu demek istiyorsun. Bayılırım kümes kokusuna...

Kan başına çıktı Kallenberg'in. Gözlerinin önünde kara dumanlar belirir gibi oldu; ağaçlar, kümes hayvanları, İrena'nın meydan okuyan tavrı, ördeklerin, domuzların içine dalıp çıktıkları pis su birikintisi, tavuklar, köpekler, İrena'nın bembeyaz yeni giysisi gözlerinin önünde sallanmaya başladı. İki adım atarak yaklaştı karısına.

— Al sana öyleyse, hoşlanıyorsan bunlardan! Al bakalım...

Bileğinden yakaladı karısını, tek ayağı üstünde hızla döndü. İrena, kolunun kırılmaması için, ister istemez izledi kocasının hareketini. Sonra, adamın elinden kurtulmayı denedi. Fakat ayağındaki pabuçlar balçık çamurunun içinde kayıyordu. Sonunda Kallenberg, elini bırakınca, öyle bir hızla fırladı ki ileriye doğru, o bataklığın içine boylu boyunca, bedeninin tüm ağırlığıyla, düştü. Şaşıran ördekler, dağıldılar, domuzlar bile kaçışmaya başladı.

İrena'nın ilk işi, kendini toparlayıp ayağa kalkar kalkmaz, yüzünü, gözlerini temizlemek oldu. Üstü başı çamur içindeydi. Dior'dan yeni gelen o bembeyaz giysisinin üstünde bir santimetre kare beyaz yer kalmamıştı. Yerinden hiç kıpırdamayan Kallenberg, bu manzarayı büyük bir zevkle izliyordu. O anda,

İrena'nın göstereceği tepkiyi bile düşünmedi. İrena, ayağa kalkmış, ona doğru uzanıyor ve hiç heyecansız, çok doğal bir davranışla,

— Yardım etsene bana! Hiç değilse, elini uzatabilirsin! diyordu kocasına.

Kallenberg elini uzatmadı. Boka bulanmış bir heykel gibi duran İrena yine konuştu:

— Amma da nezaketsizsin... Elin kırılmaz ya!

Yürümeye başlayarak, kocasının tam önünden geçti. Adam, bir tuzağa kurban gitmemek için, belli belirsiz, biraz geriledi. Hayır, tuzak kurmaya falan niyeti yoktu İrena'nın. Köşke doğru ilerliyordu yavaş yavaş. Tam o sırada, arkasını döndü, içtenlikle gülerek seslendi:

— Bekle beni burda, budala!... Hiç değilse, yeni köşkümüzün banyosunu denemek fırsatını verdin bana... Ve, arkasından bok kokusu saça saça yürüyüp gitti.

12

GÜZELLİK enstitüsünden çıkarken, Peggy Nash-Belmont birkaç gün önce Scott'la aralarında geçen konuşmayı vc fikrini açtığı zaman, Scott'un gösterdiği çekimserliği hatırladı. Aralarında o zaman geçen konuşma, kelimesi kelimesine aklındaydı. Scott önce şaka olsun diye bir şeyler söylemişti. Peggy, şimdi onun bu şakasına , gerçek bir biçim vermişti. O gün Scott'la yatmıştı. Seviştikten sonra, yatakta, yanyana uzanmış konuşuyorlardı. Scott, başını, Peggy'nin karnının altına dayamıştı. Sanki bir şeyler dinliyormuş gibi yapmış, kulağını genç kadının iki bacağının birleştiği yerin hemen üstüne yerleştirmişti. Peggy de bu oyundan hoşlanmış, sormuştu:

— Ne dinliyorsun öyle?

— Sus!

— Ne dinliyorsun, söyle bana...

— Sus şimdi. Duydum işte!

— Neyi duydun canım?

— Kalbini...

— Bilemedin, kalbim daha yukarılardadır.

— Hiç sanmam. Hayret, şimdiye kadar kimse söylemedi mi sana, kalbini tam göbeğinin altında olduğunu?

— Hiç kimse söylemedi. Şaşılacak bir şey yok bunda. Aşıklarımdan çoğu sağırdılar da ondan.

— Yok canım! O melez herif de mi sağırdı yoksa?

— Bak, bir kere, o benim aşığım filan olmadı. Bu, bir. İkincisi, Yunanlılar melez değildir.

— Değillerdir de, nedirler öyleyse?

Konuşmanın burasında, Scott'un elleri, Peggy'nin göğsüne doğru yavaş yavaş uzanıyordu...

— Adamlar, İngiltere kraliçesiyle evleniyorlar görmüyor musun? Hem sonra, senin ataların daha ağaca tırmanmasını bile bilmezken, Satrapulos'un ataları, baksana, oturmuş Akropol'u gerçekleştirmişler.

— Yahudi mi o herif?

— Yahudi değil, ortodoks! Pis ırkçı, sen de.

— Ortodokslar Yahudilerden beterdir. Hiç güvenim yok ona. Çok zengin her şeyden önce.

— Ya sen? Sen çok mu yoksulsun sanki koca ahmak?

— Bana bakma! Ben başkayım! Kimse kuşkulanmaz benden... Zenginim, varlıklıyım, param var ama, bu parayı kazanmak için parmağımı bile oynatmadım ki ben!

— Pek gururlanılacak bir şey sanki! Bir şey söyleyeyim mi sana Scott, babanın parası, babanın fikirleri, babanın istekleri, babanın emirleri, babanın bilmem nesi... tamam artık, anladın mı? Yeter! Bitti artık! Bundan böyle kendi kanatlarınla uçmasını öğrenmen gerekiyor senin de!

— Yorucu olur kendi kanatlarımla uçmak. Hem sonra eğer bizim evde babamın emir verdiğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Babam değil annem verir emirleri!... Baksana bana!... Yoksa sen de mi başıma bir anne kesilmek niyetindesin?

— Yeter yeter, kes artık Scott, ciddi konuşuyorum ben!

— Ne özelliği var onun?

— Kimin?

— Şu senin Yunanlı'nın?

— Ne bileyim ben! Yalnız bir kez gördüm adamı. Hem biliyor musun, Dodino ne dedi onun için?

— Dodino da nereden çıktı? Kimmiş o?

— Amma yaptın! Amore Dodino'yu bilmiyor musun? Görürsün onu öbür gün. Nut'lara davetli o da.

Scott çok öfkelenmiş de Peggy'yi boğacakmış gibi yaptı:

— Nerden tanıyorsun sen bütün bu maskaraları?

Peggy kurtardı kendini Scott'un parmakları arasından:

— Dinle bak, çok komik! Dodino, Satrapulos için ne desc beğenirsin? «Adam kral Kresüs kadar yakışıklı!» dedi. Şimdi, melez herif filan gibisinden yakıştırmaları bir yana bırak da, dinle beni. İnsan öyle Kresüs gibi zenginlerin desteğini elde etti mi, kolaylıkla başkan seçilebilir, unutma bunu!

— Tam buldun! Onun parası, bir de senin fikirlerinle! Öyle mi?

— Evet, öyle! Senin yerine düşünen birini bulduğun için, Tanrıya şükür etmelisin!

Peggy, kalçalarını oynatıp, biraz uzaklaştı Scott'un yanından, sonra tekrar sokuldu, başını adamın başına yaklaştırdı, acıtırcasına, Scott'un kulağını dişlemeye başladı:

— Bu da sana ceza olsun, olur mu? Kalbimin atışını yanlış yerde duyduğun için!

Scott, çocuksu bir ifadeyle baktı Peggy'ye:

— Senin gibi sapık bir kıza niçin âşık oldum acaba?

— İnsanın başını belâya sokan kızlardan hoşlandığın için herhalde. Bir de yaşlı, aptal, fakir bir kız olduğum için. Dinliyor musun beni? Dinleyecek misin?

— Hayır. Önce o kafasız ahmak herifle neden nişanlandığını anlat bana!

— Seni çileden çıkarmak için. Var mı diyeceğin?

— İyi ama, ne yaptım ki ben sana?

— Daha çabuk davranıp isteseydin beni, budala!

— Hâlâ görüşüyor musun onunla?

— Tony'yle mi? Pek değil...

— Evet mi, hayır mı?

— Evet, evet. Yine çıktı ortaya, ne yapayım!

— Hâlâ seviyor mu seni?

— O mu? Alay mı ediyorsun? Kendini seviyor o gerçekte! Ama çok bozuldu, biliyor musun? Söylediğine bakılırsa nişanı bozmakla, bütün Amerika'ya onun ahmağın biri olduğunu açıklamışım! Öyle diyor!

— Boş versene sen. Amerika onun ahmak olduğunu önceden de biliyordu... Çok rahatsız ediyor mu seni?

— Doğrusunu istersen, gereğinden de fazla.

— Herifin hesabını göreyim mi? İster misin?

— Gerçeği göremeyecek kadar gururlu. Çocuk kalmış, kendine âşık bir delikanlı.

— Öyleyse, göreyim mi hesabını? Söyle.

Peggy'nin yüzünü kuşku kaplar gibi oldu:

— Boş ver! Eğer biraz daha direnecek olursa, hesabını ben kendim görürüm ahmağın. Hem sonra, sen varsın arada, anlıyor musun, hiç istemiyorum bir rezalete adının karışmasını...

— Dinle beni...

— Yok canım, olmaz. Kendi işimi kendim görürüm ben.

— Sen bilirsin... Söylesene bana... Şu senin Yunanlı'nın, ne çıkarı var benim seçim kampanyamı finanse etmekle?

— Seçim kampanyasını finanse edecek demedim ki sana! Hani, bir denesek dedim, acaba eder mi diye.

— Bir de kazanacak olursam seçimi, bu kez kalkarlar, sütübozuk bir herifin parasıyla kazandı derler sonra. Bana yakışır mı hiç?

— Sen de amma safsın! Bir kez seçildikten sonra, kim araştırır nasıl seçildiğini?

— Senato üyesi arkadaşlardan birinden, geçen gün, önemli bir şey öğrendim. Hapı yutacak demektir o senin herif. Bugüne kadar parasını kurtarmış, ama sonunda kıskıvrak yakalayacaklarmış onu. Maliye bakanlığı ilgilileri, herif bizi yıllarca iyi uyuttu, yeter artık diyorlarmış. Peşine düşmüşler şimdi. Şöyle baş-

langıç olarak, on milyon dolarlık bir ceza alacaklarmış. Sonrası çorap söküğü gibi gelir! Büyük Amerikan petrol şirketleri takmışlar ona kancayı. Hükûmet ne yapsın yapsın, o korsanın çanına ot tıkasın diye dayatıyorlarmış.

— Birisi yardım edecek olursa ona, hiç bir halt edemezler.

— Kim yardım eder ki? Topal ata oynayacak enayi var mıdır sanıyorsun?

— Vardır. Meselâ sen. Düşün bir kez, topal at de, uyuz eşek de, ne dersen de. Ama, o uyuz eşeğin bin milyon doları varsa, ne yapar yapar, yarışı yine de önde bitirir!

— Hayal gücün kuvvetli biraz. Eğer benimle arasında en küçük bir ilişki bulunduğu ortaya çıkacak olursa, seçimi kazanmam sözkonusu bile olamaz demektir.

— Ortaya çıkarsa evet. Ama, hiç bir şey çıkmazsa ortaya? O zaman, başkan seçildin demektir. Bunu da unutma. Şunu iyice koy kafana: Herif kumardan hoşlanıyor. Ona göre, sen, değeri yükselmekte olan bir yarış atısın. Eğer akıllıca davranırsak, adam girer bu oyuna, görürsün! Hem sonra, paranın kokusu yoktur, unutma.

— Onun parası, merak etme, kokuludur. Anlaşılır hemen.

— Hadi canım! Ya senin seçim kampanyanın masrafını ödemeye hazır olan büyük malî kurumlar? O kurumları süt çocukları mı yönetiyor sanıyorsun? Onların da tümü malın gözü, içten pazarlıklı herifler değiller mi?

Scott, uzun uzun, Peggy'nin yüzüne baktı:

— Sen onun kodeste yattığını biliyor musun?

— Ne çıkar bundan?

— Burada, New York'ta tıkmışlar deliğe.

— İçkili araba kullanmaktan falan mı?

— Ne komik buluş... Tıkmışlar içeriye herifi, tıkmışlar diyorum.

— Anlatsana.

— İki yıl önce enselemiş Maliye müfettişleri... 1945'de

Avrupa ülkelerinin elinde hemen hiç gemi kalmamıştı. Savaş hepsini silip süpürmüştü. Avrupalı armatörler mahvolmuşlardı. Bir tek Yunanlı armatörler vardı piyasada, onlar arasında da en hatırı sayılırı seninkisi, senin Yunanlı. Bak, dinle. Yunanlı armatörler, savaştan önce, gemilerini gerçek değerlerinin çok altında sigorta ettirirlerdi. Sigorta şirketlerine düşük prim ödemek için. 1939 yılı gelip çatınca, sigorta şirketleri de, dayattılar, başkaldırdılar bu oyunlara karşı. Yunanistan limanlarına kayıtlı, Yunan bayrağı taşıyan şileplerle tankerlerin, gerçek değerleri ne olursa olsun, ancak götürü bir fiyat üzerinden sigorta edileceğini kararlaştırdılar. Bu karar, bir bakıma, belki haksız bir işlemdi. Armatörler, hurdaya dönmüş tekneler için bile, gerçek değerlerinin üstünde sigorta primi ödemek zorunda kaldılar. Çok bozuldular o zaman bu karara. Ama, yapabilecekleri bir şey yoktu. Gemilerini, ne pahasına olursa olsun, sigorta ettirmek zorundaydılar. Derken, güm. Savaş patlak verdi. Savaş biter bitmez, herkesten önce Yunanlı armatörler dikildiler sigorta şirketlerinin kapılarına! Savaş tazminatı isteriz, sigorta şirketleri hemen paralarımızı versin, kredi açsın, filolarımızı yeniden kuralım, diye direttiler... Ondan sonra heriflerin başına altın yağmaya başladı.

— Ne yapalım? Adamlarda iş dehâsı var demektir.

— Dur, dur, acele etme! Hemen sonuç çıkarma! Bu arada, bir yığın budala Amerikalı armatör gümledi gitti!

— Hayat bu! Olur böyle şeyler!

— Olur böyle şeyler ama, yıkılan Amerikalı armatörlerden biri de benim kardeşimdi.

— Bilmiyordum bunu Scott. Özür dilerim.

— Özür dileyecek bir şey yok...

— Üzüldüm William için, gerçekten üzüldüm. Yalnız, insan senin gibi, isteklerini gerçekleştirmeyi aklına koydu mu, her şeyden önce, gerçekçi davranmak zorundadır. Savaş savaştır ama, savaş iş hayatını hiç de baltalamamıştır, bunu unutma. Hoş

bilmesine bilirsin ya, kasıtlı olarak budala gibi konuşuyorsun herhalde. Öyle değil mi?

— Dur daha bitmedi. Avrupa, bizim yardımımıza savaştan kurtulur kurtulmaz, Avrupalı iş adamları bizim savaş artığı malzemenin ardına düştüler. Oralarda, o tarihlerde, bir tane bile tersane kalmamıştı ayakta. Bizim savaşta imâl ettiğimiz, «liberty-ship» dedikleri şilepler vardı ya, onları almak için hemen kimler kapımızı çaldı biliyor musun?

— Yunanlılar!

— Bravo sana! Bir dişmacunu kazandın! Hattâ, Yunanlılar da değil, tek bir Yunanlı diyebilirsin. Senin Satrapulos, tek başına, tam yirmibeş tane satın aldı o şileplerden. Hem de kaça aldı bilsen! Oniki milyon dolara. Ondan sonra başladı o yirmibeş gemiyi dünyanın yedi denizinde dolaştırmaya. Bizim Amerikalı petrol nakliyecilerine, kısa zamanda, amansız bir rakip oldu çıktı. Gemileri, yirmidört saat boyunca, bir dakika bile durmadan, başladılar çalışmaya. Denizciler zor yetişiyorlardı o kadar işi çevirmeye.

— Peki ne var bunda? Kanun dışı bir yönü var mı bu işin?

— Olmasına yok kanun dışı bir yönü. Fakat, Amerikalı armatörler başladılar bozulmaya. 1947'de, Amerika yeniden savaş artığı gemileri satışa çıkardı. Yalnız, bu kez arada önemli bir ayrıcalık vardı. Bu satıştan yararlanmak için Amerikan vatandaşı olmak gerekiyordu.

— Pek de erkekçe davranmamışsınız adama karşı, anlaşılan. Serbest rekabet dediğiniz bu mu yani?

— Dur acele etme. Seninki, tereyağından kıl çeker gibi, ikinci satıştan da yararlanmanın yolunu buluverdi. Ne yapsa beğenirsin? Birtakım Amerikan şirketleri kurdu, iflâs halindeki bazı Amerikan şirketlerini, yok değere, satın alıverdi yani. Bu şirketlerin hisse senetlerinin çoğunluğu Amerikalıların elinde kalıyordu kanun zoru olarak, ama neye yarar? El altından kendisi finanse ediyordu hepsini... Şirketlere, satın alma değerinin

yüzde yirmibeşini avans olarak ödüyor, hisse senetlerinin yüzde kırkdokuzunu da elinde sıkı sıkı tutuyordu. Bu tür dümenlerle, bizden savaş artığı, otuz gemi daha satın alıverdi.

— Peki, satın aldığı bu gemilerin parasını ödedi mi, ödemedi mi?

— Kırbeş milyon dolar ödedi.

— Ödediyse eğer, ne var bunda ayıplanacak?

— Ayıplanacak bir şey yok, olmasına. Yalnız, hiç durmadan çalıştırdığı bu gemiler, ona, satın almak için ödediği paranın en azından elli katını getirdi kâr olarak!

— Anlaşıldı, sizinkisi düpedüz kıskançlık, başka şey değil!

— Bozuldu bu duruma Amerikalı armatörler. Herifin üstüne Maliye Bakanlığının dişli müfettişlerini saldılar. İlk tedbir olarak, Maliyeciler, o tarihlerde Amerikan karasularında bulunan onsekiz gemisine el koydular...

— Şimdi de, sana bravo doğrusu! Bu olaylarda, söyler misin bana, hırsız kim, soyulan kim Allah aşkına? Umarım sonradan geri almıştır gemilerini?

— Vız geliyordu ona o onsekiz gemiyi geri almak ya da almamak! Hurdası çıkmış teknelerdi hepsi. Üstelik, dünyanın parasını kazanmıştı onlarla! İşte tam o sıralarda, hayatında ilk kez, yanlış bir iş yaptı. New York'a gelmek tedbirsizliğinde bulundu, iş olsun diye, hani gövde gösterisi yapmak için. O zaman enselendi. Tıktılar içeriye.

— Çok kaldı mı hapiste?

— Ne gezer! Kala kala bir gece kaldı!

Peggy bir kahkaha salıverdi:

— Desene, maskara etmiş hepinizi!

Scott da, gülmemek için zor tuttu kendini. Olayı ne türde anlatmış olursa olsun, söylediklerinden bir tek sonuç çıkartabiliyordu: Yunanlı, şimdiye kadar, ne gerektiyse yapmış, tümünü atlatmıştı.

Devam etti:

— Bitmedi daha. Dinle. Uluslararası üne sahip bir yığın avukat doldurduğu için hapishaneye, ertesi sabah serbest bıraktılar Satrapulos'u. Ancak, ulaştırma kanunlarına aykırı davranmaktan ötürü, onun aleyhinde açtıkları davayı sürdürdüler. Herifin sahibi bulunduğu gemilerden otuz tanesinin Amerikan bandırası altında çalışmasını sağladılar. Buna göre, o şirketleri artık kendisi değil, iki Amerikalı denetlemiş oluyordu.

— Kabul etti mi bunu?

Scott bir kahkaha attı:

— Hemen kabul etti.

— Neye gülüyorsun? Pek mi komik bir şey bu?

— Dur, dur acele etme. Konunun en ilginç yönünü bilmiyorsun henüz! Şirketleri denetleyecek o iki Amerikalı kimlerdi? Taş çatlasa bulamazsın! Kendi çocukları! Evet evet! Dünyaya geldikleri zaman, Amerikan vatandaşı olarak nüfusa kayıtlarını yaptırdığı kendi çocukları!... Yedi yaşındaki çocukları, tuttu, o dev şirketlerin başkanı yaptı! Kendi vasiliği altında tabii!

— Müthiş bir şey bu Scott! Bana kalırsa, bu kadar başarısının karşısında, şapkanı çıkartıp, önünde eğilmelisin!

— Öldüğü zaman, cenazesinde eğilirim önünde. Her şeyin sonu gelir bir gün. Bu kez yine tekerine çomak sokacaklar. Ötekine de yapacaklar aynı şeyi. Bacanağına.

— Kallenberg'e mi? Seninle ilk karşılaştığım zaman, Londra'dan, Kallenberg'in partisinden dönüyordum. Anlatmıştım ya sana! Çılgınca bir gece düzenlemişti. Hem de Noel Yortusunu 13 Ağustos'ta kutlamak amacıyla. İşe bak sen! Ne geceydi o öyle! Herif tuttu 13 Ağustos gecesi kar bile yağdırdı evinin bahçesine!

— Sen oralarda eğlenirken, ben de senin karşıma çıkmanı bekliyordum aval aval.

— Elbette. Henüz tanışmıyorduk ki, o tarihte! Kim bilir ne kadar sıkıntı çekmişsindir beni tanımadan önce!... Biliyor musun, aslında Satrapulos'la Kallenberg nefret ediyorlar birbirlerinden. Ne komik değil mi? Üstelik, her ikisi de, yaşlı kay-

nanaları Mikolofides'i hiç sevmedikleri için, durumları daha da karışıyor.

— Desene, Sofokles trajedisi gibi bir şey.

— Tam üstüne bastın! Ailenin tek derdi nedir biliyor musun? Kim kimi ortadan kaldıracak. Birbirlerinin kuyularını kazmakla vakit geçiriyorlar! Kaynana, her iki damadına da, hafifften hafife çıkışlarda bulunuyor. Her ikisinin karısının da amaçları aynı, kocalarını meteliksiz bırakmak...

— Ne zihniyet...

— Karıların ikisi de beş para etmez budalalar. Kaynana dersen, o da kendine göre, bir başka deli! Hoş, bize ne deli olmalarından?... Böylesi bir müttefike sahip olmak zevkinden kendini sakın yoksun etmeye kalkışma, olur mu? Hiç olmazsa, bir saat kalmak için gel Nut'un düzenlediği partiye. Herifin suratını görmüş olursun.

— Acaba gerçekten gelecek mi oraya?

— Mutlaka gelir! Nut'ı bilmez misin? Düzenlediği partilere mutlaka çağırır eski aşıklarını!

— Yok canım! Nut onunla da mı yatıp kalktı?

— İki evlilik arası. Eski hikâye.

— Amma da mükemmel arkadaşların var senin...

— Ben senin arkadaşlarına karışıyor muyum? Nut yaman kadındır! On yıldan bu yana, çok iyi arkadaşız onunla. Birbirimize her şeyi söyleriz. Birbirimiz için yapmayacağımız şey yoktur.

— Peki, Yunanlı'nın Nut'ın partisine geleceğini nereden biliyorsun?

— Unutuyorsun galiba, senin aşkın uğruna her şeyi yapacağımı! Mata-Hari'yi bile kıskandıracak ölçüde casusluk edebileceğimi, herhalde, hesaba katmıyorsun! Menelas'dan söz edildiğini hiç duymadın mı?

— Duymaz olur muyum? Herkes kadar ben de duydum. Şarkıcı mı ne?

— Ne şarkıcısı? Piyanist kadın, piyanist!

— Ne ilişkisi var şimdi Menelas'ın bu konuyla?

— Nut anlattı, Satrapulos bayılıyormuş o Menelas karısına. O da tutmuş, Yunanlı'ya haber vermiş, hayran olduğu o piyanistin de, düzenlediği partiye geleceğini. Böyle işte.

— Orada da piyano çalmaya kalkmaz inşallah. Nefret ederim klâsik müzikten!

— Amma kendini beğenmişsin! Senin partinin kasasındaki paraların tümünü versen, kadının bir konserde kazandığını bile karşılamaz!

— Desene, enayilik etmişim piyano derslerime önem vermemekle!

— Enayilik ettiğin tek konu o olsa, neyse! Allahtan ben varım şimdi yanında da...

Peggy atıldı Scott'un üstüne. Büyük bir istekle adamı yatağa yatırdı, çıktı üstüne, dudaklarını ısırmaya başladı. Scott'u susturmanın en etkili yoluydu bu.

Rita'yı bıraktıktan sonra, Raph ile Amore Dodino, birlikte dönüyorlardı **Pierre** oteline.

— Acıktım... dedi Raph Dun.

— Sen hayvanın birisin... Tam anlamıyla bir hayvansın. Yemek, uyumak bir de yatmaktan başka hiç derdin yok.

— Bu saydıklarından başka, hayatta yapılacak başka ne var ki?

Amore hemen değerlendirdi durumu:

— Ne yani? Yatmaktan, aşk yapmaktan başka mı? Hayır, yok.

— Ya yemek yemek?

— O belli olmaz. İnce zevkleri olan insanımdır ben. Sen anlayamazsın bunu. Barbar herifsin sen. Tarihe malolmuş o

eski, saldırgan hükümdarların ordularında askerlik bile yapabilirsin. Elindeki kocaman koyun budunu, bacaklarının arasına sıkıştırır, dişlerinle, ısıra ısıra yerdin. Neyse, haydi, boş verelim şimdi buna!...

Bindikleri taksi otelin önünde durdu. Raph, otelin, yıllardan beri tanıdığı, Fransız gece kapıcısı Leon'u selâmladı. Leon, otelin müşterilerinden her birinin, geceyi kimle tamamladıklarını, New York'ta en iyi bilen insandı. Meselâ Raph, tutar, geceyarısından sonra, saat dörtte ya da beşte odasına iki, üç, ya da duruma göre, dört kişilik yemekler sipariş ederdi. Bir gece, Leon, Raph'ın odasına girdiği zaman, onu nefis bir Fransız şarabını yudumlarken görmüştü. Yan gözle de, o sırada Raph'ın yatağında yatan, memeleri meydanda, üç güzel kıza bakmaktan kendini alamamıştı. Yirmi yıldan bu yana, Mormon tarikatından bir Amerikalı kadınla evli olan Leon, utanmış gibi, hemen gözlerini başka bir yöne çevirmişti. Raph Dun, kaç kez zorlamıştı Leon'u, mesleğiyle ilgili anılarını anlatması, onları bir teype kaydetmesi için. Fakat, mesleğini seviyordu Fransız. Ne olursa olsun, işinden olmak istemiyordu. Dodino'yu da tanıyordu uzun zamandır. Onun da ne mal olduğunu bilirdi.

— Ben de acıkmışım, dedi Dodino. Yatmadan önce, biraz bir şeyler yiyelim, ister misin?

— Olur.

— Senin odanda mı, yoksa benim odamda mı?

— Nasıl istersen.

— Gel öyleyse, benim odama gidelim.

Asansöre bindiler. Amore, ceplerini karıştırarak, odasının anahtarını aramaya başladı. Dun alay fırsatını kaçırmadı:

— İstersen, ıslıkla aç odanın kapısını da...

Bu arada, anahtarı bulmuş olan Dodino, gülümsedi:

— Yürü bakalım, koca deli!

Raph yine etki altında kaldı. Dodino'nun dairesi çok büyüktü: Oturma ve yatak odasına gelmeden önce, üç ayrı odadan geçiliyordu.

— Tuhaf, dedi Raph. Nereden buluyorsun bu kadar parayı? Üstelik, büyük bir şirkette görevli filan da değilsin ki, bu giderleri zorunlu harcama olarak gösteriyorsun diyeyim!

— Büyük şirkette görevli olmaktan öte bir durumdayım ben. Her yere çağırılıyorum. Her yere. Hem sana bir sırrımı söyleyeyim mi? Düzenledikleri partilere katılmam için, yığınlarla insan, dilersem eğer, bana para bile vermeye katlanırlar.

— Sana böylesine düşkün olmalarının nedeni ne olabilir?

— Ne var bunu bilmeyecek? Dostum, ben homoseksüel dedikleri türden bir erkeğim. O biçim bir yaratık işte! Her şeyden önce, kadınları eğlendiriyorum, kocalar da seviniyorlar buna. Tehlikeli bir yönüm yok. Oysa sen, sen kocalar için bir tehlikesin. Otursana...

Amore Dodino, otelin sipariş servisinin telefonunu çevirdi, arkadaşının fikrini bile sormadan, ısmarlamaya başladı:

— Önce bol bol havyar getirin bize. Hani şu iri beyaz taneli olanından. Dostum Rıza Pehlevi'ye verdiğiniz havyardan... Evet, Şah'ın sevdiği havyardan. Şarap sonra. 51 Yılı ürünü Veuve olsun lütfen... (Raph'a dönerek) Seversin değil mi?

Raph başıyla evet anlamına bir hareket yaptı. Dodino telefonu kapatırken, Raph, kocaman bir koltuğa kuruldu.

— Bitkinim yorgunluktan, diye inledi.

— Çalışmaktan mı?

— Hayır. Kronik zafiyetten.

— Ne garip! Her zafiyet, hem de Tarzan gibi bir bedenin var! Belki de yaş dönümü çağında olmandan ötürü yorgunluk, bitkinlik duyuyorsundur.

— Daha çok var yaş dönümüme...

— Başlama kendini övmeye. Kaç yaşındasın?

— Bak işte bunu öğrenemeyeceksin, dostum.

— Yaş dönümü çağındaki kadınlar da hep böyle söylerler.

— Güzel. Madem ki istiyorsun, söyleyeyim sana: Seninle tam aynı yaştayım.

— Yok canım! Anladım. Benim gözümde her zaman gençsin sen, hep öyle kalacaksın.

— İyice baktın mı bana?

— Merak etme, sandığından çok daha fazla baktım.

— Öyleyse?

— Tam benim hoşuma giden tipsin.

Raph Dun, elinden, kadın avcısı özelliği alınıp, avlanacak bir insanmış gibi ona bakıldığında duyduğu öfkenin yine tüm bedenine yayıldığını anladı. Biraz kızgınlıkla karşılık verdi:

— Yeter artık, kes! Süt çocuğu değilim ben!

— Budala, işte öyle olmadığın için hoşuma gidiyorsun ya! Anlaşılan hiç bir şeyin farkında değilsin! Erkekleri, tam anlamıyla erkek olanları severim ben! Gerçek erkekleri!

— Gerçek erkek dediğin nedir?

— Süt çocuğunun, çıtkırıldım delikanlının, ya da o biçim erkeklerin tam tersi olan erkekler.

— Saçlama, yeter artık!

— Saçmalayacak bir şey yok bunda! Kız gibi erkeklerden, ibnelerden hoşlanmıyorum!

— Peki, sen nesin yani?

— Ben homoseksüelim. Lûgat anlamını istersen eğer, homoseksüel diye, kendi cinsine karşı ilgi duyanlara derler. Örnekler ister misin? İstersen sayayım...

— Hiç gerek yok saymana. Hayli homoseksüel tanıyorum...

— Yalnız, kolay olmuyor, biliyor musun? Başıma bir yığın sorun çıkıyor. Bir erkeğin hoşuma gitmesi için, onun cinsi sapık olmaması gerekiyor. Ne kadar uzaksa bu işlerden, o kadar peşine düşüyorum...

— Senin de peşinden koşan bir yığın hergele var ama.

Amore Dodino, öfkeyle bağırarak karşılık verdi:

— Hepsi ibne onların! Tümü ibne! Olduğundan daha budala görünmeye çalışma. Sana hayran hayran bakmama ya da el sürmeme izin verecek olursan, erkekliğinin azalacağını falan da sanma, olur mu?

Gitgide sıkılmaya başlayan Raph Dun kısa kesmek istedi bu konuyu:

— Yeter artık...

— Ne sanıyorsun sen? Her şey çevreye bağlıdır. Uzun süre askerlikte kalmak, hapishanede yatmak, erkek kolejleri, hatta spor bile... cinsi sapıklığı körükler ister istemez... İstersen Çin-hindi'ni, denizde uzun süre kalmayı hesaba katmayalım şimdilik. O gururlu askerlerin ne yaptıklarını sanıyorsun sen? Kimlerle neler yaptıklarını? Vietnamlı oğlanlarla, doğal olarak, ortamın gereği olarak.

— Sahte zevkler, yani.

— Baksana bana! Kadınların nesi var sanki? Bende olandan fazla, neleri var kadınların?

Raph Dun gevşedi biraz, güldü:

— Söyliyeyim öyleyse. Senden fazla bir şeyleri olduğu için değil, senden eksik bir şeyleri olduğu için hoşuma gidiyor kadınlar.

— Beğendim bunu. Akıllıca bir cevap! Bir dakika izin ver bana, ahmak!

Dodino, banyo dairesine yöneldi ve kayboldu. Bir dakika sonra içeriye döndüğü zaman, üzeri altın işlemeli, kan kırmızı rengi ipekli, incecik bir gecelik giymişti. Raph bir şey söylemek istedi. Caydı sonra. İlk sözü Dodino'nun söylemesini bekledi. Fakat, aldırmadı Amore. Ağzını bile açmadı. Raph'ın tam karşısındaki kocaman bir koltuğa yerleşti. Hem zalim ve hem de gülümseyen gözlerini dikti Raph'ın gözlerinin içine. Gitgide huzursuzluk duymaya başlayan Raph Dun, kıvranmaya başladı koltuğunun üstünde:

— Ben iyice acıkmaya başladım...

Dodino, kuşkulu, istekli bir havayla, Raph'ın gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu, hiç bir şey söylemeden. Sonunda, derin derin içini çekti, konuştu:

— Olur, istersen eğer.

— İstersem mi? Neyi istersem?

— Senle ben, yani. Ne müthiş bir çift olurduk! Sen de zengin olurdun çabucak!

— Ne işe yarar zengin olmam. Ben şimdi de milyonerler gibi yaşıyorum.

Dodino yine çekti içini:

— Yazık... Senin gibi yakışıklı biriyle...

— Çok rica ederim ısrar etmeyiniz... Ben sizin bildiklerinizden değilim.

— Ahmak! Budala herif! Senin kadar kaba, adî bir erkeğe nasıl âşık olurum?

— Teşekkür ederim.

— Ne zevk alabileceğini bile tahmin edemezsin ki! Bir kadının sana verebileceği her şeyi ben de veririm... Bir kadında ne varsa, bende de vardır dostum. Hem de üstelik, kadın gibi canını sıkmam, kıskanmam, histeri krizlerim de tutmaz benim... Dinle... dinle beni Raph...

Raph Dun bir yandan müthiş kızıyor, öte yandan da, gülmek istiyordu. Baktı karşısındakine. Dodino Amore, koltuğundan aşağıya doğru sessizce kaymış, dizlerinin üstünde, sürüngen bir hayvan gibi, ona doğru yaklaşmaya başlamıştı. Zayıf bacaklarını örten kırmızı ipekli geceliği iki yana açılmıştı, ilerliyordu. Bir saniye geçmeden, Raph'ın dizlerinin dibine kadar ulaştı, hemen elini kaptı onun, konuşmaya başladı. Sözler dudaklarından çağlayan gibi akıyordu:

— Dinle, Raph... Diyelim ki Orta Çağdaymışız şimdi... Senle ben... Şövalye biçimi bir aşk yani... Yok yok, hayır! Olmaz. Çok budalaca bir buluş. Onsekizinci yüzyılın tam ortasında olduğumuzu varsayalım... Tehlikeli ilişkilerin yazıldığı çağdayız, senle ben... Choderlos de Laclos çağında... Diyelim ki, büyük bir garnizonun bulunduğu küçük bir kentte tutsakmışız... şey ben senin... emir erinmişim... Olmaz mı yani?... Çizmelerini çıkarmamı emretmişsin bana... Bak diz çöktüm

karşında. Dizlerine kapanacağım neredeyse... şey... Çizmelerini çıkarmak için canını...

Raph, elini, Amore'nin elinden kurtarmaya çalıştı. Boşuna ama. Dodino, avucunun içine sımsıkı almış, okşuyordu elini. İşte tam bu sırada, elinde tepsiyle, Leon girdi içeriye. Dodino ayağa kalktı. Raph Dun anladı artık yalnız olmadıklarını. Leon'u görür görmez, sanki suçluymuş gibi, yüzü kıpkırmızı oldu. Hayatında ikinci kez yüzü kızarıyordu Raph'ın. Leon, gözlerini hiç onlara çevirmemeye dikkat ederek, elindeki şarap şişesini açmaya çalışıyordu.

— Bırakın, lûtfen bırakın! diyebildi Dodino. Siz bırakın, biz yaparız.

Leon, bıraktı şişeyle uğraşmayı. Raph Dun yay gibi, dimdik oldu bir anda, kapıya doğru yürümeye başladı kaçmak için. Amore seslendi arkasından:

— Nereye gidiyorsun şimdiden?

— Yatmaya.

— İyi ama... Şampanya ne olacak? Havyar ne olacak?.. Havyarın tadına bakmak istemez misin?

— Al havyarını kafana çal! Doydum ben!

Kapıyı vurarak çıktı dışarıya. Dodino, hemen oracıkta duran, henüz odadan ayrılmayan Leon'a sığındı.

— Duydunuz mu? Ne kaba herifmiş meğerse!

Leon başını kaldırıp bakmadı bile. Yalnızca:

— Bir şeye ihtiyacınız olursa, lûtfen zili çalınız, dedi ve dimdik, gururlu bir edayla odadan çıktı.

Yunanlı, aynadaki görüntüsüne baktıktan sonra acı acı gülümsedi: Ya bu kostümün dikişi kötüydü ya da kendiydi biçimsiz olan. Daha o sabah Londra'dan gelmiş olan, üç kostümün üçü de, siyah alpaga kumaşlarının güzelliğine rağmen, sırtına geçir-

diği zaman, pazar günleri süslenen taşralılar misali, üstünden dökülüyordu. Oysa, ne terzisinin kusuru vardı ne de bedeninin. Yunanlı soyunduğu zaman, biraz bodur olmasına rağmen, ince ve adaleliydi. Bedeninde henüz fazla yağ, göbek, sarkan etler falan yoktu. Mayo ile olduğu zamanlar da, pek çirkin görünmüyorddu. Ama sırtına bir gömlek geçirdi mi, peynir tüccarlarına benziyordu. Nedenini anlıyamıyordu bir türlü. İlk zamanlar terzileri suçlamış durmuştu. Gerçekte, her tür giysinin, doğuştan bedenine ters düştüğünü kendi kendine yedirememişti bir türlü.

Sonraları katlanmıştı bu duruma. Yalnız, yeni yaptırdığı kostümlerin yirmi yıl önce diktirdiklerinden daha kötü olduğuna inandığı için, eskileri hâlâ sırtından çıkarmıyordu. Bedeninin biçimi öyle olduğuna göre, yalnız koyu renkli giyebileceğine inanmıştı. Paris, Londra, Atina, Roma, New York, Mexico ya da Münich'teki apartmanlarındaki dolaplarda hep aynı şeyler vardı. Birkaç gömlek ve her birinde, aynı siyah alpaga kumaştan dikilmiş, beş takım. Ceketini çıkardı, bıraktı elinden. Kravatının düğümünü gevşetti. Gus Bambilt'in düzenlediği bu ahmakça davete çok içerliyordu. Tek avuntusu Menelas'ın da gelecek olmasıydı. Gus'un müstakbel eski karısı Lindy Nut, Menelas'ın da çağırdığını bildirmişti Yunanlı'ya. Garip bir şeydi bu... Aralarında, dostlukla karışık aşk ilişkileri bulunan Nut hiç bir zaman ona bu tür ayrıntıları haber vermezdi. Tam tersine. Nut, Yunanlı'yı güzel kadınlarla karşıkarşıya getirmekten kaçınır, Sokrat'ın tüm hayranlığını yalnız kendisine yönetmesini isterdi. Garip bir şeydi bu... Gerçekte Yunanlı'yla tam on yıl önce ilişki kurmuştu. Ya Sokrat ya da Nut, üzüntülü oldukları zamanlar, gider birbirlerini bulurlar, geçici olarak birbirlerinden yardım isterlerdi. Nut, son olarak bir petrolcüyle evlenmiş, bu petrolcü de, daha sonra, Sokrat'ın en önemli müşterilerinden biri olmuştu. Yunanlı, davetiyeye şöyle içi burkularak biraz baktı:

> Lindy ve Gustave Bambilt, 22 Temmuz 1958 günü Park Avenue 127 numaradaki malikânelerinde, bo-

şanmaları onuruna düzenledikleri maskeli partiye, saat 22'den itibaren katılmanızı rica ederler. Gustave ile Lindy, huzurunuzda, boşanmalarını kutlayacaklardır. Maske ve giysilerde DENİZ, AŞK ve PARA kavramlarının dikkate alınması.

Lütfen cevap veriniz.

Yunanlı elindeki bristol kartonu fırlattı attı.... Bir boşanmanın tıpkı bir vaftiz töreni gibi kutlanmasına aklı ermiyordu. Bu denli kutsal bir akdin inkâr edilmesi onuruna zevksiz bir gece düzenlemenin anlamı neydi? Şu da var ki, hem Gus ve hem de Lindy çoktanberi alışıktılar bu tür gösterilere! Bu Big Gus'un onbirinci, Nut'ın ise üçüncü boşanması olacaktı. İkisinin toplamı ondört ediyordu.

Yalnız Amerikalılar yapardı bu tür saçmalıkları. Yunanlı kızıyordu böyle şeylere. Ama neden kızdığını da pek anlayamıyordu. Acaba, gördüğü terbiyeden mi, bağlı olduğu kurallardan mı, kişisel ilkelerinden mi? Bilemiyordu. Bilmek de istemiyordu aslında. Bu soruyu fazlaca kurcalayacak olursa, Lena ile sürdürdüğü silâhlı barış tehlikeye girebilirdi. Her ne kadar ikisi de iyi geçinen, çocuklarına düşkün bir karı koca görüntüsünü sürdürmek istiyorlarsa da, iki yıldan bu yana, hemen hemen hiç karşılaşmıyorlardı... Evliliğinin ilk yıllarında, Lena'nın onyedi yaşında olması onu cinsel yönden fevkalâde kamçılamış, daha sonra ise karısının çocuksu bedeni artık onu ilgilendirmemeye başlamıştı - Özellikle, ikizlere gebe kaldığında iyice kopmuştu ondan. Sokrat o zaman, o gencecik kadının yerini tutacak bir avuntu aramış, bu konuda pek de bir şeyler yapmadan, karısının kadınlaşmasını beklemeyi uygun görmüştü. Gerçi, Lena kadınlaşmış, ama yalnız görünüşte kalmıştı kadınlaşması.

Lena, kocasının oradan oraya koşup durma merakından hiç bir şey anlamıyordu. Sokrat, ona, arada sırada, iş hayatında güttüğü amacı, bu amaca ulaşmak için başvurmak zorunda ol-

duğu yolları anlatıyordu ama, ilgilenmiyordu karısı böyle şeylerle.

Üç ceket arasından ilk kez denemiş olduğunu aldı, yeniden geçirdi sırtına, tekrar denedi. Mucize bekler gibi bir hali vardı Yunanlının. Fakat, bu kez deneme ilkinden daha da kötü sonuç vermişti. Üç parçalı aynanın bölümlerinden birini açarak, kendini şöyle arkadan görmek istedi. Gördü de. Ve boşuna uğraştığına inandı. Elbise kenar mahallelerdeki bir konfeksiyon mağazasından alınmış gibi duruyordu sırtında. Zaten karısı ne zaman ona dikkatle bakacak olsa, hiç de şık giyinmediğinden yakınır dururdu. Bunun dışında pek bir şeyler söylemezdi kocasına. Onu uslu uslu, terbiyeli bir davranış içinde dinlerdi ama yanıbaşındayken bile kayıp bir hali vardı sanki. Ne düşünürdü acaba Lena durmaksızın? Sevdiği bir ya da birkaç erkek mi vardı? Varsa eğer, nasıl olur da, haberi olmazdı Yunanlı'nın? Sokrat bunları düşünürken, bu gibi durumlarda, en başta bilmesi gereken kişinin, genellikle, herşeyi herkesten sonra öğrendiğini hatırladı. Şu herif vardı ya, hani şu aktör. Lena'nın ondan hoşlandığından şüphe etmiyordu. Üstelik, aralarında bir şeyler olabileceğini kanıtlayan bir durum da vardı ortada. O herif, öteki erkekler gibi, herkesin yanında hiç kompliman yapmıyordu karısına. Evet ama, bir şey olamazdı aralarında. Adamın evlere şenlik bir karısı vardı. Bir dakika bile göz açtırmıyordu kocasına. Peki, neydi öyleyse, Lena'nın o dalgın halleri?

Hatırlıyordu şimdi Sokrat. İrena, bir gün Lena hakkında oldukça iğneli bir söz etmişti. Lena'nın etrafında pervane gibi dönüp dolaşan erkekleri kıskanıp kıskanmadığını sormuştu, durup dururken, Sokrat'a. Yunanlı da, karısının çevresinde o kadar erkeğin dönüp dolaşmasını kendisine karşı bir saygı, bir hayranlık gösterisi gibi kabul ettiğini söylemişti. Hani çok değerli ve ender bulunan bir malın sahibine gösterilen cinsten bir saygı.

Sokrat o zaman, kulağına biraz kar suyu kaçtığı için, tutmuş İrena'yı mat etmek sevdasına kapılmış ve onun yaşamı

üzerine bazı gizli bilgiler toplamıştı. İşte o zaman, baldızının, evindeki uşaklarla, papazlarla, askerlerle yatıp kalktığını, hayretler içinde öğrenmişti. Sinir bozucu haberlerdi bunlar ama, o kendini pek beğenen, horoz gibi diklenen Kallenberg'i hatırlayınca, sevinmişti içinden Yunanlı, İrena'nın önüne gelenle yatmasına. Sevinmesine sevinmişti ama yine de bozulmuştu gerçekte. Eğer karısının kızkardeşi için öğrendikleri gerçek şeylerse, o zaman İrena'nın, Lena için söyledikleri de gerçek olamaz mıydı?

Yunanlı, yıllığına kiraladığı **Pierre** otelinin kral dairesindeki kocaman odasında, bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Her adım atışında, üçü de yere düşmüş olan yeni kostüm lerini çiğnediğinin farkında bile değildi. Oysa, o takımlardan her biri ikiyüz İngiliz lirasına çıkmıştı. Salona geçti, bir koltuğa yerleştirilmiş olan büyükçe bir paketi aldı eline. Sinirli bir davranışla, iplerini koparmaya çalıştı. Başaramadı. Banyoya gidip, elinde bir jiletle döndü, kesti paketin iplerini. Büyükçe bir kutunun içinden bir sürü tarihî kostüm çıktı. En üstte bir korsan kılığı göze çarpıyordu. Yunanlı aldı onu eline. Diz kapakları liyme liyme olmuş pantolonun üzerine, eski kan kırmızı gömleği geçirdi, beyaz ipekli çorapları da ayağına giydi. Baktı kendine aynada. Sonunda, üç köşeli korsan şapkasını da başına oturttu. Şapkanın ön tarafında, geleneksel ölü kafası resmi vardı. Şapkayı çeşitli biçimlerde giyerek, hangisinin kendisine daha çok yaraştığını, daha saldırgan bir hava verdiğini kestirmeye çalıştı. Salona döndü. Orada duran bir korsan kılıcını da aldı eline, belindeki kemerin arasına yerleştirdi. Hiç şansı yoktu. Kılıç o kadar uzundu ki, ucu yere değiyordu. Sapından tutup biraz yukarıya çekti. Bu kez de, sapı geldi, karnına dayandı. Ama artık yere değmiyordu kılıcın ucu. Biraz göğsünü şişirdi... Eğer Menelas bu kılığına hayran kalmazsa, umut yok demekti! Tek sakınca yere eğilemeyişiydi. Eğilecek olursa, kılıcın sapı karnına batıyordu. Beceriksiz davranışlarla, kılıcı kınından sıyırdı ve başının üstünde birkaç kez çevirdi. Ne kadar da de-

ğiştiriyordu insanı silâh taşımak! Birden, bir kabadayılık geldi üzerine. Güzel bir kadının aşkı uğruna, küstahın birini düelloya çağırsam diye geçirdi içinden.

Peggy, giysilcriyle yatağın• üstünc uzanmış, gözlerinin üzcrinde koca pamuklar, papatya pansumanı yapıyordu. Çalıştığı günler, randevuları çok olursa, arada bir fırsattan yararlanıp, cvinc kaçıyor, bir saat kadar uzanıp dinleniyordu. Bu gibi dinlenme anlarında onu rahatsız etmeye kimsenin hakkı yoktu. Hizmetçisi, saygısız ziyarctçileri kapıdan savıyor, telefonu da fişten çekiyordu. Öğleden sonra saat dört vardı. On dakikadır dinleniyordu Peggy. Tam o sırada, odasının kapısı hafifçe vuruldu.

— Madam...

Peggy, sert bir sesle sordu:

— Ne var Claudette?

— Mister Fairlane geldi...

— Sakın içeriye almayın!

— Girdi bile içeriye, Madam...

— Sersem kız! Kim izin verdi girmesine...

— Kimse izin vermedi Madam... Kendisi girdi zorla...

Peggy fırladı yatağından. Bu salak oğlan, bir kadının onu görmek istememesine aklı ermediği için ikide bir çıkıp geliyor, asılıyordu.

— Nerede peki, Claudette?

— Aşağı katta, Madam.

— Peki, ben bakarım şimdi. Gidebilirsiniz.

Claudette biraz üzgün, çıktı odadan. Eve kaç kez gelmiş olan bu yakışıklı erkeğin suratına nasıl kapatırdı kapıyı? O kadar nazikti ki, delikanlı, bir gün tutmuş, Claudette'e bile bir buket çiçek getirmişti. Peggy gözlerini kuruladı, sırtındaki entarinin plilerini düzeltti, saçlarına biraz çeki düzen verdi, merdivenlerden inmeye başladı.

Orada, antrede duruyordu Tony. Peggy, bir ayağı merdivenin basamağında, eliyle trabzanı sımsıkı kavramış, ilk sözü adamın söylemesini bekledi.

— Demek Tony Fairlane'i hayatından silip atmak istiyorsun, öyle mi?

— Ne o? Kendinden bir üçüncü kişiymiş gibi söz ediyorsun. Gene ne istiyorsun?

Tony her zamanki gibi çok şıktı. Açık lâcivert, alpaga bir kostüm giymiş, koyu renk, çizgili bir kravat takmıştı. Adamın her şeyinden belli oluyordu kendine güvendiği. Tony kendi kendine âşıktı. Gerçekti bu. Sokağa çıkmadan önce, saatlerce aynasının karşısında durur, görünüşünü inceler, süslenir, teninin yanıklık derecesine, dişlerinin parlaklığına bakar, kaşlarından bir kıl keser, sonra da diş fırçasıyla dilinin ucunu fırçalardı: Dilinin rengi, sağlıklı insanların olduğu gibi, temiz, pembe görünsün diye. Her sabah, evine gelen bir Japon uzmana manikür-pedikür yaptırır, haftada en az bir kez mutlaka dişçisine gider, dişlerine baktırırdı. Sürekli, hastalık derecesinde kendisine bakmasının sonucu olarak, eşsiz bir mankene benzemişti Tony. Peggy nefret ediyordu ondan. Genç kız çok şey yapmış, fakat Tony'nin kendi kendisiyle ilgilenmeyi bırakıp, ona bakmasını sağlayamamıştı. Seni seviyorum dediği zaman, - topu topu iki kez demişti bunu, birinde de sarhoştu, - bunun anlamı, şaşmaz biçimde, kendimi seviyorum demekti. Sarhoş olmadığı halde, bu sözleri söylediği gün, Peggy'yi, Nassau adasındaki bir lüks otelin büyük odasında, kollarının arasına almıştı. Genç kız, onun ağzından bu sözleri duyunca şaşmış, adamın yüzündeki anlamı kavramak için, kolları arasından biraz kendini sıyırıp ona bakmıştı.

İşte o anda, hayatının en büyük hayal kırıklığına uğramıştı Peggy. Tam arkasında kocaman bir boy aynası vardı. Tony, aynadan kendine hayran hayran bakarak söylemişti «Seni seviyorum» sözlerini. Peggy o zamanlar, onunla nişanlanmasının bir temeli olduğuna kendini inandırmak için, Tony'ye tutkun

olduğunu sanıyordu. Daha sonra, ilk zamanlar kendine bile açıklayamadığı gerçeği kabul etmişti sessizce: «Tony budalanın biri. Yakışıklı olduğundan değil, zengin olduğu için, üstelik Scott'u sinirlendirmek için geziyorum onunla». Gerçekten, Tony'nin babası, Detroit'teki çelik fabrikalarının yarısının sahibiydi. Adam öldüğü zaman, karısı Majorie, tüm Amerikan dulları gibi, pahalıya malolan jigololar besleyerek, kocasından kalan varlığı çarçur etmeyi denemişti ama pek başaramamıştı bunu. Gerçekte, tam bir burjuva kadını olduğu için yüzüne gözüne bulaştırmıştı serüvenlerini. Bu başarısızlığından sonra da, bütün ilgisini, ailenin tek erkeği olarak kalan oğluna yöneltmişti.

Oğlanın daha o zamanlar, on iki yaşındayken bile iğrenç bir karakteri vardı. Anasının bu yoğun sevgi ve şefkat gösterisi, çocuğun kafasını büsbütün karıştırmıştı. Ondördüne gelince, kendi yaşındaki erkek çocuklarının en yakışıklısı, en zengini, en akıllısı, en eşsizi olduğuna iyice inanmıştı. Onunla, cep harçlığı bol olduğu için arkadaşlık eden ender sayıda çocuk da, çabucak vazgeçiyorlardı bu arkadaşlıktan. Yirmi yaşına geldiğinde, uçsuz bucaksız bir servetin varisi oluvermişti Tony. Annesi, hayli su götürür türden birtakım yarı dinî, yarı felsefi incelemelere dalmış olduğundan, Tony de kendini kendisiyle ilgilenmeye adamıştı. Her altı ayda bir, garajında sekiz arabanın yerine daha yenilerini alıyor, düzinelerle giyecek sipariş ediyordu. Yüzlerce çift ayakkabısı vardı, peşinden, para budalası yığınlarla genç kız koşup duruyordu. Dedikodu yazarlarından bazıları, konu yokluğunda, arada sırada, birkaç satırla Tony'den söz etmeye başlayınca, delikanlı büsbütün şımarmış, küstahlığı da o oranda artmıştı.

Bu arada Peggy, günün birinde evlenme teklif eder diye, dalgın dahi çocukla çıkıyor, birlikte yedikleri sandviçlerin parasını bile kendi ödüyordu. Sonunda, Scott'un sessizliğinden, kararsızlığından usanmış, biraz hayal kırıklığı, biraz da intikam isteğiyle, bir at yarışında tanıştığı Tony Fairlane'le üç hafta içinde nişanlanıvermişti. Tony yarış atları yetiştirmek tutkusuna ka-

pılmıştı o sıralarda. Bahama adalarındaki otele, ilk kez, birlikte geldikleri gece, Tony'nin banyoda çok uzun süre kalmasına şaştı Peggy. Yarı saydam bir gecelikle yatağına uzanmış, bir türlü unutamadığı Scott'u pek de düşünmemeye çalışarak, yarım saatten beri bekliyordu Tony'nin banyodan çıkmasını. Sonra, sinirlendi, yataktan fırladı, banyonun kapısını hafifçe vurdu: Cevap yoktu içerden. Yalnız, boğuk boğuk bir nefes alış, bir soluma sesi geliyordu. Kuşkulandı o zaman Peggy. Kapıyı açıp içeriye girdiği zaman, gördüğü durum karşısında hayretler içinde kaldı. Banyo küvetinin dibinde bir halter, pazu güçlendirmeye yarayan, çekilip açılan türden jimnastik araçları duruyordu. Tony ise, beline bir yığın yünlü kumaş sarmış, ayaklarını banyo küvetine dayamış, boylu boyunca yere serilmiş, jimnastik hareketleri yapıyordu.

Tony, nişanlısının geldiğini gördüğü halde, son vermedi jimnastik hareketlerine. Hattâ, kötü kötü baktı Peggy'ye. Ancak yirmi kadar daha hareket yaptıktan sonra durdu, ter içinde:

— Geliyorum, geliyorum sevgilim, diyebildi.

Neye uğradığını şaşıran Peggy odasına döndü, bu kez yatağa uzanmadı, gidip bir koltuğa oturdu. Bir erkeğin, böyle bir sırada, kültür fizik yapmasına şaşmış kalmıştı. Biraz sonra gelebildi Tony. Fabrikada imâl edilmiş Yunan tanrılarına benziyordu. Dudaklarında yapmacık bir gülümseme vardı. Kendinden pek memnun bir tavırla:

— Bedenim, doğal olarak güzel. Ancak, formumu kaybetmemek için çok çalışıyorum... Bak şuna...

Ardından bir Apollo pozu takındı, pazularını şişirip, sanki bedeninden ayrı parçalarmış gibi, oynatmaya, zıplatmaya başladı. Bu durum karşısında, pes diye, Peggy, «Scott'u unutmak için bula bula bu budalayı mı buldum!» diye geçirdi içinden.

Tony bu gülünç gösterilere bir süre daha devam edip, «İşte bu kadar!» dedi sonunda.

Sonra, Peggy'yi bir tüy gibi kaldırdı, karyolanın üstünde zıplayıp, üzerine homurdanarak, balıklama, atladı. Kıza sarılır

sarılmaz, bundan vazgeçti. tutup onu kendi üstüne çekti. Peggy, bir süre, ata binmiş gibi, kaldı Tony'nin üstünde. Onunla oracıkta sevişmek, aşk yapmak için didinirken, Peggy bir ara, adamın gözlerini gördü. Bir yere bakıyordu Tony, Peggy'yi görmüyordu bile. Kızın başının üstündeki bir yerden gözlerini ayıramıyormuş gibi bakıyordu. Peggy döndü, nereye baktıyor diye. O zaman anladı, tavanda kocaman bir ayna olduğunu.

Demek ki, Tony'nin amacı nişanlısıyla yatmak, onunla sevişmek değil, Peggy'yi bir araç gibi kullanarak, kendi kendisiyle sevişmekti. O zaman Peggy fırladı yataktan, gidip banyoya kapandı. Sevişebilmek için bile kendini aynada görmesi gerekcn bu heriften tiksinmiş, dehşete kapılmıştı.

Ne olmuşsa olmuştu işte. Pegg, o tatsız anıları bir yana bırakıp karşısındaki Tony'ye sordu.

— Ne istiyorsun?

Tony sırıttı, keyifsiz ve saldırgan, karşılık verdi:

— O herifle öyle kolay kolay evleneceğini falan sanma...

— Yani, ne demek?

— Hiç. Ben bilirim ne demek olduğunu.

Odada dolaşmaya, eşyaları ellemeye başladı:

— Söylendiğine göre, Scott Baltimore'la evlenmek istiyormuşsun.

— Seni ilgilendirir mi bu?

— Scott Baltimore'un büyükbabasının içki yasağı süresince kaçakçılık yapmış olduğunu biliyor musun?

— Senin baban neydi ki? Hem sen, baban olduğuna emin misin, piç!

— Peggy, oyuna kalkışma benimle... Kolla kendini. Sözlerine çok dikkat et.

Peggy küçümseyerek baktı adama:

— Başka bir şey var mı söyleyeceğin?

— Hayır! Yalnız şunu bil ki, serbest değilsin. Bana verilecek hesabın var! Bana kaça malolduğunu biliyor musun? Senin için kaç para harcadığımın farkında mısın? Tam beşyüzbin dolar!

— Ne yapalım harcadınsa?

— Ne yapacakmış! İade edeceksin bana o parayı.

— Kaçırdın mı sen?

— Sana hediyeler, pırlantalar, kürkler aldım! Senin gibi pis karılar beni gülünç duruma düşüremezler.

— Zavallı adam! Neden söz ettiğini bile anlamadım. Eğer aramızda malî bir anlaşmazlık olduğu kanısındaysan, git de bunu avukatına anlat. Ya da, anana!

— Budala yerine mi koyuyorsun beni?

— Evet, öyle. Herkes biliyor zaten.

Tony, Peggy'ye doğru, tehdit dolu, iki adım atacak oldu. Genç kadın, bir dolabın çekmecesine doğru, hızla ilerledi. Tony, dikkatle bakınca, Peggy'nin parmaklarının arasındaki şeyin küçücük bir kadın tabancası değil, New York polisinin kullandığı türden, koskocaman bir Colt olduğunu hayretle gördü.

— Dur, dedi kuşkuyla.

Peggy, sesini bile yükseltmemişti. Fakat, Tony anladı onun şaka yapmak niyetinde olmadığını. Korku içinde kekeledi:

— Çıldırdın mı ne?

— Çekil geriye.

— Dinle beni...

— Geri bas dedim sana!

Üç metre geriledi Tony, kolları iki yanına sarkmıştı; öylece durdu kaldı. Peggy bir sigara yaktı:

— Haydi bakalım, konuş şimdi! Ama söyleyecek bir şeyin varsa konuş, anladın mı? Haydi!

Hiç bir şey söylemedi adam. Peggy konuştu yine:

— Fairlane anneciğin mi söyledi sana gelip beni görmeni?... Öyle mi?

Tony, ne yapacağını kestiremez halde, kıvrandı durdu.

— Ben söyliyeyim öyleyse sana, seni gördüğüm zaman kusmak geliyor içimden. Hayvanın tekisin sen. Budalasın, ahmaksın, bok yığını gibi adamsın. Bir kadınla aşk yapmasını bile bilmiyorsun. Sapıksın sen! Ancak aynada kendini seyrettiğinde erkekliğin kalkar gibi oluyor!

— Peggy...

— Kapat o pis çeneni! Ben yalnız erkeklerle konuşurum! Dinle şimdi... Eğer bana zarar verecek bir şey yapmaya kalkışırsan, en küçük bir şey yaparsan bu yolda, hoşuma gitmeyen bir şey, yemin ederim ki, gebertirim seni. Duydun mu? Nerede olursan ol, ne yaparsan yap, gebertirim! Anlaşıldı mı?

Karşılık vermedi. Peggy yaklaştı ona doğru. Tony bir iki adım gerilemekten alamadı kendini. Üstelik, gerilemesini sanki korkudan değilmiş de, kendine poz vermek istermiş gibi bir havaya soktu... Peggy anladı onun korktuğunu:

— Diz çök bakayım karşımda!

Diklenmeye yeltendi öteki:

— Budalaca bir şey bu...

— Diz çök dedim, o kadar!

Sanki kendisine tatsız bir şaka yapılıyormuş, bu oyuna biraz istemeyerek katılıyormuş gibisinden, Tony, başını salladı, gülümser gibi yaptı, diz çöktü.

— Şimdi de çöz bakalım pantalonunun düğmelerini.

Çıt çıkarmadan çözdü...

— Belindeki kayışını çıkar.

Birdenbire karşı çıkacak oldu:

— Hayır, yapamam bunu... olmaz...

— Çabuk ol, pis herif! Çabuk!

— Gülünç şeyler bunlar... Peggy...

— Çabuk dedim sana!

Peggy'nin elinde hâlâ duruyordu kocaman tabanca. Namlusunu Tony'e çevirmişti. Genç adam, Peggy'nin, tetiği tutan parmaklarında bir kıpırdanma, bir sabırsızlık sezer gibi oldu.

Çıkardı pantalonun kayışını. Kayışı çıkartılınca, pantalonu dizlerinin üstüne düştü. Kırmızı, üzeri çiçekli donu çıktı ortaya...

— Donunu da çıkar!

Yalvarır gibi baktı Peggy'ye. Genç kadın bu bakışı görmezlikten geldi. Tony, yine başını tuhaf tuhaf sallayarak, indirdi donunu aşağıya. Peggy, hızla yanından geçerken, adamın elinden çekip aldı pantalonunun kayışını...

— Bana bak, eğer şimdi bağıracak, kıpırdayacak olursan, gebertirim seni!

Peggy, kolunu havaya kaldırıp, elindeki deri kayışı Tony'nin güneşten yanmış kıçına olanca gücüyle indirdi. Genç adam, acıdan haykırmamak için dudaklarını ısırdı. Kayış üç kez şakladı kıçının üstünde. Adamın etleri, kayışın indiği yerde, hemen kıpkırmızı oluyordu.

— Bu kadar işte! Giyin bakalım şimdi!

Tam bir bozguna uğramış olan Tony kalktı, Peggy'nin fırlattığı pantalon kayışını alıp yerine yerleştirdi.

— Unutma bunları, anladın mı? Haydi bakalım, bas git şimdi!

Tony, gerinir gibi yaptı...

— Bas git, dedim sana!

Adam, kapıya doğru gitmek için Peggy'nin tam önünden geçerken, genç kadın tükürdü onun suratına. Tam o sırada Claudette'i gördü. Hizmetçi kızın afallamış, hayretler içinde kalmış, gördüklerine inanamıyormuş gibi bir hali vardı. Peggy, dudaklarını ısırdı, hizmetçiye dönerek, müthiş bir öfkeyle bağırdı:

— Onu kapıya kadar götürmenize gerek yok artık. Bir daha ayağını basmayacak bu eve.

13

HERMAN KALLENBERG ve karısı, New York havaalanına saat onbirde indiler. Tam öğle vakti girdiler **Carlyle** oteline. Herman'ın, bu tür gezilerinde yanından hiç ayırmadığı, ünlü sanat eserleri, tablolar, saat onüçte dairesinin duvarlarına asılmıştı. Saat onüç otuzda İrena, kendi dairesindeki halılarla Onaltıncı Louis stili mobilyaların maneviyatı üzerinde yıkıcı bir etki yaptığını ileri sürerek bunların değiştirilmesini; yerine İngiliz stili halı ve mobilyalar konulmasını istedi. Otelin yöneticileri bu işin çok zaman alacağını söyleyince Herman da karıştı lâfa. Başkalarının önünde, karısının en küçük bir kaprisinin bile bir emir yerine geçtiğini hemen belli ederdi davranışlarıyla. Bu nedenle, karısıyla ağız birliği ederek, dairedeki her şeyin akşam yemeğinden önce değiştirilmesini, paranın önemli olmadığını, gerekli sayıda işçi çalıştırılmasını emretti.

İki gün önce, Thames nehri kıyılarında karısına yaptıklarından sonra İrena'ya bunu borçluydu artık...

Saat ondörtte işçiler ve dekoratörler daireye doluşup son sürat çalışmaya başladılar. O sırada, şoförünün kullandığı Rolls-Royce arabasında, İrena, biraz alışveriş yapmak için Jack Hanson mağazasına gidiyordu. Daha sonra ünlü kuvaför Alexandr'a

uğrayacak, saçlarını düzelttirecekti. Kallenberg her zamanki gibi Central Park yakınlarındaki bir buhar banyosuna gitmekteydi.

Birbirlerine randevu vermedikleri halde, saat ondokuzda karı koca, **Carlyle** otelinin holünde karşılaştılar. Onları görür görmez pek sevinen otelin müdürü yanlarına yaklaştı ve kendilerine, dairelerine kadar refakat edeceğini bildirdi:

— Tahmin ediyorum ki, memnun kalacaksınız... Göreceksiniz şimdi...

Gerçekten, daire, tanınmayacak kadar değişmişti. Kallenberg'in ünlü tabloları duvara usta eller tarafından yerleştirilmiş, özelliklerini daha iyi ortaya koyan bir biçimde de ışıklandırılmıştı. İrena, hafif hafif başını sallayarak, yapılan değişiklikleri onayladığını, beğendiğini açıklamış oldu. Kallenberg, dairede, öteye beriye yerleştirilmiş, iri iri güllere bakarak, «Mükemmel... Mükemmel...» diye mırıldanıyordu. Otelin yöneticileri, gümüş bir buz kovasına Fransız şampanyaları yerleştirmişlerdi.

Otelin müdürü kasıldı. Bu kadar kısa bir zamanda herşeyin değiştirilmesini sağlamak mucize gibi bir şeydi kanısınca, birkaç saat içinde inanılmayacak bir şeyi gerçekleştirmişlerdi.

Sonunda:

— İşte böyle... dedi Daire şimdi zevkinize göre düzenlendiğine göre, tahminî olarak, ne kadar kalacağınızı lûtfen bildirir misiniz?...

Kallenberg gayet sevimli bir tavırla cevap verdi:

— Kırksekiz saat. Yarın değil, öbür gün ayrılacağız.

Tony'nin canına okuduktan bir saat kadar sonra, Peggy, Lindy «Nut» Bambilt'in kapısının zilini çalıyordu. Protokol kurallarını hiçe sayacak kadar iyi arkadaştılar. Acele durumlarda, biri ötekini görmek zorunluluğunu duyarsa, birbirlerine telefon ederler, sadece «Geliyorum,» demekle yetinirlerdi. O sahneden

sonra, hiç de istemediği halde sarsılmış olan Peggy, Lindy'nin apartmanına girer girmez kendini bir koltuğa atıverdi.

— İçecek bir şey verebilir misin bana?

Küçük bir bardan bardakları ve bir şişe iskoç viskisi çıkamaya başlayan Nut sordu:

— Çok ciddi bir olay mı?

— Yalnız mısın?

— Evet. Niçin sordun?

— Gus burada değil mi?

— Hayır. Ne oluyor kuzum, anlatsana.

— Hiç! Hiç!...

Peggy, elindeki viski bardağını dudaklarına götürüyordu.

— Buz ister misin?

— Hayır, teşekkür ederim, sek içmek daha iyi.

— Haydi anlat bakalım...

— Ne olacak, yine o bok herif.

— Yine mi geldi?

— Evet.

Nut biraz çekinerek sordu :

— Yine... şey... tatsız mı oldu?

— Onunla her zaman olduğu gibi. Seni rahatsız ediyor muyum yoksa?

— Budala...

— Hayır, şu boşanma işin var ya...

— O bir şey mi? Alıştım artık.

Peggy gülümsedi, kendine gelir, biraz gevşer gibi oldu. Nut işte bu denli iyi bir arkadaştı. Lindy «Nut» Bambilt, uzun ve çevikti. Otuz, otuz beş yaşlarındaydı. Belki de biraz daha fazla. Ne olursa olsun, yaşını hiç bir zaman, Peggy'ye bile açmamış; Peggy de sormamıştı: En sağlam, en köklü arkadaşlıkların bile bir sınırı vardı. Nut hareket ettiği, yürüdüğü zaman, insan onun dansettiğini zannederdi. Davranışlarında dişi kedileri andıran bir hava vardı. Elmacık kemikleri çıkık, gözleri iri, alnı yuvarlaktı. Bir doğulu kadın izlenimi bırakıyordu çevresinde.

— Bir bardak daha içer misin?

— Sen de içersen, evet.

— Olur. Ben de içerim. Haydi anlatsana.

Peggy anlattı. Nut, gözlerini hayret ve hayranlıkla, açtı:

— Yok canım! Sahi mi söylüyorsun?

İkisi birden gülmeye başladılar.

— Pis herif ne olacak! Gelip canımı sıktığını bir duyacak olursa Scott... Baksana bana, Satrapulos'un geleceğinden emin misin?

Nut, kendinden emin, alaylı bir ifadeyle baktı Pegg'ye:

— Ne sanıyorsun yani? Elbette gelecek, görürsün.

— Haklısın, unutmuştum ben neredeyse. Biliyor musun, senin maceralarınla evliliklerini bazen birbirine karıştırıyorum.

— Sokrat başkadır ama. O benim için ne bir koca, ne bir âşıktır. Aslında kocadan da, âşıktan da öte.

— Neden evlenmiyorsun onunla?

— Bilmem. Pekâlâ evlenebilirim. Günün birinde, vaktim olursa eğer.

— Scott da, katır gibi inatçı. Karşılaşmak bile istemiyor Satrapulosla.

— Nesini beğenmiyor onun?

— Amerika'da hiç itibarı yoktur diye tutturmuş.

Nut başını salladı gülümseyerek.

— Ne zamandır başına bir çorap örmeye çalışıyorlar burada ama... boşuna. Yaman adamdır Sokrat... Hele iyi tanırsan... Tanımanı da pek o kadar istemem ya, aşık olursun sonra.

— Amma da yaptın! Ben onun kızı yerinde sayılırım... Pardon şekerim...

O anda yaptığı gafı anladı Peggy. Eğer Yunanlı ellisinde varsa, Nut'ın kocası Gus yetmişiki yaşına basmak üzereydi.

— Hiç özür dileme. Gerçek üstelik söylediğin. Hem, ne önemi var sanki bunun?

— Bak ne düşünüyorum, Scott'un seçim kampanyasını finanse eden bir yığın insan var. Madem ki, o Yunanlı böylesine

zengin, ne diye finanse etmesin Scott'u?

— Öyle ya, ne diye sanki...

Apartmanın pencerelerinden inanılmayacak kadar aşağılarda kalan, Central Park'ın ağaçları görünüyordu.

— Bak şekerim, bilmem anlıyor musun, politika ile para para ile güzel kadın gibidir, her zaman çok iyi anlaşırlar.

— Scott çok zengin ama.

— Orası öyle. Çok zengin, ama ne kadar zengin olursa olsun, bir siyasi partiyi finanse etmeye gelince, buna, dünyanın hiç bir özel serveti yetmez! Kuyu gibi yutar parayı partiler! Yenilik partisi için şimdiye kadar yapılan yatırımları bir bilsen!

— Peki ama, Scott'un o kadar yükselmesini niçin istiyorsun?

— Tam yükselecek, yükselmesi gereken adam tipi de ondan! Tanımıyorsun ki onu! Yakışıklı, tatlı, ne bileyim ben... dayanılmaz erkeğin ta kendisi Scott! Sevdiği konulardan konuşurken onu bir dinlesen!... Şimdilik herkese ihtiyacı var, şimdilik ama, sonrası başka... Göreceksin!... Madem ki Satrapulos'un da geleceğinden eminsin...

— Ne o? Güvenin yok mu yoksa bana?

— İkisinin karşılaşmalarını o kadar istiyorum ki!.. Tam arkadaş olacak, dost olacak insanlar ikisi de.

— Hiç kuşkulanma, mutlaka gelecek Sokrat. Hani benim hatırım için gelmese bile, Gus için gelmek zorundadır. İş hayatında Gus'sız yapamaz.

Peggy, cesareti göze alıp bir soru daha sordu:

— Ya Menelas?... Ona da söyledin mi?

— Evet söyledim... Yarın akşam, burada tüm New York bir araya gelmiş olacak... Hayatında bir daha bu kadar armatörü, bu kadar petrolcuyu bir arada göremezsin...

— Peki, sen üzgün müsün boşandığına?

— Yo, hiç de değilim! Niye üzgün olayım?

— Olabilir, hem sen alıştın artık boşanmaya... Gus'la bazı konularda anlaşabildiniz mi bari?

— Ne gibi?

— Yani boşanma konusunda demek istedim... Nafaka filan...

— Hiç fena sayılmaz anlaşmamız. Günün birinde eğer Scott'la aran açılırsa, gel gör beni. Eli boş gitmemen için gerekli öğütleri veririm sana.

— Scott mu dedin?... Olmaz ki öyle bir şey! Seviyorum onu!

Nut dudaklarını büktü:

— ... Eğer yanlış hatırlamıyorsam ben de birkaç kez aynı sözleri söylemiştim...

— Evet ama, benimkisi başka! Üstelik senin kadar tecrübeli de değilim...

— Peki ne kılığa gireceksin yarın gece?

— Söylemem!... Sırdır. Ya sen?

— Benimkisi de sır!

— Demek benden bazı şeyleri gizliyorsun artık?

— Ya sen? Sen gizlemiyor musun?

— Nut şekerim, bayılıyorum sana! Gel bir öpeyim seni!

Gülüşerek, kucaklaştılar.

Piyanonun tuşları üzerinde kelebek gibi uçuşan o parmaklar büyülüyordu Emilio'yu. O parmaklardan her biri, başlıbaşına, apayrı bir hayata sahipmiş gibi hareket ediyordu. Bazen, birbirlerinden çok ayrıldıkları zaman, yüzük parmağıyle küçük parmak arasında 180 derecelik bir açı oluşuyordu. Eller de, ya birbirini izliyor, yanyana gidiyor, ya da birbirinden çaprazlamasına uzaklaşıyor, bale yapıyormuş gibi, tuşların üstüne hafifften birer tokat atıyormuş gibi, iniyordu. O parmakların, insanı böylesi hayrete düşüren bir jimnastik yapmalarını izlemek başlıbaşına bir zevkti ama, bunun da ötesinde, aynı parmakların

tuşlardan çıkardığı sesleri dinlemek, insanı büyülüyordu. Olympe piyano çaldığı zaman, duruma göre, Emilio'nun içinden ya ağlamak geliyordu ya da alkışlamak. Emilio'nun müzik inceliklerine yatkın kulağı, o parlak cümleyi kapatacak olan son notayı bekledi: Fakat, basmadı o son notaya Olympe.

— Çay istiyorum!

— Nasıl?

Emilio, kendine ne zaman müziğe kaptırsa, parça sona erince, kolay kolay dönemiyordu yeryüzüne. Garsonu çağırmak için zile basmak amacıyla hızlı hızlı ilerlerken, kendi kendine «Çay istiyor,» diye tekrarlıyordu. Los Angeles'ten ayrılıp New York'a geldiklerinden bu yana, Olympe, tam formunu bulmuştu. New York'ta, genellikle, **Carlyle** otelinde kalırlardı ama, bu kez **Regency**'ye inmeleri için bu otelin müdürü öylesine çaba harcamıştı ki... Otelin en son katında, çok büyük bir daireyi özel olarak Olympe için hazırlatmış ve orasını tam olarak ses geçirmez hale sokmaya vardırmıştı inceliği ve titizliği. Sonra Olympe'in önünde eğilerek, Avrupa geleneğine elini öpmüş ve:

— Dairenizi, hem güzelliğinizin ve hem de eşsiz dehanızın barınağı olacak biçimde düzenlettim, diye kibarca bir lâf da etmişti.

Adam üstelik, bazı kimseler nasıl yüzüklerini hiç ellerinden çıkarmaz, ya da takma dişlerini yanlarına almayı ihmal etmezlerse Menelas'ın da Bechstein'sız edemediğini bildiği için, dairesine böyle bir piyano yerleştirmeyi de unutmamıştı. Bir otel, Menelas'la Bechstein bir piyanoyu ya barındırır, ya da barındırmazdı. İkisinin ortası yoktu. Üstelik, işin en önemli yönü, Menelas'ın bir otelde kalması o otel için eşi bulunmaz bir reklâmdı. Oysa, **Carlyle** otelinin her biri kendi başına ünlü müşterileri yakınmışlardı piyanistten. Yakınmalarının nedeni, Menelas'm nefis piyanosu değil ama, kadının geceyarısından sonra, sabah karanlığında piyano çalmasıydı. **Carlyle** otelinin yapısı da, ses geçirmez düzene sokulmaya elverişli olmadığı için, ister istemez kaçırmışlardı Menelas'ı ellerinden.

Otelin şef garsonlarından biri, masif bir gümüş tepsi içinde çay getirdi. Tepsinin üstünde, bir orkideden tutun da, kimisi işe yarar, kimisi hiç işe yaramaz türden, bir yığın öteberi vardı. Şeker maşası, incecik, burmalı gümüşten yapılmıştı. Garson odadan çıkınca, hâlâ müziğin etkisi altında olan Emilio cüretli bir davranışla konuştu:

— Konser salonunun müdüründen uzun bir telgraf aldık.

Cevap yok. Olympe, dalgın bakışlarla, çay fincanındaki limon dilimini, bir kaşıkla sıkmaya çalışıyordu...

— Aldık... ne demek?

— Şey... yani ben aldım.

— Öyleyse, niçin «aldık» diyorsun, neden «biz» demek istiyorsun? Sen, hiç bir zaman «biz» olmadın ki.

İçini çekti Emilio...

— Kontratı yerine getirmediğimiz için büyük çapta tazminat istiyor.

— Boş ver.

— Aleyhimize dava açacakmış...

— Boş ver dedim ya.

Emilio hafifçe gülümsedi. Cenevre'de, dinleyiciler yeteri kadar alkışlamıyorlar diye, konserin tam ortasında, salonu terkedip gitmişti. Paris'te düzenlenen bir gala gecesinde, dinleyicileri olmayacak kadar kalitesiz bulmuş, «sanatının inceliklerini değerlendirmekten yoksun» olduklarını söylediği o insanların önünde çalmayı reddetmişti. Bu tür davranışlarının cezasını Emilio çekiyor, Olympe çekip gittikten sonra, adamcağız durumu düzeltmek için didinip duruyordu. Menelas'ın emprezaryoluğunu, müzik elçiliğini, sekreterliğini yapmak Emilio'nun vaktini öylesine dolduruyordu ki, onun kocası olduğunu bile unutuyordu çok kere.

Daha doğrusu, Emilio, hırçın davranışlarından dolayı, gazetecilerin «dişi panter» dedikleri Menelas'la doğrudan doğruya ilgili olmayan her şeyi unutuyordu. İspanya'nın soylu ailelerinden, güçlü Emilio Gonzales del Salvador, bir metre altmış

santimlik boyuna rağmen, o upuzun, onbir hecelik adından bile vazgeçmiş, Olympe'in ona taktığı kısacık, küçücük «Mimi» yi benimsemişti. Emilio, Menelas'ın, onu kendisine özgü bir biçimde sevdiğinden şüphe bile etmiyordu. Menelas, arada sırada, o müthiş öfkesini Mimi'den alırdı üstelik. Fakat, morali bozuksa, hastaysa, yorgunsa, o zamanlar gelip, başını kocasının omuzuna dayardı. Biraz sonra, tekrar piyanonun başına geçip Chopin çalmaya başladı mı, Emilio büyülenir, karısının bir daha hiç bir zaman öyle öfkelenmeyeceğine kendi kendini inandırırdı.

— Mimi!

Yerinden zıpladı Mimi...

— Evet...

— Nut'ı ara telefonla. Sor bakalım, kaçta gelecekmiş misafirleri. Onlardan önce gitmek istemiyorum. Bu tür sosyete toplantılarında, bilirsin, «âheste gelir bezme ekâbir.»

— Uzanabilir miyim?

— Kim engel olabilir buna?

— Ne de olsa, daha kocanım değil mi...

Gustave Bambilt bu sözlerinin ardından yapmacıklı bir biçimde güldü. Bir kadının, onun parasından başka bir şeyine ilgi gösterebileceğini hiç bir zaman aklının ucundan geçirmemişti. Yatıp kalktığı orospulara olduğu gibi, karılarına da bol para ödemişti. Dev bedenini büktü ve yüzyirmi kiloluk ağırlığıyle, yatağa uzandı.

— Çok tuhaf, biliyor musun?

— Nedir tuhaf olan?

— Boşanmamız... Hem söylesene bana, neden boşanıyoruz biz?

— Sen bana, daha önce, neden evlendiğimizi söylesene.

Belki bunu açıklarsan, o zaman ben de anlatabilirim neden boşandığımızı.

— Hoşuma gidiyordun.

— Başka?

— Yetmez mi yani hoşuma gitmen?

— Bilmem.

— Öğleden sonra notere uğradım. Hepsi tamam. Konuştuğumuz her şeyi alacaksın.

— Güzel. Onikinci Madam Bambilt'i buldun mu şimdiden? Kim acaba?

Gus, karısına kısaca baktı onunla alay mı ediyor, yoksa ciddi mi konuşuyor diye. Nut'ın ne zaman ciddi olduğu, ne zaman şaka yaptığı pek belli olmazdı.

— Nereden çıkardın onikinci kez evleneceğimi?

— Bana bak Gus! Bırak numarayı... Senin aklına bile gelmemiştir birkaç gün bekâr kalmak, ne bileyim, hani şöyle bir hafta sonunu bile bekâr geçiremezsin sen.

— Hiç düşünmedim bunu. Kendimi bildim bileli evliydim.

— Neden acaba?

— Belki de yalnızlığı sevmediğimden. İlk kez evlendiğimde onyedi yaşımdaydım. Sonra da durmadan evlendim.

— Zavallı Gus...

— Ya sen? Sen yeniden evlenmeyecek misin?

— Bilmem ki...

— Şey, iyicene uzanıp yatağına, başımı koyabilir miyim yastığına?

Lindy bir saniye baktı kocasına, bir an çekimser durdu, sonra gözlerini kırparak evet dedi. Lindy odasına çekildiği zaman, Gus pek seyrek gelirdi onun yanına. Lindy'ye göre, Gus ne denli şişman, iriyarı olursa olsun, zararsızdı. Fakat, adamın bu akşamki davranışlarında bir gariplik vardı. Üstelik kurnaz da sayılmazdı Gus. Her şeyini apaçık ortaya koyar, söylerdi. Bu yüzden Lindy, adamın söylemek istediği bir şeyler olduğu-

na, fakat kolay kolay söyleyemediğine inandı. Ona yardım etmeye karar verdi.

— Söyle bakayım bana Gus nen var senin?

Adam kır saçlı başını hafifçe salladı, karısının elini tuttu.

— Yok bir şeyim. Sadece konuşmak, çene çalmak istiyordum.

— Anlat öyleyse...

— Bilmem ki, zor anlatmak... Nasıl söylesem...

— Dinliyorum seni.

— Bak öyleyse... Tuhaf geliyor bana... Yarın akşam, tam bu saatte boşanacağız, sen artık serbest olacaksın. Üç yıl oldu seninle evleneli ama seni hâlâ tanımıyor gibiyim... Pek sık görüşmedik de... Öyle değil mi?

— Öyle. Görüşmedik pek sık.

— İşlerimin çokluğu... Neden acaba bu kadar çok iş yapıyorum...

— Neden olacak, ödemek zorunda olduğun nafakaları ödeyebilmek için.

—Çocuğum yok. Yaşım, altmış... Neyse yani, genç sayılmam artık... Sen anlayabiliyorsan nedenini anlat bana da.

— Kolay değil anlatmak.

— Seninle olan beraberliğimden hiç yararlanmamış gibiyim.

— Kim engel oldu ki buna?

— Bilmem.

Uzun bir süre hiç konuşmadan durdular. Gus, hâlâ karısının elini tutuyor, Lindy de ses etmiyordu.

— Nut, bir ricada bulunacağım senden...

— Söyle.

— Budalaca bir şey ama... İstemezdin belki de...

— Söyle, söyle.

— Bu gece, olağanüstü olarak... Senin yanında yatmak istiyorum... senin yatağında.

Cevap vermedi kadın. Gus kuşkulandı:

— İster misin, ha? Yarın her şey bitmiş olacak aramızda... Biliyor musun... bir kez daha... ne dersin?

— Olur Gus. Peki.

Dudaklarında kocaman bir gülümseme, Gus, bacaklarına pek güvenmeyen bir çocuk gibi, beceriksiz hareketlerle kalktı yataktan.

— Teşekkür ederim Lindy! Teşekkür ederim!... Gidip öteberimi alayım öyleyse.

Lindy Nut, kocasının odadan çıkmasına bakarken, adamın kendini ne ile suçladığını merak etti. Garip bir ihtiyardı Gus. İş hayatında, gerekirse, çıkarı için bir yumurtadan bile kâr sağlar, bir sığır sürüsünü bile çalabilirdi. Ama, aşka gelince, her zaman, hiç şaşmadan, mutlaka izin isterdi yatacağı kadından.

Scott, Peggy ile evlenmek istediğini gidip annesine söylemekten çekiniyordu. Oysa, ömür boyu hep beklenmedik kararlar vermişti. Şiddet taraftarı değildi ama, anî karar vermek huyu ona ana babasından geçmiş olmalıydı. Aileden gelme bir gelenekti bu. İçlerinden bazıları, durup dururken, birdenbire ölmüş; başkaları, bazı işlerini ifrata vardırmış kimselerdi. Ailenin özelliği böyleydi. Para kazanmak tutkusuna kapılanlar milyarder oldukları halde, hâlâ para peşinde koşarlardı. Yabancıları küçük görenler, sonuna dek küçümserlerdi onları. İktidar hırsına kapılanlar, doymak bilmezlerdi. Aralarındaki dayanışma, birbirlerine karşı duydukları sevgi bile, en aşırı sınırlara kadar geliştirilirdi aile üyeleri arasında. Dine bağlı oluşlarını da sömürürlerdi sırasında. Dini, düşmanlarını yıldırmak için bir araç olarak kullanılardı. Babaları Alfred Baltimore II böyle davranmalarını istediği için böyle davranıyorlardı. Ona da, kendi babası Steve Baltimore I'den miras kalmıştı bu inanç, Baltimore

ailesinin uyguladığı temel kural şu sözlerle özetlenebilirdi: «Herkesten önce biz!»

Ailede, yarım yüzyıldan uzun zamandır süregelen bu uygulama sonucu, üçüncü kuşağın çocukları, büyükbabalarının düşünü gerçekleştirmenin ilk basamağına kadar gelmişlerdi artık: Amerika'nın, kendi torunları tarafından yönetilmesi, torunlarının sözde demokrasi perdesi ardında, ülkenin mutlak kralı olmalarıydı bu düş. Scott daha dünyaya gelmeden önce, buna göre bir ortam hazırlanmış; bu çocuğun, ailenin eski tutkusunu gerçekleştirmesi kararlaştırılmıştı. Her şey yapılmıştı bu amaçla.

Scott'dan önce, öteki iki büyük kardeşi, William'la Louis, aynı koşullarda yetiştirilmişlerdi. William, savaşta, Alman roketlerine hedef olan bir tankın içinde, Fransa'da ölmüştü. Louis ise, herkese meydan okumak tutkusuyla yanıp tutuştuğu için, paraşütünü çok geç açtığından, toprağa çakılarak can vermişti. Baltimore hanedanının kurucusu büyükbabaları Steve Baltimore'a gelince, adam öylesine güçlü, ölümle, hastalıkla öylesine alay eder bir yapıdaydı ki, her şeye karşı koyuyor, her şeye, dayanıyordu. Binbir tehlikeyi atlattığı, hepsinden sağ çıktığı halde, günün birinde tutturmuş, bahçedeki büyük servinin en yüksek dallarını budamaya kalkışmıştı. Çevresindekilerin karşıkoymalarına kulak asmamıştı. O tarihte tam sekseniki yaşındaydı.

Tırmanmıştı ağacın tepesine. Sonra olan olmuş, düşmüştü tepetaklak. Bedeninin kırılmamış yeri kalmamıştı. Öldü sanmıştı herkes onu. Ancak, öldüğünü sananlar onu tanımayanlardı. İki yıl daha yaşamıştı o kazadan sonra. Tekerlekli koltukta, belden aşağısı felçliydi ama, yine de iki yıl daha yaşamış ve eskisi gibi çevresine emir vermeye devam etmişti.

Scott, kendi isteklerinin neler olduğunu hiç araştırmıyordu. Gerçekte, insanın kendi kendine bu yönde bir soru sormaması demek, sorunun cevabını bilmesi demekti. Scott, dilediği hayat düzenini kendi başına, özgürcesine seçtiğine inanıyordu ama iş pek de öyle değildi. Scott, daha öncekilerin, kendi ara-

cılığıyla, insanlara hükmetmek tutkularını canlandırıyordu, o kadar. Söylenen sözleri anlayacak yaşa geldiği ilk yıllarda, babası durup dinlenmeden ona şu fikri aşılıyordu: «Scott, oğlum, gün gelecek, bu ülkeyi sen yöneteceksin.» Daha sonraları, ölen iki ağabeyine de, aynı şeylerin söylenip durduğunu öğrenmişti. Kendinden küçük olan kardeşlerine de tekrarlamıştı bu sözü babası. Kızmamıştı buna Scott. Hiç aldırmamıştı bile. Önemli olan, içlerinden hangisi olursa olsun, birinin, mutlaka ülkeyi yönetmesi, bu uğurda harcanan çabaların boşa çıkmamasıydı. Bu yüzden de, hayatının, iktidarı ele geçirmeye yönelik bir eğitim düzeninde geçmesini doğal buluyordu. Eğer başına bir felâket gelecek olursa, üç küçük kardeşi, ne yapar yapar, onun yerini alırlardı.

Babası, hanedana bağlı birinin mutlaka iktidarı ele geçirmesine ortam hazırlamak için, karısının çok çocuk yapmasını öngörmüştü. Sekizi oğlan, üçü kız olmak üzere, on bir çocukları olmuştu. İçlerinden beşi, dört oğlanla, bir kız, Suzan, ölmüşlerdi. Suzan, oniki yaşındayken, denizde, kotra ile balık avından dönerlerken, herkesin onu kamarasında uyuyor sandığı bir sırada, boğularak ölmüştü. Cesedi, bütün aramalara rağmen, bulunamamıştı. Öbür iki oğlana gelince, John'la Robert'den biri sekiz yaşındayken menenjitten gitmiş, öteki de, dolu bir tüfekle oynarken, yaralanmış, kurtarılamamıştı.

Garipti ama, bu beklenmedik ölüm olayları, geride kalanların yaşama gücünü sarsacağı yerde, onları hayata daha da bağlıyordu adeta. Sanki ölenlerin enerjilerini yüklenerek, budandıkça yeşeren, dal budak salan bitkiler gibi, daha da güçleniyorlardı.

Scott'un annesi Virginia, onbirinci çocuğunu doğurduktan sonra, kocasının kendisinden beklediği görevi artık yerine getirdiğine inanarak, bundan böyle bütün boş vakitlerini dine ve varislerinin eğitimine ayırmayı kararlaştırmış, başka çocuk yapmamıştı. Ailenin başından geçen felâketler, tutulan matemler, cesaretini ve kararlılığını kamçılamak için Tanrının uyguladığı

buyruklardı. Çelik gibi dayanaklı bir kadın olduğu için, dünyaya getirdiği çocukların da çelik gibi erkekler olduklarına inanıyordu. Daha çok küçüklerken onlara yeryüzünde acı diye, ıstırap diye bir şey olduğunu söylemiş, fakat acıların, sıkıntıların üstesinden gelmenin tek yolu onları önemsememektir, diye açık seçik anlatmıştı. Sonra yine onlara, bir eşleri bulunmadığını, kendi kanlarından olmayan öteki insanlardan üstün olduklarını, tekrar tekrar, açıklamıştı.

Virginia, başarısızlığı, bozgunları bilmezlikten gelmek gerektiğini; ancak böyle yaparsa, insanın kendi acılarını unutabileceğini, başkalarının acılarına da ancak bu yoldan dayanılabileceğini ikide birde hatırlatırdı çocuklarına. Bu konuda, yalnız Fransız olduğunu bildiği ama adının Chamfort olduğunu bilmediği bir yazarın sözünü tekrarlardı sık sık: «İnsan kalbi ya kırılmalı ya da tunç gibi sertleşmeli.» Baltimore ailesinde insan kalbinin tunç gibi sertleşmesi ilkesi kabul edildikten başka, bunun, babadan oğla geçmesi gereken bir miras olduğu da kabul edilmişti. Virginia'nın kalbi ise iyi terbiye edilmiş domuz derisine benziyordu. Bundan habersiz herhangi bir insan, o sert, yıpranmış deri parçasının, tıpkı bir kalp gibi attığını görünce, şaşırır, afallar kalırdı. Bununla beraber, kadın, iki yıldan bu yana, hizmetçilerinin, uşaklarının önünde Alfred, başbaşayken Fred, sosyetede ise Mister Baltimore diye çağırdığı kocasına adamıştı kendini.

Scott'un babası gırtlak kanseriydi. Dayanıklıydı ama adam. Haftada üç kez yapılan ışın tedavisine bile dayanıyordu. Oysa, güçlü, sağlam yapılı bir beygir bile, o yıpratıcı tedavinin etkisiyle çoktan geberir giderdi. Kanser boynunda metastaz yaptığı zaman geçirdiği ameliyattan bir de iz kalmıştı. Bunu gizlemek için özel olarak diktirdiği, çok yüksek yakalı gömlekler giyiyordu. Birkaç aydan bu yana, sesini duyurabilmekte gittikçe daha çok sıkıntı çekiyordu. Onunla konuşanlar, ağzından teker teker, ıslık çalıyormuş gibi çıkan sözleri anlayabilmek için, kulaklarını onun dudaklarına yaklaştırmak zorundaydılar. Adam

o haliyle bile hiç soru sormuyor, durmadan emir veriyordu. Karşısındakilerden biri, arada sırada, söylediklerini anlatabilmek için insiyaki olarak sesini yükseltecek olursa, Alfred ona yavaş sesle, gerçi konuşmakta zorluk çektiğini, ama sağır olmadığını hatırlatıyordu. Hırıltılı, ıslık benzeri bu sözler, gözleri ve saçları aynı çelik grisi olan, dev yapılı Alfred'e esrarlı bir hava veriyordu. O davranışlarıyla, «Yarın hava güzel olacak» bile dese, insan Alfred'i büyük ve önemli sırlar saklayan bir insan sanıyordu.

Katı, kimselere acımayan bir adamdı ama, gerektiği zaman uysallaşmasını pekâlâ bilir, silâhını bırakıverirdi elinden. Bu bakımdan, «Bükemediğin eli öp» diyen ata sözüne tıpatıp uyuyordu davranışları. Amerika'daki korkunç politika oyunları ne kadar şiddetlenirse, Scott'un babası o kadar keyifleniyor, iki yüzlülüğü, şiddet hareketlerini daha da ileriye götürüyordu. Kendisiyle görüşmek isteyen insanları bile saldırgan bir tutumla kabul ediyordu. Evlerine gelen yabancıları, karısıyla birlikte, poliste sorguya çekermiş gibi, soru yağmuruna tutuyordu: «Kimsiniz? Ne iş yapıyorsunuz? Malî durumunuz nedir? Evli misiniz? Ne zamandan beri ? Yıllık kazancınız nedir?»

Aldıkları karşılıklar hoşlarına gitmeyecek türden ise, Bay ve Bayan Baltimore, o konuklarının yanından hemen ayrılıyorlar, bir daha hiç bakmıyorlardı yüzlerine. Eğer sorguya çekilen ve doyurucu cevap verememiş olanlar, Scott'un arkadaşlarıysa, ana ve babasına kıyasla biraz daha yumuşak yaradılışlı olan delikanlı çok sıkılıyordu.

Aile bugün varlık içinde yüzdüğü için Scott, yaşlı büyük babası Steve'in, ilk altınlarını nasıl topladığını merak ediyor, öğrenmeye çalışıyordu. Bir muhafelet gazetesi - daha doğrusu Baltimore'lara muhalif bir gazete - bir gün, ailenin kökünün şüpheli bazı temellere dayandığını, işin içinde, biraz da silâh ve içki kaçakçılığı kokusu bulunduğunu yazmıştı. O tarihlerde tam formunda, gücü yerinde olan büyükbaba Steve, aradan bir hafta geçmeden, bunu yazan gazeteyi, matbaasıyla, makinala-

rıyla, binasıyla, personeliyle, toptan satın alıvermişti. Sonra da tutmuş, gazetenin tüm personelini kovmuş, yalnız, sadistçe kaygularla elinin altında bulundurmak için, o yazıyı yazan adamı alıkoymuştu gazetede. Aradan kısa zaman geçince, onu da, başyazarlıktan, haber bölümü şefliğine indirmiş, bir yandan da adama bol avans para vermişti.

Adamın geleceğinin artık kendi insafına kaldığından emin olunca da, önce muhabirliğe indirmiş, arkadan ilân servisine vermiş ve en sonunda içki içtiği bahanesiyle zavallıyı kapı dışarı etmişti. Bu arada, ona kimse iş vermesin diye, tanıdıklarına baskı yapmayı da unutmamıştı. İşsiz güçsüz kalan gazeteci, aldığı borçları da ödeyememişti patronuna. O zaman, basit bir ahlâk kuralı uyarınca, Steve Baltimore I, savcılığa başvurmuş, adamın kodese tıkılmasını sağlamıştı. Scott bu gibi metodları her zaman onaylamıyordu ama, etkenliklerini kabul ediyordu ister istemez. Kaldı ki, hiç kimse ona bu konuda ne düşündüğünü sormamıştı hiç.

Yirmi beş yaşına gelip de milyonlar harcayıp milletvekili seçildiği zaman, babası şöyle demişti:

— Bir politikacının en iyi numarası, politikacıya benzememesidir.

Giriştiği her işi başarmak için çok çalıştığı gibi, bu alanda da, özellikle profesyonel bir politikacı gibi görünmemek amacıyla, çok çaba harcamıştı. Doğal yapısı ona bu konuda çok yardımcı olmuştu. Sağlıklı, boylu boslu bir üniversiteliyi andıran bedeni, hemen hemen saf denecek kadar içtenlikli gülümsemesi, hem erkeklerin hem de kadınların desteğini toplamasını sağlıyordu. Erkekler, onun bu haline bakarak, genç politikacının içtenliğine inanıyor, yardıma muhtaç hali ise, kadınların çabucak ilgisini çekiyordu. Scott'un mavi gözleri, daha on beş yaşındayken bile, **Financial Times** gazetesinde, önemli olayları önemsizlerden ayırdetmeyi öğrenmişti. Annesi Virginia, çocuk henüz o yaşlardayken, onun için evlerinde yemekler veriyor, Washington'da, politika ve ekonomi alanında ün yapmış kişi-

lerin tümünü çağırıyordu bu toplantılara. Oğlan, o zamanlar, ayağında kısa pantalonu ve dudaklarında özür diler gibi çocukcu bir gülümsemeyle koskoca bankacılara adeta ders veriyor; rakkamlarla top oynar gibi oynayarak, kâr, kârın ahlâk açısından değeri ve elde edilen kârı bir daha elden çıkarmamak amacıyla neler yapılması gerektiği konularında görüşler ortaya atıyordu. O sıralarda, babası biraz frenlenmesi gerektiğini düşünerek karşısına alıp öğüt vermişti Scott'a:

— Bildiğin her şeyi açıklama. Eğer çok kurnaz görünecek olursan, senden çekinir, korkarlar. Dilediğini yap ama, sanki davranışlarını başkaları düzenliyormuş, sen onların dediklerini yerine getiriyormuşsun gibi bir hava yaratmaya bak. Eğer biraz budala görünmezsen, hiç bir zaman iktidarı ele geçiremezsin. Güven ver herkese... Güven ver biraz...

Alfred Baltimore II, Scott çok küçükken bir şey daha öğretmişti ona:

— Bak, sakın unutma bunu, her hareketini, her kararını ahlâki, insancıl, yardımseverliğe dayanan bir temele oturtuyormuş gibi davran. Bu havayı yaratmaya çalış. Birinin görevine son mu vereceksin, bunu, onun iyiliği için yapıyormuşsun gibi bir hava yarat mutlaka. Memurlarından birini kovacaksan, onun becerisinin, şirketin sınırlarının ötesinde olduğunu söyle. Rakiplerinden birini iflâsa mı srükledin, personelin işsiz kalmasına vicdanının elvermediğini bahane ederek, hemen satın al o firmayı.

Scott, kişinin bu denli kurnaz olmasını çok ilginç buluyordu. Kaldı ki, sanki tombola oynuyormuş gibi, bu işlemlerin oyun yönü onu çok ilgilendiriyordu. Ama kim oyun oynardı kaybetmek için? Bir zamanlar yazar olmayı aklına koymuştu. Aileden bu konuda hiç kimse açık seçik bir yorum yapmamış, bu isteğini onun çocukluğuna bağlamışlar, hoşgörmüşlerdi. Annesiyle babası, Scott kadar parlak zekâlı bir çocukta, artık bu kadarcık havailiği olağan karşılamışlardı. Hem sonra, 1961 yıllarına doğru, Amerika cumhurbaşkanı seçildiği zaman, edebiyat

merakı hâlâ devam ediyorsa, vakti de olursa, söylevlerini kendisi yazar diye düşünmüşlerdi. Bir kez seçildi mi, nasıl olsa döncmi tamamlar, 1969'a kadar başkan kalır demişlerdi. Sonra mı? Sonra başkanlık sırası kardeşi Peter'e gelir, o da 1969'dan 1977'ye kadar iktidarda kalırdı. Üç kardeşten küçüğü olan Stephan ise, 1977'den iktidarı ele geçirir, 1985'e kadar yönetirdi ülkeyi. Eh, o zamana kadar da, en küçükleri olan, dördüncü oğulları Christopher'i nasıl olsa, çok daha önemli görevler beklerdi. Öyle ya, o tarihe kadar, ulusal yönetimlerin modası geçer, uluslararası çapta bir merkezî dünya devleti kurulur, Christopher Baltimore III de dünya devletini yönetirdi. Sonra? Sonrasını da artık o zaman düşünürlerdi...

Yüz yaşma kadar yaşayacağını soğukkanlılıkla tasarlayan Alfred, günün birinde, çocuklarının çocuklarının bütün dünyayı yöneteceklerini rahatça düşünebiliyordu.

Scott saatine baktı, geç kalmaktan çekindiği için, şoförüne biraz hızlı sürmesini rica etti. Annesine olan bütün sevgisine rağmen, kadın hâlâ biraz korkutuyordu onu. Virginia, arada sırada öyle bir bakardı ki Scott'a, zavallı oğlan ne yapacağını şaşırırdı. Bu bakışın altında, elindeki iktidarın sınırı ne denli büyük olursa olsun, Scott kendisini hep altı yaşında hissederdi. Demek ki, anası Scott'un altı yaşında olmasını dilediği zaman, ister istemez, altı yaşındaymış gibi hissedecekti kendini. Peki ama, ne diyecekti acaba şimdi annesi? Benimseyecek miydi evlenme fikrini? Kadının tutucu katolik duyguları acaba sert bir tepkiye yol açacak mıydı? Kız iyi bir ailenin, soylu kişilerin kızıydı ama, biraz fazlaca güzel, biraz fazlaca girgin değil miydi?

Peggy'nin bazı davranışları, arada sırada, Scott'u bile şaşırtıyordu. Kıza verdiği bir randevuya gelmemekle, ilk hatayı, kuşkusuz, kendisi işlemişti. Karşılaşmalarından bir gün sonrası için verdiği sözü yerine getirememiş, randevusuna gitmek olanağını bulamamıştı. Kollaması, şirin görünmesi gereken seçmenleri, Jefferson-City'deki yaşlı kadınlar derneğinde yaptığı konuş-

ma, ikna etmesi zorunlu olan Missouri'deki yargıçlar, bir de, bu önemli seçim bölgesinde bir gün daha kalması için yalvarıp yakaran taraftarları engel olmuşlardı Scott'un randevuya yetişmesine. Seçim kampanyalarının olağan hayhuyu, patırtısıydı bu. Çevresindeki kargaşaya rağmen, sekreter kızlardan birine, Peggy ile buluşacakları **Barbetta** lokantasına telefon ettirmiş, fakat, santral bir türlü bağlayamamıştı New York'u. Hiç değilse, sekreter kız, tırnaklarının boyasını tazelerken, böyle söylemişti Scott'a. Gecenin saat onbiri olmuş, hâlâ akşam yemeği bile yiyememiş, sonunda da vazgeçmişti bir şeyler yemekten. Ve aradan iki ay geçince, Peggy'nin, onun hakkında yazmayı vaadettiği makaleyi **Bazaar** dergisinde okuyunca şaşırıp kalmıştı.

Scott'u henüz yakından tanımadığı halde, nasıl başarmıştı bu işi Peggy? Nasıl olmuş da, gerçekleri bu kadar doğru yansıtabilmişti? Makale ne pek lehine, ne de aleyhindeydi, içine birkaç iğneli lâf sokuşturulmuştu, o kadar. Scott, teşekkür etmek için birkaç satırlık bir mektup yollamış, fakat cevap almamıştı.

Aradan altı ay geçtiği halde, bir daha hiç görmemişti Peggy'yi. Sonra, bir akşam, Washington'da, Feydin'lerin evinde, burun buruna gelmişlerdi. Scott'un yakın arkadaşlarından olan John Feydin, **Herald Tribune** gazetesinin politika yazarlarındandı. Önemli bir özelliği vardı: Haftanın önemli olayını, olay daha gerçekleşmeden, tahmin eder ve yazardı. Scott'un ailesiyle Feydin'in ailesinin, Florida'daki köşkleri yanyanaydı. Bu nedenle, çocukken tanışmışlar, sıkı fıkı arkadaş olmuşlardı. Aradan zaman geçince, John Feydin, Monica adlı bir kızla evlenmişti. Monica'nın en sevdiği eğlence, apartmanında partiler düzenlemek, orada karşılaşan genç kızlarla bekâr erkeklerin evlenmelerine olanak sağlamaktı.

Scott'la Peggy'nin tanışmalarından haberli olan Monica ile John, sık sık Scott'a Peggy'den; Peggy'ye de, Scott'dan söz etmişlerdi ama, ne biri, ne de öteki, pek ilgilenir gibi görünmemişlerdi. Peggy, çoğu geceler, milletvekilleriyle, bakanlar ya da

Devlet başkanlarıyla bir aradaydı. Scott'a gelince, Amerikan yüksek sosyetesinin önde gelen genç kızları onunla flört edebilmek için birbirlerinin gözünü oyacaklardı neredeyse. Bu nedenle, ne birinin ne de ötekinin, birbirlerinin sosyal ilişkilerinden etkilenmesi beklenemezdi.

O geceki buluşmaları hayli soğuk geçmiş, her şey terbiye ve nezaket sınırları içinde kalmıştı. Peggy, Scott'a karşı tepeden bakarcasına uzak durmuş, kızın bu davranışına kızan Scott ise, politika üzerinde parlak bir konuşmaya girişmişti ama, Peggy, yanındaki iki genç adamın fısıldadıkları sözlere kahkahayı basmış, hiç aldırmamıştı bile Scott'a. Ünlü çöpçatan Monica bu durum karşısında umutsuzluğa kapılmış, ancak, konukları gitmeye başladıkları zaman, Scott'un Peggy'nin kulağına bir şeyler söylediğini görerek, yeniden umutlanmıştı. Hemen kalbi hızlı hızlı atmaya başlamış, Peggy'nin de Scott'a cevap verdiğini görünce, her şeyin kaybedilmemiş olduğuna inanmıştı. Gerçekten de, Scott, Peggy'nin kulağına eğilerek, mırıldanmıştı:

— Size randevu verdiğim gece, Jefferson-City'de sıkışıp kaldım. Bırakmadılar yakamı. Telefon ettirdim size...

— Ya öyle mi?

— Evet öyle? Makaleniz fevkalâdeydi. Size bir karşılık borçluyum.

— Nasıl olacak bu karşılık?

— Bir kadeh içki içelim birlikte, izin verirseniz. Burada değil ama. Başka bir yere gidelim. Hemen, şimdi! Tamam mı? Atlatalım buradakileri! Ne dersiniz?

Peggy, kısacık bir süre biraz durakladı:

— Olur. Kabul. Ben ineyim önce, siz gelip beni arabamda bulun. Siyah bir Lincoln.

On dakika geçmeden, Peggy'nin arkasından gittiğini belli etmemek için, neler yapmak zorunda kalmıştı Scott. Yalnız, kötü bir raslantı, Peggy tekbaşına değildi otomobilinde. Yanında, kızın elini tutan, sırıtıp duran bir genç adam vardı. Bu delikanlının, oradan geçerken genç kızın arabasını tanıyan ve ona

sürpriz yapmak için arabaya girip saklanan bir arkadaşı olduğunu sonradan öğrenmişti Scott. Ama ne olursa olsun, bozulmuş, arabaya binmemiş, dönüp gitmişti. Peggy de, onun geldiğini gördüğü halde, yanına çağırmak için hiç bir şey yapamamıştı.

Bu olaydan ancak bir yıl sonra, fikrinden hâlâ caymamış olan Monica'nın evinde karşılaştılar yeniden. Bu kez durum tersine dönmüştü. Scott'u unutamamış olan Peggy, genç politikacının anlattıklarını dikkatle dinledi, Scott'un bu denli atılgan ve politikaya girmeye bu kadar istekli olmasından etkilendi.

Scott o sıralarda, New England eyâletinin en eski, en amansız muhafazakârlarından biriyle çekişmek için tüm gücünü topluyordu. Mevcut siyasi partilerden hiç birinden aday olmayı istememiş, kestirmeden giderek, yeni bir parti kurmuştu. «Yenilikçiler»di partinin adı. Tabii, partinin genel başkanlığını kendi üzerine almıştı. Bir yandan iyi bir konuşmacı olması, öte yandan da Baltimore'ların serveti, işin gerçekleşmesini kolaylaştırmıştı. Seçimlerde Scott'un, yaşlı başıl Palmer'i yeneceğine kimse ihtimal vermiyordu ama, Scott kendine güveniyordu. Yemeğin sonunda, Peggy yaklaştı yanına:

— Son ayrılışımız konusunda size bir açıklama yapmam gerekiyor sanırım.

Güvenle, gülümseyerek karşılık verdi Scott.

— Disraeli ne demişti: «Hiç bir şeyi açıklamayınız.»

— Ben Disraeli değilim. Bir yıl önce bana ikram edeceğiniz bir kadeh içkiyi şimdi içebilirim. Eğer hâlâ böyle bir isteğiniz varsa, sizi aşağıda, arabamda bekliyorum.

— Peki, geliyorum.

Böyle demesine rağmen gitmedi Scott. Daha açıkçası, geç kaldı. Tam gideceği sırada, konuklardan biri ona politikayla ilgili bir soru sordu. Scott, anlatmaya bayıldığı «İktidar nasıl ele geçirilir» konusunda uzun ve ateşli bir konuşmaya daldı. Oysa, sokakta, arabasında beklemekte olan Peggy köpürüyordu

öfkesinden. Yarım saat bekledikten sonra, kızgınlıktan deliye dönmüş, gururu kırılmış olarak gaza basıp, gitmişti.

Hemen hemen bir saat kadar geçip, Scott, Feydin'lerden izin isteyerek aşağıya indiği zaman Peggy'nin arabasını boşuboşuna aradı. Bulamayınca, yine döndü Feydin'lere, Peggy'nin telefon numarasını sordu. Küçük bir kâğıda yazıp cebine attı. Aradan sekiz gün geçince, özür dilemek için telefon etmek istedi, fakat bu kez de ceplerinde bulamadı numarayı yazdığı kâğıt parçasını. Sonunda, rehberden buldu. Açtı telefonu. Fakat, söylediklerine göre, Peggy, Avrupa'daydı ve iki haftadan önce dönmeyecekti. Cebindeki not defterini çıkardı o zaman, o günden sayarak iki haftayı hesapladı, tam ondört gün sonraki tarihe, «Peggy Nash-Belmont'a telefon» diye yazdı. Seçim kampanyasının çok yoğun bir döneme girmiş olmasına rağmen, Peggy ile buluşmaya önem veriyordu.

Peggy döndüğünde aralıklı olarak, acaba randevularını biri mi, öteki mi yerine getirmeyecek kuşkusuyla, zaman zaman buluştular. Scott, Peggy'nin inatçılığını, gerçekçiliğini, siyah saçlarını ve sert karşılıklarını seviyordu. Peggy ise Scott'un mesleği uğruna, onu ihmal etmesinden hoşlanıyordu. Gelecekle ilgili iyi bir belirtiydi bu. Genç bir kadın için çok önemliydi gelecek. Üstelik, politikacının masmavi gözlerine, bazı şeyleri can kulağıyla dinlemiyormuş gibi davranmasına rağmen, birdenbire politik konularda ateşli bir tartışmaya girip, sorunu çözümleyivermesine bayılıyordu. Scott'da iktisat kavramı vardı ama hiç para işiyle uğraşmamış olduğundan, paraya pek saygısı yoktu. Bu nedenle, birahane, lokanta gibi yerlerde buluştukları zaman, Scott meteliksiz olduğunu anlatmak için, tatlı bir gülümsemeyle ceplerini ters çevirip gösterdiğinden, hesapları hep Peggy ödüyordu.

İki kez dansettikleri zaman, Scott, o anda politikayı düşünmediğini hayretle farketti. Peggy'nin, sımsıkı sarıldığı kendi bedenine yaslanmış bedeni Scott'a uzun süredir önemini unuttuğu bazı istekleri hatırlattı. Peggy de, aynı anda, aynı şeyleri

duymuş olmalıydı. Aralarında uzun bir bakışma, uzun bir sessizlikten başka bir şey geçmedi. Sonra Peggy, genç politikacının elinden tuttu, onu, dansettikleri salondan çıkardı, kapının önünde duran arabasına bindirdi, direksiyonu da ona bıraktı.

Scott, hiç duraklamadan, arabayı Peggy'nin Park Avenue'deki apartmanına doğru sürmeye başladı. Yol boyunca, genç kadının ince, uzun parmaklarının, iki kez, pantalonunun üstünden, baldırlarını tırmaladığını duydu. Yine hiç konuşmadan. yanyana, apartmana girdiler, öpüşmeler tarihinin en uzun süren öpüşmesini gerçekleştirdiler. Peggy, üstündeki yumuşak yeşil muslin giysinin göğsündeki düğmeleri çözdü, Scott'un ellerini tutup, memelerinin üstüne yerleştirdi. Scott, yatağın nerde olduğunu bile araştırmadan, Peggy'yi oracıkta yere yatırıverdi.

İki saat sonra Scott kollarını açtı, Peggy'nin yanına, sırt üstüne uzandı. Dans ettikleri yerden çıktıklarından beri bir kelime bile konuşmamışlardı. Bakışları karşılaştı o sırada, Scott önce hafifçe gülümsedi. Peggy aynen karşılık verdi bu gülümsemeye. Sonra gerçekten gülmeye başladı Scott, ama kendini tutmaya çalışıyormuş gibi, sessiz sessiz gülüyordu. Peggy de öyle güldü. Biraz sonra Scott tutamadı artık kendini. Gürültüyle katıla katıla, sevinçle gülmeye başladı. Güçlü bir erkeğin başarılı, doyurucu bir sevişmeden sonra içten gülmesiydi bu. Peggy de, onunla aynı anda, katıla katıla, gözlerinden yaşlar akarak güldü. Kendilerine geldikleri zaman, ilk önce Peggy bir şeyler söylemek istedi. Scott, parmağını genç kadının dudaklarına götürerek, susturdu onu:

— Sus!... İlk konuşan mutlaka budalaca bir şey söyler.

— Tamam öyleyse... Sen söyledin işte!

Yeniden başladılar çılgıncasına gülmeye. Aradan hayli zaman geçince Scott sordu:

— Ne söyleyecektin bana?

— Gülmemiz herhalde Manhattan'dan bile duyulmuştur.

İşte herşey böyle başlamıştı. Scott, Peggy ile evlenmek is-

tiyordu. Peggy de Scott'la evlenmeyi hayalinden çıkartmıyordu. Peggy her şeyi anlayışla karşılıyordu. Scott, bazen uzak bir eyâlette seçim kampanyasını sürdürürken, küçük bir bardan telefonla arıyordu Peggy'yi. Bir hafta sonra, Washington'da bir yerde, bir saatlik bir randevu veriyordu. Bu randevulara Peggy mutlaka geliyordu. Scott'un bir uçaktan öbürüne, bir trenden ötekine aktarma yapması saati geldiği zaman, Peggy sulugözlülük edip ağlamıyordu.

Sonra, beklenmedik bir gelişme yer almaya başladı aralarında. O zamana kadar, genç bir çocuğun siyasî tutkularını hoş karşılamış olan Peggy, Scott, emellerini gerçekleştirmeye başlayınca onu çekemez olmuştu sanki. Kendi isteklerini ortaya koydu, gerçek bir başarıyla yürüttüğü gazetecilik mesleğini Scott'un mesleğiyle kıyaslamaya girişti. Oysa, Peggy, mesleğinde, biraz da Scott'un ona sağladığı bazı avantajlı durumlardan yararlanarak yükseliyordu. Başlangıçta, birbirlerine tutkun iki insanken, Scott'un genç kadını hiç yanından ayırmak istememesine rağmen, birbirlerinin rakibi kesildiler. Peggy artık eskisi gibi Scott Amerika'nın öbür ucunda da olsa her işi bırakıp onu görmeye koşmuyordu. Scott ise gerçekleşmeye başlayan iktidarının verdiği sarhoşluk, seçim kampanyasının yorucu ortamı içinde, Peggy'deki bu değişikliği görüyor ama, bunu önlemeye ne vakit ne de imkân bulabiliyordu. Bir ara görüşmeyeli altı hafta olmuştu, Scott, Peggy'nin Tony Fairlane adında, şımarık, zengin bir oğlanla nişanlandığını öğrenmişti. Tony'nin yakışıklı fakat budala; zengin fakat kendini beğenmiş bir sersem olduğunu bilmeyen yoktu.

Peggy'sini iyi tanıyan Scott, buna bakarak, genç kadının ondan intikam aldığı kanısına vardı. Scott'un Peggy ile ilişkileri kesildiği zaman genç politikacı en şaşırtıcı başarılarını sağlamıştı. Seçim kampanyasına balıklamasına bir dalış yapmış, ateşli nutukları, parlak bir biçimde yürüttüğü polemikleri sonucu, partisine binlerce ve binlerce insanın katılmasını sağlamıştı. Ne yapabilirdi başkaca? O yorucu, yıpratıcı ortamda,

bir dakika boş vakit buldu mu, sekreterlerinden birinin getirdiği profesyonel bir orospuyu, çalışma odasında, hemen hemen ayak üstünde, şöyle göz açıp kapayıncaya kadar, beceriveriyordu. Sağlık dengesini korumak için. O kadar. Çevresinde kaynaşan genç kadınlara rağmen, onlardan herhangi biriyle, mesleği için bir engel, bir tuzak çıkartmasın diye ortaya, ilişki kurmaya yanaşmıyordu. Gazetelerin sosyete dedikoduları sütunlarını izleyerek, Peggy'nin nerelere gittiğini, neler yapmakta olduğunu, kimlerle flört ettiğini öğreniyordu ama, yazılanların bir kelimesine bile inanmıyordu. Peggy'nin, ne olursa olsun, kendisiyle arasına bu kadar mesafe koymak isteyeceğini aklı almıyordu. Hem aralarında geçen bütün o olaylardan sonra, nasıl olur da genç kadın bir başka erkek için duygulanabilirdi? Bundan böyle hiç yanından ayırmayacaktı artık Peggy'yi! Hiç bir zaman! Başarısını da, başarısızlığını da yalnız bir kişiyle paylaşacaktı: Peggy'yle.

Bunları aklından geçirirken, şoförü döndü.

— Geldik, dedi.

Scott kendini toparladı, dalgınlığından uyandı. Şoför, arabayı annesinin köşkünün önünde durdurmuştu.

— Çok kalacak mısınız? diye sordu şoför.

Scott, düşünceli düşünceli baktı şoförün yüzüne: Tutucu, hayli katı ilkeler uygulayan bir anneye, evlâdının, üç aya kadar, başka çevreden bir genç kadınla evleneceğini haber vermesi ne kadar sürerdi acaba? Tam da en umut verici siyasi tutkularının gerçekleşmek üzere olduğu bir sırada... Üstelik, bu evlenme politika alanındaki tasarılarını engellemezse eğer...

Scott, şoförünün yüreğine su serpmek istedi:

— Merak etme. Kısa sürer. Windsor dükününkine benzer bir işim var, halledilecek.

Hemen ardından, ekledi:

— Onbeş dakikaya kalmaz, dönerim.

14

KENDİ arabasıyla gitmek istememişti Yunanlı. Bir taksiye atlamıştı. Azıcık utanır gibi halinden. Sırtındaki korsan giysilerini, koltuğunun altında tuttuğu, üç köşeli korsan şapkasının omuzlarına aldığı büyük pelerinle saklamaya çalışıyor. Bambilt'lere geldiği zaman, içeriye girerken gözüne takacağı, siyah bandaj da ceplerinden birinde duruyor. Şimdilik, olağan, önemsiz gibi görünen bu «boşanma partisinin» yavaş yavaş hayatını allak bullak edeceğinden haberi bile yok Sokrat'ın.

İnsanların sözde kendilerince hazırlanmış sandıkları olaylar hep böyle gelişir işte: Gerçekleşme olanağı olan binlerce tasarıdan bir dizi raslantı doğar, bunlar bir yığın olayı oluşturur. Tümünün gelişme düzeni ancak sonradan, bir şey maktıki bir tarih sırasına göre yerli yerine yerleştirildiği zaman anlaşılır. Olay tam gerçekleşirken, içkili bir yaşlı kadın gibi, sallanır durur, işin nereye varacağı kestirilemez ya da hiç sallantı belirtisi göstermez - ama raslantılara, kişinin yaptığı seçime bağlı olarak, kılıktan kılığa girer. Oysa, insan da, kendi arzularının raslantısına bağlıdır.

Nereye doğru ilerlediğini bilmiyor şimdilik Yunanlı. Aklının ucundan bile geçmiyor bu soyut düşünceler. Herhangi bir

insan gibi, biraz da keyifsiz, Central Park'a doğru giden bir taksinin arka koltuğuna yaslanmış kalmış. Ön koltuğun biraz ötesinde, camın üstüne rastlayan yerde asılı duran, arabanın plâka numarasına bakıyor dalgın dalgın. Numaranın altında da, şoförün adı var, «Israel Kafka». Dudaklarının ucuna bazı sorular geliyor. Yaz geçiyor sormaktan. Onu biraz korkutan, Menelas'a, kur yapmaya cüret edebilecek mi acaba? Sıkısıkıya bağlı olduğu Yunan tanrıları, Olimpus dağının tepesinden, Yunanlı'nın bu çocuksu, kararsız haline bakarak inceden inceye alay ediyor olmalılar onunla.

Taksi, Broadway'deki trafik sıkışıklığı arasından, zorla ilerleyebilmekte. Sinirlenen Israel Kafka, sol eliyle, sürekli olarak basıyor klâksona. Çıkan gürültüye aldırış bile etmeden, Satrapulos'a dönüyor. Berbat bir argo ile soruyor:

— Şu hergelelerin haline baksanıza! Ne arıyorlar bu herifler bu saatte, burada?

Yunanlının bu konuda en küçük bir fikri bile olmadığı için, omuzlarını silkmekle yetiniyor, karşılık vermiyor şoföre. Tam o sırada, Bambilt Limited Petrol şirketinin altmış katlı yapısını görüyor birdenbire. Gecenin saat onu olduğu halde, yapının bütün katlarının pencerelerinde ışık var. Yunanlı, cebindeki göz bandajını parmaklarıyla buruşturuyor sinirle.

— Şurada durun, diyor taksi şoförüne.

Şenlik başlayacak biraz sonra.

Gus Bambilt'in apartmanında o kadar çiçek vardı ki, salonun duvarlarının rengi bile belli olmuyordu. Büyük saksılardaki sarmaşık gülleri yüksek pencerelerin üst doğramasına kadar ulaşıyordu. Orkide buketlerini, japon vazolarının içine, yere serpiştirmişlerdi. Lâleler, glayörler; limon rengi, kırmızı,

siyah, mor, beyaz, turuncu binbir çeşit çiçek her yere yayılmıştı.

Gus Bambilt, özel dairesinin, iş hayatındaki başarılarının bir simgesi olmasına özen gösterirdi. Sahibi bulunduğu bu altmış katlı yapının son üç katını, 58, 59 ve 60 ıncı katlarını kendine ayırmıştı. Bu üç katlı dairenin üstü, bahçeydi. Gus, çatıyı bir asma bahçe biçiminde düzenletmişti. Orman gibi irileşmişti orada yetiştirdiği bitkiler. Asma bahçenin tam ortasında otuz metre uzunluğunda, profesyonel yarışlara bile elverişli, kocaman bir yüzme havuzu vardı. Isısı 25 derecede tutulan havuzun saydam suyunun altında, İtalya'dan özel olarak getirttiği, bazıları Onaltıncı yüzyıldan kalma, Ravena mozaikleri görünüyordu. Kabartma biçimindeydi bunlar. Kışın, kocaman, pleksiglas bir kubbe ile örtülüyordu havuzun üstü. O zaman, insan kendini gerçekten gözyüzünde yüzüyor sanırdı havuza girince.

Asma bahçeye dikilmiş mavi servilerin, Oregon çamlarının, okaliptüs ağaçlarının arasından, görüntü sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Bu eşsiz terasın kenarındaki korkuluklara yaklaşıp, aşağıya bakınca insan, Central Park'ın, uçurumda gibi duran çiçeklerini, New York'un şaşırtıcı güzellikteki çizgilerini görebiliyordu. Koca kent, gündüzleri, mavimtrak dumanlar içindeydi. Geceleri ise, yanıp sönen neon ışıklarının, pencerelerde yanan elektriklerin yarattığı gökkuşağı büyülüyordu kişiyi.

Gus, birkaç kadeh içip sarhoş olduğu zamanlar, yüzme havuzuna balıklamasına dalar, alt katlarda, kendi emrinde çalışmakta olan üç bin görevliyi düşünmekten hoşlanırdı.

Gus Bambilt, boşanması onuruna - her zamanki gibi karısı Nut'un buluşuydu bu - apartmanın her üç katını da ayrı temalarda dekora ettirmişti: Birinde deniz konusu ele alınmıştı (servetini, Alaska kıyıları açıklarında yaptırdığı petrol sondajlarına borçluydu Gus.) Öteki katta, para dekor elemanı olarak kullanılmıştı. Para kazanmayı başlıbaşına bir amaç olarak seçmişti kendine. Üçüncü katta ise dekor, aşk kavramına dayanıyordu Gus, hayatta aşktan başka şeye bağlı olmadığını gururla tekrar-

lar dururdu. Palavraydı bunların tümü de: gerçekte, dolarların tutsağı olmuştu. Gelmiş geçmiş bütün karıları, diledikleri gibi sömürmüşlerdi onu. Elinde avucunda ne varsa çarçur etmişlerdi evlendiği kadınlar, daha doğrusu, onunla evlenen kadınlar...

58'inci kattaki dairesinin duvarları, tavandan yere kadar, kocaman akvaryumlarla donatılmış, onların içine de, denizaltında yaşayan bütün canlılardan birer tane yerleştirilmişti. 59 uncu katın duvarlarını renkli olarak yapılmış, büyütülmüş, yüz dolarlıkların röprodüksiyonları kaplıyordu boydan boya. 60 ıncı katın duvarları ise, sözde aşkı işleyen, hafif gravürler, oldukça zevksiz tablolarla bezenmişti. Bunlar arasında dikkati çeken tek tablo, Fragonard'ın nefis bir yapıtıydı. Resimde, yatağına uzanmış, yarı çıplak bir kadın, kendisine saldıran bir köpekle oynaşıyordu. Öte yandan, Gus Bambilt, zevksizliğini kanıtlayan bir ahmaklık daha yapmış, büyük bir panonun üstüne, boşandığı oniki karısının fotoğraflarının agrandismanlarını yerleştirmişti. Onikinci fotoğraf, Nut'ın resmiydi doğal olarak. Onüçüncü fotoğraf yeri ise, boş bırakılmış, o beyazlığın tam ortasına, kocaman bir soru işareti çizilmişti. Nut, çok diretmişti bu zevksizlik gösterisine yer vermemesi için. Kulak asmamıştı kocası. Eğer bu panoyu astırmayacak olursa, o zaman, Nut'un, biri kendisi olmak üzere, ayrıldığı üç eski kocasının fotoğraflarını asalım diye tuttumuştu. Kadın, onu caydırmayacağını anlayınca, her şeyi; hattâ, adamın konuklarına sunmayı düşündüğü ama onların tümünü hayli zor durumda bırakacak küçük armağan fikrini bile kabul etmek zorunda kalmıştı. Kim bilir, belki de, alkolün etkisiyle kimse farkına varmazdı...

58 inci kata çıkan iki asansör vardı. İkisi de çok hızlı çalışan, insanın yüreğini hoplatan cinsten asansörler. O katta, asansörün tam kapısının önünde, kırmızı kadifeden, kocaman bir tente vardı, tıpkı büyük otellerin dış kapılarının önünde olduğu gibi. Tentenin iki yanına, başlarına Ondördüncü Louis biçimi peruklar geçirmiş, ellerinde meşaleler tutan uşaklar sıralanmıştı. İnsan içeriye girer girmez, salonda, yüksek sesle ko-

nuşan kalabalığın çıkardığı gürültüden afalayıp kalıyordu. Herkes aynı anda konuşuyordu. İçlerinde, karşısındakinin söylediklerini dinleyen tek bir kişi yoktu.

Konukların hepsi de, kocaman siyah pelerinlere sarılmış olarak geldikleri için, uzaktan, siyah mürekkep şişelerine benziyorlardı. Sırtındaki pelerini şöyle savurarak çıkartıp atınca birisi, hemen herkes hayretle, sevinçle çığlıklar atıyor, alkışlıyordu. Yaşlanmış, iler tutan yanı kalmamış milyonerler, Fransız denizcileri kılığına girmişlerdi. Amiraller, rıhtım işçileri kılığını seçmişlerdi. Finkin demir çelik fabrikalarının sahiplerinden, iri yarı, şişman, sarışın bir kadın, saç tuvaletine New York Borsa binasının biçimini vermişti. Hayır işlerinde çalışan, yardım derneklerinin başkanlıklarını yapan yaşlı başlı hanımlar ya 1900 tipi profesyonel orospu, ya kovboy kahvelerinde konsomasyon yapan bar kızları, ya da kiralık sosyete gülleri gibi değişik kılıkları yakıştırmışlardı etleri sarkan vücutlarına. Bir başkası da, şişman bedeninin müsait yerine küçük bir kumaş parçası yerleştirmekle yetinmiş, o bezin üstüne, evinin telefon numarasını yazdırmıştı kocaman rakkamlarla.

Burada, psikoloji uzmanı bir gözlemci bulunsa, gelenlerin giydikleri kılıklara birer birer baksa, onların kim oldukları açıklayamaz ama, ne olmak istediklerini söyleyebilirdi kolayca. Ancak, psikolojinin geçerli olabileceği bir yer değildi burası. Erkek olsun, kadın olsun, içeriye adımını atan herkes, yarım şişe kadar pembe şampanyayı içmek zorundaydı her şeyden önce. Ancak ondan sonra ev sahibesi, yeni geleni karşılayıp buyur ediyordu.

Lindy Nut bu gece eski rekorlarını da kıracak kadar çekici ve şıktı. Konuklarından hiç biri, çıplaklıkta onunla başedebilecek kadar cesur giyinmemişti. Vücudunun özelliklerini apaçık ortaya koyan tuvaleti eşsizdi. Sırtındaki varla yok arası giysi, hafif, ince, saydam mavi bir vualden dikilmişti. Göğsünü çevreleyen, sırtına kadar uzanan, üstü çiçekli bir altın zincir taşıyordu tuvaleti. İri gözlerini ortaya çıkardığı için, arkaya

doğru taradığı saçlarının üstüne yine altından yapılmış, ince, zarif bir taç yerleştirmişti. Bu eşsiz tacın üstünde, her biri en az yirmi karatlık, tam ortadaki ise, şöyle böyle, otuz karatlık pırlantalar vardı. Salınarak yürüdüğünde tuvaleti denizdeki dalgalar gibi kıvrılıyor, yuvarlanıyor, kadının bedeninin bütün girdisini çıktısını ortaya koyuyordu.

Lindy, konuklarının iltifatlarını kabul ettikten sonra, Big Gus da o geceki buluşu olan bir cümleyle katılıyordu bu iltifatlara: «Onu bu kadar güzel görünce, kendisinden niçin ayrıldığıma akıl erdiremiyorum!» Maskeli, kostümlü konuklar, o zaman, birbirlerini tanımaya ya da tanımamazlıktan gelmeye çalışıyorlar; tıklım tıklım dolu olan merdivenlerden inmeye ya da çıkmaya başlıyorlardı. Her adım başında, ellerinde tepsi tepsi yiyecek sunan uşaklarla burun buruna geliyorlardı. Yukarı katlara çıkanlar, aşağı inmeye çalışanlara engel oluyor; başbaşa verip konuşmak isteyenler, birbirlerinden ayrılmak zorunda kalıyorlardı. Ortada rakkamlar dönüyor, Borsa haberleri yayılıyor, kostümlü birini tanıyan konuklar hemen yüksek sesle onun adını bağırıveriyorlardı. Gelenlerin hepsi politika ya da iş çevrelerinin ünlü kişileri, jet sosyetenin tanınmış kahramanlarıydı.

Kadınlar, makyajlarını düzeltmek, saçlarına bir kez daha bakmak için, her katta bulunan beş tuvalete kafileler halinde hücum ediyorlardı. Erkeklerin çoğunluğu merdivenlerin altında duruyormuş gibi yaparak, inip çıkan kadınların bacaklarını, görebilirlerse eğer, daha da yukarlarını dikkatle gözlüyorlardı.

Saat onu geçtiği halde, suare henüz tam anlamıyla başlamamıştı. Teraslarda hava ılık ve rutubetliydi. İçerideki havalandırma tesissatından yayılan serin, canlandırıcı esinti, teraslara ulaştığı zaman eriyip kayboluyordu. Elli sekizinci katta antreden bir sevinç çığlığı koptu. Gus Bambilt'ın en iyi arkadaşlarından biri olan, Amerikanın en güçlü bankacılarından Erwin Edwards, çağanoz kılığında gelmişti. Konukların övgüsüne yol açan özelliği, yalnızca kollarının çağanoz kıskaçlarına

dönüşmüşlüğü değil, salona tıpkı bu hayvan gibi, yanyan yürüyerek girmiş olmasıydı. Eline tutuşturulan şampanya şişesini bitirmeye çalışırken, bir yandan da önüne gelene çarpıp duruyordu. Şampanyayı bitirir bitirmez yere fırlattığı şişe, alkışlar arasında parçalandı.

Güleç yüzlü Gus elleriyle kalçalarına vuruyordu durmadan. Kendisi henüz yeteri kadar içmediği için, düzenlediği suarenin fırtına gibi başladığını farkedebiliyordu.

Beline taktığı palasına ve savaşçı kılığına rağmen, Yunanlı birdenbire, kendini çırılçıplakmış sandı: Yanına para almayı unutmuştu.

Unuttuğu çek defteri değildi - İnsan belirli bir çizginin üstünde zengin olursa, çek defterinin artık bir anlamı kalmıyordu - yanından hiç bir zaman eksik etmediği bir tomar kâğıt parayı almayı unutmuştu aceleyle. Yunanlı'ya göre, para, kendi parası, insanı tamamlayan, ona biçim veren bir şey olmalıydı. Elle tutulur bir gerçekti para; ağırlığı vardı, boyutları vardı. Kesinlikle bilinenn bir maddeden yapılmıştı. Altın madeninden, ipek kâğıtlarından. Taksiden inerken, elini pantalonunun sağ cebine atmıştı. Kâğıt para destelerinin varlığını duymak için, günde birkaç kez yaptığı bir hareketti bu. Ama, boştu cebi. Hiç bir şey yoktu içinde... Nasıl olur da böyle bir şey gelirdi onun başına. Kapıda duran uşaklardan biri, onun sıkıntılı durumunu gördüğü için, hemen fırlamış, taksi şoförüne gerekli parayı uzatmıştı. Yunanlı, adama teşekkür edeceği yerde, sert sert baktı ona. Şoför Israel Kafka da, bahşiş alamadığı için, aynı sertlikle baktı uşağa.

Satrapulos, şaşkın, öfkeli, zemin katındaki büyük hole daldı. Orada, asansörlerin önünde birikmiş sürüyle insan vardı. Kostümlü oldukları için hiç birini tanımadı. Buna kar-

şılık, onlar kendisini tanımışlar gibi geldi. Hattâ, parasız geldiğini bile farkettiklerini sandı. Korkunç bir histi bu. Bir ara, oteline dönmeyi düşündü. Zor tuttu kendini. Kendisi kadar önemli olmadıklarına inandığı bazı ünlü kişilerin aksine, Yunanlı yanında mutlaka, en azından ikibin dolar kadar kâğıt para taşırdı. O ünlü kişilere gelince, onlar, hiç para taşımamakla övünürlerdi ama, Satrapulos'a göre, gerçekte o heriflerin kasaları da boştu. Yunanlı denize, ya da yüzme havuzuna girdiği zaman bile, yanındaki kâğıt paraları bırakmaz, bir naylona sararak, mayosunun içine yerleştirirdi. Dünyanın neresinde olursa olsun, çehresi ve adı onun pasaportu, kimlik belgesi yerine geçiyordu. Hiç kimse kalkıp da, ona bir fatura sunmak kabalığında bulunmazdı. Ama, yine de ne olur, ne olmaz. Öte beri satın aldığı mağazalar, onun adına düzenledikleri faturaları, Yunanlı'nın bölgedeki şirketlerinden birine yollamakla yetinirler, oralarda da hemen ödenirdi faturaların tutarı.

Ama ne önemi vardı şimdi bunların! Ona gerekli olan, mutlaka yanında bulunması gereken, bir tomar kâğıt paraydı. Parmaklarını her an değdirebilmeliydi para destelerine. O nefis, eşsiz duyguyu duyabilmeliydi parmaklarının ucunda. İş hayatında ya da aşkta, önemli bir karar vereceği zamanlar, bütün ceplerini tıklım tıklım doldurdu kâğıt parayla. Markları, İngiliz liralarını ya da dolarları okşadıkça taze bir güç kazandığına inanırdı.

Tam o sırada, asansör geldi. Ama, yok, yapamayacaktı. Binmedi asansöre. Büyük hole döndü, kapısının üstünde «Erkekler» yazılı bir kapı bulunca kadar dolaştı. Hemen, boş tuvalete daldı. İçerden kilitledi kapıyı. Orada, küvetin üstündeki küçük madenî kutuyu açtı, avucuna doldurduğu tuvalet kâğıtlarını, pantalonunun sağ cebine tıkıştırdı. Sonra, hiç bir şey olmamış gibi, başı dik, çıktı tuvaletten.

Koridorda, elini hemen pantalonunun sağ cebine götürdü. Kâğıt tomarını hissedince parmaklarının ucunda, içi rahatladı. Bunun budalaca bir şey olduğunu biliyordu ama iyi geliyordu

gene de. Hem ne çıkardı böyle yapıyorsa? Tekrar asansörün kapısının önüne gitti. Kimseye beli etmeden, elini göğsüne götürdü. Çek defteri ceketinin iç cebindeydi. Pantalonunun sağ cebinde ise, bir tomar tuvalet kâğıdı. Şimdi artık herkesin içine girebilirdi.

Gerçekten parlak bir buluştu bu! Lindy Nut, Amore Dodino'nun elinden tuttu, bütün konuklara gösterdi. Neşeli çığlıklar yükseldi herkesten. Dodino, ünlü kadın dedikodu yazarı Elsa Maxwell'in kılığına girmişti! Herkes, Elsa Maxwell'in dilinden, kaleminden korkardı. Yine de, sosyetenin ünlü kişileri, kolay kolay vazgeçemezlerdi bu ünlü dedikodu yazarından. New York'ta hep Elsa'nın katıldığı toplantılardan söz edilir, onun bulunmadığı kokteyllerin, yemeklerin adı bile anılmazdı.

Amore Dodino, tam bir homoseksüel olduğu için, taklid ve sahtecilikte de eşsizdi. Üstüne yakıştırdığı Elsa Maxwell giysileri, o ünlü kadın yazarın bir karikatürü olmaktan çok, tıpkı kendisiymiş gibi duruyordu. Herkes orasına burasına küçük yastıklar yerleştirerek bedenini şişman, hantal gösterebilirdi ama hiç kimse Dodino'nun yaptığı kadar başarı sağlayamazdı bu alanda. Adam Elsa Maxwell'in aynı, soluyan bir fok balığı gibi yürüyor, onun gibi, sanki kıçının haşmeti, ağırlığı altında eziliyordu. Elsa'nın kocaman, sarkık memelerini bile yakıştırmıştı bedenine. İnceden inceye her şeyini gerçekleştirmişti ünlü dedikodu yazarının. Yanaklarını onunki gibi sarkıtıp pelteleştirmiş, gözlerini kömürlük penceresi gibi karartmış, dudaklarına küçümseyici bir gülümseyiş oturmuş, tepesine sonbahar yaprakları üzerine meyvalarla, çiçeklerle bezenmiş rüküş bir şapka kondurmuştu.

Konuklar alkışladılar Dodino'nun bu kılığını. Üstelik, çekindikleri bir insanla bir kez olsun alay edebildikleri için pek

sevinçliydiler. Dodino, konuklardan birinin önünde eğildi mi, sözlerine, «Dün gece, Windsor'larda, düşesin villâsında...» diye başlıyor, ardından, Elsa gibi, bir yığın prensin, kontun, markizin adlarını sıralıyor, bu kişiler üzerine şaşırtıcı, açık saçık öyküler uyduruyordu. Hayatından pek memnun görünüyordu Dodino. Kendi kişiliğinden çıkmış olmaktan hoşlandığı hemen anlaşılıyordu.

Dodino'nun bulunduğu yerden biraz uzakta, asansörün çıkış kapısının önünde sevinç çığlıkları yükseldi. Acaba kimdi yeni gelen? Dodino'nun topladığı ilgiyi dağıtan kim olabilirdi? Lindy Nut, Dodino'nun elini çoktan bırakmış, yeni gelene doğru koşmaya başlamıştı bile. Dodino durduğu yerden şöyle bir baktı: Üzerinde saydam, jelatin gibi bir şeyler giymiş morumsu ışıklar yansıtan garip kılıklı biri girmekteydi içeriye. İğrençti görüntüsü. Gelenin Elsa Maxwmell'in ta kendisi olduğunu görünce küçük dilini yutuyordu az daha Dodino. Gerçek Elsa Maxwell denizanası kılığına girmişti. Şişko kadın çevresine korku salmaktan, bu kadar gürültüye yol açmaktan bayağı memnun, ağır ağır geliyordu. Amore'nin tam önüne gelince, onu parmağıyla gösterdi, gülmekten katıldı:

— Kimsin sen?

Dodino hemen açtı kollarını:

— Elsa'cığım, şekerim! Dodino ben! Amore!

Kadın hemen gürledi:

— Amooore!

Fırtına gibi atıldı Amore'nin kollarının arasına. Söylediklerini duymamış olmak için, Dodino kadının hemen sözlerini kesti:

— Elsa! Elsa'cığım! Harika olmuşsun! Harika! Ne kadar da orijinal!

Dodino, bu arada, içinden, acaba beni öpecek mi, yoksa gırtlağıma sarılıp boğacak mı diye düşünüyordu. Oysa, Elsa, Dodino'nun, kendisini taklit ettiğini anlamamıştı bile. Tuttu adamı kollarının arasında sıktı:

— Amore, ne kılığına girdiğini anlatır mısın bana? Dahiyâne bir buluş seninkisi! Dahiyâne şekerim!

— İhtiyar dişi balina kılığına!

— Harika, harika!

Elsa, Dodino'nun koluna girdi, sürükleyiverdi onu:

— Gel! O şampanya susattı beni. İçecek bir şey bulalım!

Konuklar kendi aralarında, Elsa'nın basireti mi bağlandı, yoksa kasıtlı olarak mı böyle davranıyor diye soruşturmaya başladılar. Hayır, kasıtlı filân yapmıyordu. Kaldı ki, ertesi gün yüzlerce gazetede aynı zamanda yayınlanan yazısını okudukları zaman, meraklananların yüreğine su serpildi. Yazı bir gece önceki suareyi ayrıntılarıyla anlattıktan sonra, şöyle son buluyordu:

> **«Bu eşi bulunmaz toplantıyı mateme boğan müthiş faciaya rağmen, Bambilt'lerin düzenledikleri gece, sosyete açısından bakıldığında, mevsimin en parlak, en başarılı suaresiydi.»**

— Hayır Gus! Hayır!

Peggy bir daha baktı Gus Bambilt'e, gülerek tekrarladı:

— Hayır!... Neden sordun?

Big Gus, hayatından memnun, alkolün ve heyecanın etkisiyle, yüzünde çocuksu bir mutluluk, ortalarda salınarak dolaşıyordu. Üstünde, gri çuvaldan, siyah çizgili bir forsa kılığı vardı. Eteklerini komik bir hareketle çekiştirdi:

— Peggy, cehennem benim hayatım!

Kıyafetini herkes görsün, beğensin diye, tek ayağı üzerinde şöyle fırıldak gibi bir döndü. Garsonlardan birinin Peggy'ye sunmakta olduğu şampanya şişesini kapıverdi:

— Her şeyden önce, için bakalım! Tasaları, kederi dağıtmak için!

Peggy, şampanya şişesini dudaklarına dikerek, birkaç yudum içti, sonra Rusya'da yaptıkları gibi, kaldırıp fırlattı şişeyi:

— Boşanmanızın şerefine!

Sonra, Gus'un kendisine, omuzlarındaki pelerini çıkarmasını söylemesini bekledi.

Bambilt fırsatı kaçırmadı:

— Söyleyin bakalım, kostüm olarak neyi seçtiniz? Aşkı mı, Denizi mi, Parayı mı?

— Denizi.

Pelerin, Peggy'nin omuzlarından kaydı. Genç kadın çok güzel bir hayvan eğiticisi kılığına girmişti. Çevredeki bazı insanlar, baktılar Peggy'ye. Kostümünün ne anlama geldiğini öğrenmeye çalıştılar. Peggy, büyük bir rahatlık içinde güldü:

— Neden olmasın? Deniz kızı eğiticisi oldum ben de.

Konuklar bayıldılar Peggy'nin kılığına. Tam o sırada, iki asansörün kapıları aynı anda açıldı. Bir yığın yeni konuk daldı içeriye. Herkes onlara bakmaya başlayınca, Peggy'nin sürprizi de unutuluverdi. Bu arada, sağdaki asansörden Menelas, soldakinden İrena ile Kallenberg çıktılar.

— Dostlarım! Dostlarım! diye bağırdı Gus. Hepiniz tanıyorsunuz birbirinizi! Daha doğrusu, tanıdığınızı umarım!

Yeni gelenlerden bazıları sarıldılar birbirlerine, şapırtılı öpüşler duyuldu ama, kimse kimsenin makyajını bozmak istemediği için, havada kalan öpücüklerdi bunlar.

O sırada Gus, Menelas'a döndü:

— Şey, dedi... Nasıl olur, Şeyi'i... (Az kalsın Mister Menelas diyecekti. Son anda tuttu kendini. Sonra da gülünç bulduğu o adı söylemeye çekindi ama buna rağmen söyledi.) Sayın Gozales del Salvador'u göremiyorum...

— Cezalı o, dedi Menelas bir kraliçe edasıyla.

— Haydi dostlarım, için, için lûtfen!

Yeni gelenlere şampanya şişeleri sundu garsonlar.

— İzin verirseniz, pelerininizi alayım...

Menelas engel olmak ister gibi davrandı. Yalnız kendisi-

nin bildiği bir nedenden ötürü, Peggy'ye kötü kötü baktı.

— Nasılsınız?

— Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?

İrena, 1914 savaşı amirallerinin kılığına girmişti. Kallenberg ise, deniz tanrısı Neptün'dü o gece için. Çenesine, yerlere kadar sarkan gür bir sakal takacak, eline de mukavvadan bir tırmık alacak kadar ileriye götürmüştü gerçekçiliği. Dev yapısı, sırıtkan suratıyla, Gus'ın yüzüne dimdik baktı. İkisi de uzun boylu oldukları için, birbirlerini rahatça görüyorlardı. İlk önce kendisi içmekle beraber, konuklarını içkilere doğru götüren Gus hemen atıldı:

— Size neden Mavi Sakal dediklerini anlıyorum şimdi!

Bu şakanın herkesin hoşuna gidebileceğini, fakat Kallenberg'in bundan hiç hoşlanmadığını hemen anladı. Kendini bağışlatmak istermiş gibi sordu:

— Bir şişe daha ister misiniz?

Aman canım! Ne çıkardı sanki Kallenberg'in kalbini kırdıysa! Hem sonra, Bambilt'in Kallenberg'e ihtiyacı yoktu ki. Tam tersine, Kallenberg'in ona ihtiyacı vardı! Herman, Menelas'ın elini öptü. Big Gus girdi hemen araya.

— Olympe, pelerininizi alabilir miyim...

Çektiği gibi aldı pelerini kadının omuzlarından. Menelas'ın gözleri bir an kararır gibi oldu. Kaskatı kesilmesine rağmen, bir şey söylemedi. İşte facia patlak vermişti sonunda: Menelas'da, cambazhanelerdeki vahşi hayvan eğiticisi kılığına girmişti! Gözleri Peggy'nin gözlerine dikildi. Bakışlarında şimdi elle tutulur bir meydan okuma seziliyordu. Tam o sırada yetişen Lindy Nut, işin müthiş bir dram biçimine girebileceğini kavradı. Atıldı hemen:

— Olympe! Ne güzel bir buluş bu böyle!... Olağanüstü güzelliktesiniz!

Menelas zarzor gülümseyebildi. Nut, bitirmedi sözlerini, durumu yumuşatmak, herkesin gözüne batan bu raslantının etkilerini azaltmaya yardımcı olmak amacıyla yine konuştu:

— Demek evimde, şu anda, iki vahşi hayvan eğiticisi var! Öylcyse, uslu dursun vahşi hayvanlar! Peggy'nin söylediğine bakılırsa, o denizkızlarını eğiticekmiş. Peki, siz kimi terbiye edeceksiniz?

— Hiç merak etmeyin, bulurum terbiye edilecek birini!

Tam o sırada, kalabalığın arasından, Sokrat Satrapulos, korsan kılığıyla çıkageldi...

— Olympe! Memleketliniz Sokrat Satrapulos'la tanışıyor musunuz? Sakın onu terbiye etmeye falan yeltenmeyin. İflâh olmaz sayılı yırtıcılardır.

Yunanlı eğildi Menelas'ın önünde. Eğilince, belindeki palanın sapı battı midesine, acıttı. Yüzünü buruşturdu ister istemez. Bir ters anlamalar zinciri birbirini izledi bunun üzerine. Adamın yüzünü buruşturmasını gözden kaçırmayan Menelas, bunu bir sıkıntı işareti olarak yorumladı. Ona buz gibi baktı, hemen çekti elini. Şaşıran S.S. de bunu kendisine bir hakaret sandı, sert bir biçimde geriledi biraz. Geriler gerilemez, orada bulunan İrena sarılıvardi adama, iki eliyle Yunanlı'nın gözlerini örttü:

— Bil bakalım ben kimim?

— İrena! Kullandığın parfüm seni her zaman ele verir!

İrena öptü Yunanlı'yı. Sokrat da ona hayranlıkla baktı. Hazırola geçti:

— Buyurun binbaşım!

— Yo, hayır, Amiralim ben!

Herman geri kalmak istemedi karısından:

— Ne adam! İlle de rütbesini indirecek herkesin. Ne var ne yok? Dehşetsin bu gece, dehşet!

Belki de tek gözüne taktığı o korsan bandajından ötürü, Sokrat Kalenberg'i yamyassı görüyordu. Dev gibiydi yine Herman, ama yassı görünüyordu...

İrena, tatlı fakat sinsi bir sesle, yavaşçacık sordu:

— Lena nerde? Sevgili küçük kızkardeşimi ne yaptın?

Mavi Sakal, istemeyerek de olsa, Sokrat'ın yardımına yetişti:

— Sokrat deli değil ya benim gibi. Getirmemiş karısını!

— Peki, sen ne zaman uzattın bu sakalı?

Kallenberg çenesindeki takma sakalı biraz çekti aşağıya doğru, gösterdi.

— Bir dakikada. Gördün ya!

O anda Big Gus gürledi yanlarında:

— Yaşasın Yunanlılar! Gelin! Gelin benimle!

Big Gus, Menelas'ın koluna yapışmış, herkesi içeriye doğru sürüklüyordu. Altıyüz metre karelik bu apartmanda iki vahşi hayvan eğiticisi biraz fazlaydı. Menelas, Peggy'ye kötü kötü bakıyordu durmadan.

Raph Dun pek saygılı bir davranışla eğildi Dodino'nun önünde:

— Saygılarımı sunarım, sayın Madam...

Menelas'la hararetli hararetli konuşmakta olan Amore (Dodino, yakın dostlarındandı Menelas'ın; hattâ onu «Lympia» diyebilmek hakkına bile sahipti) alaylı bir biçimde baktı gazeteciye:

— Vay, dedi, siz misiniz? Irzına geçilen genç kız... Çok mu üzüldünüz sonradan?

Bir gün önce aralarında geçen sahneyi hatırlayarak biraz canı sıkılan Raph Dun, Menelas'la tanıştırılmak istediği için, tuttu kendini, aksi bir şey söylemedi. Dodino'nun sırtına ahpapça vurdu:

— Beni tanıştırır mısın yücelerin yücesiyle?

— Hiç yorulma bunun için dostum, sen onun hoşlanacağı tiplerden değilsin.

Sonra o berbat İngilizcesiyle, Menelas'a döndü, şöyle bir şeyler söyledi:

— Bu adam, ister kendisini tanıtmam size.

Olympe dalgın dalgın gülümsedi, gecenin, smokinle gelmiş olan tek erkeği Raph Dun'a kısaca baktı. (Büyük terziler taksitle iş yapıyorlardı ama kostümlü toplantılar için, maskeli balolar için kıyafet satan eskiciler peşin istiyorlardı paralarını). Menelas bir alçakgönüllülük gösterisiyle sordu Dodino'ya:

— Arkadaşınız ne kılığına girmiş öyle?

— Sosyete adamı kılığını seçmiş. Başarmış mı dersiniz?

Menelas cevap vermek olanağını bulamadı. Çağanoz kılıklı bankacı Erwin Ewards bir insan kalabalığından fırlamış, kıskaçlarını uzatmış, Menelas'a doğru hızla yaklaşıyordu:

— Güzellerin güzeli!... Müthişsiniz yine bu gece!

— Erwin!... Ne kadar komiksin!

Vahşi hayvan eğiticisi, çağanozu öptü. Erwin, yabana atılacak insan değildi Menelas'ın gözünde. Malî konularda yararlı bir danışmandı. Üstelik, Borsa oyunlarında da pek başarılıydı. Sahibi bulunduğu banka, dişi panter'in ellerini iki milyon dolara sigorta etmişti. Bazen, iki resital arasında, Olympe'le kocası, Erwin'in davetini kabul ediyor; gidip onun, Fransa'nın güney kıyısında, Cap d'Antibes'deki muhteşem villasında kalıyorlardı. Erwin kendisi hemen hemen hiç gitmiyordu oraya ama konukları, yıl boyunca içinde on tane uşak, hizmetçi, aşçı bulunan bu villada sık sık dinleniyorlardı.

— Fransa'ya gittiniz mi bu yıl?

— Heyhat! Ne yazık ki hayır... İşler öyle yüklü ki!...

— Ya o eşsiz villanız?

— Ne zaman şeref vermek isterseniz, emrinizdedir.

— Hâlâ bana satmak istemiyor musunuz o villâyı?

— Sayın dostum, biliyorsunuz satılık olmadığını...

O anda garip bir şey oldu. Menelas, bir yandan konuşurken, öte yandan, Erwin'in omzunun ötesinden baktı, Yunanlı'yı gördü. Adam dikilmiş, onların konuşmalarına kulak kabartıyor-

du. Menelas, Sokrat'ı inceledi, kısa boylu buldu. O operet giysileri içinde gülünçtü bile. Ama, buna rağmen, gözlerini ayıramıyordu onun gözlerinden. Vahşi hayvan eğiticisi, bir serçe tarafından büyülenmiş gibiydi. Sokrat da dikmiş gözlerini, Menelas'a bakıyordu hiç kıpırdamadan. Aralarındaki bu beklenmedik bakışma, her ikisini de sarsmaya başlamıştı. Uzun gibi gelmesine rağmen, - gerçekte iki saniye bakmışlardı birbirlerinin gözlerinin içinde - bir kelime bile konuşmadıkları halde, her şeyi söylemişler, birbirlerine her şeyi vaadetmişler, birbirlerinin geçmişlerini, şimdiki durumlarını, geleceklerini öğrenmişlerdi. Sonunda ilk önce Satrapulos kendine geldi. Ewards'ın yanına yaklaştı. Adamın kolunu sıktı:

— Her şey satılıktır, Erwin... Her şey satılabilir... dedi.

Çağanoz hemen cevabı yapıştırdı:

— Olabilir ama, Fransa'daki villâm satılık değil.

— Her şey nasıl satılabilirse, villanız da pekâlâ satılabilir dostum.

— Israr etmeyin!...

— Bahse girer misiniz satacağınıza?

Yunanlı o kadar ciddi konuşuyordu ki, çevresindeki küçük gruptakiler; bankacı, ünlü piyanist Menelas, gazeteci Raph Dun, tanınmış homoseksüel Amore, kıpırdamadan dinlemeye koyuldular bu konuşmayı. Ewards sırıttı:

— Kaybettiniz bahsi sevgili Sokrat.

— Bir saniye, bir saniye. Bir şans verin bana. Olur mu?

— Ne şansı?

— Ne kadar eder o güzel, eşsiz villânız?

— Söyledim ya size, satılık değil...

— Nedir değeri? Kaç para eder?

— Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz... Durun bakayım... Ne ödemiştim ben o villâya... Onarımıyla birlikte...

— Ne kadar? Söyleyin...

— En aşağı, diyelim ki, bir milyon dolar.

— Güzel. Aynı fiyatı verirsem, satar mısınız bana?

Ewards protesto eder gibi yaptı:

— Olacak iş mi bu?

Yunanlı onu yatıştırmak için elini kaldırdı:

— Ya iki milyon dolar versem, o zaman satar mısınız?

Bankacı, New York'ta kalem kâğıt kullanmadan, kafadan hesap yapmasıyla, bir de şairliğiyle ün yapmıştı. Yönetim kurulu toplantıları arasında tutar, klâsik şiirleri başarılı bir biçimde yorumlar, herkesin övgüsünü toplardı. Fransa'daki o villasını beşyüzbin dolara satın almıştı. Şimdi aynı villâya bu fiyatın dört katını veriyorlardı. Gerçekte, yapının değeri, olsa olsa altıyüzbin dolar ederdi. Yalnız ne var ki, bu ünlü villâ, bankacının itibarını yükseltiyordu bazı çevrelerde. Bir saniye bocaladı, sonra vız gelir bana itibar dedi içinden. Fakat, acaba Yunanlı ciddi mi konuşuyordu?... Biraz daha nazlandı:

— Ama, sevgili dostum... Yani...

Satrapulos'un bakışlarından, yaptığı teklifin bir dakika sonra artık geçerli olmayacağını anladı. Hemen şimdi, evet ya da hayır diye, karar vermeliydi.

Sordu Yunanlı:

— Karar verdiniz mi? Evet mi, hayır mı?

— Ne yapalım, peki öyleyse...

Satrapulos cebinden çek defterini çıkardı. Menelas'a dönerek:

— Müsaade eder misiniz? dedi.

Kalemini çıkarmak için ceplerini yokladı. Bulamadı. Belindeki palanın sapını, sinirlenerek itti, rasgele sordu:

— Bir dolma kaleminiz var mı?

Raph Dun'ın vardı dolma kalemi. Uzattı Yunanlı'ya. Yunanlı bir bacağını hafifçe kaldırıp, üstünde yazdı çeki. Küçük, uzunca kâğıdın en üst köşesindeki çizgili yere, rakkamla, «2.000.000 Dolar», yazdı, aşağıya aynı rakkamı bu kez yazıyla tekrarladı. İmzaladı:

— Erwin, kimin emrine olsun çek?

— Bilmem ki... bir dakika...

— Nasıl istersen, kimin emrine olmasını istersen, sen yazarsın üstüne. Amerikadaki şirketimin müdürü yarın gelir görmeye seni. Satış belgesini, tapusunu filân ona verirsiniz.

Hayretler içinde kalan Çağanoz, kıskaç biçimindeki kolunu uzattı, aldı çeki.

— İşte bu kadar dostum! İyi bir iş yaptık!

Yunanlı elde ettiği başarının tadını çıkartıyordu şimdi. Hareketlerini, söylediği sözleri, Menelas heyecanla izliyordu. Yunanlı elini uzattı Ewards'a:

— Tamam değil mi? Anlaştık!

— Anlaştık... diye kekeledi ünlü bankacı. Sevinçten etekleri zil çalıyordu. Ama, bir yandan da bu yoğun sevincini belli etmemek için kendini sıktığından, üzerine fenalık gelmesinden korkuyordu.

Yunanlı'nın keyfi gelmiş, cesareti artmıştı. Menelas'ın kulağına eğildi, Yunanca olarak:

— Hiç kuşkunuz olmasın, Cap d'Antibes'deki o villâyı kendim kullanmak niyetinde değilim. Yalnız, Ewards'ın, villâyı sizin satın almanıza engel olmasına tahammül edemedim. Satmak istemiyordu o. Fakat, ben satmak istiyorum villâyı. Ne kadar verirsiniz?

Dişi hayvan eğiticisi çok heyecanlanmıştı. Onun bir şey söylemesine vakit bırakmadan, S.S. yine konuştu:

— Bir dolara satarım size villâyı, anlaştık mı?...

Menelas, bacaklarının titrediğini, neredeyse yere yıkılacağını sandı. Mimi bile... hani en parlak çağında... Mimi bile bu kadarını göze alamamıştı... Mimi'nin parlak çağını hatırlamış, adamın adı dudaklarının ucuna gelmişti ama o zamandan bugüne, aradan milyonlarca ışık yılı geçmiş gibiydi...

Sokrat, bankacıya dönerek, seslendi:

— Erwin, bir dakika daha durur musunuz lûtfen!

Erwin Ewards o anda kaskatı kesildiğini hissetti, neredeyse heyecandan yere yıkılacaktı: Yunanlı fikrini mi değiştirmişti yoksa!

— Bana baksanıza Erwin... Fransa'da, Cap d'Antibes'deki o villânızı sattınız bana, öyle değil mi?

Bankacı, heyecan içinde, zorlukla yutkunarak,

— Evet... diye kekeledi... (Dun'ı ve Dodino'yu göstererek)... Bu baylar da tanıktırlar satış işlemine.

— Çok güzel. Yalnız, bir şey unutmadınız umarım.

— Bilmem... Şey...

— Bahse tutuşmuştuk ya bu konuda. Öyle değil mi?

— Öyle... evet...

— Evet ama, kaybettiniz bahsi.

Ewards ne diyeceğini şaşırdı, aptallaşmış gibiydi.

— Evet... evet ama neye bahse girmiştik? Bir şeyine değildi ki...

— Yoo dostum, hayır... Hafızanız hayli zayıflamış olacak!

Yunanlı, Raph Dun'a ve Amore Dodino'ya göz kırptı:

— Sorsanıza bu baylara, nesine bahse girmiştik?... Bir buçuk milyon dolarına, demiştik, öyle değil mi?... Gördünüz mü ya! Sevgili dostum, şimdi yapacağınız bir şey var, verdiğim çek kalsın sizde. Yalnız, siz de bana, lûtfen, birbuçuk milyon dolarlık bir çek yazın bakalım! Tamam mı?

Bu sözlerin ciddi mi, yoksa şaka mı olduğunu kestiremeyen bankacının şaşkınlığı karşısında, Yunanlı kahkahayı bastı, dostça vurdu Erwards'ın koluna:

— Seni kart çağanoz, seni!

Neredeyse kalbi duracak gibi olan ünlü bankacı Satrapulos'un şaka yaptığını anladı. Satış işlemi kesin olarak bitmişti. Ekledi Satrapulos:

— Gördün ya dostum, dünyada satılmayacak şey yoktur!

Hemen Menelas'ın kulağına eğildi:

— Yalnız, dehâ ve güzellik satın alınamaz... Eğer izin verirseniz... biraz sonra... konuşmak isterdim sizinle...

Dostça gülümsedi, oradan ayrılıp ilerlemeye başladı. Tam o anda, Raph Dun seslendi arkasından:

— Çok özür dilerim... Acaba, dolma kalemimi, iade edebilir misiniz?

Dun hemen pişman oldu kalemini istediğine. Ama, ne olursa olsun, gözden çıkartamazdı altın Parker kalemini. Onu ünlü bir sosyete kadını armağan etmişti. Neyse işte, sinemada yer gösteren bir kadın gerçekte. Ama, zengin bir adamla evlendikten sonra, sosyete kadını olmuştu ya. Yunanlı'yı yerin dibine batırmak için Kallenberg'le işbirliği yaptığından bu yana, Raph Dun kaçıyordu Satrapulos'tan. Korkuyordu ondan. Londra'daki o gecenin hıncını çıkarmak için herkesin içinde hakarete filân kalkar diye, tam altı yıldır yanına bile yaklaşmamıştı Satrapulos'un. Ama, şimdi artık kaçmasına olanak yoktu. Hesaplaşma anı gelmiş çatmıştı.

Yunanlı, gülümseyerek döndü arkasına, Raph Dun'a doğru iki adım attı:

— Siz Raph Dun'sınız değil mi? Ben Satrapulos... Tanışmadık ama şimdiye kadar, yazılarınızı her zaman okurum. Okurlarınızın hepsini tanıyamazsınız tabii.

Belinde palası, başında ölü kafası bulunan korsan şapkasıyla, Raph Dun, çok korkunç buldu Yunanlı'yı:

— İşte, o eşsiz makalelerinizi yazdığınız dolma kaleminiz... Buyurunuz...

Uzattı kalemi. Dun kendine gelir gibi oldu:

— Biraz önce, tanığı olduğum o sahneyi, izin verirseniz, yazmak isterdim...

— Niye yazmayacakmışsınız? Yazarsınız tabii... Olay gerçek olduğuna göre, ne engel var! Alın bakalım kaleminizi. Umarım bundan böyle beni de dostlarınız arasında sayarsınız artık.

Yunanlı'nın yolu üzerine ne zaman bir pislik çıksa, ya ezer geçer, ya da satın alırdı. Bu Raph Dun adındaki rezil herif bundan önce de kendini satışa çıkardığına göre, nasıl olsa yine satardı kendini.

— Yatımla düzenlediğim gezilerden birine buyurursanız, sevinirim.

— Sokrat! Sokrat!

Başındaki, göğsündeki tüm altınları şıngırdatarak Lindy Nut heyecanla yaklaşıyordu Yunanlı'nın yanına. Kolundan yakaladı adamı, çekti götürdü.

— Gelin benimle, ne olur! Size mutlaka tanıştırmak istediğim biri var. Scott Baltimore... Peggy... İşte Sokrat!

Peggy, iri yarı, uzun boylu, mavi gözlü genç adamın koluna asılmıştı. Scott Baltimore, Yunanlı'nın geldiğini görünce, sanki onun korsan kılığından korkmuş da kendini savunmaya çalışıyormuş gibi kolunu kaldırıp gözlerini gizlemeye çalıştı. Çok tatlı bir gülümsemeyle, elini ilk önce, o uzattı Sokrat'a. Scott smokin giymişti.

— Bayım, sizin gibi savaşçılarla karşılaşınca, silâhlarımı evde bıraktığıma pişman oluyorum.

Sokrat güldü bu sözlere, elini sıktı Scott'un. Aynı anda bu genç adamın, çok ilerleyeceğini; ilerlemek, yükselmek için yaratılmış olduğunu anladı...

— Nasıl buldunuz onu? diye sordu Lindy Nut. Sonra Peggy'ye dönerek, O kadar sıkma çocuğun kolunu, dedi. Kırarsın sonra!... Neyse! İyi eğlenceler sizlere, gençler! Ben gidip Gus'u bulmak zorundayım! Özür dilerim!

Lindy, şıngırdayan altınlarıyla, ayrıldı yanlarından.

Yunanlı konuştu:

— Sizden söz edildiğini çok duydum...

— Benim, sizden söz edildiğini duyduğum kadar olamaz gene de! Sizin gibi, tek başına, Amerika Birleşik Devletleri hükûmetini mat eden insanlara her gün rastlanmaz!

— Bana öyle geliyor ki, o hükûmeti, benden çok, şu sıralarda siz korkutmaktasınız bir hayli...

— Yok canım, nerde! Peggy söylüyor bunu her yerde, ondan yayılmış olacak bu söylenti!

Yunanlı ikisine de baktı: Sahaneydi ikisi de, güzeldiler,

yakışıklıydılar, gençtiler, parlaktılar. Hayranlık duydu ikisine de. Hemen ardından, kıskançlık benzeri bir duygu uyanır gibi oldu ama Sokrat onun su yüzüne çıkmasına izin vermedi.

— Amma da itip kakıyorlar insanı burada! Gelin, rahat bir köşe bulalım kendimize...

Hayli inatçı olan Peggy'nin kafasında bir tek amaç vardı. Bunu gerçekleştirmek için sonuna kadar gitmeye kesin kararlıydı. Scott'la Satrapulos'un birbirlerini daha iyi tanımalarını; Yunanlı'nın, Scott'un çevresine girmesini, onun davasını desteklemesini istiyordu. Bunun da ötesinde, Satropulos'un, Yenilikçiler partisine malî yardım yapmasını diliyordu. Böyle bir şey yaparsa eğer, karşılığını görürdü nasıl olsa... Scott, varacağı yere vardığı zaman.

Satrapulos'a gelince, genç Baltimore'un sevimliliği, yakışıklı olması, doğal davranışları, kişiliğinden fışkıran çekicilik, kararlılık, cana yakınlık onu büyülemişti. Bu genç adamda kahramanlara, dehâ sahibi dolandırıcılara, devlet başkanlarına, ya da peygamberlere özgü nitelikler vardı. Duruma göre, bunlardan herhangi biri olabilirdi kolaylıkla. Bu haliyle bile, insan ona gömleğini, karısını ödünç verebilirdi. Ödünç para da verebilirdi, ne kadar olursa olsun. Hani insanın yarışı kaybedeceğine inandığı halde varını yoğunu üstüne yatırdığı ve her seferinde yatırılanın yüz katını getiren yarış atlarına benziyordu.

— New York'a iş için mi geldiniz?

— Hayır, katiyen. Dostlarım Bambilt'lerin boşanmalarını kutlamaya katılmak için geldim yalnızca.

Peggy, pek inanmamış gibi, atıldı:

— Öyle mi?... Burada bulunmanızdan yararlanarak, mutlaka bir iş çeviriyorsunuzdur. Tıpkı Scott'a benziyorsunuz, iş yapmadan, bir şeyler çevirmeden duramazsınız siz.

Yunanlı gülümsedi. Peggy, başarı kazandığına inanarak, ekledi:

— Gördünüz mü bakın! Emindim bundan!... Bir şey mi sattınız, yoksa, bir şeyler mi satın aldınız?

— Önce aldım, sonra sattım.

— Söyleyin bana, ne aldınız, neler sattınız?

— Fransa'nın güney kıyılarında şahânc bir villa satın aldım.

— Kimden aldınız?

— Orası sırdır. Söyleyemem.

Yunanlı, bu tür işlerinden birinin duyulmasını, yayılmasını istediği zamanlar, sırdır, gizlidir diye diretir, ama mutlaka da açıklardı.

— Peki, kime sattınız sonra o villâyı?

— Açıklayamam.

— Pahalı mı sattınız?

Scott, dalgın dalgın gülümsedi.

Yunanlı kendisine bu soruların sorulmasına bayılıyordu. Alçakgönüllü bir sesle konuştu:

— İki milyon dolarlık bir çeke bastım imzamı.

— Yalan!

— Doğru.

— O zaman, aldığınız fiyatın iki katına sattığınıza bahse girerim.

— Pek sayılmaz.

— Söyleyin! Söyleyin öyleyse!... Kaça sattınız?

Sokrat, karşısındakileri daha da etkilemek için, biraz duraklamış gibi yaptı. Sonra, sanki istemeyerek, açıkladı:

— Bir dolara.

Peggy ve Scott birbirlerine baktılar.

Gözlerini fıldır fıldır döndürerek sordu Peggy:

— Gerçek mi söylüyorsunuz?

— Elbette!

Vahşi hayvan eğiticisi kılığındaki genç kadın güldü:

— Gördün ya Scott! Ne müthiş adam! Tıpkı sana anlattığım gibi!... Haydi öyleyse, söyleyin bana her şeyi! Anlatın şu alış verişi ne olur!

— Haydi çabuk, çabuk! Herkes terasa lûtfen! Herkes yüzme havuzunun başına! Çıkın yukarıya! Terasa!... Bir sürprizim var sizlere! Terasta piyango düzenlenecek! Büyük ödül var ortada! Kim kazanacak bakalım!...

Big Gus, çatlak sesiyle, herkesi yukarıya çıkmaya çağırıyordu. Bir dalgalanma başladı salonlarda. Konuklar neşeyle bağırışıyorlardı. Hemen herkes merdivenlere koştu, terasa çıkma ya başadı. Görüntü peri masallarını andırıyordu. Geniş terasın tam ortasında bir yüzme havuzu vardı. Saydam, yeşilimsi su, içinden aydınlatılmıştı. Her ağacın, her çiçek dalının arkasına bir projektör yerleştirilmişti. Big Gus, önüne bir çift paravana koymuş, yüksekçe bir yere çıkmıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu içkiden. Dev yapısıyla dikilmişti oraya. O anda, ceplerinden, iki tane, toplu tabanca çıkardı, ikisinin de namlularını konuklarının üstüne çevirdi:

— Hiç kimse kıpırdamasın! Boşanıyoruz artık!

Kahkahalar yükseldi konuklarından. Kimisi, katıla katıla gülüyor, kimisi hıçkırıyordu gülerken. Gittikçe ateşlenen kadınların, içkiyi fazla kaçırmış erkeklerin gülüşleri de, ayrıca, belli oluyordu.

— Dostlarım!...

Biraz durdu Gus Bambilt. Eline bir şişe iskoç viskisi aldı, dikti şişeyi ağzına. Bir süre içti.

— Dostlarım!... Evet... Üç yıllık, ya da hemen hemen üç yıllık bir mutluluk, bir tek erkek ya da bir tek kadın için, fazladır... Dostlarım... sonra mutluluktan çatlar insan... Tanrı uzak tutsun... Evet dostlarım, ben ve Lindy, bu nedenle, karar verdik boşanmaya işte. Çok geç olmadan boşanalım dedik, dostlarım!

O anda, bir yerden, Amerikan millî marşının ilk üç satırı duyuldu. Aynı anda, projektörler, terasın bir köşesindeki

bir çalılığı aydınlattı. Herkes, yeşilliklerin arasına o zamana kadar görmedikleri bir orkestranın saklanmış olduğunu görünce şaşırdı. Ardından trampet sesleri duyuldu.

— Lindy ve ben, evliliğimizin bu kadar uzun sürmesinin sırrını, bu gece, boşanmadan önce, açıklamaya karar verdik, dostlarım... Lindy! Lindy!

Big Gus, karşısındaki projektörlerin ışığından korunmak için, ellerini gözlerinin önüne doğru tuttu, kalabalığın arasında, Lindy'yi görmeye çalıştı.

— Nut, neredesin?... Neredesin karıcığım?

Konuklar arasında mırıltılar duyuldu. Lindy Nut yoktu ortalıkta.

— Görüyor musunuz kadınların ne mal olduğunu! Daha şimdiden bırakıp gitti... Rezalet!

Erkeklerden protesto sesleri yükseldi. Big Gus, tümünü susturdu bir el hareketiyle... Hâlâ Yunanlı'yla yaptığı konuşmanın etkisi altında olan Raph Dun, Dodino arkasından yaklaşıp, yüksek sesle konuşunca, yerinden zıpladı:

— Ne tatsız toplantı bu böyle!.. İğrenç bir şey! Ne gereği var sanki, bu koca sosis gibi herifin, boşanıyorum diye, bu kadar kafayı çekmesine?

— Ne o? Boşanmalara karşı mısın sen? Aile kavramına bu denli bağlı olduğunu bilmiyordum...

— Dengeli, sürekli aşkları, birbirlerine bağlı çiftleri severim ben.

— Hiç evlenmediğin belli!

— Budala, nereden biliyorsun evlenmediğimi?

— Yok canım! Sahi mi? Evlendin mi yoksa cicim? Neydi karının adı?

— Ne olacak? Charles! Sersem, sen de.

— Dostlarım!... diye gürledi Big Gus... Şimdi sizlere, sırrımızı açıklayacağım!... Yasal bir evlilik nasıl uzun zaman sürdürülür, bunu anlatacağım!... Tek kelimeyle...

Viski şişesini yine dikti kafasına, uzun bir yudum daha

çektikten sonra, karşısındaki konuklarına şöyle tepeden baktı:

— Gerçeği söylemek gerek!

Konuklardan bazıları bağırdılar:

— Yalancı! Yalancı!

Başkaları protesto ettiler:

— Bravo! Bravo sizlere!

— Bakın dostlarım, insan eğer karısıyla iyi anlaşıyorsa, susmalı o zaman. Anlaşamıyorsa, açıkça söylemeli bunu! Nasıl mı söylemeli?... İyi bakın şimdi buraya!...

Sahnedeki aktörler gibi bir hareket yaparak, hemen oraya yerleştirilmiş, kendisinin de dayandığı paravanalara döndü. Üzerlerine iliştirilmiş panoları, birer birer açtı, konuklarına doğru çevirdi. Kendisinin ve karısının, ayakta çekilmiş, doğal boyutlarda, iki kocaman fotoğrafı çıktı ortaya. Fotoğrafların her birinin üstünde, kırmızı boya ile çizilmiş üç halka vardı. Bunlardan biri alınlarının öteki kalplerinin, üçüncüsü ise, cinsel organlarının üstündeydi.

— Dostlarım, gördüğünüz her halka, bir hedeftir!... diye anırdı Bambilt. Şimdi, benim çok sevdiğim bu oyuna tümünüz katılacaksınız!... Psikodram derler bu oyunun adına!... Aranızdan Lindy Nut'ı sevenler...

Karısını gözleriyle araştırmak için yine durakladı.

— Lindy?... Nerdesin Lindy?...

Birisi bağırdı:

— Burada! Lindy burada!

Lindy Nut, suratı asık, projektörlerin ışıkları arasından ilerledi. İleri geri sallanan Gus Bambilt, zarif bir hareketle, elini uzattı karısına. Sonra, sanki bir başarı kazanmış da onu halka sunuyorumş gibi, kadının kolunu havaya kaldırdı...

— Şimdi dostlarım, Nut ve ben, sizlere, evlilikte çiftler bunalımlarından nasıl kurtulurlar, bunu anlatacağız!... Tamam mı, Lindy?...

Bambilt, arkasında küçük bir perdeyi rayları üstünde kay-

dırdı. Lunapark'larda kullanılan türden yirmi kadar, tüfek göründü duvarda.

— İyi bakınız bunlara!...

Gus, tüfeklerden birini aldı, karısına uzattı, bir tane de kendisi aldı. Tüfeğin kabzasını oynattı yerinden, kapattı. Sonra karısının elinden tutarak, o yüksekçe yerden indiler, konuklarına doğru ilerlemeye başladılar. Herkes onlara yer açmak için, geriye, kenarlara çekildi.

— Karıkoca dırdırları, çekişmeler, modası geçmiş şeylerdir bunlar! Bakın şimdi nasıl ortadan kaldırılır böyle şeyler!... Hazır mısın karıcığım?... Ateş!

Tüfeklerden, kuru boğuk bir patlama sesi çıktı aynı anda. Bambilt'in fotoğrafının üzerinde, boynunun kenarında kırmızı bir sıvının fışkırdığı görüldü. Herkes, bu kez bakışlarını Lindy Nut'ın resmine çevirdi. Onun da, tam omuzunun yanından akıyordu kırmızı boyalı su...

Kallenberg bağırdı:

— Tutturamadınız!... Karavana!

Bambilt, daha yüksek sesle bağırdı:

— Bir saniye!... Siz daha iyi nişan almaya bakınız! Sayın konuklarımdan her birinin bir atış hakkı var. Resimlerdeki üç kırmızı yuvarlaktan herhangi birinin tam ortasına isabet ettirecek olana muhteşem, müthiş bir ödül var!... Dilediğiniz gibi, ateş edebilirsiniz ama, sırayla...

Afallamış kalmış olan konuklar ne yapacaklarını, özellikle, fotoğraflardan hangisine nişan almaları gerektiğini bilemiyorlardı. Bir huzursuzluk havası esti terasta. Bu sırada, biri haykırdı: «Bana verin! Ben ateş etmek isterim!»... Demir çelik fabrikalarının ünlü sahibesi, şişko Finkin'di bağıran. Hiç çekinmeden omuzuna yerleştirdi tüfeği, oldukça yakından, Lindy Nut'un başına nişan aldı, ateşledi tüfeği. Yuvarlağın tam ortasına yakın bir isabet kaydetti. Finkin, bu hareketiyle, kızıştırmış oldu ortalığı: Ondan sonra herkes başladı heveslenmeye. İki saniye içinde, bütün tüfekler kapışılmıştı. Herkes tüfekleri birbi-

rine uzatmaya başladı atış yaptıktan sonra. Salvo düzeninde atışlar birbirini izledi.

— Haydi!... Haydi bakalım!... diye gürlüyordu Big Gus. Mermilerin içinde ne mi var? Domates salçası!

Orkestra, **Cavalleria Rusticana**'yı çalmaya başladı. Gus Bambilt'in buluşuydu bu. Konuklar kendinden geçmiş, tam bir kolektif çılgınlık kaplamıştı terası. New York'un ortasındaki bu altmış katlı yapının asma bahçesindeki küçük orman, Kızılderililer gibi bağırıp çağıran insanlar, karnaval maskaralarını andıran giysiler, hava fişeklerinden yayılan borut kokusu, çılgınça çalan orkestra, deliye dönmüş insanlar, tüfeklerin patlayışı, tepinmeler, bağırışmalar, gülüşmeler, fotoğrafların üstünde patladıktan sonra, vıcık vıcık, aşağıya doğru bulaşan domates salçaları; her şey, herkes, gerçekdışı gibi görünüyordu. İşin tuhafı, atış yapanlardan hiç biri, şimdiye kadar, iki fotoğraftaki belden aşağıya çizilmiş, yuvarlak hedeflere nişan almamıştı. Herkes gerek Lindy Nut'un, gerekse Big Gus'un ya kalbine ya da başına nişan almaya çalışıyordu. Lindy'ye daha çok kadınlar ateş ediyorlardı. Konukların bu konuda bu denli terbiyeli ve çekingen davranmalarından canı sıkılan Kallenberg, eline geçirdiği bir tüfekle uzun uzun nişan aldı ve patlattı. Lindy'nin cinsel organın üstündeki yuvarlağın tam ortasına isabet ettirdi domates salçalı mermiyi. O anda terastaki gürültü öylesine yükseldi ki, bazılarının «Kazandı!» diye bağırdıkları ancak bir kaç saniye sonra duyulabildi.

— Bir dakika! Bir dakika durunuz! diye bağırarak, bu gürültü kasırgasını dindirmeye çalışıyordu Big Gus.

— Bir dakika! Herkes katıldı mı? Herkes ateş etti mi?

Herkes birbirinin yüzüne bakmaya başladı. O sırada biri seslendi:

— Satrapulos var! Satrapulos ateş etmedi!

Yunanlı öfkeyle baktı onun adını ortaya atana. Karısının ablası İrena'ydı bu gevezeliği yapan. Pis bir şakaydı bu.

— Haydi öyleyse! Siz de ateş edin! diye bağrışanlar oldu.

Herkesin bakışları Sokrat'ta döndü. Bu budalaca oyuna katılmaktan kurtulmak için biraz kenara çekilmiş, beklemekte olan Yunanlı, şimdi birdenbire, herkesin gözlerinin kendine dikilmesine çok içerledi. Bu boktan insanların tümüne küfür etti içinden, iğrenti duydu, Lindy Nut'ın da bu denli alçaltıcı bir duruma sokulmasına acıdı. Kadın, ona kalırsa, daha iyi, daha güzel şeylere layikti. İrena'ya gelince, gösterecekti o orospuya gününü daha sonra.

— Sevgili dostum, beccrinizi alkışlamaktan bizleri yoksun etmeyiniz, lûtfen...

Birdenbire derin bir sessizlik olmuştu. Big Gus, elindeki tüfeği Yunanlı'ya uzatıyordu. S. S. soğuk soğuk, onun gözlerinin içine baktı, tüfeği almadan, koluyla itti Big Gus'un elini. Sonra, yan taraftaki gül fidanlarından birine doğru ilerledi, güzel bir goncayı kopardı. Platforma yöneldi, çıktı. Başındaki korsan şapkasını çıkardı. Şapkaya iliştirilmiş ölü kafasını tutan toplu iğneyi aldı. Bambilt'in eğer hoşuna gitmeyecek olursa yaptığım şey, canı cehenneme, dedi içinden. Lindy Nut'ın, domates salçalarıyla rezil edilmiş fotoğrafına yaklaştı, kopardığı gül goncasını, elindeki iğneyle, kadının kalbinin üstüne iliştirdi. Hayretler içindeydi herkes...

— Bravo! diye kükredi Big Gus. İşte gerçek bir centilmen!

Miço kılığına girmiş olan yaşlı erkeklerden biri Satrapulos'tan geri kalmak istemedi, ilerledi Lindy'nin fotoğrafına doğru, elindeki gülü, fotoğrafın dibine atıverdi. Ardından, başka erkekler de aynı şeyi yapmaya başladılar.

New York'ta Bambilt'in yetiştirdiği gülleri bilmeyen yoktu. Gül fidanlarına bakmakla görevli üç bahçıvan, sürekli olarak, asmabahçede kalıyorlar, bu güzel çiçekleri, dondan, rüzgârdan, kentin pis dumanlarının, kirli havasının etkilerinden koruyorlardı. Şimdi hemen herkes, terasta binbir dikkatle yetiştirilmiş o nefis gülleri, kâğıttanmışlarcasına yolmaya, Lindy'nin fotoğrafının önüne fırlatmaya başlamıştı. Kadına saygılarını kanıtlamış oluyorlardı sözde... Fidanların dalların-

da bir tek gül ya da gonca bile kalmayınca, herkes, hep bir ağızdan, «Hurra!» diye bağırmaya başladı. Büyük gürültü gökyüzüne doğru yükseldi dalga dalga... Big Gus, sallana sallana, orkestraya kadar ilerledi, ancak mikrofona sarılarak ayakta durabildi. Avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Şenlik bitmedi daha! Hayır, bitmedi! Büyük armağan nerede ise gelmiş olacak, dostlarım! Sabırlı olun!

Orkestra bir slow çalmaya başladı. O zamana kadar hiç kullanılmamış, yeni projektörler yandı. Her attığı adımda yere yıkılacak gibi olan Gus Bambilt yüzme havuzuna doğru ilerledi zorlukla. Oraya gelince, tramplenin merdivenlerini, sallana, sallana, çıkmaya başladı. Üç metre yüksekliğindeki ilk atlama tahtasını küçümsemiş olacak ki, daha yukarıya tırmanmaya koyuldu. Altı metre yüksekliğindeki atlama tahtasının üstüne çıktı. Dengesini zor koruyarak, yürüdü tramplenin ucuna doğru. Tam ucuna gelince zar zor durdu. Üzeri çuval gibi bir bezle kaplı. uzun tahta, adamın ağırlığının etkisiyle, yaylanmaya başladı. Dimdik duruyordu Big Gus. Kendini tanrı sandığı muhakkaktı o anda. Aşağıda, ayaklarının altında her ulustan en seçkin insanlardan oluşan irili ufaklı bir kalabalık kaynaşıyordu. Baktı aşağıya. Ona doğru yönelmiş her suratın kimin suratı olduğunu söyleyebilir, tanıdığı her suratın üstüne bol sıfırlı bir rakkam yazabilirdi. Milyarlar dolaşıyorlardı ayaklarının altında, en güzel kadınlar, en önemli erkekler, sosyeteyi oluşturan insanlar. Sosyetenin temel direkleri... Big Gus hepsinin üstündeydi, tümünden daha yukarlarda, daha tepelerdeydi...

— İn aşağıya Gus! Çabuk in! diye bağırdı Lindy.

Kadın büyük bir endişe içinde, bir projektörün aydınlattığı kocasına bakıyordu aşağıdan. Gökyüzünün orta yerinde sallanan, sarhoş bir gemi forsasıydı şimdi Big Gus. Sarhoştu gerçekten. Hem alkolün etkisiyle ve hem de yüreğini genişleten, içine ferahlık veren, herkesten üstün olmak duygusuyla başı dönmüştü.

Adam, kolunu kaldırarak, gökyüzünü gösterdi... Gösterdiği yönden bir takım ışıklar yanıp sönmeye başladı. Gecenin karanlığını delen bir helikopter, yavaş yavaş, terasa doğru alçalıyordu. Paletlerinden, motöründen çıkan gürültü, aşağıdaki gürültüyü bastırdı. Geldi, alçaldı, terasın bir köşesine yavaşça konuverdi. Ellerinde meşalelerle, birtakım uşaklar fırladılar helikoptere doğru, kapısının önüne kırmızı bir halı serdiler. Kapı açıldı. Eşsiz güzellikte, çırçıplak, sarışın bir genç kız çıktı dışarıya. Kızın yalnız memelerinin ve iki bacağının arasında, küçük, pembe güller vardı. Helikopterin motörü durdu. Paletleri dönmüyordu artık. Kalabalıktan sevinç çığlıkları yükselmeye başladı yine. Sarışın, çıplak genç kız, adımlarını orkestranın çaldığı sambaya uydurarak, platforma doğru yürümeye başladı. Baldırlarını kıvıra kıvıra yürürken, elinde tuttuğu, kalın bir kordelâyı açtı, gösterdi herkese. Şunlar yazılıydı kurdelânın üstünde: **Ben, Büyük Ödülüm. Kim kazandı beni?**

— Kallenberg! Kallenberg! diye anırdı konuklar hep bir ağızdan.

— Dostlarım!... Dostlarım!...

Tramplenin tepesinde gürleyen milyarder Big Gus'a mı, yoksa, çırçıplak duran o sarışın dilbere mi bakacaklarını kestiremiyordu konuklar.

Big Gus yine gürledi:

— Gidip alın büyük ödülünüzü!...

Kimlere ait olduğu anlaşılamayan eller Kallenberg'i, platforma doğru itmeye başladılar. O sırada, İrena, insiyâki bir davranışla, rengi kireç gibi olmuş, öfkeden soluyarak atıldı:

— Gitme sakın!... Rezil oluyorsun! Gitme!...

Yalnız, başbaşa oldukları zaman ne isterse yapardı ama, şimdi burada, bu kadar insanın ortasında! Olacak şey değildi bu! Mavi Sakal, silkindi, kurtardı kendini karısının ellerinden. İrena yine atıldı ona doğru. Müthiş bir çaba harcayarak, gülümsemeye, işi hafife alır gibi davranmaya çalışıyordu. Herman o kadar çok içmişti ki...

— Bakın! Bana bakın!...

Dikkati kendine çekmek için, yukarıda, atlama tahtasının tam ucunda, hafif hafif yaylanmakta olan Big Gus, ciğerlerini yırtarcasına haykırıyordu:

— İyi bakın bana!... Gustave Bambilt benim adım, dostlarım!... Evet, dostlarım!... Yetmişiki yaşındayım!...

Lindy Nut, incecik sesiyle bağırmaya çalıştı:

— Yapma Gus, yapma! Çabuk gel buraya! İn aşağıya Gus!

Sonradan olayı anlatanlar, her şeyin çok çabuk olup bittiğini, hiç bir ayrıntıyı göremediklerini söylediler. İki olay aynı anda gerçekleşmişti. İkisi de, çabucak olup biten, sert, şiddetli olaylardı: Big Gus, profesyonel yüzücüler gibi, mükemmel, kusursuz bir atlayış yapmıştı havuza. Aynı anda, İrena, kocasını öpmesine engel olmak için o çıplak sarışın kızın üzerine çullanıvermişti sille tokat... Büyük ödül, bu saldırının altında kalacak kızlardan değildi; küfrediyor, tükürüyor, tırmalıyor, ısırıyordu... Kâğıttan, mukavvadan, dermeçatma Deniz Tanrısı Kallenberg'in takma sakalı yere düşmüştü, çırpınıp duruyordu, karısıyla saçsaça başbaşa dövüşen Büyük Ödülü ayırmak için... O yüksek tramplenden havuza balıklama atlayan Big Gus su yüzüne çıkmıyordu. Biri Aşk Tanrısı, öteki Amerikan Doları iki erkek, aynı anda, atladılar havuza. O gece «Güllü adam» diye yeni bir ad kazanmış olan Yunanlı, havuzun kenarında, ellerini ovuşturmakta olan, Lindy Nut'a doğru koştu... Suya dalan Aşk'la Amerikan Doları, Bambilt'i koltuklarının altından çekerek, su yüzüne çıkardılar. Havuza eller uzandı.

Big Gus'u, İtalyan mozaikleriyle bezenmiş yüzme havuzunun hemen yanına, boylu boyunca yatırdılar. Yere uzanınca, adamın boyu daha da uzun görünüyordu. Yanında kocaman bir su birikintisi oluştu. Biri kalp, biri damar hastalıkları uzmanı, üçüncüsü de operatör üç doktor, milyarderin başı ucundaydılar. Her üçü de, birbirinin işine engel olarak, adamı aynı zamanda muayene ediyor, elliyor, orasını burasını tutuyordu...

Sonra, üzüntüyle baktılar birbirlerine.

Birinci doktor:

— Hidroküsyon, dedi. Suya çarpınca hızla, kendini kaybetmiş zavallı!

— Damar tıkanması! diye ekledi ikinci doktor.

Üçüncü doktor da konuştu:

— Yapılabilecek bir şey yok!

Bu olayların tümü, eski sessiz filmlerde olduğu gibi, çabucak, hızlı hızlı geçivermişti. O kadar ki, Kallenberg'le karısını ve o sarışın çıplak kızı ayırmaya çalışmış konuklardan bazılarının, ev sahibinin ölümünden haberleri bile olmadı.

Yunanlı, Lindy Nut'un kolundan tutmuştu. Kadın, başını Sokrat'ın göğsüne dayadı. Yunanlı, Lindy'nin ağlayacağını, bayılacağını sanıyordu. Lindy ne ağladı, ne bayıldı. Yalnız Yunanlı'nın duyabileceği kadar alçak sesle sordu:

— Sokrat, yardım etmelisin bana... Şu anda ben, kanunen, boşanmış bir kadın mıyım, yoksa dul muyum?

Sokrat'ın hayreti bir saniye kadar sürdü. Haklıydı Lindy Nut Bambilt. İki üç saatlik bir zaman parçacığına bağlı olarak kesinlikle belirlenmesi gereken bu ayrıntıya göre, milyarların ne olacağına karar verilecekti. Nasıl ilgilenmezdi Lindy milyarlarla?

15

— TAM on yıl olduğunu biliyor musun?... Söyle, biliyor musun?

— Şey... Evet...

— Peki, anlatır mısın bana nedenini?

Marc dişlerini gıcırdattı. Kendi yaptıklarının nedenini bile anlayamıyordu. Kaldı ki, Lena'nınkileri... İşi aptallığa vurarak:

— Hayret, dedi ne kadar çabuk geçiyor zaman...

Fena halde kızmış olan Lena isyan etti:

— Geçen nedir biliyor musun? Hayatım geçiyor benim! Ömrüm tükeniyor! Zaman değil! Peki, sence ne kadar sürer bu böyle? Daha ne kadar? Artık ona karşı içimde duygu diye bir şey de kalmadı. Yılda, olsa olsa, on kez görüşüyorum onunla. O da para işlerini konuşmak için. Şurda burda orospularla düşüp kalkarak, gülünç duruma düşürüyor beni. Peki ama sen? Sen ne yapmaktasın sanki?... Ne zaman sorumluluğunun bilincine varacaksın?

Lena'yı tanıyanların hepsi onu uyuşuk bir kadın sanırdı. Bir topluluk içindeyken hiç bir şey ilgilendirmezdi onu. Pek ender olarak bir konuda fikrini açıklar, ama kişisel görüş diye bir şey koymazdı ortaya. Herkese karşı böyleydi. Yalnız Marc'-

ın yanında çenesi açılıyor, konuşuyordu. Başkalarına söylemekten kaçındığı her şeyi, herkesten sakladığı sözleri, Marc'ı görüncc, sanki adamın başından aşağıya boca edercesine anlatır dururdu.

Lena, New York olaylarından bir ay kadar sonra, Marc'ın, Paris's, Faisanderie sokağındaki evė gelmesini istemişti. Eden Roc'taki tatillerini programlamış olan karısı Belle'den kaçabilmek amacıyla, Marc türlü oyunlar çevirmiş, ünlü bir Amerikalı film prodüktörünün Paris'e geleceğini, onunla görüşmesi gerektiğini söylemişti. Bellc pek yutmamıştı bu palavraları ama, yinc kumara daldığı ve şansı da yerinde olduğu için göz yummuştu kocasının gitmesinc. Lena ise, Paris'ten transit geçiyordu o sırada.

Lena, hcmcn o akşam Balear adalarında kocasıyla buluşacaktı. Yunanlı'nın **Pegasus** adlı yatı, birkaç günden beri onları Palma'da bekliyordu. Genellikle, Sokrat, ne yapacağını kimselere haber vermezdi. Son dakikada, kaptana, demir alın bakalım, diye emrederdi. Bu gezilere katılmaya çağırdığı insanlar da, yatta kendilerinden başka kimlerin olduğunu bilmezler, ancak teknede rastlaşırlardı onlarla. Yat, açık denize çıkınca söylenirdi nereye gidileceği. Kimse de yakınmazdı bundan.

Satrapulos, farklı insanları bir araya getirmekte gerçekten ustaydı. Sosyeteye bağlı konuklarını çeşitli insanlar arasından seçer ama, iyi seçerdi. Devlet adamlarıyla ünlü sinema oyuncuları bir araya gelirdi yatında. Sonradan Yunanlı'nın ortağı olan erkeklerden kaç tanesinin başını döndürmemişti ki, Deemount, derin esrarlı bakışlarıyla... Ne olursa olsun, yatla gezmeye çağırılan her ünlü kişi, gemide başka ünlülerlė karşılaşacağından emindi. Gezide figüran olarak kullanılacak genç kızlarla delikanlılar da, hareketten önce bulundukları limanlardan seçilirdi. Bunlar, çoğunlukla, güzellikleri, yakışıklılıkları yönünden, uzun süre meçhul kalmayacak tipler olurdu. Gerisi kolaydı. Deniz, güneş, orkestralar, ender yemekler, işin gerisini kendiliğinden yoluna sokardı.

Yıllardan beri, Lena bu tür yat gezilerini hep mırın kırın ederek karşılıyor, gitmek istemiyordu. Orada Marc'ı göremiyecekse iç sıkıntısını, uyuşukluğunu ve zerafetini başka yatlarda dolaştırıyordu salına salma. Kocasınınkinde değil. Bununla beraber, sonradan gazetelerin sosyete dedikodusu sütunlarını okuyunca, kocasının yatına binmemekle önemli olayları kaçırmış olduğunu anlıyordu. **Pegasus** yatı, galiba Lena bindiği, geziye katıldığı zaman can sıkıcı oluyordu. Varlığının, kocasının keyfini kaçırdığına, canlılığını öldürdüğüne inanacaktı neredeyse Lena. Üstelik, artık Yunanlı'yla ilişkisini iyiden iyiye kesmiş saydığı halde, kocasının başka kadınlarla ortalıkta dolaşması onu çileden çıkarıyordu. Dilediğini yapmakta serbest olmasına rağmen kocasının karısıydı ne de olsa.

— Marc?...

— Evet, ne var?...

— Sokrat'tan boşanacak olursam evlenir misin benimle?

Aktörün çıplak omuzlarında bir ürperti dolaşır gibi oldu: Tehlikeli konuya gelmişti sıra, dikkat etmeliydi...

— Biliyorsun ya pekâlâ...

— Evet ama, sen evlisin...

— Günün birinde sen boşanırsan, ben de boşanırım.

— Bırakır mı sanki seni öyle kolay kolay?

— Bırakacak olan o değil ki, benim.

Çenesini, kararlılığını belirten bir biçimde oynattı Marc. Arada sırada, kendi söylediğine kendisi de inanıyordu.

— Ciddi mi söylüyorsun?

— Ciddi söylüyorum.

— Dünyada senin için en kutsal olan şeyin üstüne yemin eder misin?

— Tabii. Senin başının üstüne yemin ederim.

— Yağma yok. Kendi başın üstüne yemin et.

— İyi ama...

— Yemin et!

— Peki, yemin ediyorum.

— Kendi başın üstüne. «Başım üstüne yemin ediyorum,» de bana.

Paçası sıkıştığı için homurdandı Marc:

— Başım üstüne yemin ederim.

— Sevgilim benim!...

Lena atladı Marc'ın üstüne, öpmeye başladı her yerini... Bıkmıştı artık Marc bu tür sevişmelerden. Bıkmış usanmıştı. Yataktan başka bir şey olmayan bu apartmandan sıvışmak istiyordu.

— Yemin ettin Marc!... Yemin ettin! Artık korkmam hiç bir şeyden... Beni sevdiğini biliyorum kesinlikle... Ne yapmam gerektiğini de biliyorum artık!...

Marc, Lena'nın son kelimelerini yalnızca duymuş, ama dinlememişti. Biraz sonra kavradı o sözlerin ne anlama geldiğini. Mide boşluğa müthiş bir yumruk yemiş gibi, soluğu kesiliverdi. Kekeledi:

— Lena!... Ne demek istedin?... Neymiş yapman gereken?...

— Bekle! Görürsün!...

Lena'nın, sevgi dolu, hayal dolu sesi müthiş bir kuşkunun içine attı Marc'ı.

Yunanlı'nın ayağı kayıverdi birdenbire, küfrü bastı, zor tutundu geminin koridorundaki trabzanlara. Dönüp baktı neden kaydığına: Boka basmıştı görmeden. Dairesine giden, duvarları akaju lambri kaplı bu koridorda yerde bir öbek bok bulunması, bir süt güğümünden fare leşi çıkması kadar, olağanüstü bir şeydi. Eğilip baktı boka. Pek taze değildi öbek, hemen kükredi:

—Nikola!...

Gecenin saat onbiriydi. .S.S. son derece kızgındı. Yatını

kırksekiz saatten beri, istim üstünde beklettiği halde, şeref konukları, Menelas'la kocası, gelmiyorlardı bir türlü.

Karı koca Venedik'telerdi. Dişi panterin başına gelen felaketin dedikoduları Majorka'ya kadar ulaşmıştı. Venedikte, **Danieli** otelindeki özel dairesinde, portakal suyu içerken, Menelas'ın elini eşek arısı sokmuştu. O anda, eline biraz sirke sürecek olsa rahatlardı ama «panter» hoşlanmazdı öylesine ilkel şeylerden. Mimi, Menelas'ın konserini düzenleyenlere, onun bu durumda resital vermesinin mümkün olmadığını anlatmakla, sigorta şirketine telefon etmekle, basına açıklamalar yapmak ve dünyanın her köşesinden gelen telgrafları sıraya koymakla uğraşırken, Menelas, yatağına uzanmış, Venedik belediye başkanının, hayranlarının sağlık dileklerini kabul ediyor ve başına İtalya'nın en ünlü doktorlarını topluyordu. Kuşkusuz, elinden böylesine «korkunç bir yara» almışken piyano çalması sözkonusu olamazdı.

Büyük bir aksilikti bu. Menelas'a yatına gelmeyi kabul etmesi için, durmadan dil dökmüş olan Yunanlı bekliyordu günlerdir. Gemisinde, kaldırım orospuları gibi, bir aşağı bir yukarı, volta atmaktaydı.

Oysa, işler hiç de kolay olmamıştı. Gonzales del Salvador'la eşi, Venedik'ten, uçakla Nice'e gidecekler, oradan, Monte Carlo önlerinde demirli duran, kendi yatları **Olympe**'e bineceklerdi. Sonra, ağır ağır, geze geze, Saint-Tropez'e yollanacaklardı. Sokrat onlara, Palma'da buluşmalarını söylemiş, orada kendi yatına binmelerini rica etmişti. Böylece, sekiz gün daha dolaşacaklardı Akdeniz'de. Majorka'dan, Minorka'ya, oradan İbizza adasına gidecekler; daha sonra, İspanya kıyılarını izleyerek, Cadaques'e kadar çıkacaklardı. Ve sonunda Yunanlı, onları Monte-Carlo'ya bırakacaktı. Monte-Carlo'nun tam mevsimiydi.

Yunanlı, özel uçağını göndermişti Venedik havaalanına onları alması için. Uçak günlerdir bekliyordu pistte. Hâlâ nekahat dönemini geçirmekte olan Menelas, valizlerini bile hazırlamamıştı anlaşılan. İtalya'da, uçaktan hemen hiç ayrılmayan pilot,

iki günden beri **Pegasus**'dan gelen telsizlere, aynı cevabı verip duruyordu:

— Menelas'lar henüz gelmediler havaalanına. Bay ve Bayan Menelas yoklar hâlâ.

Yunanlı, pilota kaç kere söylemişti, bir çift sözkonusu oldu mu, kadın, kocasının adını alır diye. Ama boşuna. Pilot hep Menelas'ın adını önce söylüyor ya da yazıyordu. Gerçekte de, bu yanlışlığı yapmakla, kamu oyunun çoktan onaylamış olduğu bir durumu benimsemiş olmaktaydı. Bir adam kalkıp da Menelas'la evlendi mi, kendi de Menelas oluverirdi elbet.

Palma'da onbeş günden beri bekleyen **Pegasus**'da yatın kaptanı Kirillis bile artık patronla karşılaşmak istemiyordu. Kaptan biliyordu Yunanlı'nın sinirli olmasının nedenlerini. Yatta hayli karmaşık, hayli olaya yol açabilecek nitelikte konuklar vardı. En başta, üç gün önce gelmiş olan şu Amerikalı dulyatta herkes, o kadının, S.S.'nin metresi olduğunu biliyordu. Bu duruma tuz biber ekerinişçesine, o sabah, kalkmış Lena da gelmişti gemiye. İki kadının karşılaşmaları hayli soğuk geçmişti. Bereket, olup bitecek rezaletleri önceden sezdiği için olacak, Deemount, Yunanlının ısrarlarına rağmen, bir randevu bahane ederek, kamarasını boşaltmış, Nassau adalarına gitmişti uçakla. Hiç değilse, bir tanesi eksilmişti aradan...

O gün öğleden sonra Madam Lena ile patron arasında ilk kavga patlak vermişti. Kaptan Kirillis, patronun özel kamarası önünde nöbet tutan denizcilerin, orada dururken duyduklarını birbirlerine anlatmalarına göz yumuyordu. **Pegasus** yatındaki konukların, en küçük, en olağan davranışları, en doğal sözleri bile, denizciler tarafından dinlenir, gözetlenir, sonradan tekrarlanır, bol keseden yorumlanırdı. Kamaraların temizliğine bakmakla sorumlu hizmetçi kızlardan, aşçı yamağına kadar, herkes, yattaki insanlar arasında neler olup bittiğini, kimin kiminle neler yaptığını bilirdi.

Gemi adamlarının patrondan pek yakındıkları yoktu. Kötü adam sayılmazdı patron. Tüm zenginler gibi, personele kar-

şı birazcık hasis davranıyordu. Öte yandan, eşi az bulunur bir çapkındı onların gözünde. Eğer yatta karısı yoksa, sürüyle kız alırdı gemiye. Bir gün, **Pegasus**'a habersiz gelen Lena, üçü de birbirinden güzel üç kızı, saçlarından yakalayıp atmıştı dışarıya. Bu durum karşısında ne Yunanlı, ne de öteki arkadaşları gık bile diyememişlerdi. Fakat, Lena'nın davranışları gemicileri şaşırtıyor; mutfakta patates şoyar, güverteyi yıkar, ya da dinlenirlerken heyecanlı konuşmalara konu oluyordu. Kulak kesilip dinliyorlardı patronun karısının söylediklerini. Sonra, kendi aralarında kafa kafaya vererek, yorumluyorlardı olup bitenleri. Kocası hariç, Lena'nın, iki uçak arasında, Paris'te buluşup sevistiği adamın adını bilmeyen yoktu yattaki tayfalar arasında. Olağan buluyorlardı bunu. Olağan olmayan şey, Lena'nın, kocasını kıskanması, bu nedenle, onunla sık sık kavga etmesiydi. Lena, Yunanlı'dan gitgide koptukça, kıskançlık kavgalarının sayısı da artıyor, hattâ herkesin içinde, iğneli sözler söylemeye, Sokrat'ın çapkınlıklarından söz etmeye kadar vardırıyordu işi. Başbaşa kaldıkları zaman, ağlıyor, çıkışıyordu kocasına. Arada sırada da, artık sabrı tükenen S.S. kimseye bir şey söylemeden çekip gidiyor, haftalarca kayboluyordu ortadan. Sonradan öğreniyorlardı patronun nereye gittiğini. Gazetelerin dedikodu yazarları, ballandıra ballandıra anlatıyorlardı Yunanlı'nın nerelerde, kimlerle düşüp kalkmış olduğunu. Kolunda, kimliği bilinmeyen, sarışın, güzel kızlarla Londra'da, Atina'da, Paris'te, Roma'da görmüşlerdi...

— Nikola!...

Patron, koridorun dibindeki bir dik merdivenden tırmandı. Tayfalardan ikisi, duvara yaslanmış, duruyorlardı.

— Nerede Nikola?

Birden orada dikilmiş duran o iki denizcinin, sigaralarını avuçlarının içine sakladıklarını farketti.

— Pis herifler! Gemide sigara içmenin yasak olduğunu öğrenemediniz mi daha?

Denizciler, hiç bozuntuya vermeden, ellerindeki sigaraları,

başparmaklarıyla işaret parmakları arasında ezdiler.

— Defolun burdan sersemler!

Arkadaki, kısa boylu olanı, S.S.'in tam önünden geçerken, patron güçlü bir tekme yapıştırdı adamın kıçına:

— Bir daha yakalarsam, atarım seni denize!

Kıçına patrondan tekme yediğinden çok, sigara içerken yakalandığına bozulan o ufak tefek denizci, olur gibisinden başını salladı, gözden kayboldu.

Alışmıştı artık. Keyifsiz, sinirli olduğu günler, Yunanlı, teknedeki denizcileri, öteki görevlileri hiç çekinmeden tokatlardı. Ama rasgele herkesi değil. Ancak eskiden beri tanıdıklarını, patrondan dayak yedikleri için biraz da gurur duyar gibi davrananları döverdi. Yatta, patrondan kıça tekme yemek, yalnız eski denizcilere lâyik görülen bir tür okşama, iltifattı.

— Beni mi aradınız Patron?

Nikola sanki pek acele etmiş, heyecanlanmış gibi, dikilmişti Yunanlı'nın önünde...

— Evet! Gel buraya!

Adamı kulağından yakalayıp biraz önce geldiği yere götürdü. Koridorda üstüne basarak kaydığı pisliğin yanında durdu:

— Bu ne böyle?

Nicolas, merakla eğildi yere...

— Bu mu?...

— Evet! Bu!

— Özür dilerim ama Patron... şey, pisliğe benziyor... Ben yapmadım...

S.S. adamın kulağına yine yapıştı:

— Bir bu eksikti, yatıma bir pislediğin kalmamıştı! Ne halt etmeye para veriyorum sana?...

— Buralarını temizlemem için.

— Öyleyse bu ne pislik?

— Biraz önce yoktu ki...

— Seni yalancı domuz, seni! En azından üç günlük bok bu!

— Şey... Herman yapmıştır, Patron...

Yatta üç kutsal yaratık vardı: Yunanlı'nın kendisi - Tanrıdan sonra o gelirdi - Kaptan Kirillis, bir de Herman: kısa sert tüylü, herkesin korktuğu, korkulması gereken, altı yaşında bir cins köpek. Dünyanın en ünlü baldırlarını dilediği gibi ısırmıştı Herman. Dişlediği bir devlet adamının pantalonuymuş, ünlü bir yıldızın gece elbisesi ya da koca bir bankacının timsah derisi ayakkabısıymış, vız geliyordu Herman'a. Satrapulos, kendi yatağında yatırdığı bu hayvanı çok seviyordu. Herman kimseyi yaklaştırmazdı efendisinin yanına. Herman'ı ne zaman yalpalaya yalpalaya ilerlerken görse, hayvan etli butlu da olduğu için, Yunanlı'nın aklına Kallenberg geliyordu. Kallenberg'in, gelmiş, ayaklarının dibinde sürtündüğünü sanıyordu.

— Hemen temizle burasını miskin herif!

Nicolas eğildi yere, köpeğin pisliğini eline aldı...

— Gidip bez alıp geleyim...

Ama gitmedi bez filan getirmeye. Cebinden bir mendil çıkardı, çömeldi yere, mendiliyle silmeye başladı. Tam kıçına tekme atılacak bir pozisyondaydı şimdi Nicolas. Yunanlı'nın aklına geldi bunu yapmak ama vazgeçti. Canı sıkkın, başını salladı, uzaklaştı oradan.

— Ne oluyor burda?

Lena, kamarasının kapısını açıyordu. Soran oydu.

— Ne olacak, gemi bok içinde.

Bir süre düşünür gibi yaptı karısı. Arkadan yapıştırdı cevabı:

— Ne var şaşacak? Bok boku çeker.

Gürültüyle kapattı kamarasının kapısını Lena. İyi akşamlar! Sokrat, şöyle içini iyice boşaltmak, söylemeyi tasarladığı her şeyi yüzüne karşı söylemek için, bir ara düşündü kadının kamarasına girmeyi. Vazgeçti. İki insan, bir karı koca, artık bağlı değillerse birbirlerine, elden ne gelirdi ki? Evet, ne gelirdi elinden?...

Rıhtıma bağlı duran bir yattan daha anlamsız bir şey olamaz; olsa olsa, ona bakan işsiz güçsüz, serserileri oyalar.

Pegasus baştan ve kıçtan bağlı duruyordu rıhtıma. Önünde ve arkasında, ondan daha küçük iki tekne vardı. Sıkışıp kalmıştı aralarına. Teknelerden birinin çelik halatı, **Pegasus**'un burnuna sürttükçe sinir bozan bir gıcırtı çıkarıyordu. Gemide geçirdiği iki gece süresince, Lena'nın içini hafakanlar basmıştı. Kadın durmadan limandaki o kara, pis sularda neler bulunabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bir limanı kirleten her şey vardı burada. Lahana kökleri, çürümüş sebzeler, prezervatifler, yosun tutmuş teneke kutular, kâğıt parçaları, dışkılar, bozulmuş yiyecekler. Gündüzleri durum daha kötüydü. İnsanın güverteye çıkması bile zordu. Palma öyle pek temiz bir liman değildi. Yıllık «ücretli tatillerine» başlamış bir yığın avanak, rıhtıma yığılıyor, kendilerini seyreden tayfaları seyrediyor, **Pegasus**'un üst güvertesinde duran helikoptere, deniz uçağına bakıyorlardı bıkmadan. Peki, Lena buralarda kendini çürütürken, Marc ne yapıyordu acaba? Karısı Belle'le birlikte, Fransa'nın güney kıyısına dönmüş müydü? Ya şu Allahın belâsı piyanist karı, ne zaman gelecekti acaba? Sokrat da gitgide daha sinirli olmaya başlamıştı. Konuklarının önünde neşeli davranıyormuş gibi yapıyor ama, günde on kez, gidip Kaptan Kirillis'i buluyor, bir haber olup olmadığını soruyordu...

— Hâlâ bir haber yok mu, Kaptan?

— Yok, Patron.

Lena, kesin bir karara ulaşmak için akşama kadar beklemeye karar vermişti. Eğer Menelas karısı yine ortalıkta görünmeyecek olursa, ertesi sabah çekip gidecekti yattan.

— Bir kadeh daha içer miyiz?

— İyi olur, lütfedersiniz.

Lindy Nut da bu tür nezaket gösterileriyle can sıkıyordu hani. Lena'ya göre, kadın nezaket gösterisinden çok meydan okumak tutkusundaydı. Üstelik, Sokrat'ın davranışına da sinirlenmişti Lena. Kacosı, altmış katlı bir gökdelenin terasında, herkes gibi, eline tüfeği alıp Lindy'nin fotoğrafını delik deşik edecek yerde, tutmuş, ona bir gül sunacak kadar ahmaklık etmişti. Gazeteler ballandıra ballandıra yazıyorlardı bu sahneyi. Lena'nın arkadaşları sözde merak etmiş gibi, sinsi, sinsi durmadan aynı soruyu soruyorlardı kadına:

— Yeni... şey... siz, o gece kocanızla beraber değil miydiniz?

Sokrat onu bir kez daha budala yerine koymuştu demek.

Masanın çevresinde, yedi kişiydiler. Kimi ağzına bir kek parçası atıyor, kimi çayını ya da kahvesini yudumluyor, kimi de şampanya kadehine dudaklarını değdiriyordu arada sırada.

Lena, çaktırmadan, Stany Pickman'a kaçamak bir baktı. İnanılmayacak kadar yakışıklı bir erkekti Pickman. Gregory Peck, Gary Cooper, Clark Gable ve Gary Grant'la birlikte, Hollywood'un başta gelen aktörlerinden biriydi. «Beş» ünlü erkek oyuncuydular. Film şirketleri onları angaje etmek için dünyanın parasını veriyorlardı. Sinemada, çevirdiği filimlerde, genellikle serseri çapkın rolü oynayan Pickman, gerçek hayatta dünyanın en pısırık, en burjuva erkeğiyle. Bütün kazancını inek yetiştirmeye yatırır, pek ender olarak geceleri saat onikiden sonra yatardı. Hem sonra, karısı Nancy'den başka bir kadınla yattığı da duyulmamıştı hiç.

Sokrat, Lord Eaglebond'u eğlendirmek için türlü maskaralıklar yapıyordu. Yaşlı devlet adamı ününü hâlâ sürdürüyordu ama, artık biraz bunamaya başlamıştı. Şimdi, bütün merakı yemek listesi düzenlemekti. Yunanlı da onun istediği yemeklerin pişirilmesine titizlikle dikkat ediyor, tıpkı bir ana gibi bakıyordu Lord Eaglebond'a. Sırasında, elinde bir altın kaşık, eski devlet adamına, havyarı kendisi yediriyordu bebeğe mama yedirir gibi. Lord'un karısına gelince ufak tefekti, sıçana ben-

ziyordu. Dişleri de saçları gibi griydi kadının. Sırtında da gri renkli giysiler olurdu her zaman... Bu bir avuç insanın tüm isteklerini karşılamak için **Pegasus** yatının kırk kişilik mürettebatı seferber olmuştu.

Saat sabahın onuydu. Güneş yakıyordu şimdiden. Gün henüz başladığı halde, Lena'nın neredeyse başı dönecek kadar canı sıkılıyordu.

Stavenos bomba gibi daldı yatın kaptan köprüsüne:

— Düdük çalın, Kaptan, düdük! diyebildi.

Menelas tekneye gelince, üç kez, arka arkaya düdük çalmasını emretmişti Yunanlı kaptanına. Şimdiye kadar, parlak geçmişine, eski Devlet başkanı oluşuna saygı gösterisi diye, yalnız Lord Eaglebond için beş düdük çalınmıştı yatta. Denizciler de adamın önünde saygı duruşunda dizilmişlerdi ama, bu da bazan komik oluyordu. Tam o sırada, elinde yemek, ya da içki tepsisi bulunan kamarotlar da dimdik kalıyorlardı saygı duruşu için.

— Niçin düdük çalacakmışım? diye sordu Kaptan.

— Canım çalın siz, hemen çalın! Geldi işte!...

— Emin misiniz?

— Ne diyorsunuz siz Kaptan!... Kadın çıktı bile gemiye!...

— Hay Allah kahretsin! Haydi çabuk!... Tüm denizciler güverteye!...

Yatın tayfaları belki meslekten denizciydiler ama, daha çok, patronun konukları onuruna düzenlediği dekorun figüranları sayılırlardı. Kaptan Kirillis, kendisine Menelas'ın gelmekte olduğunu haber vermeyen ilgiliye küfürü basmak için, önce telsiz odasına koşmaya başladı. Tam yarı yoldayken, öfkesini sonra çıkartabileceğini düşünerek, vazgeçti bundan. Şimdilik, herkesle birlikte, güverteye çıkması daha doğru olurdu. Birkaç adımda vardı güverteye.

Komedi başlamıştı. Hem de kötü başlamıştı. Yunanlı'nın pek sevdiği köpeği, Herman, yatın düdük sesleri arasında, Menelas'ın ayağındaki pantalonun bol paçalarına asılıvermiş,

Sokrat'ın çabalarına rağmen, bırakmıyordu kadının paçasını. Sokrat, hayvana tekme atar gibi yapıyor, fakat gerçekte hiç bir şey yapmıyordu. Ne denli kızarsa kızsın, gerçekten vuramazdı hiç bir zaman hayvana. Hemen iki denizci atıldılar, kendilerini, isteyerek, ısırttılar köpeğe. Stany Pickman'la gin-rummy oynamakta olan Lord Eaglebond koltuğundan kalktı, yarıda bıraktı kâğıt oyununu, Menelas'ı karşılamaya gitti. Lena'nın suratından düşen bin parçaydı. Denizciler Herman'ı yakalayıp güverteden uzaklaştırmayı başardılar sonunda ama Satrapulos kendini nasıl bağışlatacağını bilemiyordu:

— Cins köpekler panterleri çok kıskanırlar.

Menelas, bir yandan lime lime olmuş paçalarını düşündüğü halde, gülümsemek nezaketini gösterdi. Lindy Nut, koştu, piyanistin boynuna sarıldı. Tayfalardan bazıları Menelas'ın bavullarını alıp kamarasına taşımaya başladılar. Lena, bülbül gibi, şakıdı:

— Sizi yatımda kabul etmekten büyük sevinç duydum.

«Yatımda» demekle, kendi evinde bulunduğunu belirlemek istemiş olmalıydı.

Pickman, Olympe'in elini öptü. Lord Eaglebond bir kompliman yaptı kadına. Menelas da ona aynı şekilde karşılık verdi. İkisi de birbirlerine hayrandılar. Pek sevinçli görünen Yunanlı, konuklarının çevresinde dört dönüyordu. Bu arada, ünlü devlet adamına çakmağını uzatarak, emmekte olduğu, ama, Menelas'a saygısından, bir an ağzından uzaklaştırdığı için sönen purosunu yaktı.

Ardından gürledi:

— Demir alıyoruz!

— Emredersiniz kaptan.

Denizcilerden bazıları yatın iskelesini kaldırmak istediler. O sırada bağrışmalar, itişip kakışmalar oldu. S.S. kaşlarını çattı, güverteden sarkarak baktı. Denizciler, ufak bir adamla kapışmışlardı. Adam bağırıp çağırıp, tükürüyor, küfrediyordu çeşitli dillerde. Satrapulos dudaklarını ısırdı:

— İskele mayna, diye haykırdı.

Kaptan tekrarladı emri:

— İskele mayna!

Tam sosyeteye yakışır konuşmalara dalmış olan Menelas'a döndü Yunanlı:

— Beni bağışlayın bir dakika, dedi Aşağıya inip, kocanızı karşılayacağım.

Kadın, şaşırmış gibi güldü.

— Hay Allah! dedi... Emilio!... Tamamen unuttum onu!

Yine nereden ortaya çıktığı anlaşılamayan Herman, dişlerini göstererek, yeni gelene doğru ok gibi atılmıştı.

Vapurla, Mayorka adasının çevresi dolaşılırsa, önce, yer yer kuru otlarla kaplı düz çayırlar ve buralarda otlayan koyun sürüleri görünür. Sonra, birdenbire değişir görüntü. Toprak dimdik, yükselmeye başlar. Bembeyaz, dik yarlar çıkar ortaya. Başdöndürücü sarplıkta bu yarların önünden geçerken, dünyanın en büyük gemileri bile küçücük kalır yanlarında. Taş demiri de, tahtayı da ezmiştir. Yolcular da, hiç ağızlarını açmaz, susarlar. Gökyüzünde, çok yükseklerde, tepelerin dağların orta yerinde bir kartalın uçtuğu görülür bazan.

Biraz sonra her şey yine sakinleşir, alışılmış boyutlara, insanca ölçülere döner. Çok geçmeden, Formentor koyu çıkar ortaya. Şemsiye biçimindeki çamlarla örtülü koyda **Le Palace** oteli vardır. Gözkamaştırıcı bir oteldir **Le Palace.** Para babalarının, ünlü oyuncuların dinlenme yeridir burası. Başka müşterileri de vardır otelin. Yaşlı, tanınmış milyonerler, pembe yanaklı Hollandalı yaşlı kadınlar, kılcal damarları genişlediği için suratları kıpkırmızı olmuş göbekli insanlar, viski düşkünleri, golf meraklıları, ölüme yaklaşmış soylu kişiler. Bu manzara karşısında Yu-

nanlı, incecik ve zarif yapılı **Pegasus**'un gerçek kaptanıymış gibi bağırdı:

— Makinalar stop!

— Emredersiniz, Kaptan.

Sokrat, en sevdiği kılıktaydı. Ayağında rengi solmuş, eski püskü bir şort vardı. Sırtına geçirdiği gömlek, dizlerine kadar sarkıyordu. Başına bir deniz subayı kasketi oturtmuştu. Menelas'ı yatına almayı başardığı için sevinçle dolup taşıyordu.

Yaptırdığı araştırmanın sonunda, Menelas'ın geldiğini görmedikleri için, kimsenin suçlu olmadığı kanısına varmıştı. Menelas, Venedik'te Yunanlı'nın ona ayırdığı özel uçağı bulamamış, kalkıp aramaktansa, bir başka uçak kiralamak daha kolayına gelmişti. Uçak havalandıktan sonra, işaret parmağındaki sargıyı çıkarmıştı. Tüm cesaretini toplayarak bakmıştı yarasına: İzi bile kalmamıştı yara dediği şeyin! Bechstein'i yine çalabileceğini düşünerek, biraz hüzünlü içini çekmişti. Halden anlayan Emilio, karısına tatlı tatlı bakmış, elini tutmuştu.

S.S. seslendi:

— Kim banyo yapmak ister?

— Ben! diye cevap verdi Lord Eaglebond, eğer uşağım banyomu doldurmak zahmetine katlanırsa.

Saat akşamüstü beşti. Öğle yemeğinden sonra sunulan likörlerle, akşam yemeğinden önce içilen içkiler arasındaki saat. Uyumadığı ya da uyuklamadığı zamanlar eski devlet başkanı, karısından gizli gizli, viski içerek doldururdu bu vakti.

Sıra tatlıya gelmişti. Gecenin saat onbiriydi. Sakin bir saatti bu. **Pegasus**'un ışıkları söndürülmüş, yalnız denizi yer yer aydınlatan, çevreye peri masallarını andıran bir aydınlık veren birkaç projektör yanık bırakılmıştı. Üzerinde bembeyaz, işle-

meli bir örtü örtülü olan yuvarlak masayı kırmızı şamdanlar aydınlatıyordu. Bu renkli ışık orada bulunanların yüzlerini gençleştiriyor, kırışıkları ortadan kaldırıyor, bakışların parlaklığını daha iyi ortaya çıkartıyordu. Masanın üstündeki altın sofra takımlarının orasına burasına orkideler, şamdanların ayaklarına gonca güller serpiştirilmişti.

O zamana kadar her şey mükemmel geçmişti. Ceyx'in gelip, gayet törensel bir davranışla, «Sayın Kaptan, yemek hazır» dediği andan başlamak üzere, bir çigan orkestrası, çalmaya koyulmuş, masada konuşanların sözlerine eşlik etmişti.

Saat beşten bu yana çok içki içilmişti. Boşalan hiç bir kadehi, hiç bir bardağı, bir saniye bile boş bırakmamaları için, barmenlere sıkı emirler verilmişti. Adamlar, akşamüstü, aperitif olarak, şampanya ve viski; yemekte başlangıç içkisi olarak, Polonya votkası - beyaz havyarla - arkadan, istakoz ve kalkan balığıyla, Bordeaux şarabı, sonra yine şampanya sunmuşlardı.

Akşam yemeğinden önce, Yunanlı, konuklarına o nazik soruyu sormuştu: Gece elbisesi giyilsin mi giyilmesin mi? Herkes, bir ağızdan, tatilde olduklarını, bu tür protokol gösterilerine hiç gereksinme duymadıklarını açıklamıştı. Bunun üzerine, kadınlar kamaralarına koşuşmuşlar, Dior'dan alınma, gece pantalonu türünden neleri varsa geçirmişlerdi ayaklarına. Bazılarının da Givenchy'dendi pantalonların. Küçük, önemsiz, olağan giysilerdi bunlar sözde ama, gömlekleriyle beraber, fiyatları ateş pahasıydı gerçekte. Kadınların önemli saydıkları şey, bu pahalı giysilere, önemsizmiş gibi, ucuzmuş gibi, sanki içlerinde pek rahat ediyorlarmış gibi bir hava vermekti. Oysa inceden inceye yapılmış araştırmaların ürünüydü bunlar. Değerli taşlar konusunda da aynı davranışı benimsemişti kadınlar. Az sayıda pırlanta, elmas ve benzeri şeyler takmalıydılar ama, taktıklarının değeri çok yüksek olmalıydı.

Bu oyunda kimse Lena'yla başedemezdi kolay kolay. Sokrat, yıllardan beri, karısına eşi olmayan değerli taşlar armağan etmekteydi. Bu alanda rakipsizdi Lena. Ablası İrena dışında.

Bir de, hayli tatsız sürprizler yapmaktan hoşlanan, dünyada eşi örneği bulunmayan taşlar takan Baroda maharanisi vardı. Lena, boynunda taşıdığı elli karatlık taşa rağmen, Menelas'ın pırlanta kolyesini, Lindy Nut'un küpelerini çok beğenmişti. Bu göz kamaştırıcı süs eşyalarının yanı sıra, Nancy Pickman'ın altın kemeri pek ilgi uyandırmıyordu. Lady Eaglebond'un, çarşıdan aldığı belli olan küçücük broşu yok mu, gerçekten zengin olanların, ona baktıkça içleri burkuluyordu. Hele gri serjden diktirdiği, kötü biçilmiş o elbisesi...

Yunanlı sordu konuklarına:

—Buzlu portakal ve limona ne dersiniz? Bizim aşçı iyi yapar bunu.

Varsın gelsindi buzlu portakal ve limonlar... Bu kadar içtikten sonra, şimdi, gerekirse eğer, sucuklu mercimeğe bile, hayır demezlerdi. Birkaç dakikadan beri, S.S. çocuksu bir mutluluk içindeydi. Lena'nın dışında - ki Lena'ya aldırdığı yoktu - Yunanlı'nın çevresinde hep sevdiği şeyler toplanmıştı. Deniz, lüks, yatı, önemli insanlar, güzel kadınlar. Garsonlar soğukluk-ları getirmişlerdi. Sokrat, konuklarının yüzlerine dikkatle bakıyordu.

Yakışıklı, ünlü aktörün karısı Nancy Pickman bir çığlık attı önce. Yunanlı, hayret etmiş, afallamış gibi bir poz takındı. Önündeki tabağa konan, üstü buzlu, yarısından kesilmiş, içine meyve salatası yerleştirilmiş kocaman limonun kapağını kaldıran Nancy Pickman, meyve parçacıklarının üstünde, çok güzel, elmaslarla bezenmiş bir yüzüğün durduğunu görmüş, bunun için çığlık atmıştı. Kadın yüzüğü eline almış, evirip çeviriyor, en az onun kadar şaşırmış olan öteki konuklara, bunun anlamı nedir dermiş gibisinden bakıyordu. Ötekiler de şaşırmışlardı. Lady Eaglebond da aynı hareketi yaptı. Tabağında duran buzlu limonun kapağını kaldırdı, parmağını meyvelerin içinde daldırıp karıştırmaya koyuldu. Ardından, Menelas, Lindy Nut ve Lena da, aynı şeyi yapmaya başladılar. Biraz sonra, hayranlık çığlıkları atarak, buzlu limonların içinden çıkardıkları değerli mü-

cevherleri ellerine alıp incelemeye koyuldular. Lady Eaglebond'a topaz bir bilezik çıkmıştı. Sıçana benzeyen o ufacık kadın kıpkırmızı oldu. Lena, pırlantalarla süslü küpeleri inceliyordu. Lindy Nut'a, armut biçiminde incilerden yapılmış bir kolye rastlamıştı. Menelas'a çıkan hediye ise, yakut bir broştu.

Lord Eaglebond alkışladı. Mimi, bir yabancı erkeğin, panterine hediye vermesine içinden kızmış da olsa ondan aşağı kalmadı, küçücük ellerini, olanca gücüyle, birbirine vurmaya başladı. Aktör Stany Pickman, yakışıklı havasıyle, biraz da kanıksamış bir ifadeyle, ağır ağır başını salladı dudaklarını bükerek. Çigan orkestrası, bir çardaş çalmaya koyuldu. Lady Eaglebond, hiç beklenmedik bir atılışla, Yunanlı'nın boynuna sarıldı, öptü. Lindy Nut da aynı şeyi yapmaya hazırlandığı sırada Lena'nın öfke dolu bakışlarıyla karşılaştığı için, vazgeçti.

Eaglebond, kadehini kaldırarak,

— Satrapulos'ların şerefine içelim! diye bağırdı.

Biraz sarhoşladığı için, Lena'ya dönerek ekledi:

— Eşlerinin güzelliğini, böyle süslü, değerli şeylerle daha güzelleştiren erkekler mutludurlar!

Herkes teşekkür etmeye başladı Yunanlı'ya. S.S., alçakgönüllü davranışı içinde, sevinçli, yerinden biraz kımıldar gibi yaparak teşekkürlerini kabul etti. Yeniden içtiler. Lord Eaglebond, Menelas'a döndü:

— İzin verirseniz, bir üzüntümü dile getirmek istiyorum. Bundan sekiz yıl önce, sizi Londra'da dinlemiştim. Hiç unutmam o resitalinizi.

Dişi panter, gözlerini indirip, yere bakmaya başladı.

— Bu başarılı geceyi, sizin piyanonuzu dinlemeden kapatmak zorunda kalacağımız için, üzüntümü açıklamak istedim. O kadar.

Herkesin bildiği bir gerçekti. Menelas, resitallerini, dünyanın parasına karşılık, yalnız tıklım tıklım dolu olan konser salonlarında verir, başka hiç bir yerde çalmaya yanaşmazdı.

Bu nedenle, panterin verdiği karşılık, konukları hayrete düşürdü:

— Piyanom burada olsaydı... memnuniyetle çalardım sizin için.

Yatta piyano olmadığını bildiği için, rahatlıkla söyleyebiliyordu bunu.

Lindy Nut, tatlı, fakat biraz alaylı bir sesle sordu:

— Haydi canım! Eğer piyano olsaydı, çalar mıydın gerçekten?

— Çalardım kuşkusuz. Hem de zevkle çalardım.

Kocası Mimi hayretten donakaldı. Evlerindeyken, kendisi için biraz çalması, ya da resitallerini, yaptığı anlaşmalara rağmen, iptal etmemesi için, neler çektiğini çok iyi biliyordu. Ama içtenlikli görünüyordu şimdi Menelas.

Yunanlı atıldı:

— Ben, kendi payıma, sizden böyle bir ricada bulunmaya hiç bir zaman cüret edemezdim.

Lena kocasına kötü kötü baktı: Ne vardı sanki bu karıya böyle yaltaklanacak? Bilemezdi ki Lena ne olduğunu! Bir bilseydi... Kocası, klâsik müzikten nefret ederdi. Daha da ötesi, bir şey de anlamazdı bu tür müzikten. Yunanlı'nın ne bilgisi ne de zevki vardı bu konuda...

Menelas, Yunanlı'ya hem Lena'yı, hem de Lindy Nut'u çok kızdıran tatlı bir bakışla baktı:

— Ne yapayım! Piyanom yok ki...

Yunanlı hemen verdi karşılığını:

— Var piyanomuz... Bir dakika... Ceyx, bakar mısın...

Ceyx koşup geldi. S.S. bir şeyler söyledi kulağına. O sırada, çigan orkestrasının sesini hafifletmişlerdi. Biraz ileride, o ana kadar karanlıkta kalan bir yerde, gemi adamlarından birkaç kişi, bir şeyler yapıyorlardı. Başka denizciler, yemek salonuna, birkaç tane meşale getirdiler. Menelas, kuşkulu kuşkulu, salondaki havayı kokladı. Artık hiç kimse bir şey söylemiyordu. Yalnız, büyük bir ambalajın açıldığını, içindeki ince nay-

lonların buruşturulduğu, katlandığı anlaşılıyordu çıkan seslerden. Şamdanlar yakılınca, kocaman, kuyruklu, pırıl pırıl parlayan siyah bir piyano çıktı ortaya: Dev yapısıyla yırtıcı bir hayvana benziyordu.

Dişi panter, ağır ağır kalktı koltuğundan, biraz gerinir gibi yaptı, yaklaştı piyanoya, şöyle bir inceledi. Hoş bir sürprizdi bu. Piyanonun markası ne Pleyel, ne Rippen, ne de Bentley'di. Gaveau ya da Schimmel de değildi. Schindler de değildi. Erard hiç değildi. Piyano gerçek bir Bechstein'di.

Menelas, duygulu bir davranışla parmaklarını tuşların üstünde gezdirdi. Andersen'in masalındaki fareler gibi, garsonlar, denizciler, Menelas ilk notalara basar basmaz, oldukları yerde, dimdik dikilip kaldılar. Bazılarının ellerinde tepsiler olduğu halde, hiç kımıldamıyorlardı.

Ünlü piyanist.

— Parmağım iyileşti!... dedi.

Ardından, **Opus 70, sol bemol majör Vals**'ı çalmaya koyuldu. O zamana kadar, ender olarak, Yunanlı'nın yanında ne vakit Chopin'in adı geçmişse, adam, gündelik alışkanlığıyle «Kaça?» diye sormamak için zor tutmuştu kendini. Bununla beraber, şimdi, bu müziğin kendisi için bestelendiğine kesinlikle inanıyordu. Chopin'in bu valsi, Menelas'ın sözlerinden bin kat daha açık bir biçimde, Yunanlı'ya, panterden duymayı arzuladığı şeyleri anlatıyordu. S.S. ağzı açık, dinliyordu. Dinlerken, notaları sözlere çeviriyordu aklından. Düşlere dönüştürüyordu sesleri. Evet, öyleydi işte. Menelas, piyanonun aracılığıyle, seni seviyorum diyordu Yunanlı'ya.

Valsin insanı ürperten melodisi sıcak geceye dağılıyor, geri planda denizin hafif, boğuk hırıltısından başka bir şey duyulmuyordu. Lord Eaglebond, gözlerini kapatmış, ağzındaki puroyu emiyordu. Lindy Nut, biraz kuşkulu, biraz kıskanç, durmadan Sokrat'a bakıyordu. Sinirleri iyice gerilmiş olan Lena da hiç ayıramıyordu gözlerini kocasından. Yakışıklı Stany Pick-

man'm ise, hiç bir anlam yoktu yüzünde. Hiç bir şey duymuyormuş gibiydi

Sokrat'ın içinde hemen o anda, zorlukla önüne geçebildiği bir istek uyandı: Herkesin içinde, Menelas'ın üstüne atılmak, ve oracıkta ona sahip oluvermek.

Ertesi sabah, saat altıda **Pegasus** Palma'dan İbizza'ya doğru denize açıldı. Saat sekizde Lord ve Lady Eaglebond, kahvaltı servisinin yapıldığı, üst güvertede göründüler. Lady Eaglebond çay istedi. Lord'a bir Alka-Seltzer verdiler. Ağzından ilâcın tadı kalmasın diye, üstüne, birkaç yudum viski içti. Yat, hayli yumuşak fakat büyük, ölü dalgaları yararak ilerliyordu. Lord Eaglebond ilk purosunu yaktı ve kendisine, çaktırmadan, bir bardak viski dolduruverdi. Karısı kötü kötü baktı:

— Harry! Ne yapıyorsun!...

Lord saatine baktıktan sonra cevap verdi:

— Sevgilim, bilirsin ki, taş çatlasa, saat sekizden önce ağzıma alkollü içki koymam. Ama, sekizi on geçiyor şimdi.

— Hello!...

Ayağında kırmızı bir pantalon, üstünde beyaz bir bluzla, Menelas, yaklaşıyordu gülerek. Saçlarına siyah bir fular bağlamıştı. Mimi, biraz asık suratla, iki adım arkasından karısını izlemekteydi.

— İyi uyudunuz mu?

— Mükemmel.

— Oturmaz mısınız?

Biraz sonra Lindy Nut da geldi. Arkasından, Stany ile Nancy Pickman göründüler. En son gelip, ötekilerin yanına, masaya oturan Lena oldu.

— Sokrat nerde?

— Çalışma odasında. İşi var.

Lena, dudaklarını kahve fincanına götürdü. Kocaman siyah gözlüklerinin ardındaki gözleri görünmüyordu. Bir gece önceki parlak başarısı için, yeniden kutladılar Menelas'ı. Şundan

bundan, modadan, deniz gezilerinden, tanıdıkları kimselerden konuştular...

— Kim yanmak ister güneşte?

Lindy Nut, sevinçle, haykırdı :

— Herkes, herkes ister! Baylar, haydi sizler de bizim gibi yapın. Gidip mayolarınızı giyin!

Mimi, karısının herkesle birlikte, güneşte yanmak istemesine şaştı kaldı. Menelas her zaman nefret ederdi güneşten, Şimdi de tutmuş, Nancy'ye rica ediyordu:

— Arkama biraz güneş kremi sürer misin lütfen?

Kirillis durdurdu makinaları. Deniz uçağı, beyaz köpükler saçarak yaklaştı, yatın biraz açığında durdu. Yattan ayrılan, kıçtan takma motörlü, bir sürat teknesi fırladı uçağa doğru. Pilot, uzanarak, motörün içindeki denizciye bir paket verdi. Hemen sonra, **Riva** adlı motör yine yöneldi yata.

— Nedir bu? diye sordu Pickman.

— Gazeteler. Barselona'ya gitmişti uçak gazeteleri almak için. Kocam denizde oldu mu, deniz uçağını, ya da helikopteri gönderir, en yakın limandan mutlaka günlük gazeteleri aldırır. Ne yaparsınız, iş hayatı bu!... Ne derttir bilseniz!...

Lena, döndü, midesinin üstüne yattı. Bu arada, Menelas'ın kalçalarına dikkatla bakmaktan alamadı kendini. Tuhaf... Çok tuhaf... Piyanistin baldırlarında yağ pütürcükleri olacağını tahmin etmişti ama yoktu...

Biraz ötede, tayfalar Chriscraft'la deniz uçağını güvertcye çekmek için, vinçleri çalıştırıyorlardı.

Sokrat, her sabahki gibi, o gün dünyanın belli başlı malî merkezlerine edeceği telefonların listesini hazırlamıştı.

Kadınların dışında, hiç bir şey, onu işleriyle uğraşmaktan alakoyamazdı. Gerçekte, çok çapraşık şeylerdi işleri. Borsaları kollaması gerekliydi. Almalı, satmalı, yine almalı, yine satmalıydı. Sahibi olduğu yüzlerce şirketin, dünyanın hemen her ülkesinde bir yığın şubesi vardı. Bakardınız, bir zeytinyağı fabrikası, bir yerde gemi şantiyeleri satın alması için gerekli parayı sağlardı. Yeni bir şirket kurmak amacıyla, bir başka kuruluşundan para transfer ettirirdi. Sonra, adamları, Sokrat'ın yeni bir şirketi satın aldığı haberini yayarlardı malî çevrelerde. O zaman, iki saat geçmeden, Yunanlı'nın karşısına, parlak tekliflerle yeni alıcılar çıkar, o da iki kat kâr ederek satıverirdi aynı gün aldığı o şirketi. Borsa işleriyle, kambiyo işleriyle görevli adamları günlerce didinir dururken, Yunanlı, öyle ani kararlar verir, öyle iyi sezerdi ki önceden nelerin değerleneceğini, yaptığı işlere herkes çılgınlık derdi ilk anda. Ama, zamanla rakkamlar Sokrat'ın haklı olduğunu kanıtlardı. Sokrat'ın işlerinin ardından koşmak, verdiği kararların nedenini anlamak hiç de kolay değildi. Bunu anlamaya çalışanlar, çoğu kez, sinir hastası olur çıkarlardı. En güvendiği adamları, belirli bir konuda, evet ya da hayır diyebilmek için, haftalarca kafa patlattıkları halde, aynı konu kendisine soruldu mu, Satrapulos, saniyede verirdi kesin cevabını.

Dünya yüzünde onun kadar becerikli, kendi kendini yetiştirmiş on adam bile çıkmazdı. Belki Kallenberg, belki Paul Getty, bir de, eğer yirmi yıl önce olsa, kayınpederi Ulysse Mikolofides, kıyaslanabilirdi Sokrat'la... O da hani biraz köksüz bir yakıştırma olurdu... Yunanlı, bütün tanınmış iş adamlarını iyice geride bırakmak ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Başaracaktı da bunu!

— Lûtfen konuşunuz, New York'u bağladım!

Sokrat telefonu kulağına götürdü.

— Evet, dinliyorum sizi.

— Her şey tamam, Patron. Kâğıtlar imzalandı. Hiç merak etmeyin.

Yunanlı gülümseyerek kapattı telefonu. Anlaşılan iyi bir gün başlıyordu. Amerikan gümrük idaresinin ondan aldığı cezayı telâfi etmiş olacaktı böylece. Sokrat geniş çaplı bir savaşın içindeydi. Yalnız, bunun malî yönünün mü yoksa siyasi yönünün mü ağır bastığını kestirmek zordu. Ne olursa olsun, Amerikan ekonomik hayatının barometresi sayılan, Wall Street'in kalp atışlarını gösteren, ünlü Dow Jones Borsa Hareketlerini Tahmin Şirketini, dilediği zaman, deliye döndürebiliyordu. İsterse eğer, öyle hisse senetleri satar, öyle fiyatlara öyle tahviller alırdı ki, allak bullak olurdu borsalar.

Arap ülkelerinde de nüfuzlu olduğundan, oralarda aklına esen her şeyi yapabilirdi. Gerçek zenginlik kaynakları, petrol, enerji hepsi Arap ülkelerinden çıkıyordu. Hacı Sami el Sadık'ın yardımıyla, Suudi Arabistan'daki emirlikleri, İngiliz ve Amerikan petrol şirketlerinin baskılarından kurtarmıştı. Bu emirliklere uzun yıllardır baskı yapan şirketler, o pazarın ellerinden gitmesi karşısında, Satrapulos'a fena halde kinlenmeye başlamışlardı. On yıla kadar dünya, yılda üç milyar ton petrol tüketecekti. Şimdi artık, Sokrat'ın bir tek sözüne bağlıydı petrol borularının vanalarının çevrilmesi, o değerli maddenin akıtılmaması. Gösterirdi onlara sırası geldiğinde... Sevindi yine. Sonra sekreterine döndü:

— Şimdi bana, sırayla Paris'i, Tokyo'yu, Londra'yı, Caracas'ı, Münich'i arayın. Rio'yla da bağlantı kurmaya çalışın.

Dosyalarının ve malî gazetelerin üzerine kapanmadan önce, ta içinden duyduğu bir oburlukla Menelas'ı düşündü. Yukarda, güvertede olmalıydı. Kim bilir, belki de mayosuyla güneş banyosu yapıyordu o anda. Yüzü kadar vücudu da güzel mi acaba diye düşündü merakla.

Saat onbirde ilk aperitifler sunuldu. Lord Eaglebond, iştahla baktı getirilenlere. Bisküvitler, hafif tuzlular, tatlılarla, şampanya ve viski... Menelas güneşten biraz çekindiği için, sırtına beyaz bluzunu almıştı ama bacakları çıplaktı. Ellerinde içki bardakları, güvertenin kenarına yaslanmış, ya da yatar koltuklara uzanmış, denizi seyrediyorlardı.

— İşte geliyor!

Yunanlı alt kattan çıkan merdivenin son üç basamağını birden atlayıp geldi güverteye. Lindy Nut alaya aldı onu:

— Sen bir dalga çevirmişsin gene. Ne kadar kazandın?

Çocuksu bir tavırla, güler gibi yaptı Yunanlı... Beline bol gelen, rengi solmuş şortunu, rüzgârda uçuşan gömleğini, eskimiş pabuçlarını herkes pek sevmişti...

— Kötü bir gün!... dedi. Dört yüz bin dolar kadar kazandım ama çok yoruldum!... Olağan bir iş günü yani...

Güldü herkes. O sırada, önünde eğilmekte olduğu Menelas' «Amma komik adam» diye düşünüyordu.

— Şimdi hemen denize girmek ister misiniz, yoksa öğleden sonrayı mı beklersiniz? İbizza'da bir plaj biliyorum, nefis bir yer! Kimseler yok üstelik kıyıda!

Göz ucuyla Lena'yı kollayarak, piyanistin bacaklarına bakıyordu bir yandan. Çok güzeldi Menelas'ın bacakları ama karısı Lena da iyice canını sıkmaya başlamıştı. Dün gece, tam yatacağı sırada, kamarasına gelmiş, konuklara hediye ettiği o değerli ve pahalı şeylerden ötürü müthiş kafa tutmuştu. Tepesi atmıştı Yunanlı'nın, karısını kovmuştu kamarasından. Eğer yatta Menelas olmasaydı, her zaman yaptığını yapar, çeker giderdi bir yerlere herkesi yüzüstü bırakıp. Bu gibi durumlarda, kafası kızdı mı, hemen ayrılırdı yattan. Bir hafta ya da on gün sonra döner gelirdi. Hiç kimse de, kalkıp ona bir tek soru bile soramazdı neredeydin diye.

Bacaklarına sürtünen sevgili köpeği Herman'ı okşadı. Hava sıcak, güneş yakıcıydı.Yatın hareket halinde olması biraz serinlik veriyordu. Güzel şeydi yaşamak. Köpek, Yunanlı'ya ağzında tuttuğu bir kauçuk halkayı uzattı; adam aldı onu, güvertenin arkasına doğru fırlattı. Köpek de fırladı ardından, geri getirdi. Hayvan hızla koşarken, elinde tepsi, içinde bardaklar ve içki şişeleriyle gelmekte olan bir garsonu neredeyse yere devirecekti. O sırada, Lord Eaglebond'la ateşli bir konuşmaya dalmış olan Yunanlı, efendisi yine oynasın diye homurdanan, yaltaklanan köpeğe aldırış bile etmedi.

O zaman, o kauçuk halkayı Mimi aldı eline, olanca gücüyle güvertenin arkasına fırlattı. Herman da ok gibi fırladı halkanın ardından. Kısacık ayakları bir süre kaydı güvertenin cilâlı zemininde. Kauçuk halka, çok hızla atıldığından, güvertenin sonuna ulaştı, aynı hızla denize düştü. Herman da deli gibi koştuğu için, kendini frenlemeye çalıştı ama duramadı o da yuvarlandı denize.

— Aman köpek! Köpek düştü! diye haykırdı Nancy. Sokrat!... Köpek, köpek!...

Satrapulos, Lord'la konuşmasını hemen kesti...

— Ne? Ne oldu köpeğe?...

— Güvertenin arka tarafından denize uçtu!...

— Hay Allah!...

O anda, Yunanlı, karşılarında sanki başka bir adam oluvermişti. Hızla, merdivenin üstüne çıkmış, yüzü allak bullak, hiç çekinmeden atlayıvermişti denize.

Lord Eaglebond heyecanla bağırdı:

— Adam düştü denize!

Aynı anda bir ses duyuldu:

— Makinalar tornistan...

Yatın motörlerinin stop edip hemen ardından ters çalışması sonucu müthiş bir gürültü oldu. **Pegasus** durduğu yerde kaymaya başladı sonra durdu tam olarak. Pervanelerden çıkan köpüklerden çok uzaklarda, Yunanlı'nın büyük bir güçle yüz-

düğü görülüyordu. Denizcilerden bazıları, sürat motörünü suya indirmeye çalışıyorlardı.

Lena bağırdı.

— Deli mi bu adam! Aklını kaçırdı galiba!

Suya inen Chriscraft gürültüyle çalıştı, Yunanlı'nın olduğu yere doğru atıldı. Denizciler onun yanına yaklaştıkları zaman, onların tümüne, Rumca küfürler yağdırdı: Kurtarıcı olmak istiyordu Yunanlı, kazaya uğramış, kurtarılmış adam değil.

— Allahın belâları, kim emir verdi buraya gelmeniz için? Yüzmesini bilmez miyim ben?

Bir yanda da, köpeğini yakalamış, göğsünde sıkıyordu. Bir dakika sonra, sular içinde, yatının güvertesine çıkınca bir kahraman gibi, bağırışmalar, alkışlarla karşılandı. Mutluydu, gülüyordu:

— Halbuki, İbizza'dan önce denize girmemeye kararlıydım! Öyle güzel ki su!... Hani içiniz çekiyorsa, hiç durmayın.

Bir bardak dolusu iskoç viskisi uzattılar. Çaktırmadan Menelas'a bakarak, dikti, içti. Piyanistin gözleri de, yatta, ondan başkasını görmüyordu.

16

— YEMEK servisi hazır, Kaptan...

— Haydi sofra başına! Herkes yemeğe! Açlıktan ölmüşsünüzdür!

Köpeğin denizden kurtarılışından bu yana, hayli içki şişesi boşalmıştı. Yunanlı saatine baktı: Öğleyi bir saat geçiyordu. Tam yemek vakti. Lady Eaglebond'un koluna girdi; Lena da, biraz güçlükle yürüyen Lord'a verdi kolunu. Şimdi güverteden bakıldığında, çok uzaklarda, İbizza'nın güneşte titreşen gri siluetini görebiliyorlardı. Yemekten sonra herkes kamarasına çekilecek, dinlenecekti. Saat beşe doğru girilecekti denize. Sokrat, tam arkasından gelmekte olan Menelas'a döndü:

— Hangi yemeği seversiniz en çok?

— Bana yasak olan yemeği... Kilo almak hikâyesi...

— Spagetti mi?

Tatlı bir kahkaha attı Menelas:

— Hayır, patates!

— Yok canım?... Doğru mu söylüyorsunuz? Ben de bayılırım patatese!

Çiçeklerle donatılmış masanın çevresinde duran garsonlar, oturmaları için iskemleleri çekiyorlardı. Fena sinirlendiğini kendi de farketti Lena.

Yüksek yarların arasına sıkışıp kalmış olan plajdan, ilerde, bir mil kadar açıkta, hafiften yalpalayan **Pegasus** görünüyordu. Yalan söylememişti Yunanlı. Plaj çok güzeldi. Üstelik, gizli bir plajdı gerçekten. Kimseler yoktu onlardan başka. Sürat motörünü kullanan Stavenos'la iki denizci, hepsi plaja indikten sonra, onları rahatsız etmemek için, motörü biraz ötedeki kayalıkların ardına çekmişlerdi.

— Eaglebond'lar niçin gelmediler bizimle?

— Harry nefret eder denizden - Satrapulos, Lord'la yakınlarını belirlemek için, ikide birde «Harry» diye söz ediyordu ondan - Lady Eaglebond da, kocasının nefret ettiği şeylerden doğal olarak hiç hoşlanmaz...

Nancy hemen cevap verdi:

— Çok yazık! Su o kadar güzel ki.

Yanlarında uzanmış, yüzüne bir havluya örtüp yapmış olan Stany de karıştı söze:

— Ne de olsa, viski kadar güzel olamaz denizin suyu.

Lindy Nut, alaylı bir havada:

— Ne tuhaf! dedi... Konuştu Pickman sonunda. Yola çıktığımızdan beri niçin ağzınızı açıp bir kelime bile söylemediniz?

Pickman havlunun altından homurdandı.

— Buraya kadar her şey iyi gitti de ondan.

Hepsi birden sıcak kumlara uzanmışlardı. Deniz, yüzmek, öğle yemeğinden önce ve yemekte içtikleri alkol bulutlarını biraz dağıtmıştı. S.S. bir yolunu bulmuş, Menelas'ın yanına uzanmıştı. Yüzükoyun yattığı için, sırtı yanıyordu güneşten. Yerinden hiç kıpırdamadan, arada sırada, tek gözünü açıyor, piyanistin hâlâ ıslak duran, orasına burasına beyaz kum taneleri yapışmış cildine, bacaklarını bakıyordu.

O sırada doğrularak, plastik bir torbayı karıştırmaya başlayan Pickman:

— Sigara isteyen var mı? diye sordu.

Karıştırdığı torbadan bir paket Camel sigarası, ünlü kuyumcu Cartier'den alınmış altın kaplama bir Zippo çakmağı, bir tarak, bir dudak boyası düştü yere. Stany düşen şeyleri toplamaya bile kalkışmadı. Kalem biçimindeki dudak boyasını aldı eline, karısının karnının üstünc, rujla bir kalp resmi çizmeye başladı...

— Stany, ne yapıyorsun? Dur, yapma!... Neden gıdıklandığını anlamadan, dönüp bakmadan, tembel tembel tekrarladı, «Yapma!» diye.

— Kıpırdanma!... Bir sanat eseri... Dövme yapıyorum karnına.

Nancy yine kıpırdamadan mırıldandı...

— Stany...

— Hiç fena değil, dedi Lindy Nut... Anlaşılan resim yapmakta konuşmaktan daha başarılısınız.

— Yazım da güzeldir... Tabelâcılar kadar iyi yazarım.

Bu kez, kendi göğsünün üstüne, karşıdakiler doğru okuyabilsinler diye, tersinden, **Hayatım süresince, Stany'ye** diye bir cümle yazdı.

Menelas gülmeye başladı:

— Bu bir aşk ilânı ama!

—Öyle! Nancy bana uzun süredir sevgisini açıklamadığı için, ben de kendi kendime aşk ilân ettim...

Nancy hemen cevabı yapıştırdı:

— İki yüzlü, sen de...

— Bakın, ben çocukken, diye devam etti konuşmaya aktör, ben küçükken korkunç bir hikâye okumuştum, Bir peri, çocuğun birine sihirli bir güç vermişti. Çocuk neyin resmini çizerse, hemen gerçek oluyormuş o çizilen.

— Sizin neyiniz eksik? diye sordu Satrapulos.

— Şimdi, şurada mı?... Doğrusu, hiç bir şeyim eksik değil... Yalnız, bir dakika!... Piyano yok burda! Durun öyleyse, hemen bir yipano resmi çizeyim. O zaman, saygıdeğer müzis-

yenimiz, çalmaya başlar, ben de ömrümün sonuna kadar dinlerim onun piyanosunu.

— Ne dersiniz Olympe? dedi Yunanlı. Yattan getirteyim mi piyanoyu?

— Olmaz öyle şey! Hile karıştırmayın oyuna, dedi Stany Pickman.

Menelas yine gülmeye başladı. Yata bindiğinden bu yana, durmadan, olur olmaz her şeye gülüyordu Olympe. Mimi biraz kuşkuyla baktı karısına: Değişmişti panteri, değiştirmişlerdi onu. Mimi'nin mayolu hali, giyinik olduğundan da daha içler acısıydı. Ufak tefek, güneş yüzü görmemiş, bembeyaz, ama iyice çiğ beyaz bir adamdı. Gülünç duruyordu o üstüne çok bol gelen, siyah, sarı çizgili mayosunun içinde.

— Durun bir dakika... kımıldamayın, dedi Stany.

Yunanlı'nın sırtına, dudak rujuyla, kocaman bir piyano resmi çizdi...

— Kim bilir... belki bir mucize olur... dedi.

Sonra, yüzünü çok ciddi bir ifadeyle döndü, Menelas'a:

— Madam, piyanonuz hazır. Bize hangi parçayı lûtfederdeceksiniz?

Hâlâ yüzükoyun yatmakta olan Yunanlı gülüyordu durmadan:

— Gıdıklanıyorum, o ruj sırtımı gıdıklıyor!

Menelas da katıldı bu oyuna:

— Opus 64, iki numaralı, do diyez minör valse ne dersiniz?

O anda bir şeyler olacağını sezen Lena, hemen doğruldu yerinden.

Stany konuştu yine:

— Dinliyorum sizi...

Menelas gitti, Sokrat'ın bedeninin önünde dik çöktü. Ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını oynatarak, piyano çalar gibi yapmaya maşladı. Yunanlı kadının tırnaklarının dokunuşlarını sırtında duydukça, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Heykel gibi, taş gibi durdu hiç kıpırdamadan. Bir tuhaf olmuştu, hem tedirgin hem çok mutluydu aynı zamanda.

Menelas, bir yandan parmaklarıyla adamın sırtında piyano çalar gibi yaparken, öte yandan da, o valsin melodisini mırıldanıyordu. Lena, kuma oturmuş, soğuk soğuk bakıyordu Menelas'a. Mimi köpürüyordu kızgınlıktan. Nancy gülmekten kırılıyordu. Kocası Stany ise müzikten pek anlarmış gibi dalmış gitmişti. Lindy Nut'ın kırgın mı yoksa neşeli mi olduğunu anlaşılmıyordu. Bazen, Menelas, bu piyano oyununu sürdürürken, adamın sırtında, ya da beline doğru, biraz fazla duruyordu sanki tuşların üstünde. Sokrat yavaş yavaş kendinden geçiyordu. Biraz sonra, Menelas da heyecanlanmaya başladığı, içi bir tuhaf olduğu için, artık oyun olmaktan çıktığını sezdiği bu oyuna son verdi. Öfkelenmiş gibi yaptı:

— Gerçek bir Bechstein değil bu piyano, dedi. Akortsuz!

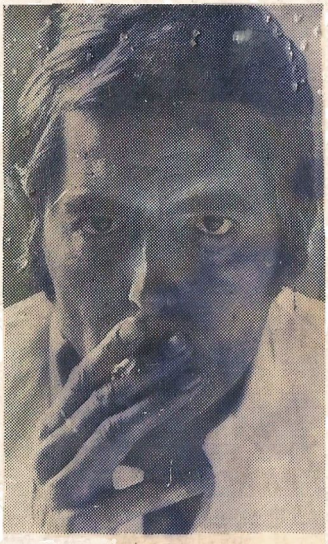
— Bravo!... diye bağırdı Nancy.

— Mükemmel! diye haykırdı Pickman.

Yunanlı artık hiç bir şey duymuyordu. Kulaklarının ucuna kadar kıpkırmızı kesilmişti. Bir şeyler oluyordu Sokrat'a. Bu olan şeyden gururlanıyordu ama, öte yandan da müthiş utanıyordu. Zor durumda kalacaktı... Herkes, herkes anlayacak diye kuşkulanıyordu... Tek bir çıkar yol vardı... Yalnız tek bir yol... Denizin serin suları... Yattığı yerden doğrularak ne kadar zamanda denize koşabileceğini hesaplamaya çalıştı.

Birdenbire fırlayıverdi. Kumların üstünden deliler gibi koştu ve köpükler saçarak attı kendini suya. Lindy Nut yutmadı bunu. Anlamıştı Yunanlı'nın başına geleni. Lena'ya baktı dikkatle... O da anlamış mıydı acaba?... Ya Menelas? Parmaklarıyla okşamasının, Yunanlı'yı ne hale getirdiğini o da sezmiş miydi acaba?

BİRİNCİ KİTABIN SONU

PIERRE REY kırk iki yaşında genç bir Fransız romancısıdır. Daha önce ressam, karikatürist ve gazeteci olarak çalıştı. İlk büyük romanı YUNANLI (Le Grec) ile kısa zamanda büyük bir üne kavuştu. YUNANLI Fransa'da yüzbinlerce basıldı, sekiz dile çevrildi ve filme alındı.

YUNANLI yıllardan beri gazetelerde, dergilerde, radyoda, televizyonda dedikodularını duyduğumuz ünlü kişilerin ve bunların çevresinde oluşan «jet sosyete»nin romanıdır.

Yüzen sarayları andıran yatlardan büyük başkentlerin lüks otellerine, Rolls-Royce arabalarından özel uçaklarına atlayarak, milyarlarla oynayarak kol gezer bu insanlar.

Yanlarındaki alımlı sinema yıldızlarına, dünya çapında sanatçılara, güzel kadınlara baha biçilmez armağanlar dağıtarak, şampanyanın, viskinin su gibi aktığı toplantılar düzenleyerek yaşarlar.

Öte yandan, Basra Körfezindeki petrol kuyularından, Japon tezgâhlarında inşa edilen dev tankerlere, Arap şeyhlerinin sırmalı çadırlarından, dünya siyasetinin yönetildiği başkanlık saraylarına kadar her işte, her olayda parmakları vardır. Karaların olduğu kadar denizlerin, küçük teşebbüslerin olduğu kadar uluslararası büyük şirketlerin gerçek hâkimidirler. Kısacası, Dünyanın hâkimi.

Bunların en önemlisi İzmir'de doğmuş bir YUNANLI'dır. Denizleri kaplayan gemileri, gökleri tarayan uçaklarıyla, gözü yükseklerde, daima daha yüksek'lerde olan. para, kadın ve şöhret uğruna elinden gelen hiç bir şeyi ardına koymayan Yunanlı armatör. Bir başkası da onunla bir ölüm kalım savaşına girmiş bacanağı. Ve ötekiler: tanınmış siyaset adamları, aktörler, aktrisler, müzisyenler, bankacılar ve bütün kalbur üstü para babaları...

PIERRE REY romanında bu kişilerin yaşamını didiklemekte. içyüzlerini ortaya koymakta, baştan sona kadar heyecanla izlenecek, nefes kesici bir olaylar dizisi sermektedir önümüze.

Kapak düzeni : Dimitri Selesneff.

kapak basımevi
baskı 263807